

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΓΛΟΥ
VAN DIMI

BYZANTINΗ ΤΡΙΛΟΓΙΑ

- 1. ΑΙΜΑ ΣΤΗΝ ΠΟΡΦΥΡΑ**
- 2. 14 ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ**
- 3. ΕΝΑ ΣΕΝΤΟΥΚΙ**

Θεόφιλος Βαρδας #1 #2 #3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΑΙΜΑ ΣΤΗΝ ΠΟΡΦΥΡΑ
2. 14 ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ
3. ΕΝΑ ΣΕΝΤΟΥΚΙ

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΓΛΟΥ

ΑΙΜΑ ΣΤΗΝ ΠΟΡΦΥΡΑ

ΝΟΥΑΡ ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ – ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Θεόφιλος Βάρδας #1

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Αυτό είναι όπως πάντα για τα δίδυμα, την Μελίνα και τον Οδυσσέα. Και την Λένα Πουλογιάννη, την "κουμπάρα", που μού 'βαλε το στεφάνι στο κεφάλι και βάφτισε το Μελινάκι μου. Δεν ήταν όμως μόνη της, και στις δυο περιπτώσεις! Ήταν μαζί της κι' ο "κουμπάρος" ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΛΑΨΑΣ (με όλα κεφαλαία), που έφυγε νωρίς αλλά ποτέ και κανείς δεν θα τον ξεχάσει, αθάνατος παναπεί, κι' ας μην ήταν ο Μότσαρτ. Τι ήταν; Αυτό που δεν ήταν οι περισσότεροι. Γνήσιος, αυθεντικός σαν έργο του δημιουργού, ένα μοναδικό κομμάτι, τα υπόλοιπα, κάλπικα αντίγραφα, ευτελούς αξίας. Έχουμε πήξει στους "δήθεν" και στους "τάχα μου" που ασύστολα πλασάρονται σαν κάτι άλλο, πολύ ανώτερο απ' αυτό που πραγματικά είναι, δηλαδή ένα πατημένο σκατό. Ο ΑΝΤΩΝΗΣ, με κεφαλαία, με την αγριοφωνάρα του και όλες τις μαλακιούλες του βροντοφώναζε: "κουφάλες, αυτός είμαι κι' όποιος γουστάρει" και τον αγαπήσαμε γι' αυτό που ήτανε και δεκάρα δεν έδινε για το πως τον έβλεπαν οι άλλοι. Γνήσιο, απόφιο χρυσάφι, όχι αμάλγαμα δήθεν, του κώλου δηλαδή. Αχ ρε Αντώνακα, καλά το λέει ο Billy Joel, Only the Good die Young. Άντε μετά ο Θεόφιλος Βάρδας να πιστέψει ότι υπάρχει Θεός.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Δεν έχουμε. Μαγκούφης κι' ολομόναχος τα παλεύω άνευ εξωτερικής βοήθειας. Να ευχαριστήσω ποιόν; Τη μούρη μου; Έπαρση και ξιपाσιά. Υπάρχουν ήδη πολλοί τέτοιοι, SOLD OUT, δεν χωράνε άλλοι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ A Jazz playlist

Η playlist βρίσκεται στην σελίδα Facebook VAN DIMI

Κλικ στα ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ= σελίδα. Κλικ στον τίτλο στη σελίδα=
= youtube video δικής μου επιλογής

Πρόλογος

1. September song
2. Born to be blue
3. Days of wine and roses
4. These foolish things
5. Bluesette... with the King
6. The best is yet to come
7. Desafinado (slightly out of tune)
8. The lady is a tramp
9. I'm in a mood for love
10. The world on a string
11. Just friends
12. Fools rush in
13. Don't fence me in
14. Where or when
15. It's de-lovely
16. Blue rondo à la Turk
17. In a sentimental mood
18. In a mellotone
19. Taking a chance on love
20. Tell me all about it
21. I'm confessin'
22. Dat dere

- 23. [Sophisticated lady](#)
- 24. [For all we know](#)
- 25. [Sentimental journey](#)
- 26. [All the things you are](#)
- 27 [Every time we say goodbye](#)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το λένε και Author's Note! Κουραφέξαλα. Δεν είμαι συγγραφέας! Μάγειρας είμαι. Πτυχιούχος, όχι μάγειρας, του Οικονομικού ΑΣΟΕΕ, "γενιά Πολυτεχνείου" που λέμε σήμερα, εμείς με καμάρι κι όλοι οι άλλοι με χλεύη, το οποίο από μόνο του με κάνει 65αρη και βάλε. Τι σκατά συγγραφίλκι ψάχνω φαφούτικο γεροντάκι και στην εξορία; Το σκέφτομαι και το ξανασκέφτομαι, κοιμάμαι και ξυπνάω, σπάω την καράφλα μου... και μόνο μια απάντηση βρίσκω! ... Δεν ξέρω. Εγώ ένας μάγειρας είμαι, διαβασμένος και διαβαστερός, δεν λέω, μουσικόφιλος και σινεφίλ ψαγμένος και όχι "δήθεν και τάχα μου", εντάξει, και χωρίς ξιपाσιά ή έπαρση, δεκτό. Αλλά συγγραφέας; Ουδεμία έκπληξις, φίλτατε αναγνώστη. Για όλα υπάρχει αίτιο κι' αιτιατό.

Καταρχήν, εδώ σ' αυτή την σκατοχώρα που βρέθηκα να ζω, αυτούς που είναι γνήσιοι και ενημεροψαγμένοι cinephile και méllomane και όχι faux-culs, δηλαδή ψευτόκωλοι, με κάλπικο κώλο, τους λένε ξιπασμένους, όπως λένε αλαζόνες αυτούς που είναι πιο έξυπνοι(εξ' ύπνου, όχι κοιμισμένοι), πιο ευφυείς παναπεί απ' τα μούτρα τους. Αλλά δεν μιλάμε για τους Γάλλους εδώ. Εδώ μιλάμε για την μανία ενός κάποιου μάγειρα, οικονομολόγου (σκατάσταμουτρατου)με τα φιλμ Νουάρ και την λογοτεχνία από πίσω τους, την μουσική γενικώς και την Τζαζ ειδικώς, και την μελέτη. Από κλασσικούς μέχρι Pulp Fiction, best sellers. Εδώ είναι αναγκαία μια διευκρίνιση. Άλλο οι συγγραφείς-λογοτέχνες και άλλο οι μπεστελλεράδες. Ομολογώ ότι τους διαβάζω όλους, άσχετα αν μερικούς δεν τους πάω μετά την σελ.50 και τους παρατάω. Δεν

μπορώ όμως να βάλλω τους σύγχρονους πάμπλουτους μπεστσελλεράδες δίπλα και ίσα κι' όμοια με τον Raymond Chandler ή τον Dashiell Hammett ή τον(ο καλύτερότερος) Jim Thompson.

Όχι πως δεν υπάρχουν και σύγχρονοι και πάμπλουτοι(χαλάλι τους)συγγραφάρες με τα όλα τους! Jo Nesbo, Ian Rankin; Michael Dibdin, Philip Kerr έτσι για ν' αναφέρω μερικούς. Ειδικά αυτός ο τελευταίος, ο Philip Kerr που όταν τα διάβασα όλα και δυο φορές, ένιωσα εντελώς μαλάκας και άσχετος με την Ιστορία της περιόδου δράσης αυτού του φοβερού τύπου Bernie Gunther. Να ομολογήσω εδώ, ότι η Ιστορία γενικώς, όχι αυτή που μαθαίνουμε στο σχολείο (και για να μην νιώσετε άβολα, σας πληροφορώ ότι εις την Εσπερία όπου κατοικοεδρεύω, την διδάσκονται χειροτερότερα), η Ιστορία λοιπόν, με παθιάζει! Και την ψάχνω. Και όταν ψάχνεις, βρίσκεις. Ειδικά σήμερα που τα πάντα βρίσκονται ένα κλικ παραδίπλα.

Η παγκόσμια Ιστορία πάντα μ' ενδιέφερε και την μελετούσα. Κατέληξα στο συμπέρασμα πως ποτέ δεν θα τα μάθουμε όλα και οπωσδήποτε, ποτέ την καθαρή και απλή αλήθεια. "η αλήθεια είναι σπανίως καθαρή(αγνή) και ποτέ απλή" έλεγε ο Όσκαρ. "The truth is rarely pure and never simple". Και μην ρωτήσετε ποιος Όσκαρ. Όσκαρ, όπως μάνα, ένας και μοναδικός ήταν. Σήμερα πλέον, με την τεχνολογία καλπάζουσα και όλους τους μαλάκες τριγύρω - την τεχνολογία κυρίως, από μαλάκες δεν υπήρξε ποτέ έλλειψη - "Fake news", "alternative truth" έχουν γίνει καθημερινό ψωμοτύρι.

Η Ιστορία και το Έγκλημα πάντα πήγαιναν χέρι-χέρι, κολλητάρια, δίδυμα Σιαμαία. Οι Νουάρ ντετέκτιβ ς, παλιοί και καινούργιοι, λες και βγήκαν όλοι απ' το ίδιο καλούπι! Στόμα σκατόλακκος, βρισιές και πιωτό, ατίθασοι, απείθαρχοι, γκομενίζοντες, κυνικοί και θρασεείς, με σαρκασμό και ειρωνεία να ξεχειλίζει από παντού. Το ντύσιμό τους ή το στόμα τους. Ο δικός μου γιατί να είναι διαφορετικός; Για να' ναι πολιτικά ορθός; Αδιαφορώ. Στα φρύδια μου. Ας με πούνε μισογύνη, ομόφοβο, ρατσιστή, αντισημίτη, sexist, macho και ότι άλλα σκατά θέλουν. Στα φρύδια μου(δix)

Η Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία που ονομάστηκε Βυζαντινή και την οικειοποιηθήκαμε λόγω του πρώτου έποικου της χερσονήσου, του Μεγαρέα Βύζαντα που ονόμασε την χερσόνησο Βυζάντιο για να 'ρθει αργότερα ο Κωνσταντίνος Ι να οικοδομήσει την Κωνσταντινούπολη... αυτή η Βυζαντινή ή όπως αλλιώς διάολο θέλετε να την λέτε, κουβαλάει περισσότερα από 1000 χρόνια Ιστορίας στην πλάτη της και όχι όλα ένδοξα. Τα περισσότερα είναι πνιγμένα στο αίμα, ίντριγκα, καιροσκόπους πανύβλακες αυτοκράτορες, δολοφόνους, αιμομίκτες, οφθαλμοεξορυκτές και ρινοσπάστες, και πίσω απ' όλους αυτούς, μερικοί

αγιοποιήθηκαν κιόλας, οδηγός και αρωγός... η Εκκλησία, ο κλήρος, η πίστη, η Ορθοδοξία! Μα... σε ότι κι αν πιστεύετε, υπάρχει καλύτερη Ιστορική περίοδος δράσης για έναν ντετέκτιβ παλαιάς κοπής; Με όλο μου τον σεβασμό για τους Sam Spade, Philip Marlowe, κ.τ.λ. και όλους τους άλλους, άνδρες και γυναίκες(έχει κάτι φοβερές γκόμενες Νουάρ ντετέκτιβς το είδος), εμένα ο αγαπημένος μου είναι ο Bernie Gunther κι ας του κάνω διαφήμιση που δεν την χρειάζεται.

Λένε πως το Ιστορικό μυθιστόρημα, Νουάρ, Θρίλερ, Mystery, Crime, Fiction ή ότι άλλο θέλετε, είναι το δυσκολότερο του είδους! Έρευνα, μελέτη, φόβος να πεις ανεπιβεβαίωτες μαλακίες και γενικώς οι μπεστσελλεραδες το αποφεύγουν. Οι επιστήμονες Ιστοριοδίφες δεν γράφουν μυθιστορήματα. Στην ζωή μου(μας;) όλα ήταν δύσκολα! Διαφορετικά, δεν θα 'χα τίποτα να παινευτώ κάθε φορά που κατάφερα να κάνω κάποια επιτυχία, μια πρόκληση, κάτι να νιώσω περήφανος.

Είναι η πρώτη μου απόπειρα να γράψω ένα μυθιστόρημα, πρώτη απόπειρα να γράψω οτιδήποτε μετά από την Έκθεση στο Γυμνάσιο. Εσείς θα μου το πείτε. Δεν θα προσπαθήσω να προσβάλλω την νοημοσύνη σας. Θα ήμουν ευτυχής αν κατάφερνα να προκαλέσω την άγνοιά σας ή τουλάχιστον την περιέργειά σας. Η Ιουστινιάνεια περίοδος της Βυζαντινής αυτοκρατορίας όπου ζει και δρα ο Θεόφιλος Βάρδας, είναι η ενδοξότερη, το απόγειό της.

Καθόλου δεν υπολείπεται όμως σε ίντριγκα, αίμα και διαφθορά σε σχέση με τις λιγότερο ή καθόλου ένδοξες περιόδους της. Η περίοδος έχει πολύ ψωμί,* μπορεί να υπάρξει και συνέχεια, Βάρδας 2, 3 κ.τ.λ. Στην Αγγλική έκδοση, ήδη υπάρχουν 6. Α! ναι, το ξέχασα. Έλληνας γεννήθηκα και περήφανος Έλληνας θα πεθάνω σε τούτη την σκατοχώρα που βρέθηκα να ζω και που την γλώσσα της δεν κατέχω πλήρως(και που δεν τους βλέπω ζωηρούς να την απλοποιήσουν όπως εμείς με το μονοτονικό. Εδώ, για ένα νούμερο, πρέπει να κάνεις ένα πολλαπλασιασμό και μια πρόσθεση! $94=4 \times 20+14!$ Μια εξίσωση!). Γράφω Αγγλικά λοιπόν που τα ξέρω καλά και με βολεύει το πληκτρολόγιο. Μέγα βάσανο να γράψω Ελληνικά σε ξένο πληκτρολόγιο αλλά... περνάω την ώρα μου! Δεν πάω και για πρωτάθλημα!

Γράφω σε πρώτο πρόσωπο, κλασσικό χαρακτηριστικό του Νουάρ αν και, τουλάχιστον στο σινεμά, αυτός ο "κανόνας" σπάνια τηρήθηκε. Μην μπλέξουμε για το τί είναι Νουάρ και τί δεν είναι, έχουν χυθεί τόνοι μελάνι από την δεκαετία του 50 μέχρι σήμερα και έχουν ειπωθεί/γραφτεί άπειρες μαλακίες ειδικά από άσχετους φανατίλες. Ένα μόνο παραδειγματάκι για την αφήγηση σε πρώτο πρόσωπο. Το Blade Runner (1982) Ridley Scott, ένα φιλμ κλασσικού Νουάρ από τα καλύτερα, κατά την γνώμη μου, έχει κυκλοφορήσει σε 5-6 διαφορετικές

κόπιες(!!!) μετά από διάφορες περιπέτειες -δεν θα επεκταθώ-. Η πρώτη έκδοση, (Theatrical cut) πετσοκομμένη από τους παραγωγούς, που ακόμα κι' έτσι είναι η καλύτερη, η αφήγηση είναι σε πρώτο πρόσωπο σαν ένα κλασσικό φιλμ Νουάρ. Στις επόμενες εκδόσεις-κόπιες, ' Director's cut, Final cut, Extended cut) προστέθηκαν μερικές κομμένες σκηνές αλλά... άλλαξε και η αφήγηση κι' έγινε σέ τρίτο πρόσωπο/μάτι. Το ίδιο και στις επόμενες που σε κάθε μία είχανε προστεθεί περισσότερες σκηνές. Αν με ρωτάτε αν πρέπει κάποιος να τις δει όλες, η απάντησή μου είναι Ναι, ή τουλάχιστον τις δύο πρώτες, την μια σε πρώτο και την άλλη σε τρίτο πρόσωπο.

Αυτά-μόνο- για το σινεμά. Στο γράψιμο τώρα, κάποιος που γράφει σε πρώτο πρόσωπο μια εντελώς φανταστική μυθοπλασία, αφενός είναι σαν να συμμετέχει στην δράση της αλλά, αναπόφευκτα, περιλαμβάνει προσωπικές, απόψεις, συναισθήματα ιδέες και οργή! Αφορισμούς, έτσι κι αλλιώς, τσάμπα είναι. Και η θρησκεία τσάμπα τους χώνει, αντιγράφοντας τον Σενέκα, που ήταν απροπό (à propos) παγανιστής. Τουλάχιστον εμείς οι οργισμένοι λαϊκοί μόνον αφορίζουμε, δεν καίμε ζωντανό κάποιον στην πυρά. Θα κατηγορηθώ, αναμφίβολα, και για την "χυδαία" γλώσσα -πως αλλιώς διάολε να εκφράσεις το Hard-boiled στα Ελληνικά;- αλλά και τις απόψεις-αφορισμούς. Χέστηκα. Δεν ψάχνω το πολιτικά ορθό, ειδικά σήμερα που αν πεις "πούστης" θα σε πούνε ομόφοβο! Περιγράφω μια Ιστορική περίοδο πολύ μακρινή, 6ος μ.Χ. αιώνας με γραφή/γλώσσα δεκαετίας 50-60. Σ' όποιον αρέσει τελικά. Και αν ο Θεόφιλος Βάρδας έχει στοιχεία του Βαγγέλη Δημητρόγλου, αυτό είναι και σκόπιμο και αναμενόμενο. Αν σε κάποιον άλλο χαρακτήρα του βιβλίου κάποιος βρει στοιχεία του εαυτού του, αυτό ούτε σκόπιμο είναι ούτε κατακριτέο.

* ΕΓΩ δεν έχω πολύ ψωμί! Πάτησα τα 67 αισίως

September song

Κωνσταντινούπολη. Σεπτέμβρης του 531 μ.Χ. Η καλύτερη εποχή, τέλος καλοκαιριού στην Βασιλεύουσα, Μητρόπολης και πρωτεύουσας της ένδοξης Ανατολικής Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας που τώρα λέγεται Βυζαντινή. Ο ήλιος έπεφτε στη δύση χρωματίζοντας τα πάντα μ' εκείνο το πορτοκαλί χρώμα που οι ζωγράφοι δεν είχανε ακόμα συνθέσει. Λεμονιές και πορτοκαλιές σκορπούσαν ένα υπέροχα μεθυστικό άρωμα στον αέρα, μάλλον αδιάφορο για το πλήθος του κόσμου στους δρόμους, άνθρωποι να φωνάζουν, να μαλώνουν, να δέρνονται και να σκοτώνονται για το αν ο Χριστός ήταν θεός ή άνθρωπος ή και τα δύο! Από τα κατώτατα στρώματα του πληθυσμού μέχρι το παλάτι. Αίμα να τρέχει στους δρόμους γι' αυτή την ηλίθια ερώτηση, το μέγα δίλημμα. Ψωμί-τυρί δεν έχουμε το τί ήταν ο Χριστός μας μάρανε. Και τα ποτάμια αίμα στους πολέμους και τις σφαγές, επόμενο είναι λες, για πόλεμο και σφαγές πρόκειται. Τι περίμενες να ρέει, νερό; Αλλά το αίμα που χυνόταν με τούτο 'δω το τελευταίο περί της "φύσης" του Ιησού, ειδικά ανάμεσα σε απλούς ανθρώπους... παραήταν. Και δεν φαινόταν πουθενά ότι ταχιά θα ξεθυμάνει! Ο αυτοκράτορας Τζούστης τάχτηκε φανερά με τους Χαλκηδόνιους αλλά η εταίρα παραλεγάμενη, αν κι' επίσημα συντάχτηκε, με πόνο ψυχής, με τον άνδρα της, από πίσω, λέγεται, πατρωνάριζε τους Μονοφυσίτες! Ρε δεν πάτε όλοι σας...

Πάνε κιόλας κοντά δυο χρόνια που πέθανε ο παππούς. Δυο χρόνια άδεια, εντελώς κενά, μόνον σκέψεις. Σκέφτομαι, ξανασκέφτομαι, τι διάολο θα κάνω με την ριμάδα την ζωή μου τώρα που πέθανε ο παππούς, ήρεμα και χωρίς πόνο, πλήρης ημερών είναι αλήθεια, αλλά πέθανε. Εγώ

ζω και σκέφτομαι. Και ξανασκέφτομαι και όσο και να το σκέφτομαι, σε μόνο μια απάντηση καταλήγω.... Δεν ξέρω. Αυτό. Γυροφέρνω στα λουτρά, στις ταβέρνες, με γκομενάκια ή άνευ και... σκέφτομαι! Α! ρε παππού, τι σκατά θα κάνω εγώ τώρα; "Δεν ξέρω". Καλά που υπάρχουν και τα λουτρά, για να ξημεροβραδιάζομαι!

Τα φημισμένα δημόσια λουτρά της Κωνσταντινούπολης. Μην ακούτε σαχλαμάρες που λένε για χωριστά αντρικά και γυναικεία λουτρά. Τα περισσότερα, δηλαδή σχεδόν όλα, ήταν μικτά. Υπήρχαν και σοβαρά και του κώλου, εντελώς ξετσίπωτα. Τα καλά, τα πιο σοβαρά και δημοφιλή ήταν αρχιτεκτονικά αριστουργήματα όλα διακοσμημένα μ' εξεζητημένη πολυτέλεια. Σάμπως τα είχανε πληρώσει; Όλα κλεμμένα ήταν. Ληλατημένα από τις αυτοκρατορικές κατακτήσεις, κυρίως αρχαίων Ελληνικών πόλεων. Περίτεχνοι και πελώριοι κίονες, διαφόρων ειδών και μεγεθών, μαρμάρινα αγάλματα εξαιρετικής τέχνης, κοσμούσαν τα λουτρά, τα πλούσια σπίτια, τις βίλλες και τα παλάτια. Στο Μεγάλο αυτοκρατορικό παλάτι είχανε χωρέσει τα καλύτερα. Όλα κλεμμένα, ληλατημένα. Σήμερα, τα ληλατημένα έργα τέχνης τα βάζουν σε βιτρίνες, πίσω από άθραυστα τζάμια και τα φυλάνε σε κάτι πελώρια κτίρια συνήθως κρατικής ιδιοκτησίας που τα λένε "Μουσεία" τα οποία στερούνται παντελώς λουτρών, δυστυχώς. Τα μουσεία-λουτρά, ή το ανάποδο, της Πόλης είχαν τρεις ενότητες/στάδια. Το ζεστόν, το χλιαρόν και το κρύον. Και μπορεί στο ζεστό και το χλιαρό στάδιο οι άντρες να ήταν χωριστά απ' τις γυναίκες αλλά στο τρίτο, το κρύον, που ήταν τρεις φορές μεγαλύτερο απ' τα προηγούμενα, ήταν η "καφετέρια", να πιούμε κάτι, να τσιμπήσουμε αλλά κυρίως να τους δούμε και να μας δούνε! Δεν πηγαίναμε στα λουτρά για να ξεβρωμίσουμε. Περνάγαμε για κάνα δεκάλεπτο από τα δύο πρώτα στάδια διότι μόνον από εκεί υπήρχε πρόσβαση στο κρύον όπου χαζολογούσαμε και φλερτάραμε όλη μέρα. Αυτά για τα καθωσπρέπει λουτρά. Γιατί σε κάτι άλλα, μυστικά και ψιλοπαράνομα, γινόταν επιεικώς... της πουτάνας και όχι μόνον για την πλέμπα. Μόνον στα κωλάδικα καταργούνται οι τάξεις.

Όταν δεν είμαι στα λουτρά, στις ταβέρνες και στις συνέπειές τους, μελετάω. Εμπεδώνω αυτά που ξέρω και τα εμπλουτίζω μ' αυτά που δεν ξέρω. Ο παππούς Αρχιμήδης μου άφησε μια τεράστια βιβλιοθήκη. Μπεκροπίνω εξαιρετικά κρασιά, μου διέφυγε, οινοποιός υποτίθεται ότι είμαι, και γυμνάζομαι κάθε πρωί, μια απαρέγκλιτη τελετουργία που μου έχει επιβάλλει από μικρό παιδί, ο Τούρκος.

Ο παππούς, μέσα σ' όλα τ' άλλα, ήταν πάμπλουτος. Όταν καγγέλωσε, με άφησε μοναδικό κληρονόμο. Αυτό περιλαμβάνει το οινοποιείο με τις αποθήκες του, το μαγαζί λιανικής στην Μέση η Ρηγία οδό, ένα τεράστιο σπίτι-παλάτι, τον αμπελώνα και τον πύργο του στην Σάμο, το καράβι και... τον Τούρκο. Το καλύτερο που μπορώ να κάνω με το κρασί, είναι να το πίνω, άντε και να το εκτιμάω αν είναι καλό ή κακό. Σε ότι αφορά την παραγωγή του, την διάθεσή του και το εμπόριό του ή το εμπόριο γενικώς και την οικονομική του διαχείριση, είμαι παντελώς άσχετος, σχεδόν βλάκας. Ένα μηδενικό! Και να πεις πως δεν προσπάθησε τόσα χρόνια ο δόλιος να με μυήσει! Είδε κι' αποείδε με το πείσμα μου "άσε ρε παππού, δεν είμαι για τέτοια εγώ", τα παράτησε. Θύμωσε, απογοητεύτηκε, έριξε τα γαμοσταυρίδια του, τα παράτησε. Ευτυχώς που υπήρχε ο Χαρίδημος. Το δεξί του χέρι κι' έμπιστός του τριάντα χρόνια τώρα. Ζήτησα να τον φωνάξουν να έλθει να με δει στο διαμέρισμά μου στο σπίτι. Στιβαρός πενηντάρης ο Χαρίδημος και με ξέρει από μικρό που με καρπάζωνε όταν μπερδευόμουν στα πόδια του στο οινοποιείο, ο παππούς με είχε δίπλα του για να μαθαίνω και καλά, αλλά τώρα, στο σαλόνι και με τον Τούρκο στην πόρτα, ένοιωθε μάλλον άβολα, μπορεί και φοβισμένα.

- Έχεις κάποιον ν' αφήσεις στο πόδι σου αν κάτι σου συμβεί;
- Σκέφτεσαι να με απολύσεις ή να με σκοτώσεις, αφεντικό;
- Ρε άσε τις μαλακίες και λέγε.
- Ο πρώτος βοηθός μου, ο Λουκάς, είναι ένας λαμπρός νέος με μέλλον. Νομίζω.
- Όμορφα. Μάθε του όλα τα κόλπα της δουλειάς όπως σου τα 'μαθε εσένα ο παππούς και έχε τον δίπλα σου. Έλα πάλι εδώ αύριο την ίδια ώρα να δούμε κάτι έγγραφα αλλά αύριο, φέρε μαζί σου και την Αυγουστίνα.-η Αυγουστίνα είναι τ' αφεντικό στο σπίτι, γενικός διαχειριστής-ε! και πού 'σαι, μετά τον Τούρκο - σαν να έσκασε χαμόγελο ο Τουρκαλάς - είσαι ο πιο κοντινός και καλύτερός μου φίλος τώρα που έφυγε ο παππούς! Πώς διάολο σκέφτηκες ότι είχα κάτι κακό για του λόγου σου; Άντε, πάρε δρόμο τώρα κι έλα πάλι αύριο για την χαρτούρα. Μαζί με την Αυγουστίνα.

Ο Χαρίδημος, ήταν τώρα ο μοναδικός διαχειριστής για όλα στην θέση του παππού, μ' εκατό περίπου άτομα από κάτω. Την παραγωγή και την οινοποίηση, το εμπόριο, τις εισαγωγές-εξαγωγές, το μαγαζί στην Μέση οδό, το μαγείρεμα των βιβλίων για τους φόρους αυτουνού του καινούργιου καριόλη φοροεισπράκτορα που μας έβαλε ο Ιουστινιανός, του Ιωάννη Καππαδόκη από την Καισάρεια της Λυδίας, που έφερε μαζί του αποκεί την φήμη του διεφθαρμένου λήσταρχου. Το πιο μισητό πρόσωπο σε όλη την επικράτεια αυτή την εποχή. Πιο πολύ κι απ' την

Θεοδώρα! Ως γνωστόν, και στους μοντέρνους καιρούς, οι πλούσιοι θέλουν να πληρώνουν χαμηλούς φόρους, οι πολύ πλούσιοι δεν θέλουν να πληρώνουν καθόλου. Εγώ δεν ήμουν πολύ πλούσιος. Η Αυγουστίνα, είχε μια τριανταριά νομάτους στο σπιτικό, μερικούς με την οικογένειά τους και τα κατάφερνε περίφημα πάντα με χαμόγελο.

Την επόμενη μέρα, όταν μπήκαν και οι δυο στο σαλόνι, ήταν ψιλό-φοβισμένοι με μια τεράστια απορία στα πρόσωπά τους.

- Λοιπόν, θα τα πω σύντομα. Είναι άλλωστε όλα γραμμένα εδώ - τους έδειξα ένα φάκελο πάνω στο τραπέζι - Είσαστε και οι δύο στην δούλεψη του παππού μου για πάνω από τριάντα χρόνια και σίγουρα υπάρχει κάποιος καλός λόγος γι' αυτό που δεν θα τον ψάξουμε τώρα. Εγώ, ΔΕΝ είμαι Αρχι-μήδης δηλαδή αρχηγός του μήδου, της σκέψης. Μόνον εγγονός του είμαι, και δεν φτουράω ούτε σε μια τρίχα απ' το παπάρι του αν συγκριθούμε. Πράγμα που σημαίνει ότι δεν μπορώ να κάνω απολύτως τίποτα απ' αυτά που έκανε ο παππούς. Άρα θα πρέπει να το κάνετε εσείς στη θέση μου! Εσύ Χαρίδημε, γνωρίζεις απέξω κι 'ανακατωτά όλη την οικονομική διαχείριση του παππού. Τίποτα δεν πρόκειται ν' αλλάξει εκεί. Εκείνο που θ' αλλάξει είναι η διανομή των κερδών! 40% για τον Χαρίδημο, 40% για την Αυγουστίνα και 20% για μένα, φτάνουν και περισσεύουν. Από αύριο, κιόλας, θα διπλασιάσετε τους μισθούς σε όλους αυτούς που δουλεύουν παντού, και στο σπίτι και στην επιχείρηση, παντού και όλους. Φαντάζομαι, πως μετά απ' αυτό, το δικό σας 40% θα πέσει στο 20%, όσο και το δικό μου, πράγμα που μας κάνει αυτόματα ομότιμους συνεταίρους. Κάτι που δεν το γράφει πουθενά και αφορά τον Τούρκο. Ο Τούρκος είναι αδελφός μου. Δεν έχει ποτέ ανάγκη για λεφτά, δεν τα χρειάζεται. Αν όμως κάποτε χρειαστεί θα τα πάρει απ' όπου βρει ανάμεσα στους τρεις μας. Όσα κι' αν ζητήσει. Όλα αυτά είναι γραμμένα σε τούτα δω τα έγγραφα, σε τρία αντίγραφα, εγώ τα έχω υπογράψει ήδη, κι 'εσείς, αφού τα διαβάσετε και συμφωνείτε, θα κάνετε το ίδιο και θα πάρετε μαζί σας ένα φεύγοντας.

Ο Τούρκος στην πόρτα είχε ένα χαμόγελο μέχρι τ' αυτιά, δεν τού 'χα πει τίποτα από πριν, οι άλλοι δύο, εντελώς σαστισμένοι αλλά με ολοφώτιστα πρόσωπα σαν να φόρεσαν ξαφνικά φωτοστέφανο. Μόνον η Αυγουστίνα τόλμησε να ψελλίσει ντροπιασμένα

-Είσαι σίγουρος για όλα αυτά, αφέντη;

- Αν δεν ήμουν σίγουρος, καλή μου, θα τα είχα υπογράψει πριν έρθετε μέσα; Ελάτε να το σφραγίσουμε με μια ζεστή αγκαλιά.

Έτσι κι' έγινε. Οπα! Παραλίγο να το ξεχάσω!

-Λοιπόν, φιλαράκια, κάτι τελευταίο. Συνεταίροι μπορεί να γίνουμε αλλά παραμένω ιδιοκτήτης κι' εσείς εκτελεστές. Ικανοποιήστε μου λοιπόν μια ιδιοτροπία, ένα καπρίτσιο! Χαρίδημε, φίλε μου, θέλω να δοκιμάζω πρώτος κάθε καινούργιο κρασί που βγάζουμε κι' ένα δωμάτιο υγρό και σκοτεινό στο υπόγειο για την προσωπική μου κάβα. Από σένα καλή μου Αυγουστίνα, το φαγητό στις κουζίνες να είναι το ίδιο καλό όπως πάντα και... να έχω κάθε μέρα καινούργια καθαρά σεντόνια που θα μυρίζουν λεβάντα στο κρεβάτι μου! Ζητάω πολλά;

-Αφέντη Τέο, τίποτα δεν είναι αυτά! Όλοι θα πίνουν νερό στ' όνομά σου και γρήγορα θ' απαλύνουν την θλίψη για το χαμό του αφέντη. Μακάρι ο Θεός να σ' έχει πάντα καλά.

-Γλυκύτατη μου Αυγουστίνα, και τον καιρό του παππού αλλά και τον δικό μου, η λέξη "θεός" δεν υπάρχει σε τούτο το σπίτι. Πίστευε ότι θέλεις στην προσωπική σου ζωή, αλλά όταν είσαι μαζί μου... σε παρακαλώ πολύ.

Έκαναν και οι δύο μια κίνηση να μου φιλήσουν το χέρι, θύμωσα και με μια απαλή κλωτσιά στο κόλλο τους έστειλα έξω. Ο Τούρκος μου αντιγύρισε.

-Κι εγώ; Δεν έχει αγκαλίτσα για μένα;

-Άντε να μου χαθείς, ανώμαλε! Βάλε κάτι να πιούμε πριν πάω να ετοιμαστώ. Με περιμένει η υπέροχη Αουρελιάνα απόψε και δεν χρειάζεται να με προσέχεις

-Βλακείες. Πάντα σε προσέχω και ποτέ δεν το' χεις πάρει χαμπάρι! Οι μοναδικές φορές που με είδες ήταν μόνον τότε που με χρειάστηκες!

Η αλήθεια να λέγεται, ο Τούρκος, Αχμέτ είναι τ' όνομά του αλλά μόνον εγώ κι ο παππούς τον φωνάζουμε Αχμέτ κι' αυτό σπανίως, όλοι μα όλοι τον ξέρουν και τον φωνάζουν ο Τούρκος, ο Τούρκος Αχμέτ λοιπόν, έχει αυτό το ανεξήγητο προσόν, ταλέντο, δεν ξέρω, να κινείται αθόρυβα σαν σκιά και να εμφανίζεται από το πουθενά εκεί που δεν τον περιμένεις! Δίκαιο είχε, ποτέ δεν τον αντιλήφθηκα στο κατόπι μου. Μόλις έπεφτα στα σκατά, εμφανίζονταν από το πουθενά αμέσως να με γλυτώσει. Κομπλεξικό μ' είχε κάνει ο καριόλης.

Ονομάζομαι Θεόφιλος (Τέο) Βάρδας, εγγονός του φοβερού και διάσημου Αρχιμήδη Βάκχους Ανδρόνικους και γιός του ποταπού αρχιτσατσοφ σφαγέα και αιμοσταγούς κατά συρροή δολοφόνου Βαβύλα Βάρδα και της Ελένας, κόρης του παππού Αρχιμηδη και... είμαι ένας Ιδιωτικός Ντετέκτιβ, σλούθ, βρωμοποδαράς, πληροφοριοδότης, πουτσοκέφαλος, γκάμσου, ή όπως αλλιώς γουστάρετε... μόνο που δεν το ξέρω ακόμα!

Born to be blue

Ο Τούρκος εμφανίστηκε ξαφνικά στην πόρτα, αθόρυβα, ποτέ δεν τον άκουγες, μόνον τον έβλεπες.

-Ο Ισίδωρος ο Μιλήσιος περιμένει να σε δει.

-Ο Δάσκαλός μου; Τι περιμένεις ρε; Φέρ' τον μέσα!

Ισίδωρος απ' την Μίλητο, ξακουστός επιστήμονας, μαθηματικός, φυσιοδίφης, φιλόσοφος, αρχιτέκτονας, ακαδημαϊκός και αγαπημένος μου δάσκαλος για μια τριετία στην ξακουστή σχολή του, που μ' είχε στείλει ο παππούς, σχεδόν με το ζόρι. Όταν μπήκε μέσα, σωριάστηκε εξουθενωμένος σε μια πολυθρόνα, τρεις ορόφους είχε ανέβει ο άμοιρος. Με μια κίνηση του χεριού του, προσπέρασε όλες μου τις φιλοφρονήσεις και τα καλωσορίσματα και, αφού ξαναβρήκε την ανάσα του, το' ριξε.

-Θεόφιλε, παιδί μου, χρειάζομαι την βοήθειά σου.

-Όλα μου τα λεφτά κι' όλη η κάβα μου δικά σου, δάσκαλε.

-Ανοησίες, νεαρέ, ανοησίες! Τίποτα απ' αυτά. Η κόρη μου λείπει απ' το σπίτι τρεις μέρες τώρα.

-Σε διαβεβαιώνω, δάσκαλε, δεν κρύβεται στην κρεβατοκάμαρά μου!

-Πάλι τα ίδια, ο ανόητος! Θα σε μαλώσω! Ήρθα να σου ζητήσω να ψάξεις να την βρεις, χοντροκέφαλε.

-Δάσκαλε, αν μου επιτρέπεις, δυσκολεύομαι να σε αντιληφθώ. Δεν μου τα εξηγείς λιγάκι;

- Φαντάζομαι ότι γνωρίζεις πως είναι η κατάσταση στην Πόλη.

-Και την παρούσα και την λιγότερο παρούσα, δάσκαλε. Σκίζω στην Ιστορία. Αλλά, καρφί δεν μου καίγεται, είμαι εντελώς στ'αφρύδια μου.

-Εκεί ακριβώς βρίσκεται το όλο θέμα!

-Στα... φρύδια μου;

-Όχι, ρε βλαμμένο! Στ' ότι δεν σε νοιάζει, δεν σου καίγεται καρφί, όπως λες. Δεν είσαι κάποιος θρησκόληπτος βλαξ. Είσαι άτομο ιδιαίτερης ευφυΐας, έχω προσωπική άποψη επ' αυτού, δυνατός και καλογυμνασμένος, έχω ακούσει ότι το Τουρκάκι εδώ πίσω μου σ' έχει κάνει εξπέρ στις πολεμικές τέχνες, και... άνεργος. Είσαι το μοναδικό άτομο που θα μπορούσα να εμπιστευτώ για να ψάξει να βρει την κόρη μου.

-Στάσου ρε δάσκαλε! Θες να πεις, να βγω στους δρόμους, να μαζεύω πληροφορίες σαν πληροφοριοδότης, ιδιωτικός ερευνητής και ανιχνευτής για το τι έχει συμβεί στην κόρη σου;

-Ακριβώς, παιδί μου! Δεν θα μπορούσες να το πεις καλύτερα! Και θα πληρωθείς αδρά γι' αυτό. Ξέρω πως ο παππούς σου άφησε όλη του την περιουσία αλλά... άνεργος είσαι, αδρανής. Ασχολήσου με κάτι!

-Ρε δάσκαλε, το ανάφερεις στην Μαγιστρατούρα; Στο Πραιτόριο; Δεν χρειάζομαι δουλειά εγώ.

-Εδώ είναι ακριβώς που έρχεται αυτό που είπες πριν, το "καρφί δεν μου καίγεται" ή μια άλλη έκφραση χαμαιτυπείου. Η πιθανότητα οι Πραιτοριανοί να βρουν το παιδί μου είναι από μηδαμινή έως μηδενική. Πρώτον επειδή είναι βλάκες και δεύτερον επειδή σήμερα, όλοι ασχολούνται αποκλειστικά με την φύση του Χριστού!!!! Ένας τρίτος, απέξω, θα έκανε πολύ καλύτερη δουλειά. Και επειδή περί εργασίας πρόκειται, είμαι διατεθειμένος να σου προσφέρω μίαν ωραιότατη αμοιβή.

-Να γίνω ντετέκτιβ δηλαδή, αυτό μου ζητάς.

-Γάντι σου πηγαίνει! Γιατί όχι;

Έριξα μια ματιά στον Τούρκο στην πόρτα και σαν να μου φάνηκε ότι τρέχανε τα σάλια του έτσι όπως κουνούσε καταφατικά μ' ενθουσιασμό την κεφαλα του σαν ηλίθιος. Ο κυνηγός μύρισε αίμα. Φυρί-φυρί το πάω να μπλέξω μου φαίνεται

-Εντάξει ρε δάσκαλε, θα το αναλάβω. Δος μοι πα στω και ταν γαν κινάσω. Από που ν' αρχίσω, δάσκαλε ;

-Μπράβο, Θεόφιλε, δεν τον ξέχασες τον Αρχιμήδη! Την έχεις γνωρίσει την Άννα μου.

-Μια φορά μόνον, δάσκαλε. Θυμάμαι μια χαριτωμένη κοπέλα με ίσια κατάμαυρα και στιλπνά μαλλιά.

-Ναι, η Άννα μου είναι 18 τώρα και πολύ όμορφη, τουλάχιστον έτσι λένε όλοι. Έφυγε απ' το σπίτι πριν τρεις μέρες με συνοδεία τον ευνούχο της να επισκεφθεί την φίλη της την Πολίνα Βέστα, κόρη του παλατιανού Κόμη της Ιδιωτικής βασιλικής περιουσίας (Comes rei privatae) του αυτοκρατορικού ζεύγους, Κόμης Μαξιμίνοβ, φανατικός Βένετος(Μπλε δηλαδή, έτσι θα τους λέμε από τώρα) που κανείς δεν μπαίνει στο σπίτι του αν δεν είναι δηλωμένος κι ενεργητικός Μπλε.

-Κάτι άλλο, περίεργο, ασυνήθιστο που θα μπορούσε να βοηθήσει;

-Είναι κάτι καινούργιο και περίεργο, παιδί μου, αλλά δεν βλέπω τι σχέση μπορεί να έχει με την εξαφάνιση της Άννας μου. Πριν μερικές μέρες, με κάλεσε ο αυτοκράτορας, μαζί με τον Ανθέμιο τον Τραλλιανό και μας ζήτησε να του εκπονήσουμε λεπτομερή σχέδια για την "μεγαλύτερη και πιο επιβλητική Βασιλική εκκλησία της Χριστιανοσύνης". Ιδέα δεν έχω που σκοπεύει να την σηκώσει. Γέμισε η Πόλη εκκλησίες! Κάθε μήνα και μια καινούργια με τον νέο αυτοκράτορα, και την συμβία του.

-Κι έχετε ξεκινήσει να δουλεύετε πάνω σ' αυτό;

-Σαν τρελοί! εκατό μέτρα επί εκατό και ογδόντα μέτρα ύψος! Πελώρια. Πού διάολο θα την χωρέσει; Έξω απ' τα τείχη;

-Θα περιμένουμε να δούμε, δάσκαλε, θα περιμένουμε. Λοιπόν, όταν έχω νέα, δάσκαλε, θα έρθω να σε βρω. Έλα τώρα να δοκιμάσεις το καινούργιο μας Σαμιώτικο. Είναι εξαιρετικό!

Μετά που έφυγε ο Ισίδωρος, με πλησίασε ο Τούρκος, με κοίταξε μες τα μάτια με δύσπιστη απορία και το 'ριξε.

-Ελπίζω πως μαζί θα το κάνουμε αυτό, έτσι;

-Στοιχειώδες, φίλτατε Γουότσον, απόλυτα στοιχειώδες.

3 Days of wine and roses

Ο παππούς Αρχιμήδης, πριν καμμιά τριανταριά χρόνια, είχε βρει τον δίχρονο μωρό Αχμέτ να κλαίει έξω από μια φλεγόμενη μίζερη αγροκατοικία μακριά από ένα απόμακρο, απομονωμένο χωριουδάκι, σκατά χωριουδάκι, πεντ-εξη σπίτια εδώ κι' εκεί, βαθιά μέσα στις ανατολικές επαρχίες σ' ένα απ' τα φημισμένα ταξίδια του, αναζητώντας άλλες, διαφορετικές ποικιλίες σταφυλιών για οينوποίηση. Δηλαδή, πώς νομίζατε ότι πλούτισε ο παππούς; Με ληστείες και λάφυρα; Ταξιδιάρης εμπορογυρολόγος με μύτη και οξυδέρκεια τά 'κανε. Το μωρό μέσα στο κλάμα του, με νοήματα του έδωσε να καταλάβει πως μέσα στο φλεγόμενο αγρόκτημα βρίσκονταν οι γονείς του και τα τρία αδέρφια του. Μάλλον τίποτα Μογγόλοι ληστές τους την έπεσαν και τους φωταγώγησαν φεύγοντας. Το μοναδικό πράγμα που μπορούσε να κάνει ο παππούς ήταν να το πάρει το μωρό μαζί του.

Το μωρό μεγάλωσε να γίνει φύλακας άγγελος-εξολοθρευτής και λάτρευε τον παππού. Γυμναζόταν όλη μέρα, πέταγε διάφορα μαχαίρια δεξιά-αριστερά, ψήλωσε και πάχυνε χωρίς ίχνος λίπους, μόνο μυς, μια πολεμική μηχανή θανατηφόρα στην υπηρεσία και στην προστασία του παππού. Έφτιαχνε μόνος του τα ρούχα του από κατσικίσιο δέρμα και απ' την μέση και πάνω φορούσε μόνον, χειμώνα-καλοκαίρι, ένα γιλέκο που στο εσωτερικό του είχε ράψει περίτεχνα θήκες για μαχαίρια διαφόρων μεγεθών, τα οποία εξεσφενδόνιζε με θαυμαστή ακρίβεια. Αργότερα, πρόσθεσε και μια πελώρια σπάθα-χαντζάρα κρεμασμένη μ' ένα κορδόνι σταυρωτά στους ώμους του, ένα τρομερό όπλο κοφτερό σαν ξυράφι που στα χέρια του- αμφιδέξιος- γινόταν θανατηφόρο σε κοντινή απόσταση.

Μόνο ο παππούς ξέρει πόσες φορές τού' σώσε την ζωή από ληστές στα ταξίδια του. Ο Τούρκος δεν μιλάει ποτέ γι' αυτά. Όλοι στο σπίτι του φέρονταν σαν να 'ταν γιος του παππού και μάλλον εξοικειώθηκαν με το αμίλητο κι' αγέλαστο πρόσωπό του όταν κατάλαβαν την καλοσύνη του και διαπίστωσαν την αδυναμία που του είχε ο παππούς.

Ο παππούς που έκανε τα πάντα για να τον σπουδάσει αλλά ο Τουρκόσπορος... ντιπ! Έμαθε να γράφει, να διαβάζει και να μετράει και μέχρι εδώ ήτανε. Για τον Αχμέτ, ήταν ή το κορμί ή ο νους, όχι και τα δύο, δεν μπορούσε.

Δεν ζητούσε ποτέ τίποτα! Στο σπίτι, από φαΐ κι από πιστί, πάντα σε αφθονία, διαταγή παππού, αλλά ο Τούρκος εγκρατής. Τις νύχτες, όταν είχαν πάει όλοι για ύπνο, ξεπόρτιζε απ' το δωμάτιό του, έστρωνε ένα χαλάκι στο διάδρομο έξω απ' την πόρτα του παππού και κοιμόταν εκεί, σαν σκυλοφρουρός. Τον άρπαξαν μερικές φορές, του φώναξαν, τον μάλωσαν, καναδυό φορές ο παππούς του τις έβρεξε... τίποτα. Τούρκικο κεφάλι, αγύριστο. Είδαν κι' αποείδαν, τον παράτησαν. Μετά που έφυγε ο παππούς, κάνει ακριβώς τ' ίδιο μ' εμένα. Μάταιο να τον αλλάξω. Μόνον εγώ έμεινα να τον φωνάζω Αχμέτ, αραιά και που, αλλά αυτός... αφέντη ή μικρέ αφέντη. Τι να τον κάνω;;; Ο Τούρκος είναι αδελφός μου. Να γιατί.

Ο πατέρας μου, Βαβύλας, σκατά στον τάφο του, ήταν ένας ευλαβής φανατικός θρησκόληπτος εγκληματίας δολοφόνος. Και μπορεί όλ' αυτά να πηγαίνουν σχεδόν πάντα μαζί, όταν τα λες και αναφέρεσαι στον πατέρα σου, τον γεννήτορά σου... στραβοκαταπίνεις. Κώλος και βρακί με τον Ιουστίνο, τον μετέπειτα αυτοκράτορα, όταν ήταν κι οι δύο τσιράκια για τις βρώμικες δουλειές του αυτοκράτορα Αναστάσιου, στρατηγοί-εξολοθρευτές και κολλητάρια. Τον καιρό που έρεαν ποτάμι τα αίματα μεταξύ Χαλκηδονίων και Μονοφυσίτων, ένας ηλίθιος βάρβαρος από την Σκυθία, πήρε φαλάγγι την Θράκη διαλαλώντας ότι ήταν ο μοναδικός γνήσιος Χριστιανός, το 'παμε, περί ηλιθίου επρόκειτο, και μ' αυτά και με τ' άλλα, έφτασε μέχρι τα τείχη της Βασιλεύουσας και απειλούσε να μπουκάρει.

Έστειλε τότε ο αυτοκράτωρ Αναστάσιος τα τσιράκια του και τους σμπίρους τους να τον συνεντίσουν. Και τούτοι, άλλο που δεν ήθελαν οι αιμοδιψείς, όχι μόνον τον συνέτισαν αλλά τον παρασυνέτισαν σε βαθμό που να μην βρει κάτι ούτε ο παπάς αλλά ούτε κι η μάνα του να θάψουν.

Επέστρεψαν λοιπόν θριαμβευτές, αιμοσταγείς, βρωμεροί και τρισάθλιοι στην Πόλη, ο Ιουστίνος κορδωτός και χαμογελαστός μες στην απλυσιά του πάνω στο περήφανο άτι του, και ο

πατέρας μου πάνω σ' ένα ξύλινο φορείο μ' ένα βέλος καρφωμένο στο μάτι του. Ήμουν δυο χρονών.

Την μάνα μου δεν την γνώρισα ποτέ. Η κόρη του Αρχιμήδη, Ελένα, ήταν μια πανέμορφη κοπέλα και, απ' ότι λένε, καθόλου ντροπαλή, τουναντίον, πεταχτούλα και άτακτη. Εκείνη την εποχή, όσο πιο ζωντανή ήταν μια νέα κοπέλα τόσο περισσότερες ελπίδες είχε να κάνει ένα καλό γάμο, ακόμη να γίνει και αυτοκράτειρα ή έστω κάτι λιγότερο όπως ας πούμε η Αντωνίνα, σύζυγος του αρχικερατά Κόμη στρατηγού Βελισάριου. Η δική μου μητέρα, ερωτεύτηκε το κτήνος. Μπορεί και να την βίασε, φήμες, φήμες, πάντα φήμες. Εύλογες φήμες. Πως έγινε και μια από τις πιο όμορφες νύφες της Πόλης να κρεβατώθηκε μ' αυτό το κτήνος; Ο παππούς ποτέ δεν μου μίλησε γι' αυτό όσο κι' αν επέμενα. Από ντροπή για την θυγατέρα του που έγινε σχεδόν μίσος όταν έριξε μαύρη πέτρα πίσω της και τό'σκασε ένα βράδυ που έλειπε ο Βαβύλας μ' έναν έμπορο από την Ραβέννα, παρατώντας με μόνο μου βρέφος τριών μηνών. Κι' αν αυτό ήταν καλός λόγος για να την μισήσει ο πατέρας της, για μένα ήταν το καλύτερο δώρο που μια μάνα μπορεί να προσφέρει στον γιό της διότι αυτό ήταν που μ' έφερε κάτω απ' την στέγη του παππού. Με ονόμασαν Θεόφιλο, οξύμωρο, φίλος του θεού! Ότι άλλο, μπορεί, μόνον αυτό δεν είμαι!

Ο παππούς ήταν ο πιο σπουδαίος άνθρωπος στον κόσμο μετά από τους αρχαίους Έλληνες φιλόσοφους. Είχε σπουδάσει στην Αλεξάνδρεια δίπλα στην Υπατία, μπορεί κι' από πάνω της, ποτέ δεν το παραδέχτηκε αν και λέγεται ότι αυτή η τεράστια φιλόσοφος πέθανε παρθένα. Κατάφερε να την σκαπουλάρει όταν ο Χριστιανικότατος όχλος φανατικών έριξε φωτιά και λαύρα στους "παγανιστές και ειδωλολάτρες" καταστρέφοντας ανεκτίμητα έργα τέχνης, ναούς κι' αγάλματα, σκοτώνοντάς όλους όσους δεν ήταν "σαν εμάς", την Υπατία την λιθοβόλησαν μέχρι θανάτου μέχρι που κάποιος-μεγαλόκαρδος- την λυπήθηκε και την σκότωσε μ' ένα σπαθί για να μην υποφέρει άλλο. Και ολοκληρώνοντας της εξολόθρευση των απίστων, έβαλαν φωτιά και κατέστρεψαν εντελώς την ξακουστή βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας με όλο της το περιεχόμενο!!! Τι κακό φίδι μπαίνει στον κόλο όλων αυτών των ανθρωποειδών να καίνε βιβλία;;; Οι ηλίθιοι νομίζουν ότι έτσι εξαφανίζονται και τις ιδέες που περιέχουν; Χριστιανική αγάπη, λένε οι γραφές. Σκοτώνοντας χριστιανικά. Και, οι σκοτωμοί, ο θάνατος έχουν κάποια πραγματική υπόσταση, δυσάρεστη αλλά πραγματική. Η αγάπη, ποια ακριβώς υπόσταση έχει. Κάποιος να μου εξηγήσει τι' ειν' αυτό που το λένε "αγάπη"; Με σιγουριά, πειστικά όμως. Εδώ, φίλε αναγνώστη, μπαίνει ο παππούς, μειράκιον τότε, που με κίνδυνο της ζωής του, άσε που κόντεψε να σπάσει την πλάτη του κουβαλώντας αυτό το τεράστιο σεντούκι μέχρι το λιμάνι,

κατάφερε να περισώσει όλους παπύρους χώρεσαν σ' ένα μεγάλο σεντούκι και να τους δραπετεύσει μαζί με το σαρκίο του μέχρι την Πόλη! Και γέροντας να πεθάνει και το σεντούκι να περάσει στον εγγονό- κληρονόμο, για να με πιάνουν τα κλάματα όποτε το ανοίγω και ξεστραβώνομαι. Ο παππούς πλούτισε κι' έγινε μεγάλος και τρανός αλλά πάντα ήτανε ένας σχολάριος και θαυμαστής της Ελληνιστικής φιλοσοφίας και τέχνης, δυο πράγματα που μου τα πέρασε μέχρι το κόκκαλο, είτε μόνος του, είτε στέλνοντάς με δίπλα σε μεγάλους δασκάλους σαν τον Ισίδωρο τον Μιλήσιο και τα δυο χρόνια στην Ακαδημία του Πλάτωνα στην Αθήνα.

Με τον Τούρκο μεγαλώσαμε μαζί, όπως θα έχετε ήδη καταλάβει. Τέσσερα χρόνια μεγαλύτερος, μ' έμαθε να παλεύω, να ρίχνω μαχαίρια με ακρίβεια, με σπάθα και με τόξο. Εγώ του έμαθα να γράφει και να διαβάζει. Κάναμε τα πάντα μαζί, μέχρι σήμερα. Και παρ' όλ' αυτά, με φωνάζει "αφέντη, νεαρό αφέντη" και κοιμάται στο χαλάκι του στον διάδρομο έξω απ' την πόρτα μου! Όταν ζούσε ακόμα ο παππούς, το έστρωνε ανάμεσα στις δυο πόρτες.

Ο παππούς μου έμαθε όλα τα σχετικά για το καλό φαγητό και το κρασί, ένα άλλο πεδίο όπου είχα εξαιρετες επιδόσεις. Είχα καλό σύμμαχο σ' αυτό. Ο Τούρκος μπορεί πεισματικά να είχε αρνηθεί την μόρφωση αλλά πέταγε τη σκούφια του για φαγοπότι. Και για σεξ βεβαίως. Εγώ το 'μαθα με την Σεβερίνα, μια κοπέλα που βοηθούσε στις κουζίνες, μεγαλύτερή μου αλλά όχι θεία. Συχνά και επαναλαμβανόμενα μαθήματα για να το εμπεδώσω το θέμα, να το αφομοιώσω. Πάντα στα κλεφτά και στα κρυφά από τον Κέρβερο την Αυγουστίνα αλλά τούτος ο καριόλης ο Τούρκος, όλο χαμόγελα με νόημα μου 'ριχνε την ημέρα πού 'χα "μάθημα"! Σας το 'χω πει, αυτός ο Τουρκόσπορος μπορούσε να 'ναι παντού και πουθενά και να μην παίρνει χαμπάρι κανέναν. Εγγενές ταλέντο; Εξάσκηση; Δεν το 'χω. Και δεν είναι το μοναδικό! Λέγανε ότι ο Τούρκος έχει κρυφά προσόντα σχετικά με το ανατομικό μέγεθος σε σημεία που δεν φαίνονται. Η τεχνική του να βρίσκει γκόμενα ήταν απλή και ξεκούραστη. Όταν έβλεπε κάποια που έπαιζε το μάτι της, κατέβαζε το παντελόνι και της έδειχνε το θηρίο, ένα άσκημο φίδι χωρίς μάτια με μεγάλο στόμα και οι γκόμενες τρέχανε σαν τα ποντίκια πίσω απ' αυτόν που έπαιζε φλογέρα! Την πρώτη φορά που πήγαμε μαζί στα λουτρά κατάφερα να το επιβεβαιώσω και... ένιωσα κάπως άβολα ομολογώ. Μετά, κάναμε πλάκες επί του θέματος. Κάποτε θυμάμαι που πήγαμε για μοναχικό παγωμένο μπάνιο στον ποταμό Λύκο, βγήκε απ' το νερό μετά από μένα και όταν είδα την μαλαπέρδα να κουνιέται πέρα-δώθε όταν περπατούσε να βγει απ' το νερό, έβαλα τα γέλια. κι' ο Τούρκος με μνημειώδη απάθεια

- Μουνάς γελάκι, αφέντη; Δεν σου μάθανε στο σχολείο ότι στο κρύο νερό... μαζεύει; και σκάσαμε κι οι δυο στα γέλια.

Μια μικρή περίληψη για μένα, τον Τούρκο και τον παππού. Αργότερα, ίσως εμφανιστούν και μερικές άλλες, πικάντικες λεπτομέρειες. Προς το παρόν, η Άννα κόρη του Ισίδωρου απ' την Μίλητο ήταν εξαφανισμένη. Και θα έμενε εξαφανισμένη για τέταρτη μέρα διότι εγώ απόψε, είχα κανονίσει να βγω με την αδελφή της Αουρελιάνας, μια νεότατη χήρα ενός εκατόνταρχου που έπεσε σφαγμένος σε μάχη και έπρεπε επείγοντως να παρηγορηθεί. Πριν φύγω, είπα στον Τούρκο ν' αλλάξει λίγο την διακόσμηση. Γραφείο και προθάλαμος Ιδιωτικού Ερευνητή!

Το σπίτι μας, το μέγαρο του παππού δηλαδή που κληρονόμησα, κάποτε το έλεγαν παλάτι. Τώρα, είναι απλώς πελώριο και χωρίς καθόλου μάρμαρο, μόνον ξύλο και πέτρα. Τα παλάτια είναι από μάρμαρο, χρωματιστό πολυτελείας. Ένα τριώροφο κτίριο σε σχήμα Πι με είσοδο περιστύλιο, σκεπασμένους κίονες, πόρτικο τις λένε αυτές τις εξωτερικές εισόδους και υπάρχουν πολλές τέτοιες απείρου κάλλους σε παλάτια ή πλουσιόσπιτα με δύο ή περισσότερες σειρές με κίονες, πολλοί απ' αυτούς λεηλατημένοι από αρχαίους ναούς σε κατακτημένες περιοχές.

Το δικό μας πόρτικο είναι μια κουτσουλιά συγκρινόμενο. Δυο κολώνες μπροστά και δυο πίσω και το στέγαστρο από πάνω χωρίς πόρτα. Η εσωτερική αυλή στο "σπίτι" - έτσι θα το λέμε από τώρα - δεν ήταν ποτέ έρημη, πάντα κάποιος(οι) κυκλοφορούσαν, κόσμος μπαινόβγαινε από το πόρτικο συνεχώς. Το σπίτι είχε πλάτη στη θάλασσα στο λιμάνι του Κοντοσκάλιου στην Προποντίδα, νότια στη χερσόνησο και φάτσα στον κεντρικό στ' Αμαντίου. Ακριβώς απέναντι απ' το πόρτικο του σπιτιού, βρισκόταν το οινοποιείο με τις κάβες του. Το σπίτι είχε μια έξοδο στη θάλασσα από την αυλή κι' εκεί έδενε το σκάφος, το λέω έτσι επειδή ούτε καράβι ήτανε ούτε και καϊκι, κάτι ανάμεσα. Βαρέλια με κρασί κουβαλούσε ή κοφίνια με σταφύλια. Για δουλειές το είχε ο παππούς, όχι για κρουαζιέρα. Για μένα και το Τουρκάκι, είχε ένα μικρό μονοκάταρτο που πήγαινε ο Τούρκος για ψάρεμα και το φρέσκο ψάρι δεν το στερηθήκαμε ποτέ. Η έξοδος στη θάλασσα βόλευε, ειδικά για τα μεγάλα βαρέλια, που τα κυλούσαν μέσα απ' την αυλή να βγούνε απ' το πόρτικο και να περάσουν απέναντι. Εγώ, ο παππούς κι ο Τούρκος ήμασταν στα ψηλά.

Κλείσαμε και σφραγίσαμε το δωμάτιο του παππού και κρατήσαμε το νότιο κομμάτι του Πι, αυτό που έβλεπε την Προποντίδα πάνω από τα τείχη. Το Γκραν σαλόνι μου για τ' οποίο θα μάθετε κατά καιρούς διάφορα, η κάμαρα που δεν θα μάθετε κάτι με λεπτομέρειες, η μεγάλη βιβλιοθήκη ζηλευτά φουλαρισμένη μαζί με το σεντούκι που έφερε ο παππούς από την Αλεξάνδρεια με τους ανεκτίμητης αξίας πάπυρους και... το στούντιο μου, το αναγνωστήριο, ησυχαστήριο, απομονωτήριο, ότι _τηριο θέλετε, ΑΥΤΟ που ζήτησα απ' τον Τούρκο ν' αλλάξει την διακόσμηση. Και το αποτέλεσμα ήταν πολύ του γούστου μου. Έμοιαζε σαν δικηγορικό γραφείο χωρίς την πλατινέ γραμματέα και χωρίς χασοδίκη. Επικοινωνούσε και με το σαλόνι και με τον εξωτερικό διάδρομο και είχε δυο μεγάλα παράθυρα στη θάλασσα. Από οργάνωση, καλά ήμαστε, η Άννα είναι ακόμα άφαντη.

Το μεγαλύτερο κομμάτι στον δεύτερο ήταν για εκπαίδευση. Σωματική, για να συνεννοούμεθα. Διάφοροι χώροι για διάφορες τέχνες αλλά ένα μόνο θα πω. Τετράγωνη ήτανε, μπανιέρα δεν ήτανε αλλά ούτε και πισίνα. Εκείνο που την χαρακτήριζε ήταν το ότι ήταν πάντα γεμάτη με κρύο-παγωμένο νερό! 25 χρόνια τώρα, κάθε πρωί το ίδιο τροπάριο. ο Τούρκος να με ξυπνάει χαράματα, να με κουβαλάει στον δεύτερο και να μου βγάζει ιδρώτα επί δίωρο, να με βουτάει μετά στο παγωμένο νερό και κατόπιν στις κουζίνες για πρωϊνό... βαρβάτο, σαν γεύμα. Ζεστό κρασί με σταφίδες και ξερά σύκα, ψωμί που μόλις είχε βγει απ' τον φούρνο, σκληρά-μαλακά τυριά, φέτες καπνιστό μπουτί αρνίσιο η χοιρινό, παστωμένα ψάρια και φρούτα! "για το καλό σου" η μόνιμη επωδός.

Στον πρώτο ζουν οι άνθρωποί μας, μερικοί με οικογένειες. Στην αυλή και το γυμναστήριο πάντα έχει παιδιά. Κι' από κάτω, στην αυλή και το Π υπόστεγο, κουζίνες, πλυντήρια, στάβλοι, φούρνος, σιδεράς, πουλερικά και γουρουνόπουλα, και μια μεγάλη τραπεζαρία δίπλα στις κουζίνες, η ίδια για όλους.

Όλα καλά κι' όλα ωραία στο σπίτι, αυτή η πρωινή τελετουργία του Τούρκου... δεν ήμασταν πια μικρά παιδιά! Αλλά ο Τούρκος μπορεί να κοιμόταν στο χαλάκι έξω απ' την πόρτα μου, να με προσέχει στις εξόδους και να με φωνάζει "αφέντη" όμως όταν του πήγαινα κόντρα, θύμωνε, και, δεν ήθελε κανείς να' ναι κοντά όταν θύμωνε ειδικά μαζί μου. Σπανίως δηλαδή αλλά ένα σημάδι πάνω στο δεξί μου φρύδι ήταν για πάντα εκεί να μου θυμίζει την οργή του. Μετά από κουραστικά νυχτοπερπατήματα το τελευταίο που θέλεις να κάνεις το επόμενο πρωί είναι ασκήσεις με τον Τούρκο και κρύο μπάνιο. Έβαλα την Αυγουστίνα να μου στρώσει ένα σπαρτιάτικο κρεβάτι σε μια καβάτζα δίπλα στις κουζίνες για να μην ανησυχώ τους καλούς

ανθρώπους που κοιμόντουσαν ανεβαίνοντας στα δικά μου... σκατά κρυφό ήτανε. Ο Τούρκος μπούκαρε αγριεμένος στις 9 ακριβώς - α! ναι, το ξέχασα, όταν μεγαλώσαμε κι' αρχίσαμε τις εξόδους τις νύχτες, επ' ουδενί δεν δέχτηκε ν' ακυρώσουμε το πρωϊνό την επόμενη αλλά συμβιβάστηκε να μην με ξυπνάει πριν τις 9 μετά από άσωτη νύχτα- με ταρακούνησε και ...

- Άντε, κούνα το κώλο σου, έχουμε δουλειές.

Ξεκίνησα δύστροπα να ιδρώνω, πέρασα κι' απ' το κρύο μπάνιο, όντως σε αναζωογονεί αν το αντέχεις, και όταν περάσαμε στα ευχάριστα του πρωϊνού, καλοταϊσμένοι, είπε

-Πως λες να ξεκινήσουμε;

-Απ' αυτά που έχουμε, να μιλήσουμε με τον Κόμη, την κόρη του ή κάποιον ευνούχο των. Αλλά πως; Άκουσες πως μόνον με Μπλε μιλάει. Μπλε δεν ήμαστε και δεν θα γίνουμε, ούτε και Πράσινοι, τελικά

-Νομίζεις ότι οι φρουροί κι' οι υπηρέτες γνωρίζουν όλους τους Μπλε;

-Απίθανο το βλέπω

-Γιατί δεν πάμε να χτυπήσουμε την πόρτα να δούμε τι θα γίνει;

Ο Ισίδωρος μας είχε εξηγήσει που βρισκόταν το παλάτι του Μαξιμίνου. Δρόμος πολύς μέχρι τον Ξερόλοφο για ποδαρόδρομο, ιππήλατο τέτοια ώρα με τόσο κόσμο στους δρόμους αδύνατον, άσε που απαγορεύονταν κιόλας, σελώσαμε ένα δυνατό άλογο και για τους δυο μας και ξεκινήσαμε με αργό καλπασμό. Πήραμε την Μέση δυτικά και στο Φόρουμ του Αρκάδιου κόψαμε δεξιά.

Ήταν ένα λαμπερό μαρμάρινο δίπατο τριγυρισμένο από έναν ψηλό τοίχο που άφηνε κάθε αδιάκριτο βλέμμα απ' έξω, κάπου στο βάθος φαινόταν κάτι απ' το κτίριο και υπέθεσα ότι υπήρχε κήπος ανάμεσα στον τοίχο και το κτίριο, για τίγρεις ή άγρια σκυλιά δεν ξέρω. Το πόρτικο στην είσοδο ήταν επιβλητικό, με δυο σειρές διπλούς κίονες με ωραίο κεφάλι όπου είδαμε δυο φρουρούς αγριοσκυλόφατσες οπλισμένους σαν αστακούς. Πλησιάσαμε και πριν να φτάσουμε κοντά, ένας γάβγισε, Ελληνικά αν και μου φαίνονταν Ούννοι ή στην καλύτερη, Ιλνυροί. Μορφωμένοι βάρβαροι

-Τι γυρεύετε 'δώ; Πάρτε δρόμο αμέσως

-Καλή σου μέρα κι' εσένα, ευγενέστατε στρατιώτη. Θα θέλαμε να δούμε τον άρχοντα του παλατιού ή την θυγατέρα του, την Πολίνα Βέστα

-Τ' αφεντικό λείπει, είναι στο Μεγάλο Παλάτι. Η θυγατέρα του δεν δέχεται κανέναν, αλλιώς ο ευνούχος της θα ήταν ήδη εδώ μαζί μας να περιμένει. Βλέπεις εσύ κανένα ευνούχο να

περιμένει, ομορφόπαιδο; Ούτ' εγώ. Αν είστε από τους Μπλε, να πάτε να ον βρείτε στο παλάτι ή να' ρθετε αργά το απόγευμα. Πάρτε δρόμο τώρα για να μην πέσουνε φάπες. Αυτός ο βλαμμένος γιατί γελάει;

κι' έδειξε τον Τούρκο

-Μην δίνεις σημασία, καλέ μου άνθρωπε. Το 'χει από γεννησιμιού του. Ίσως θα μπορούσες να στείλεις κάποιον να πει στην Πολίνα Βέστα ότι θέλουμε να της μιλήσουμε για την φίλη της την Άννα, και μπορεί να στείλει τον ευνούχο της να μας οδηγήσει.

-Κουφός είσαι ή εντελώς ηλίθιος; Σας είπα να πάτε στα τσακίδια, άντε λοιπόν όσο έχετε ακόμα πόδια πριν στα σπάσω. Τι στο πούτσο βλέπει και γελάει αυτό τ' αρχίδι;

-Να έχετε μια όμορφη μέρα, κύριοι. Σκατοδουλειά κάνετε αλλά κάποιος πρέπει να την κάνει

και τράβηξα απ' το χέρι τον Τούρκο να φύγουμε πριν σπάσει καμμιά μύτη

-Πολύ μαλακός, μικρέ αφέντη. Πάρα πολύ

- Τι ήθελες ρε σύ να κάνουμε; Να τους ξαπλώσουμε στο χώμα και να μπουκάρουμε;

Πριν το δειλί θα πλακώνανε 100 και θα έβαζαν φωτιά στο σπίτι με όλους όσους έχει μέσα! Αυτό ήθελες; Για να δούμε πως θα κάνουμε το βουνό να πάει στον Μωάμεθ.

- Γιατί δεν ρωτάμε τον Χαρίδημο μπας κι' έχει καμμιά επαφή;

- Βλέπεις; Άμα βάζεις το μυαλό σου πριν απ' τα μπράτσα σου, αδελφέ μου Αχμέτ;

Γυρίσαμε σπίτι, δέσαμε τ' άλογο στο στάβλο και περάσαμε απέναντι. Βρήκαμε τον Χαρίδημο σε πανικό να δίνει οδηγίες σε τρεις άντρες για τρία διαφορετικά πράγματα.

Μαλάκωσε όταν μας είδε.

- Κάτι δεν πάει καλά με το καινούργιο της Σάμου, αφεντικό;

- Άσχετο. Γνωρίζεις έναν παλατιανό Μαξιμίνου;

- Βεβαίως. Μεγαλοπιάνεται, σύμβουλος της Θεοδώρας για θρησκευτικά θέματα περί Μονοφυσιτών. Διαχειριστής της προσωπικής περιουσίας του βασιλιά. Καλός και σταθερός πελάτης εδώ και χρόνια.

- Κι' ο αυτοκράτορας είναι καλός και σταθερός πελάτης μας, φίλτατε! Άλλο θέλω και δεν χρειάζεται να μάθεις γιατί. Πως μπορούμε να πλησιάσουμε το σπίτι του Μαξιμίνου;

- Περίμενε ένα λεπτό, αφέντη.

Βγήκε και βρήκε τον Λουκά, κάτι μιλήσανε σε σοβαρό ύφος και σε λίγο, γύρισαν μαζί μ' έναν νεαρό γαλανομάτη 18άρη, έξυπνη φατσούλα.

- Αυτός είναι ο Κύριλλος, αφεντικό. Κάνει τις παραδόσεις στο παλάτι του Κόμη, στον Ξερόλοφο.

Ο πιτσιρικάς ήταν λιγάκι σαστισμένος μπροστά στο μεγάλο αφεντικό. Μαλάκωσε με τον αδιάφορο τόνο στη φωνή μου

- Κύριλλε, αγόρι μου, πως είναι αυτό το σπίτι; Γνωρίζεις κάποιον εκεί μέσα;

- Ένα μεγάλο δίπατο είναι, αφεντικό, στους πρόποδες του Τρίτου λόφου στον έβδομο Τομέα, με ευρύχωρο πόρτικο που στεγάζει μονίμως δυο δίμετρους κι' ένα μεγάλο περιποιημένο κήπο απ' τον τοίχο έως το σπίτι. Οποτε έχω πάει κρασί, ο πρώτος που το δοκιμάζει, γερό ποτήρι φαίνεται, είναι κάποιος Αστέριος, ένας ευνούχος της κόρης του Κόμη, Πολίνας Βέστα, πολύ όμορφη κοπέλα.

και σ' αυτό το τελευταίο έγινε κατακόκκινος.

- Άψογα, νεαρέ, άψογα. Άκου με τώρα. Πρέπει οπωσδήποτε να έλθω σ' επαφή μ' αυτήν την όμορφη ή με τον άτριχο. Πολιτισμένα, αν γίνεται. Εκεί ή έξω από το σπίτι. Για λέγε

- Νομίζω πως μπορώ να δελεάσω αυτόν τον μπεκρούλιακα και να τον φέρω να δοκιμάσει κρασιά απ' την προσωπική-ιδιωτική κάβα σου, με δόλωμα ένα αμφορέα στη ζούλα.

- Τέλεια! Τέτοιους θέλουμε, Χαρίδημε! Τεφαρίκια! Άκου αγορίνα μου. Πάρε μια νταμιτζάνα Β' διαλογής να την κάνεις δώρο στο σπίτι, με τις ευχαριστίες μας για να μπεις μέσα. Όταν εμφανιστεί ο κουνιστός, βγάλε απ' την τσέπη σου το φλασκί με το δικό μου να τον δελεάσεις και ρίχτου το παραμύθι. Σε περιμένει γερό φιλοδώρημα αν τον καταφέρεις να 'ρθει μαζί σου στην κάβα μου! Πρόσεξε τώρα. Θα μπουκάρω ξαφνικά κι' εσύ θα πανικοβληθείς, θα χεστείς απ' το φόβο σου. Τότε θα σε διώξω και θα τα πω ένα χεράκι ιδιαιτέρως με τον άτριχο. Τι λες; Θα τα καταφέρεις;

- Σίγουρα, αφεντικό. Πες πως έγινε.

- Βιάσου, αγόρι μου, θα μείνω εδώ και θα σας περιμένω

5 Bluesette... with the King

Είχαμε μερικές ώρες για σκότωμα κι' ο Χαρίδημος μου κατέβαζε βιβλία με νούμερα και πίνακες για να μου δείξει πόσο καλά πάνε οι δουλειές λες και μ' ένοιαζε. Τον σταμάτησα και του ζήτησα να με πάει μια βόλτα να δοκιμάσουμε τα καινούργια. Ξέπλενα το στόμα μου για τη γεύση, το μπουκέ που λεμ' εμείς οι γευσιγνώστες, και μετά το έφτυνα. Το ίδιο κι' ο Τούρκος. Είχαμε δουλειές κι' έπρεπε να 'χουμε καθαρό κεφάλι. Σε καμμιά ώρα, ήρθε ο Λουκάς να μας πει ότι ο Κύριλλος κι' ο ευνούχος ήταν μέσα στην κάβα μου με την πόρτα κλειστή. Μόνο εγώ κι' ο Τούρκος κατεβήκαμε την φαρδιά πέτρινη σκάλα για τα υπόγεια.

- Τι σκατά γυρεύετε εδώ μέσα, κωλόπαιδα; βροντοφώναξα

Ο Κύριλλος έπαιξε τον ρόλο του υπέροχα "τίποτα αφεντικό, απλή περιέργεια'φεντικό, δεν έκανα κάτι κακό αφεντικό, συγχώρα με αφέντη" κλαψουρίζοντας έντρομος

- Χάσου από μπροστά μου, σκουλήκι! Θα σε κανονίσει ο Χαρίδημος

ο Κύριλλος την κοπάνησε κλαίγοντας κι' εγώ γύρισα στον άλλο

- Ποιος είσαι του λόγου σου, νυφίτσα; Δεν θυμάμαι να σ' έχω ξαναδεί

- Είμαι ο Αστέριος,- με ύφος δέκα Ρωμαίων αυτοκρατόρων- προσωπικός ευνούχος και προστάτης της θυγατέρας του ΚΟΜΗ(φωναχτά) ΜΑΞΙΜΙΝΟΥ, Πολίνας Βέστα

- Και νομίζεις πως είσαι κάποιος σπουδαίος; Για μένα, δεν είσαι καλύτερος από μια πατημένη κουράδα σκύλου. Εμένα με γνωρίζεις;

Κούνησε το κεφάλι του θετικά. Έδειξα τον Τούρκο πίσω μου στην πόρτα, ανέκφραστο, με τα πόδια στην διάσταση και τα χέρια σταυρωτά στο στήθος.

-Αυτόν ;

- Δεν τον γνωρίζω αλλά έχω ακούσει διάφορα.

- Όλα είν' αλήθεια, αυτά που 'χεις ακούσει

Εκεί, σαν να πετάρισαν λίγο τα μάτια του ενώ άρχισαν να φαίνονται σταγόνες ιδρώτα στο ξυρισμένο κεφάλι του. Ήταν κοντός και παχύς, φεγγαροκέφαλος. Φαινόταν σαν να μην έχει λαιμό. Το σαγόνι του ακουμπούσε στο στήθος του, με βυζιά. Όταν έτρωγε, το φαγητό του πήγαινε απ' το στόμα κατευθείαν στον οισοφάγο. Έτσι κοντά που ήταν τα πόδια του, όταν περπατούσε πρέπει να έδινε την εντύπωση ότι κυλούσε, σαν μπάλα.

- Λοιπόν, νυφίτσα, σε άρπαξα με την γίδα στην πλάτη μέσα στο ίδιο μου το σπίτι. Κανείς δικαστής δεν θα βρεθεί να με δικάσει αν σου κόψω το λαρύγγι ή ότι άλλο βρίσκεται κάτω απ' το στόμα σου, και κανείς δεν θα το μάθει.

Ήταν εντελώς χεσμένος, τρομοκρατημένος. Είχε αρχίσει να ιδρώνει παντού, τα μάτια του γούρλωσαν και ανοιγόκλειναν ασταμάτητα. Συνέχισα, βάζοντας το χέρι μου γύρω απ' τους ώμους του

- Αλλά... μπορεί και να κάνουμε μια φιλική φιλικότατη κουβεντούλα και να μείνουμε για πάντα φίλοι

- Για φίλοι δεν ξέρω αλλ' αυτό που ξέρω είναι ότι προτιμώ το κεφάλι μου και τον λαιμό μου ακριβώς στο σημείο που βρίσκονται τώρα

- Πάντα πίστευα πως ήσουν ένας λογικός άντρας... ευνούχος, συγγώμη, φίλε μου
Αστέριε

- Γιατί πράγμα θες να μιλήσουμε;

- Που βρίσκεται η Άννα;

- Άννα; Ποιά Άννα;

- Λοιπόν, άρχισε άσκημα η καινούργια μας φίλια, Αστέριε. Προσβάλεις την νοημοσύνη μου με τις απαντήσεις σου και θ' αναγκαστώ να το ξανασκεφτώ να σ' αποκεφαλίσω. Άλλη μια φορά. Που.Είναι.Η.Άννα;

- Μήπως εννοείς την Άννα την κόρη του Ισίδωρου και φιληνάδα της αφέντρας μου Πολίνας Βέστας;

- Βλέπεις τί καλά τα καταφέρνεις όταν δεν λες μαλακίες; Ναι ρε αγαπούλα, ΑΥΤΗΝ την Άννα εννοώ

- Δεν ξέρω

- Έτσι ε; Κοίτα, δεν θέλω να πω πως με κοροϊδεύεις και μου λες ψέματα αλλά δεν είμαι κι' εντελώς πεπεισμένος πως μου λες την αλήθεια. Την είδες να επισκέπτεται την αφέντρα σου πριν τέσσερις μέρες;

- Ναι, την είδα

- Και να φεύγει αργότερα να συναντήσει τον συνοδό-ευνούχο της που την περίμενε στο πόρτικο;

- Δεν θυμάμαι

- Κόψε του το λαιμό να πάει στο διάολο, αδέρφι.

Γύρισα στον Τούρκο.

- Αυτό τ' αρχίδι μας δουλεύει

- Όχι! Όχι! Περίμενε! Τους άκουσα να χασκογελάνε αλλά δεν την είδα να φεύγει. Μόνο αυτό μπορώ να σου πω κι' ας πεθάνω. Μόνον η αφέντρα μου μπορεί να σου πει, όχι εγώ.

- Σ' αυτήν την περίπτωση, βρωμέρε και τρισάθλιε καινούργιε μου φίλε, πάλι έχεις δύο επιλογές. Την μία την ξέρεις, η ίδια παραμένει, η χαντζάρα του Τούρκου. Η άλλη είναι να κανονίσεις να βρεθώ με την αφέντρα σου, σε σπίτι ή σε δημόσιο χώρο το ίδιο μου κάνει, το συντομότερο δυνατό το αργότερο μέχρι αύριο και, να μου φέρεις το μήνυμά της αυτοπροσώπως, η μούρη σου. Εδώ απέναντι μένω. Πρόσεξε, αν δεν ... αυτά που 'χεις ακούσει για τον Τούρκο θα τα νιώσεις στο σβέρκο σου, κι' εσύ και η κυρά σου. Φάντασμα είναι, δεν τον βλέπει κανείς να έρχεται ή να φεύγει. Έχω ακούσει ότι η λεγάμενη είναι πολύ όμορφη με το κεφάλι της στη θέση του, καλό είναι να μείνει εκεί. Κούνα την κεφαλα σου αν τα κατάλαβες και πάρε τον κώλο σου κι' εξαφανίσου από μπροστά μου

Κούνησε το κεφάλι του, μάζεψε τα κομμάτια του και χωρίς να μας κοιτάξει, έφυγε. Ο Τούρκος ήταν ακόμη ανήσυχος, πολύ μαλακός έλεγε συνέχεια

- Αχμέτ αδερφέ μου, και μια φάλαινα να θες φας, μπουκιά - μπουκιά θα την φας.

Ο Αστέριος ήρθε με το μήνυμα αργά το απόγευμα. Ο Τούρκος το παρέλαβε και τον έδωξε. Η Πολίνα Βέστα θα ερχόταν να μας δει στα καινούργια γραφεία μας την επομένη στις 11. Μαζί με τον ευνούχο της κι... έναν φίλο. Αυτός ο "φίλος" μου κίνησε την περιέργεια αλλά έπρεπε να περιμένω την επομένη για να την ικανοποιήσω.

6 The best is yet to come

Το επόμενο πρωινό πέρασα όπως όλα τα προηγούμενα. Παίξαμε κι' ένα παιχνίδι, Τούρκικης έμπνευσης και κατασκευής. Πάνω σ' ένα χοντρόξυλο πίνακα, ο Τούρκος είχε ζωγραφίσει ανακατεμένα 20 τετράγωνα διαφορετικού μεγέθους μ' ένα νούμερο μέσα. Το μεγαλύτερο ήταν 20 και το μικρότερο 1. Μαχαίρια από τα δέκα μέτρα, 12 μαχαίρια ο γύρος, 3 γύροι το παιχνίδι. Άθροισμα μετά από κάθε γύρο και στους 3 ο νικητής. Ποτέ δεν είχα κερδίσει. Μερικές φορές που με άφησε να κερδίσω λίγο πριν βάλω τα κλάματα, το πλήρωσα αργότερα στην πάλη που μου γέμιζε το κορμί πόνο και μελανιές, ο Τουρκαλάς. "για το καλό σου" μού 'λεγε πάντα το καθίκι.

Ξεμπερδέψαμε γρήγορα με τα πρωινά σήμερα, περιμέναμε κόσμο στο καινούργιο μας γραφείο. Χωρίς λόγο τελικά, οι επισκέπτες μας άργησαν μισή ώρα. Αριστοκράτες! Ο "φίλος" ήταν ένας 25άρης τριχωτός και ντουλαπάτος. Η καλλονή μας τον σύστησε σαν – από 'δω ο αρραβωνιαστικός μου, Φλορέντιος.

- Αρραβωνιαστικός ή γκόμενος; ρώτησα

- Αρραβωνιαστικός -επέμεινε- ο πατέρας μου τον γνωρίζει και τον εγκρίνει. Ο

Φλορέντιος είναι ηγετικό στέλεχος των Μπλε που έχουν την πλήρη υποστήριξη του πατέρα μου και του παλατιού.

Ο Ιουστινιανός, και η συμβία του, πριν ανέβουν στον θρόνο ήταν φανατικοί Μπλε. Όταν έγιναν αυτοκράτορες, το έπαιζαν ουδέτεροι. Κανείς δεν αλλάζει την ομάδα που υποστηρίζει. Όλα μπορεί να τ' αλλάξει, ειδικά ιδέες και πολιτικές πεποιθήσεις, ομάδα δεν αλλάζει ποτέ! Αρραβωνιαστικός και σωματοφύλακας ο τριχωτός, ο άτριχος, που τον αφήσαμε έξω στον

προθάλαμο, ήταν για διακόσμηση. Αυτή τον δικό της κι' εγώ τον δικό μου, ο βλοσυρός Τούρκος βρισκόταν στην γνωστή του στάση πίσω μου.

- Ο ευνούχος Αστέριος με πληροφόρησε ότι ενδιαφέρεσαι να μάθεις που είναι η φίλη μου η Άννα. Πως κι' έτσι;

- Δουλειά είναι. Κάποιος με προσέλαβε να το κάνω.

- Είσαι επισήμως δικαστικός; Πραιτοριανός;

- Όχι, τίποτα απ' αυτά. Ιδιωτικός ανιχνευτής, πληροφοριοβρίσκης και δότης είμαι. Με προσέλαβε κάποιος ιδιώτης, την ταυτότητα του οποίου δεν μπορώ ν' αποκαλύψω, να ερευνήσω την εξαφάνιση της Άννας, θυγατέρας τού γνωστού Δάσκαλου Ισίδωρου του Μιλήσιου. Την τελευταία φορά που κάποιος την είδε ήταν πριν πέντε μέρες στο σπίτι σου.

- Ξέρω πολύ καλά ποιανού κόρη είναι! Σε διαβεβαιώ ότι χαίρει άκρας υγείας και βρίσκεται σε καλά χέρια.

- Δεν έχω κανένα λόγο ν' αμφισβητήσω αυτά που λες αλλά θα προτιμούσα να το δω με τα μάτια μου. Μερικοί σημαντικοί άνθρωποι ανησυχούν σοβαρά γι' αυτήν.

- Για τίποτα δεν χρειάζεται ν' ανησυχεί κανείς - γρύλλισε ο τριχωτός, αγριεμένος.

- Εκτιμώ με παρρησία την ειλικρίνειά σας αλλά πρέπει να το διαπιστώσω προσωπικά.

- Το θέμα είναι λεπτό ξέρεις, - η ομορφούλα το γύρισε στο μελιστάλαχτο- όταν ήλθε στο σπίτι, ο Φλορέντιος ήταν ήδη εκεί μ' ένα φίλο του, ξανθούλη κι' ομορφόπαιδο ξεχνώ τ' όνομά του, και μάλλον τα φτιάζανε μεταξύ τους. Έφυγαν μαζί κι' αγκαλιασμένοι και θα 'χουν πάει μάλλον κάπου κρυφά να ζήσουν τον έρωτά τους, ευτυχισμένοι. Δεν γνωρίζουμε που.

- Αυτός, ο φίλος του Φλορέντιου, ποιος είναι; Πως τον λένε; Με τι ασχολείται;

- Αυτό... δεν πρόκειται να στο πω - μούγκρισε το τριχωτό κτήνος

- Είναι κι' αυτός στέλεχος των Μπλε;

- Σού 'πα ρε παιδάκι μου, δεν σου λέω! Δεν καταλαβαίνεις; Μια χαρά ειν' η κοπέλα, μην ανησυχείς

- Αφού είναι έτσι, σας ευχαριστώ θερμά που μπήκατε στο κόπο να 'ρθετε εδώ. Θα το κοιτάξω το θέμα αλλού. Παρακαλώ, σερβιριστείτε ένα μήλο απ' το καλάθι βγαίνοντας. Είναι ζουμερά και νοστιμότατα,

Καλυμμένη ευγένεια που σ' ελεύθερη μετάφραση δίνει " πάρτε τους ηλίθιους κώλους σας και ξεκουμπιστείτε απ' το σπίτι μου, τρισάθλια ψευτρόνια του κερατά. Και αλήθεια να λέγανε, που σίγουρα δεν λέγανε, το υφάκι και η προσποίηση ήταν παραπάνω από ύποπτα,

σχεδόν ένοχα. Τα κουφιοκέφαλα κωλοπαιδάρια. Δεν είχαν καλά-καλά βγει απ' το πόρτικο όταν ένας αγγελιοφόρος άφησε μήνυμα στην είσοδο.

Συνάντησέ με στα λουτρά του Ζεύξιππου στις 4 τ' απόγευμα. Μαξιμίνοσ

- Βρωμάει, νεαρέ αφέντη - ο Τούρκος -, βρωμάει ενέδρα. Κάποιοι ενοχλήθηκαν, νωρίς-νωρίς

- Έτσι φαίνεται. Έχει πολυκοσμία όλη μέρα όμως στου Ζεύξιππου και δεν θα 'ναι εύκολο. Εξάλλου, θα 'σαι κι 'εσύ εκεί να προσέχεις τον κώλο μου, ειδικά στον ζεστό που έχει ατμούς. Ξέρεις κάτι; Πείνασα. Πάω κάτω να φέρω κάτι να φάμε.

- Μην ξεχάσεις την σαλάτα.

Είχα δυο-τρεις ώρες μέχρι τις 4 και πήγα να βρω τον Χαρίδημο. Μόνος μου. Ο Τούρκος ξίνισε αλλά δεν είπε τίποτα. Πήρα τον Χαρίδημο παράμερα, σ' εκείνο το δωμάτιο χωρίς παράθυρα στο οινοποιείο, όπου μαζί με τον παππού, είχανε πάρει όλες τις μεγάλες αποφάσεις για τις δουλειές τους. Σειρά μου τώρα. Έκλεισα την πόρτα.

- Χαρίδημε φίλε μου και συνέταιρε, σου ζητώ να γίνεις Αρχιμήδης στην θέση του παππού και να μου απαντήσεις ειλικρινά για μερικά πράγματα που θα σε ρωτήσω.

- Είσαι σίγουρος γι' αυτό το "ειλικρινά", αφέντη; Μπορεί και να σε στεναχωρήσει.

- Η μία και μόνη γνήσια αλήθεια φίλε μου, σπάνια κάνει κάποιον, πιο χαρούμενο από πριν. Οι άνθρωποι είναι ευτυχισμένοι πιστεύοντας όχι αληθινά πράγματα, αυτά που λέμε "όνειρα". Ναι, είμαι σίγουρος. Και κόψε επιτέλους αυτή τη μαλακία με το "αφέντη". Θεόφιλο με λένε, Τέο αν προτιμάς και θα μπορούσα να' μαι γιός σου.

- Εντάξει. Ρώτα.

- Τον πατέρα μου, τον Βαβύλα, τον ήξερες;

- Ναι. Λίγο τον ήξερα και πολλά είχα ακούσει.

- Τι ξέρεις για τον "τρίτο άντρα";

- Μόνο αυτά που έχω ακούσει. Ξέρω πως ήταν τρεις.

- Πες τα μου όλα

- Ήταν τρεις τους, φοβεροί και τρομεροί. Ο πατέρας σου Βαβύλας, ο Ιουστίνος που έγινε αυτοκράτορας αργότερα και τον διαδέχτηκε ο τωρινός, και ο Πρόβος, αυτός που είπες τρίτο άνθρωπο.

- Είχα στο μυαλό μου τον Όρσον Γουέλς
- Πως το 'πες αυτό το τελευταίο;
- Μην δίνεις σημασία! Συνέχισε, λέγε.

-Αυτός ο Πρόβος που σ' ενδιαφέρει, ήταν πιο άξεστος κι' αγράμματος από τον Ιουστίνo, αν ποτέ μπορεί να υπάρξει τέτοιος, και πιο αδίστακτος και βάνανσος απ' τον πατέρα σου, αν πάλι μπορεί να υπάρξει τέτοιος. Να συνεχίσω;

- Ναι ρε φίλε, ναι. Δεν μου περισσεύει πιά άλλη απέχθεια και αηδία για τον πατέρα μου, την ξόδεψα όλη με αποτέλεσμα να γίνω εντελώς αναισθητος.

- Τι θέλεις να μάθεις για τον Πρόβο, παιδί μου; Όχι τα κατορθώματά του ελπίζω.

- Όχι, αλλά αληθεύει αυτό που είπαν πάνω απ' τον τάφο του πατέρα μου;

- Αλήθεια είναι. Πάνω απ' τον τάφο του πατέρα σου, και οι δύο ορκίστηκαν να σε φροντίζουν και να σε προστατεύουν μέχρι να πεθάνουν. Δεν χρειάστηκε να κάνουν τίποτα γιατί τ' ανέλαβε όλα ο Αρχιμήδης. Ο ένας πέθανε σαν αυτοκράτορας και ο Πρόβος ζει ακόμα ξεχασμένος απ' όλους. Τιμής ένεκεν είναι ακόμα στην Αυτοκρατορική Φρουρά, εντελώς αδρανής. Ήταν ξέρεις ανιψιός του Ιουστίνου και πρώτος τη τάξη για την διαδοχή του. Αλλά όπως ξέρεις, ο Ιουστίνος προτίμησε να χρίσει διάδοχό του τον θετό γιό του - άτεκνος ήταν - και επίσημο γλυψοκώλη του Πέτρο Σαββάτιο που το άλλαξε σε Ιουστινιανός για να τον τιμήσει. Όχι αμέσως, δεν ήξερε Ελληνικά ο μούγκρος, στην αρχή τον έλεγαν ακόμα λατινικά, Φλάβιους Ιουστινιάνους. Μετά που έμαθε Ελληνικά, τσάτρα-πάτρα Ελληνικά, αν τον ακούσεις ποτέ να μιλάει θα βάλεις τα γέλια, το γύρισε σε Ιουστινιανός. Αυτή η αλεπού, που θεωρούσε τον Πρόβο απειλή για τον θρόνο του λόγω συγγένειας με τον Ιουστίνo, έστησε μια μηχανή -λέγε με Θεοδώρα- και τον δίκασε για συκοφαντία. Του κατάσχεσε την περιουσία και τον είχε έτοιμο γι' αποκεφαλισμό, αλλά ο Πρόβος -παλιά πουτάνα στο κουρμπέτι- με έγγραφα γνήσια κι' αδιάψευστα, απέδειξε την αθωότητά του στη δίκη και ο μεγαλόκαρδος βασιλιάς τον... συγχωρέσε. Την περιουσία του όμως δεν του την επέστρεψε ποτέ. Τον έβαλε τιμητικά στους σπαθάριους για να 'χει ένα μισθό να ζήσει. Παλιοσειρά στα πράγματα ο Πρόβος, πρέπει να 'χει ακόμα βύσματα αλλά κανείς δεν μιλάει γι' αυτόν πλέον.

- Που μπορώ να τον βρω;

- Θεόφιλε παιδί μου, ήμαστε οι επίσημοι και πιο σημαντικοί προμηθευτές κρασιού της αυτοκρατορίας. Σε όλους αρέσει το κρασί, από πληβείους μέχρι τον αυτοκράτορα. Σίγουρα στο μαγαζί στη Μέση οδό κάτι θα ξέρουν.

- Βρες μου τον σε παρακαλώ και πες μου

- Δεν θα 'ναι δύσκολο

Τον άφησα και πήγα να βρω τον Τούρκο να πάμε για μπάνιο να ξεβρωμίσουμε.

7 Desafinado (slightly out of tune)

Τα αρχικά Λουτρά του Ζεύξιππου, που ιδρύθηκαν και κατασκευάστηκαν από τον Σεπτίμιο Σεβήρο και διακοσμήθηκαν από τον Κωνσταντίνο Α, ήταν υπέροχα χτισμένα. διακοσμημένα με πολλά ψηφιδωτά και πάνω από ογδόντα αγάλματα, κυρίως με ιστορικές μορφές, με τον Όμηρο, τον Ησίοδο, τον Πλάτωνα, τον Αριστοτέλη, τον Ιούλιο Καίσαρα, τον Δημοσθένη και τον Βιργίλιο, όλα αυτά τα Λουτρά ήταν ένα πραγματικό μεγαλείο αρχιτεκτονικής και τέχνης και της λογοτεχνίας. Τα αγάλματα αυτά είχαν λεηλατηθεί βεβαίως από διάφορα μέρη του κόσμου, συμπεριλαμβανομένων περιφερειών όπως η Ασία και οι γύρω περιοχές, η Ρώμη, η Ελλάδα και η Μικρά Ασία. Η δημοτικότητα των λουτρών του Ζεύξιππου ήταν πολύ μεγάλη στους πολίτες, παρά τον πολυάριθμο αριθμό λουτρών που ήταν διαθέσιμα την εποχή εκείνη στην Κωνσταντινούπολη και επομένως τον μεγάλο ανταγωνισμό που υπήρχε σε αυτή την εμπορική περιοχή. Ακόμη και κληρικοί και μοναχοί εμφανίστηκαν εκεί, παρά την επιμονή των ανωτέρων τους ότι τα λουτρά ήταν μέρη ασεβούς συμπεριφοράς.

Στις 4 το απόγευμα τα λουτρά ήταν τίγκα στο κόσμο αλλά όλοι χαλαροί και ξένοιαστοι. Τα λουτρά του Ζεύξιππου είχαν ένα πολύ έξυπνο σύστημα ατμών που βραστό νερό από τους εσωτερικούς φούρνους διοχετευόταν, και ανακυκλωνόταν συνεχώς μέσα σε σωλήνες κάτω απ' τα ξύλινα πατώματα που ήταν σαν σχάρα στον ζεστό τομέα, με αποτέλεσμα η παροχή ατμών και ζεστού νερού να παραμένει σταθερή. Λίγο υπερβολικά ζεστό κατά την γνώμη μου αλλά αν όντως είχες πάει για να ξεβρωμίσεις, ξεβρώμιζες μέχρι το κόκκαλο. Στον χλιαρό τομέα ερχόταν

η θερμοκρασία σε νορμάλ επίπεδο, ξεΐδρωνες και αεράτος πέρναγες στο ψυχρό, την "καφετέρια" που λέγαμε, για τα περαιτέρω.

Προσπάθησα να βρω τον Τούρκο μες το πλήθος αλλά μάταιος κόπος. Ήμουν σίγουρος όμως ότι ήταν κάπου κοντά κι' έτοιμος να επέμβει στην πρώτη άσχημη.

Ο Μαξιμίνος με βρήκε, εγώ δεν τον γνώριζα. Κατάλαβα πως ήταν αυτός από τις τέσσερις ντουλάπες που τον πλαισιώναν που αμφιβάλλω αν χωρούσαν κι' οι τέσσερις στο ίδιο δωμάτιο κανονικού μεγέθους. Ευτυχώς, εκεί στον ψυχρό τομέα υπήρχε άπλα.

- Τα θηρία τα έφερες μαζί για να με τρομάξεις, Κόμη ή είναι η συνηθισμένη ώρα που τα βγάζεις για την ανάγκη τους; Ειλικρινά, έχω χεστεί απ' το φόβο μου. Γιατί με κάλεσες εδώ; Χάθηκε κανένα πιο πολιτισμένο μέρος, ένα μπουρδέλο ας πούμε;

- Έχω ενημερωθεί για το ποιόν σου και το σκατόστομά σου Θεόφιλε Βάρδα και ταιριάζει απόλυτα. Είρωνας, θρασύς και αλαζόνας. Εκείνο που αδυνατώ να καταλάβω είναι τι δουλειά έχει ένας ηλίθιος πλούσιος βουτυρομπεμπές -παραβλέπω το ένδοξο όνομα- να κάνει έρευνα σχετικά με την θυγατέρα του Ισίδωρου που δεν γύρισε σπίτι.

- Ο διεστραμμένος τσιφούτης και αργυρώνητος φίλος σου ο Καππαδόκης μου πήρε τα μισά για να χτίζει αβέρτα εκκλησίες αγνώστων άσχετων αγίων σε σημείο που να πιστεύω πως έχω χτίσει μία μεγάλη μόνος μου. Είμαι σχετικά άφραγκος και παντελώς άνεργος. Ένας καλός άνθρωπος μου πρόσφερε μια καλοπληρωμένη δουλειά και την πήρα. Τι δεν καταλαβαίνεις να στο ζωγραφίσω.

- Σου ζητώ επισήμως να παρατήσεις τις... χα! έρευνες σου και να κάτσεις στ' αυγά σου. Ασε τους δικαστικούς μάγιστρους να κάνουν την δουλειά τους όταν τους ζητηθεί

- Ουδεμία αρμοδιότητα έχεις, Κόμη, να μου ζητάς κάτι τέτοιο και το ξέρεις. Και αν τολμήσουν να με... συμμορφώσουν οι γορίλλες που μου κουβάλησες, θα ξαπλώσουν πριν κουνηθούν.

- Έφερες τον Τούρκο μαζί σου;;;;

Άρχισε να κοιτάζει εδώ κι' εκεί ψιλοτρομαγμένος. Η φήμη του Τούρκου είχε απλωθεί στην Πόλη απ' τον καιρό τού παππού. Αυτό που κάνει σήμερα για μένα ο Τούρκος το 'κανε πάντα για τον Αρχιμήδη.

- Δεν τον πήρε το μάτι μου. Εσύ τον βλέπεις πουθενά;

- Τελοσπάντων, η διαταγή να τα παρατήσεις έρχεται κατευθείαν από την αυτοκράτειρα Θεοδώρα. Καλείσαι να την συναντήσεις αύριο στο παλάτι πριν το μεσημέρι.

- Προφορικές κλήσεις και ειδικά σε τέτοια μέρη δεν δέχομαι, Κόμη. Αν η βασίλισσα θέλει να με δει, ξέρει που μένω. Στο σπίτι μου το πόρτικο δεν έχει πόρτες ούτε σκυλόφατσες φρουρούς.

- Ε λοιπόν! Ξέρεις κάτι; Έτσι ακριβώς θα της το μεταβιβάσω

- Τώρα είναι που στ' αλήθεια χέστηκα απ' το φόβο μου.

Και στ' αλήθεια είχα τρομάξει. Η πρώην αρκουδοχορεύτρια πουτάνα που μας έκατσε σαν αυτοκράτειρα ήταν αδίστακτη κι' αιμοσταγής. Δεν το 'χε σε τίποτα να μας βάλει φωτιά και να μας κάψει όλους. Δαγκώθηκα όταν είπα να 'ρθει να με βρει διότι δεν βγαίνει ποτέ απ' το παλάτι. Για να δούμε.

Γύρισα σπίτι κι' ο Τούρκος ετοίμαζε ήδη δείπνο! Ήμουν σίγουρος πως ήταν κάπου κοντά όσομίλαγα με τον Μαξιμίνο. Πότε διάολο πρόλαβε και γύρισε τόσο πιο γρήγορα από μένα. Ετούτος ο Τουρκόσπορος, κάποια μέρα θα με τρελάνει.

Και ως αναμενόμενο, έξη νταγλαράδες Πραιτοριανοί ήρθαν πρωϊ-πρωϊ να με πάρουν, πακέτο για την βασίλισσα. Άπλυτο κι' αμπανιάριστο μετά από το Τούρκικο γυμναστήριο, είχα μια ελπίδα πως θα μύριζα σαν γουρούνι μπροστά στην αυτοκράτειρα. Το Μεγάλο παλάτι ποτέ δεν με είχε εντυπωσιάσει, ούτε σήμερα. Κουβάλαγε και τα δύο κύρια χαρακτηριστικά των παλατιών αλλά σε μεγαλύτερη κλίμακα. Υπερβολική έκθεση πλούτου και ατάλαντο διακοσμητή άνευ γούστου. Αυτή η οξύμωρη ιστορία με την έκθεση λεηλατημένων έργων τέχνης των βαρβάρων είχε γίνει σπορ. Η Θεοδώρα στον θρόνο της περιτριγυρισμένη απ' ένα τσούρμο ευνούχους, υπηρέτριες και επί των τιμών και Βασιλικούς Φρουρούς, με ... υποδέχτηκε στο προσωπικό της Πορφυρό δωμάτιο. Διάφοροι είχαν χάσει το κεφάλι τους εκεί μπροστά της σένα πετάρισμα των βλεφαρίδων της. Εμένα, μου χαμογέλασε!

- Δυσκολοθώρητος μας προέκυψες, Βάρδα. Δεν μεγάλωσες ακόμα η έχεις γενετικό κουσούρι;

- Δεν καταλαβαίνω για τι πράγμα μιλάτε, Μεγαλειότατη.

- Άστο, δεν πειράζει. Έχω πληροφορηθεί, από επίσημους αυτοκρατορικούς πληροφοριοδότες, ότι ξεκίνησες μια καινούργια εργασιακή απασχόληση η οποία μπορεί ν' αποβεί επιζήμια για την αυτοκρατορική ασφάλεια.

- Δεν βλέπω τι σχέση μπορεί να έχει η εξαφάνιση μιας κορασίδας με την αυτοκρατορική ασφάλεια, Υπερλαμπρότατη.

- Σκασμός! Τολμάς να μου αντιμιλάς; Σε διατάζω να εγκαταλείψεις αμέσως τις... έρευνες σου.

- Δεν χρειάζεται, Ενδοξοτάτη Δέσποινά μου. -

απίθανος γλυψοκώλης, Τέο, και σε πλαδαρό κώλο σαν φλούδα πορτοκαλιού-

— Η υπόθεση που είχα αναλάβει διαλευκάνθει. Η κορασίδα ζει ευτυχισμένη τον έρωτα της ζωής της στην ζεστή αγκαλιά ενός όμορφου νέου, κάπου μακριά από αδιάκριτα βλέμματα.

- Α! έτσι; Δεν το είχα πληροφορηθεί! Να με συγχωρείς για την ενόχληση.

"Επειδή οι επίσημοι τσάτσοι-πληροφοριοδότες σου είναι μαλάκες" είπα ευτυχώς από μέσα μου γιατί τούτη 'δω ήταν ικανή να μου το κόψει το κεφαλάκι μου και να μείνω ακέφαλος με το κεφάλι μου να κυλάει σε πορφυρά πατώματα. Κι' εμένα, μ' αρέσει να φοράω το κεφάλι μου μόνο πάνω στους ώμους, πουθενά αλλού.

Και μετά απ' αυτήν την άκρως εποικοδομητική και διδακτική κουβεντούλα, μού' δώσε μια άμαξα να γυρίσω πίσω, η γενναιόδωρη βασίλισσα για να ξεχάσω πως με είχε φέρει.

Αδυνατώ παντελώς ν' αντιληφθώ πως μερικοί άντρες πλήρωναν αδρά για να συννευρεθούν με το φρόκαλο. Ούτε πως τούτος ο κοντοπίθαρος μεγαλομανής άξεστος αυτοκράτορας ήταν ακόμα φουλ ερωτευμένος με την θεία που σχεδόν σαραντάριζε. Παρ' όλα αυτά, η θεία ήταν ικανή κι' άξια εκεί που βρίσκονταν τώρα, να εξαφανίσει τον οποιονδήποτε δεν γούσταρε, μ' ένα νεύμα.

Στο σπίτι βρήκα καλά νέα. Ο Χαρίδημος είχε ξετρυπώσει τον Πρόβο. Έμενε σ' ένα σπιτάκι έξω απ' τα Κωνσταντίνεια τείχη στον XIV τομέα στον 5ο Λόφο, κοντά στο υδραγωγείο του Ασπάρ. Όταν σέλωνα εν' άλογο στους στάβλους, έπεσα πάνω σ' έναν θυμωμένο Τούρκο.

- Έχε μου εμπιστοσύνη γι' αυτό, αδελφέ μου Αχμέτ. Είναι κάτι που πρέπει να κάνω μόνος μου.

και πήρα δρόμο καλπάζοντας αρκετά γρήγορα να γλυτώσω τις σφαλιάρες

8 The lady is a tramp

Όλα στο σπίτι του Πρόβου μύριζαν θάνατο. Μια καλπάζουσα παρακμή, από το μονοπάτι που οδηγούσε στη εξώπορτα, τον φράχτη με τ' απεριποίητα θαμνόδεντρα, τον μαραμένο κήπο και το σπίτι με το θαμπό του χρώμα και τους σουβάδες σαν λέπια ψαριού. Ένα μεγαλόσωμος γκριζομάλλης γύρω στα 60 με αραιά μαλλιά πάνω και κάτω απ' τη μούρη του και ρυτιδωμένο σκληρό δέρμα ανάμεσα, μου άνοιξε την πόρτα όταν χτύπησα.

- Εσύ πρέπει να 'σαι ο Πρόβος, αν δεν κάνω λάθος.
- Δεν κάνεις. Εγώ είμαι. Και ποιος διάλογος είς' εσύ;
- Είμαι ο Θεόφιλος Βάρδας, ο γιος του Βαβύλα.

του είπα κοιτάζοντας τον μες τα μάτια. Τρέκλισε σοκαρισμένος. Γνήσια, χωρίς προσποίηση. Το πρόσωπό του δύσκολα περιγράφεται. Ένα μίγμα έκπληξης, χαράς κι έντονης λύπης.

- Αχ νεαρέ Βάρδα, χρόνια περιμένω τούτη την στιγμή όπως χρόνια τρομάζω με την ιδέα της. Πέρνα μέσα στο φτωχικό μου αν θέλεις.

Πέρασα και κάθισα σ' ένα ξύλινο καναπέ με ξεφτισμένα μαξιλάρια κρατώντας ίσια την πλάτη μου, έτοιμος να τιναχτώ αν ξέσπαγε μάχη. Υπερβολικός. Ο Πρόβος βγήκε από μια πόρτα που έμοιαζε σαν κουζίνα κρατώντας μια κανάτα και δυο πήλινα κύπελα μ' ένα κάτι σαν χαμόγελο στο κουρασμένο πρόσωπό του.

- Αν ήρθες να μου μιλήσεις για το παρελθόν, δεν θ' αρνηθώ αλλά θα 'θελα να το αποφύγω. Τίποτα δεν μπορεί να ξεπλύνει την ντροπή μου απέναντί σου και ον όρκο που δώσαμε πάνω στον τάφο του πατέρα σου. Η αλήθεια είναι πως ο παππούς σου δεν μας είχε αφήσει κανένα περιθώριο αλλά ουτ' εγώ ουτ' ο αυτοκράτορας, θεοσχωρέστον, κάναμε κάτι ν'

ανταποκριθούμε στον όρκο μας. Και παρόλο που ξέραμε ότι ήσουν σε καλά χέρια, ούτε για το θεαθήναι δεν ενδιαφερθήκαμε ποτέ, ειδικά εκείνος που ήταν πανίσχυρος, χωρίς να βγάζω τον εαυτό μου απέξω. Δεν θα σου ζητήσω να με συγχωρέσεις, μετά από τόσο πολύ χυμένο αίμα, η συγχώρεση είναι μια τεράστια υποκρισία. Το δοξασμένο δόγμα μας, το χριστιανικό, δίνει άφεση στην μεταμέλεια. Κάποιος μπορεί να 'χει κάνει ή έχει πει τις πιο ειδεχθείς κι' αξιοκαταφρόνητες πράξεις, αιματηρά εγκλήματα, και μετά να ζητήσει άφεση αμαρτιών και να την λάβει. Έκανα ότι έκανα στη ζωή μου, μόνος ή μαζί με άλλους, σ' εσένα, σε άλλους... ποτέ δεν θα ζητήσω συγχώρεση. Είναι άχρηστη, η μεγαλύτερη υποκρισία που υπάρχει. Κι' αν μ' ακούσει κανείς, μπορεί να μ' αφορίσουν και να μ' εξορίσουν αλλά στην ηλικία μου, ένα μπούτσο τα 'χω γράψει όλα.

- Κι' εγώ, κι' ας είμαι πολύ πιο νέος από σένα. Όχι, δεν ήρθα ούτε για να μιλήσουμε για το παρελθόν, ούτε να σου ζητήσω ν' απολογηθείς για να σε συγχωρέσω. Χρειάζομαι την βοήθειά σου.

- Ότι θέλεις νεαρέ Βάρδα, ότι θέλεις. Το βάρος στην πλάτη μου απ' το χρέος που έχω απέναντι σου είναι τόσο ασήκωτο που θα μπορούσα και να σκοτωθώ αν μου το ζητούσες.

- Κανείς δεν πρόκειται να σου ζητήσει να πεθάνεις για μένα, γεροξεμωραμένε!
Χρειάζομαι την βοήθειά σου την εμπειρία σου, τις διασυνδέσεις σου.

- Τι θέλεις να κάνω, γιέ μου;

- Έχω μια σοβαρή υποψία ότι κάτι σιγοβράζει στο παλάτι, Πρόβε. Για λόγους που δεν μπορώ να σου αποκαλύψω ακόμα, χρειάζομαι οποιαδήποτε πληροφορία μπορώ να βρω για το τι μαγειρεύεται στο παλάτι.

- Ετοιμάζεις πραξικόπημα ν' αρπάξεις το θρόνο, νεαρέ Βάρδα; - έβαλε τα γέλια - Ξέχασέ το. Θα σε φάνε ζωντανό πριν κουνήσεις το μικρό σου δαχτυλάκι.

- Κανένα γαμημένο πραξικόπημα δεν ετοιμάζω, Πρόβε. Στην ουσία καρφί δεν μου καίγεται για το παλάτι και τα συν αυτό.

Αν σκεφτεί κανείς ότι το παλάτι ήταν δίπλα απ' τον Ιππόδρομο και την ΑγιάΣοφιά, αυτό ισοδυναμούσε με βλασφημία.

- Δεν μπορώ να σου πω γιατί αλλά πρέπει να ξέρω, Πρόβε. Κάποιος σαν και σένα εκεί μέσα... όλο και κάτι θα 'χεις ακούσει.

- Θα σου πω αφού πρώτα μάθω τι ήδη γνωρίζεις. Ξέρεις για τους Πράσινους και τους Μπλε;

- Φυσικά και ξέρω

- Για τους Χαλκηδόνιους Ορθόδοξους και τους Μονοφυσίτες;

- Τα ξέρω

- Για τις ματοβαμμένες ταραχές ανάμεσα στους πρώτους και τις ίδιες και χειρότερες ανάμεσα στους δεύτερους που έχουν αφανίσει την Πόλη τα τελευταία σαράντα χρόνια;

- Άκου γεροντάκο, μπορεί να μην δίνω δεκάρα για το τι γίνεται μ' αυτούς τους βλαμμένους αλλά να 'σαι σίγουρος ότι πρώτον δεν είμαι ηλίθιος και δεύτερον ότι γνωρίζω πολύ καλά, και με πικάντικες λεπτομέρειες, την ιστορία της Πόλης τα σαράντα τελευταία χρόνια. Σταμάτα να παίζεις μαζί μου σαν παιδί και... σε ικετεύω, πες μου τι ξέρεις.

- Εντάξει λοιπόν. Στην αρχή του νέου χρόνου, μετά τις γιορτές των Χριστουγέννων, σε δυο μήνες από σήμερα, όλ' αυτά θα τελειώσουν. Πολλοί άνθρωποι θα χάσουν τη ζωή τους, οι δρόμοι θα πλημμυρίσουν στο αίμα, η πόλη θα κατακαεί και θα ξαναχτιστεί καινούργια και ομορφότερη, απαλλαγμένη παντελώς από χουλιγκάνους και φανατικούς θρησκευτικούς ζηλωτές. Μια μόνο θρησκεία και δυο στιβαρά ατσάλινα χέρια, τέσσερα καλύτερα, να την οδηγήσουν σε μια ένδοξη δεσποτική αυτοκρατορία απ' την ανατολή μέχρι τη δύση, αν έχεις μάθει κάτι στο σχολείο για τα κατορθώματα του Ιούλιου Καίσαρα.

- Τα 'χω μάθει. Και πως διάολο θα συμβούν όλ' αυτά, καινούργιε φίλε μου και προστάτη, Πρόβε;

- Αυτό δεν το γνωρίζω. Όλα όσα ξέρω, σου τα είπα. Κάτι "μαγειρεύεται" όπως είπες, ένα αδίστακτο και καλοδουλεμένο σχέδιο που έχουν εκπονήσει από κοινού η Θεοδώρα με τον επίσημο αυλικό γλυποκόλη, Κόμη Μαξιμίνο, αν τον ξέρεις.

- Α! Αυτό το καθίκι; Και βέβαια τον ξέρω, και ανυπομονώ να τον γνωρίσω καλύτερα. Έχω ακόμα κάτι να σε ρωτήσω όμως. Τυχαίνει να γνωρίζεις κάποιο ηγετικό στέλεχος από τους Μπλε ή τους Πράσινους;

- Χα! Ένα μόνο; Όλους τους ξέρω! Και μάλλον τώρα είναι η στιγμή που θα μου ζητήσεις χαρτί, φτερό και μελάνι.

- Σοφός γεροντάκος, Πρόβο, με ακριβή πρόβλεψη! Από τώρα και μετά, όλο το παρελθόν σου διαγράφεται και περνάς κάτω απ' την ΔΙΚΗ μου προστασία κι' ας πάει στα τσακίδια ο όρκος σου. Οπ! Κόφτο. Αμέσως. Ούτε δάκρυα ούτε συναισθηματισμοί για σοφά γεροντάκια!

- Ίσως μια αγκαλιά γιέ μου; Πριν πάω για το χαρτί και το μελάνι;

- Εντάξει, αλλά αντρίκια. Σφιχτή και στιβαρή.

Χαμογελώντας έσφιξα την σοφή κι' ειλικρινά μετανιωμένη παλιοσειρά στα χέρια μου χωρίς να μπορέσω να του σταματήσω ένα βουβό δάκρυ που κύλησε στο μάγουλό του. Έφυγε να πάει να φέρει τα συγγραφικά και τις δυο επόμενες ώρες, ο Πρόβος υπαγόρευε κι' εγώ έγραφα. Ονόματα, τα στέκια τους, τις σχέσεις μεταξύ τους, όλα όσα μπορούσε να μου πει. Στο δρόμο της επιστροφής συλλογίζομαι όλ' αυτά που μου 'πε ο Πρόβος. Τσίμπησα κάτι αρπα-κόλλα στις κουζίνες, βρήκα τον Τούρκο και του τα 'πα όλα για τον Πρόβο. Τον έστειλα κατόπιν να φωνάξει μερικούς στο σαλόνι, παρά την προχωρημένη νύχτα. Ήταν 10 η ώρα όταν ήρθαν όλοι. Εκτός από μένα και τον Τούρκο, είχανε έρθει ο Χαρίδημος, ο Λουκάς, ο νεαρός Κύριλλος, η Αυγουστίνα και η Φάυστα, η αρχιμαγειρίσσα κι' αφεντικό στις κουζίνες στην ποδιά της οποίας είχαμε μεγαλώσει κι εγώ κι' ο Τούρκος. Έδωσα στον καθένα εν' αντίγραφο απ' την λίστα του Προβου

-Εδώ είναι μερικά ονόματα που πρέπει να μάθω τα πάντα για το ποιόν τους. Βγείτε έξω, ρωτήστε πελάτες και προμηθευτές, τους πωλητές στην αγορά, ταβέρνες και μπουρδέλα, εγώ θ' αναλάβω τα λουτρά, και μαζέψτε ότη πληροφορία μπορέσετε. Προσεκτικά όμως, μερικοί, μπορεί και όλοι απ' αυτούς δεν είναι καλά παιδιά. Άμα δείτε τα σκούρα, πάρτε δρόμο και γυρίστε πίσω.

- Μην γυρίσει κανείς πίσω ματωμένος, θα θυμώσω. Θα βρεθούμε εδώ αύριο βράδυ την ίδια ώρα. Άντε να πάτε να ξεκουραστείτε τώρα, αύριο έχουμε πολύ δουλειά.

Ο Τούρκος τά 'θελε όλα με λεπτομέρειες. Όταν έφυγαν, έβαλε μια κούπα κρασί και του τά 'πα με το νι και με το σίγμα. Όταν τέλειωσα, είπε.

- Θα χυθεί αίμα, αφεντικό. Πολύ ή λίγο δεν ξέρω αλλά πάντως... θα χυθεί αίμα

Το φοβόμουν κι' εγώ. Στην πραγματικότητα, είχα τρομοκρατηθεί.

9 I'm in a mood for love

Το επόμενο πρωί, ο Τούρκος έφυγε αμέσως μετά το φαΐ, εγώ ανέβηκα ν 'αλλάξω. Μας περίμενε ποδαρόδρομος, εμένα λιγότερο απ' τους άλλους αλλά... στην ζωή τυχαίνουν παράξενες συγκυρίες μεριές φορές. Μόλις είχα τελειώσει το ντύσιμο, ένας μικρός απ' τους στάβλους όρμησε στο σαλόνι

-Αφεντικό, αφεντικό, μια κυρία είναι στο πόρτικο και ζητάει να σε δει!

- Κυρία; Τι κυρία

Ο μικρός με ήξερε και κατάλαβε αμέσως τι ρώτησα.

- Μια κυρία, ναι. Μέσης ηλικίας, καλοφτιαγμένη και καλοντυμένη

- Μην την αφήνεις να ξεπαγιάσει στην πρωινή δροσιά, αγόρι μου, στείλε την επάνω.

Βγήκα στον διάδρομο να την υποδεχτώ και να την οδηγήσω στο σαλόνι. Η περιγραφή του νεαρού ήταν ακριβής στα δύο τρίτα. Δεν ήταν απλώς καλοντυμένη, ήταν εξαιρετικά καλοντυμένη με φίνο και προσεγμένο γούστο σε ρούχα και κοσμήματα. Έριξε προσεκτικές και διερευνητικές ματιές ολόγυρα πριν μιλήσει.

- Είσαι ο Θεόφιλος Βάρδας;

- Έτσι μού 'χουνε πει.

- Γιός του Βαβύλα Βάρδα κι' εγγονός του Αρχιμήδη Βάχχου Ανδρόνικου;

- Ακριβώς. Κι' εσείς ποια είστε, δέσποινα;

- Χμ... είμαι η Ελένα Λεβάντε και είμαι... η μητέρα σου, - η φωνή της βγήκε σαν λυγμός

- ΕΙΣΑΙ ΠΟΙΑ;;;;;;;;;;;;;

-Θεόφιλε παιδί μου, είμαι η Ελένα, η κόρη του Αρχιμήδη που κοιμήθηκε μ 'αυτό το κτήνος τον Βαβύλα και σ' εγκατέλειψα όταν ήσουν τριών μηνών. Φώναξε σε παρακαλώ την Φαύστα.

Έτρεξα στο μπαλκόνι, έσκυψα κάτω και φώναξα όσο πιο δυνατά μπορούσα.

- Στείλτε μου πάνω την Φαύστα! Αμέσως! Χθές

Η καημένη η Φαύστα έφτασε λαχανιασμένη απ' τις σκάλες και μάλλον φοβισμένη. Την κράτησα απ' το μπράτσο.

- Μην ανησυχείς θεία Φαύστα, πάρε το χέρι μοι κι' έλα μαζί μου.

Όταν μπήκαμε στο σαλόνι και την είδε, σάστισε μερικά δευτερόλεπτα, μετά τρέκλισε και κρατήθηκε απ' τους ώμους μου και, σαν επιθανάτιο ρόγχο ψέλλισε.

- Ε... ε...λένα;

και σωριάστηκε στο πάτωμα. Την σηκώσαμε και την βάλαμε να ξαπλώσει σ' έναν καναπέ, εγώ πήγα να βρω λίγο από εκείνο το πολύ παλιό κρασί που 'χε γίνει φωτιά, η Ελένα έβγαλε ένα μπουκαλάκι μέσα απ' τα ρούχα της και της το 'βαλε κάτω απ' την μύτη, μέχρι να γυρίσω απ' το υπόγειο με την κούπα στο χέρι, η Φαύστα είχε συνέλθει και τις βρήκα και τις δύο στον καναπέ, η μια στα χέρια της άλλης να κλαίνε με μαύρο δάκρυ.

Όταν ηρέμησαν, άρχισε να χαϊδεύει η μια το πρόσωπο της άλλης και να χασκογελάνε χωρίς να λένε λέξη. Αν και άβολα, πήγα και σήκωσα την Φαύστα, της είπα να μην πάει στις κουζίνες καθόλου την ημέρα και να το κρατήσει μυστικό μέχρι την στιγμή που θα της πω.

Αλό αλό, ακούει κανείς;;; Μόλις κονόμησα μαμά !!!!

Το δράμα ήταν ότι ήμουνα στη μέση μιας πιθανής αυτοκρατορικής συνομοσίας που μάλλον είχε ήδη δυο πτώματα κι' έπρεπε να περιμένει!

- Λοιπόοοοοοοον, Ελένα, να με συγχωρείς που δεν μπορώ να σε πω "μητέρα" ή "μαμά" ακόμα, ούτε που ξέρω αν κάποτε το κάνω, δεν ξέρω καν τι σημαίνει. Πότε ήρθες στην Βασιλεύουσα;

- Πριν έξι μήνες

- Και μόνο σήμερα ήρθες να με δεις;! Μαμά να σου πετύχει!

- Καλύτερα να φύγω αν πρόκειται να μου μιλάς έτσι. Μπορείς να διανοηθείς το πόσο έχω πονέσει κι' υποφέρει όλ' αυτά τα χρόνια ΚΑΙ τους τελευταίους έξι μήνες για σένα; Δεν φταις σε τίποτα, όλο το κρίμα πάνω μου, το δέχτηκα, το κουβάλησα, μάζεψα τα κομμάτια μου κι' ήρθα

να σε βρω για να μου βάλεις το μαχαίρι πιο βαθιά και να το στρίβεις κιόλας μετά από δέκα λεπτά που με είδες; Καλύτερα να πηγαίνω.

Η εικόνα της Ελένας μες τα χέρια της Φαύστας κλαίγοντας λίγο πριν μου έλεγε ότι μάλλον υπήρχαν πράγματα που αγνοώ εντελώς για την μάνα μου μέχρι σήμερα και... μαζεύτηκα

- Εντάξει, ζητώ ταπεινά συγνώμη, θα 'μαι καλό παιδί από τώρα. Αλλά βάλε στο νου σου, ότι και να μου πεις, να 'ναι αληθινό. Απεχθάνομαι το ψέμα κι' έχω μια ευαισθησία να το μυρίζομαι από μίλια μακριά. Αλλά, και πάλι, ταπεινά ζητώ συγνώμη, ήμουν απαράδεκτα αγενής.

- Εντάξει, δεκτή. Από που θες ν' αρχίσω; Το μακρινό παρελθόν ή τους τελευταίους 6 μήνες;

- Το παρελθόν, Ελένα, καλύτερα να μείνει με τους πεθαμένους. Έχει μόνον Ιστορική σημασία. Μέχρι τα τελευταία πέντε χρόνια, ας το θυμόμαστε, τα προηγούμενα είναι για τους Ιστορικούς. Πολλές φορές, ακόμα και κάτι πού έγινε χθες περνάει στην Ιστορία. Οι τελευταίοι 6 μήνες είναι μια καλή αρχή. Τι ήταν αυτό που σ' έφερε στην πόρτα μου τούτο το κρύο πρωινό, Ελένα;

- Κάτι σχετικό με την αδελφή σου.

- Έλα! Έχω κι' αδελφή;

- Τρεις αδελφές έχεις, απ' την μεριά της μάνας σου, παιδί μου. Και όσο περίεργο κι 'αν σου φαίνεται, είσαι ο μ ο ν α δ ι κ ό ς άντρας της οικογένειας. Που θα στραφεί μια φτωχή κι' αδύναμη γυναίκα σέ ώρα ανάγκης;

- Χα! Να από που κληρονόμησα σαρκασμό. Εντάξει, μου χρειαζόταν. Μίλα μου σοβαρά τώρα.

- Ωραία. Η μεγάλη σου αδελφή είναι 27 χρονών, την λένε Κλημεντίνα κι' έμεινε στην Ραβέννα. Είναι παντρεμένη μ' έναν πλούσιο κτηματία καλλιέργειας σταριού και... είσαι και θείος μέσα στ' άλλα! Έχεις έναν ανιψιό ενός έτους, τον Βικτωρίνο. Δεύτερη είναι η Σιδωνία, 21 χρονών και καλλιτέχνης κεραμικών. Είναι δώ μαζί μας στην Πόλη. Τελευταίο είναι το διαολάκι, πεισματάρα και αντάρτης, η Υπατία, ετών 18, την ονόμασα έτσι σαν ελάχιστο φόρο τιμής στον πατέρα μου και παππού σου. Οποτε θέλεις, είσαι καλεσμένος για φαγητό στο σπίτι.

- Οπα, περίμενε. Οποσδήποτε μέχρι τα Χριστούγεννα, μετά, θα το δούμε. Μην ρωτήσεις πως και γιατί προς το παρόν. Το "πρόβλημα" φαντάζομαι είναι ο αντάρτης, η μικρή Υπατία. Για λέγε.

- Κανένα απολύτως πρόβλημα με την Υπατία! Δυο χαρές κοπέλα είναι. Το πρόβλημα είναι ο λεγόμενος υποψήφιος γκόμενος αλλ' αυτή η ξεροκέφαλη δεν ακούει κανέναν. Είπα πως ο μεγάλος της αδελφός ίσως να μπορούσε να την συνετίσει. είναι και τ' άλλο. Ένας ευνούχος είπε σ' έναν ευνούχο που το 'πε σ' έναν άλλο ότι ασχολείσαι με την περίπτωση μιας εξαφανισμένης κοπέλας. Κι 'εγώ την κόρη μου την προτιμώ κοντά μου από το να την ψάχνω εξαφανισμένη.

- Ποιο είναι το πρόβλημα με τον λεγόμενο; Πως τον λένε;

- Ειλικρινά, έτσι γι' αρχή, είναι ο κύριος απολύτως-τίποτα. Τον λένε Γρηγόριο κι' είναι ψηλός, ξανθός γαλανομάτης κι' ομορφόπαιδο, αν σ' 'αρέσουν οι ξανθοί, εμένα όχι. Ηγετικό μέλος αυτής της ομάδας των Μπλε, χωρίς δουλειά ούτε σπουδές και μόνον Ιππόδρομο και διασκέδαση.

Νάτα μας! Δεν ήθελα να την πανικοβάλλω, μαλακά ζήτησα συγνώμη και πήγα δίπλα να δω τα κιτάπια μου. Άνοιξα την λίστα με τους Μπλε και... μπινγκο! ο λεγόμενος Γρηγόριος ήταν κολλητάρι του Φλορέντου! Για στάσου, στο σπίτι της Πολίνας Βέστα πού 'χε πάει η Άννα, ο τέταρτος της παρέας, αυτός ντε, που μαζί του και καλά έφυγε η Άννα ήταν ξανθός;;; Τι είχε πει το νυμφίδιο. Σκατά, δεν θυμάμαι. Άλλη φορά κυρ-μαλάκα που θες να γίνεις ντετέκτιβ, να κρατάς σημειώσεις, φακέλους αρχεία... αυτά που κάνουν όλοι! Γύρισα πίσω φόρεσα το ξένοιαστο και αδιάφορο υφάκι και της είπα, χαλαρά

- Ξέρεις κάτι, Ελένα; Πολύ θα 'θελα να γνωρίσω τα κορίτσια. Λέω να περάσω για φαγητό αύριο το μεσημέρι.

Αυτό που ήθελα ήταν να δω το σπίτι τους

- Γρήγορα άλλαξες γνώμη, γιέ μου

- Πάμε τώρα να βρούμε την Υπατία για να της πει καναδυό κουβέντες ο μεγάλος της αδελφός. Στο σπίτι είναι;

και σηκώθηκα να της δείξω την πόρτα

- Μα πως κάνεις έτσι ξαφνικά; Τι είναι αυτή η πρεμούρα σε δυο λεπτά; Μήπως μου κρύβεις κάτι Θεόφιλε Βάρδα;

- Τίποτα για ν' ανησυχήσεις, Ελένα. Και σε παρακαλώ, λέγε με Τέο, κανενός θεού δεν είμαι φίλος. Να ζητήσω μια άμαξα ή θα πάμε με τα πόδια;

- Δέκα λεπτά μου πήρε το πρωί με τα πόδια

- Στο σπίτι σου πάμε, η Υπατία θα 'ναι κει;

- Και οι δύο θα 'ναι κει! Μα τι σ' έχει πιάσει; Πως κάνεις έτσι;

-Τίποτα δεν μ' έχει πιάσει. Απλώς, θα 'θελα να μιλήσω με την Υπατία σήμερα και να 'ρθω για φαγητό αύριο. Και επ' ευκαιρία, φαγητό για πέντε. Θα φέρω κι' έναν φίλο.

- Εντάξει. Θα μαγειρέψω κάτι καλό και θα πω στα κορίτσια να κάνουν ένα γλυκό.

Το σπίτι τους ήταν πάνω στη Μέση, όχι μακριά απ' το μαγαζί μας. Αυτό μπορεί νάταν καλό ή κακό. Το ξέρω, μερικές φορές κι 'εγώ εκπλήσσομαι με τον εαυτό μου με τα συμπεράσματά μου! Καλό ας πούμε επειδή δεν ήταν μες το κέντρο, τον Ιππόδρομο ή Τσίρκο, ανάλογα με το θέαμα, και κακό επειδή δεν ήταν και τόσο μακριά απ' αυτό. Ένα χαριτωμένο καινούργιο δίπατο με μονό πόρτικο όπου οι κοινόχρηστοι χώροι ήταν κάτω και οι ιδιωτικοί επάνω.

Η Υπατία - ήταν μικρή για να 'ναι η Σιδωνία - ήταν αυτή που μας υποδέχτηκε, τον μεγάλο αδελφό, ετεροθαλή αδελφό. Βιαζόμουν και ήμουν ανήσυχος, δεν περίμενα να συναντήσω και την Σιδωνία. Την πήρα απ' το χέρι και την τράβηξα σχεδόν έξω λέγοντας πως πρέπει να τα πούμε ιδιαιτέρως. Η κοπελίτσα σάστισε αλλά δεν είπε τίποτα και σχεδόν τρέχοντας, πήγαμε πάρα κάτω στο κρασοπωλείο. Η Υπατία ήταν μια όμορφη πεταχτή τσαπερδόνα με απαλά χαρακτηριστικά, αμυγδαλωτά σκουροπράσινα μάτια και μέτρια προς κοντά σγουρά μαλλιά με μια φράντζα να πέφτει στο μάτι της. Ούτε πολύ ψηλή ούτε και κοντοστούπα. Την γενικότερη περιγραφή της την έδινε μία μόνο λέξη. Αρμονία. Το κάθε πράγμα, αψεγάδιαστο, στην σωστή του θέση και το όλο σύνολο, αρμονία. Στο μαγαζί, ψιλομπερδεύτηκαν με το μεγάλο αφεντικό επιτόπου, μόνον οι παλιοί το 'χαν δει καναδυό φορές μόνο, κι' όταν ησύχασαν, με οδήγησαν σ'ένα άδειο δωμάτιο που τους ζήτησα και αφού αρνήθηκα μια καράφα κρασί, μας έδωσαν νερό και δυο κούπες κι' έκλεισαν την πόρτα. Ξεκίνησα χαλαρά

- Λοιπόν αδελφούλα, έχω βάσιμους λόγους να πιστεύω πως κινδυνεύεις. Άκουσέ τους.

Της είπα όλ' αυτά που ήξερα αφήνοντας το "ξανθός" απέξω πρώτον γιατί δεν ήμουν σίγουρος και δεύτερον γιατί δεν ήθελα να την τρομάξω περισσότερο απ'όσο ήδη ήταν. Στο άκουσμα του ονόματος Πολίνα Βέστα, τινάχτηκε.

- Την ξέρω αυτήν!

- Πως, που, πότε;

- Στα λουτρά. Μου συστήθηκε σαν κόρη κάποιου σπουδαίου και τρανού Κόμη, ξεχνάω τ' όνομά του, και προσπάθησε να πιάσουμε φιλίες. Μου είπε πως κάνει συχνά πάρτι στο σπίτι της κι' ότι στο επόμενο θα με καλέσει.

- Άκουσέ με καλά, αδελφούλα. Αυτό το νυμφίδιο- φίδιο, όχι στο σπίτι της δεν πρόκειται ποτέ να πας αλλά ούτε θα της ξαναμιλήσεις. Και δεν είναι μόνον αυτό. Από σήμερα και μέχρι το τέλος του επόμενου Γενάρη, δεν θα βγεις ποτέ μόνη σου έξω απ' το σπίτι, πάντα με συνοδεία και κατά προτίμηση μαζί μου ή με τον Τούρκο.

- Τον Τούρκο;;;;;

- Θα τον γνωρίσεις αύριο.

Όταν την πήγα πίσω στο σπίτι, πριν μπει μέσα, μού 'ριξε ένα σκαστό φιλί στο μάγουλο κι' είπε

- Σ' ευχαριστώ που με προσέχεις και με προστατεύεις μεγάλε μου αδελφέ. Θα στο χρωστάω.

Το κωλοπαιδάριον. Καλά το 'πε η μάνα της. Διαολάκι.

10 The world on a string

Πεινούσα. Μ' όλα αυτά απ' το πρωί με μαμάδες κι' αδελφές, είχα ξεχάσει να φάω!
Έρημη κουζίνα. Όχι εντελώς. Η Φαύστα δεν το πήρε το ρεπό που της έδωσα το πρωί

- Να σου ετοιμάσω κάτι να φας, παιδί μου;
- Τι κάνεις εδώ τέτοια ώρα μόνη σου θεία Φαύστα; Δεν σου 'πα να ξεκουραστείς σήμερα;
- Ξεκουράστηκα όλη μέρα! Ε και να, κάποιος μού 'πε ότι λείπεις όλη μέρα και δεν ήρθες για φαγητό το μεσημέρι κι' είπα να 'ρθω να σε περιμένω να γυρίσεις που θα 'σαι πεινασμένος, να σου ετοιμάσω κάτι να φας; Αυγά φρέσκα με ντομάτα και σκόρδο που σ' αρέσουν πολύ; Και δυο φέτες χοιρομέρι καπνιστό, ξέρω, ξέρω, όπως του παππού.

- Η αλήθεια είναι ότι πεινάω σαν λύκος και μ' αυτά που λες τρέχουν τα σάλια μου όμως, θα σε μαλώσω που δεν κάνεις αυτά που σου λέει τ' αφεντικό αλλά... σ' αγαπάω τόσο πολύ που στα συγχωράω όλα σου.

Έλαμψε το πρόσωπό της, χαμόγελο-μπανάνα μέχρι τ' αυτιά, άρπαξε τα τηγάνια της και σε δέκα λεπτά έτρωγα το πιο νόστιμο κι' απλό φαγητό του κόσμου. Ήπια και μια κούπα Σαμιώτικο και με πρόφτασε πριν αρχίσω ν' ανεβαίνω τη σκάλα να μου βάλει ένα ώριμο ζουμερό ροδάκινο στο χέρι λέγοντας

- Για τη σκάλα. Κι' αν θέλεις να φιλέψεις κάτι τους επισκέπτες σου, εδώ θα 'μαι, ζήτα το.
- Ρε άντε να πας για ύπνο μην σε καρπαζώσω.

Είχαν μαζευτεί όλοι όσο έτρωγα, τα κυνηγόσκυλα που είχα βγάλει στους δρόμους, όχι πως του λόγου δεν είχα δουλέψει αλλά η δική μου δουλειά ήταν καθαρή συγκυρία. Οι πληροφορίες που μαζεύτηκαν σε σημειώματα είχαν γεμίσει όλο το τραπέζι! Ευχαρίστησα τους

φίλους μου και τους έστειλα να ξεκουραστούν μετά από μια τέτοια μέρα κι' εγώ με τον Τούρκο μείναμε να βάλουμε μια τάξη σ' όλα αυτά τα χαρτιά και χαρτάκια, σε φακέλους με ονόματα κι ένα αλφαβητικό αρχείο. Όταν την πατήσεις μια φορά, μαθαίνεις. Είχαμε πληροφορίες για όλα τα «κακά παιδιά», τι έκαναν, με ποιους έκαναν παρέα, τα στέκια τους, τα σπίτια τους, τις γκόμενές τους, όλα! Χωρίς έκπληξη επιβεβαίωσα τις πληροφορίες που είχε μαζέψει ο Κύριλλος για τον Γρηγόριο. Ταυτόσημες μ' αυτές της αδελφής μου, ετεροθαλούς αδερφής μου.

- Νομίζω, αφέντη, ότι πρέπει να ξεκινήσουμε πρώτα μ' αυτούς τους δύο.
- Σιγουρότατα
- Καθέναν χωριστά ή πακέτο;
- Χωριστά πρώτα και μετά βλέπουμε
- Με το καλό ή το άγριο, αφέντη;
- Λες να το καταλαβαίνουν το ήσυχο και πολιτισμένο τούτα τα μούτρα;
- Καλά θα κάνω τότε να σου ετοιμάσω ένα δερμάτινο γιλεκάκι κι' εσένα πλήρως

εξοπλισμένο.

- Μπορεί να χρειαστεί, αδελφέ μου, ευχαριστώ. Ρε συ, το ήξερες πως έχουμε τρεις αδελφές;

- Τι έκανε λέει;;; Με δουλεύεις, μάστορα.
- Καθόλου !!!

Και με μια κούπα Σαμιώτικο και ξερά σύκα, του είπα πως πέρασα το πρωί μου... στα λουτρά. Όταν τέλειωσα κι 'είχε τελειώσει το κρασί, είπε

- Σε παράξενο κόσμο και παράξενες εποχές ζούμε, αφέντη.
- Πάντα τέτοιος ήτανε, φίλε μου, απ' την πρώτη μέρα.

Αργά ήταν αλλά κανείς απ' τους δυο μας δεν έλεγε να το διαλύσουμε. Πήγε δίπλα, στα δικά του δωμάτια να φέρει κι' άλλο κρασί.

- Να σε ρωτήσω κάτι, ρε Αχμέτ. Μετά απ' όσα μάθαμε, πιστεύεις πως υπάρχει ελπίδα να βρούμε την Άννα ζωντανή;

- Μάλλον όχι, ούτε αυτήν ούτε τον ευνούχο της.

- Τότε η δουλειά μας τελείωσε. Το ξέρουμε αλλά δεν έχουμε αποδείξεις. Θά μπορούσα να το πω στον δάσκαλό μου Ισίδωρο ν' αρχίσει να ζει με την ιδέα της θλίψης του μην τού 'ρθει ο ουρανός κατακέφαλα αν τον φωνάξουν ν' αναγνωρίσει το πτώμα... αν ποτέ βρεθεί. Και ν'

αναβάλλουμε για λίγο τις έρευνες ν' ασχοληθούμε με τα οικογενειακά. Αύριο το μεσημέρι είμαστε καλεσμένοι για φαγητό στο σπίτι της Ελένας.

- Καμία δουλειά δεν έχω εγώ εκεί! Ούτε καν που την θυμάμαι!

- Ρε Τούρκο, τι ξέρεις για το πως σ' έφερε ο παππούς στο σπίτι;

- Ότι ξέρουν όλοι κι' εσύ μαζί. Αν με ρωτάς για προσωπικές αναμνήσεις, μωρό ήμουνα, δεν θυμάμαι τίποτα. Μόνο την Φάυστα να με ταΐζει στα γόνατά της.

- Φαίνεται εύλογο λοιπόν ότι ο παππούς μπορεί να έκανε ότι ο κάθε πολιτισμένος άνθρωπος θα 'κανε αλλά πιθανόν, ταυτόχρονα, να είχε και μια συναισθηματική έλλειψη για ένα γιο, ή εγγονό αν θέλεις, έτσι όπως σχαινόταν την ίδια του την κόρη και τα γαμίσια της. Ιδέα δεν είχε τότε ότι, τρία χρόνια αργότερα θα του καθόμουν εγώ που είμαι αίμα του!

- Βλέπω πού το πας και σου ξαναλέω πως εγώ δεν έρχομαι αύριο για φαΐ της μητέρας σου με τις αδελφές σου.

- Θα στο θέσω αλλιώς τότε ρε σκατοκέφαλε Τουρκαλά! Εμένα, με θέλεις ή δεν με θέλεις σαν ισότιμο αδελφό σου πέρα απ' τα αφέντη και ξαφέντη και τις μαλακίες; Σε ρωτάω στα ίσα.

- Ίδιος ο παππούς σου! Φοβερός με τις λέξεις και τα επιχειρήματα! Δεν θα σου απαντήσω την ερώτηση, είναι προσβολή, αλλά θα 'ρθω στο οικογενειακό γεύμα αύριο.

- Προσπάθησε να σε κάνει κι 'εσένα "φοβερό με τις λέξεις" και απέτυχε κι 'έτσι έκανε εμένα, για να συμπληρωνόμαστε! Στοιχειώδες, Γουότσον, στοιχειώδες. Κάλεσε πολεμικό συμβούλιο αύριο το πρωί με τους συνεργάτες, εγώ θα πεταχτώ μέχρι τον Ισίδωρο να του πω τα καθέκαστα και τα λέμε αύριο.

Εγώ είχα ακόμα μια μικρή σημαντική νυχτερινή δουλίτσα γι' απόψε που μπορεί να 'ταν και δυσάρεστη. Κατέβηκα στον πρώτο και χτύπησα απαλά την πόρτα της Φάουστας, ψιθυρίζοντας

- Εγώ είμαι θεία Φάυστα, ο Τέο, μην ανησυχείς

Η καημένη η Φάυστα, φανερά κουρασμένη κι' αγουροξυπνημένη, άνοιξε κρατώντας ένα λαδοκάντηλο.

- Τι θέλεις να κάνω, αφέντη;

- Τίποτα, καλή μου, μόνο να μιλήσουμε.

- Να μιλήσουμε; Για τι πράγμα; Γι' αυτούς τους θεοπάλαβους.

- Όχι γι' αυτούς, θείτσα. ΠΡΕΠΕΙ να μου πεις για την μάνα μου. Τώρα, ο παππούς δεν είναι πια εδώ και μετά απ' τα πρωϊνά, δεν νομίζεις πως πρέπει να μάθω αυτά που δεν ξέρω;

- Έχεις δίκιο παιδί μου. Πρέπει. είναι αργά μεσάνυχτα και θα προσπεράσω τις πολλές λεπτομέρειες, αυτές θα σου πει η ίδια όποτε το κρίνει. είναι μοναχοκόρη του παππού σου όπως ξέρεις. Η καημένη η μάνα της πέθανε στη γέννα κι' εγώ την μεγάλωσα. Ο κόσμος το 'χει τούμπανο και κάτι θα πρέπει να 'χει πάρει τ' αυτί σου και σένα... τον παππού σου τον αγαπούσα, κανέναν άλλο άντρα δεν αγάπησα στη ζωή μου. Αυτός, είτε ποτέ δεν το κατάλαβε είτε δεν τον ένοιαζε στη θλίψη του, αδιαφόρησε. Ταξίδια, δουλειές και... η Ελένα, την κακόμαθε. Χατίρι δεν της χάλαγε, όσο ανόητο καπρίτσιο κι' αν ήταν και τούτη η τσαπερδόνα που τον είχε καταλάβει, συνέχεια ζητούσε. Τό' μαθε όμως καλά το ποίημα και δεν έκανε τα ίδια μ' εσένα. Στην ποδιά μου μεγάλωσε, σαν να 'τανε δικιά μου. Όλα της τα μυστικά σε μένα τα 'λεγε, λίγα έλεγε στον παππού σου. Με φώναζε κι' αυτή, "θεία" όπως εσύ καληώρα.

Βούρκωσε, ποτάμι τα μάτια της, χωρίς λυγμό, μόνο δάκρυ, σημάδι ότι δεν υπόφερε, χαιρόταν. Δεν προσπάθησα να την σταματήσω, την άφησα να τ' απολαύσει.

- Δεν ήτανε ξυράφι στο σχολείο αλλά του παππού σου τού 'φτανε που ήταν ευτυχισμένη μ' εκπληρωμένες της όλες τις επιθυμίες και καπρίτσια. Και σαν γνήσιο κακομαθημένο πλουσιόπαιδο, απελευθερώθηκε γρήγορα, ανοιχτόμυαλη το λένε μην χέσω μέσα. Ήταν συνέχεια έξω, ακόμα κι' αργά το βράδυ, μεγάλη πόλη είναι, έξω κυκλοφορεί κάθε καρδιάς καρύδι, δεν θα μπω σε λεπτομέρειες γιέ μου αν και μου τα έλεγε όλα. Αυτές θα στις πει η ίδια αλλά τι σημασία έχουν σήμερα. Ήρθε μια μέρα να μου πει ότι είναι έγκυος. "ε τότε, πρέπει να παντρευτείς αμέσως κυρά μου" της είπα. "μα δεν θέλω να παντρευτώ ΑΥΤΟΝ!" , "αν ειν' έτσι κυρά μου, έπρεπε να κρατήσεις τα σκέλια σου κλειστά" κι' άρχισε να κλαίει και σταματημό δεν είχε. Μερόνυχτα στο κλάμα. Ανησύχησε ο Αρχιμήδης, κανείς δεν ήξερε, τι να κάνω του το 'σκασα το μυστικό. Όταν έμαθε ποιος ήταν ο "γαμπρός", ποιος είδε το θεό... μόνο που δεν τη σκότωσε, εγώ την γλύτωσα. Κανόνισε βιαστικά το γάμο πριν φουσκώσει η κοιλιά της και γίνει το ρεντίκολο της πόλης και μετά... την σιχάθηκε. Σαν να 'ταν ένα σκατό και όχι η κόρη του. Καλός κι' άγιος ο παππούς σου αγόρι μου και τον αγαπούσα αλλά μερικές φορές ... τζαναμπέτης, σκληρόκαρδος. Η μάνα σου σου παιδί μου, ότι και να 'χει κάνει, να τα σκοτώσει όχι να τα εγκαταλείψει τα παιδιά της, εγώ θα την έχω σαν παιδί μου, όπως εσένα. Ότι και να κάνει θα την αγαπώ όσο αγαπώ εσένα. Ρώτα την ίδια για περισσότερα. Μάνα σου είναι !

Κανονικά, θα 'πρεπε κι 'εγώ να κλαίω μαζί της αλλά εγώ, είμαι αναίσθητος. Πεινάω, διψάω, χασμουριέμαι αλλά από συναίσθημα... δεν ξέρω. Έδωσα μια ζεστή αγκαλιά στην Φαύστα και πήγα για ύπνο.

Στ' αρχοντικό του Μαξιμίνου, ο αφέντης ήταν ανήσυχος, αναστατωμένος. Βημάτιζε πάνω-κάτω γύρω απ' το τεράστιο μαρμάρινο τραπέζι της φτωχής σε βιβλία-πλούσιας σε λούσο βιβλιοθήκης του, συλλογισμένος. Φώναξε την κόρη του.

- Με ζήτησες, πατέρα;

- Έχω μια δουλίτσα να σου αναθέσω. Θέλω να φλερτάρεις και να ξελογιάσεις τον Θεόφιλο Βάρδα.

- Μια δουλίτσα με τον Φλορέντιο ΚΑΙ τους φίλους του, μια δουλίτσα στα λουτρά και τώρα ο Βάρδας! Δεν είμαι πουτάνα, πατέρα!

- Μα φυσικά και δεν είσαι, θυγατέρα. Αυτές πληρώνονται!

- Ξέρεις πολύ καλά πως να εξευτελίζεις και να πληγώνεις ανθρώπους, πατέρα. Ακόμα καλύτερα ξέρεις να μιλάς και να κάνεις ευτυχισμένη μια γυναίκα. -έβαλε τα κλάματα

- Πολίνα Βέστα, γλυκιά μου, είσαι η μοναδική μου οικογένεια, ότι έχω και δεν έχω. Η άμοιρη μάνα σου πέθανε για να σε γεννήσει, δεν λέω ότι φταις εσύ γι' αυτό αλλά να, αυτή δεν είναι δω κι' εσύ είσαι, μοναδική μου οικογένεια και κληρονόμος. Αλλά έξω απ' αυτό, είσαι και το μοναδικό πρόσωπο που εμπιστεύομαι σ' αυτήν την Πόλη ειδικά τούτη την περίοδο που 'ναι ταραγμένη και, να προσθέσω, επικίνδυνη. Όταν έχω ανάγκη από μια όμορφη κοπέλα για τις δουλειές μου, απευθύνομαι σ' εσένα. Ζητάω πολλά απ' το μοναδικό μέλος της οικογένειάς μου και κληρονόμο μου;

- Γιατί δεν το ζητάς απ' την φίλη σου, την παλατιανή καριόλα;

Της έριξε μια ξανάστροφη στο πρόσωπο και την έστειλε να σέρνεται στο μάρμαρο δυναμώνοντας το κλάμα της

- Μην ξανατολμήσεις να μιλήσεις άλλη φορά έτσι για την αυτοκράτειρα, άκουσες; Τώρα αμέσως, κανόνισέ το με τον ευνούχο, συνάντησέ τον, ξελόγιασέ τον, γάμα τον όσο θέλει,- αυτό το κομμάτι της δουλειάς θα το διασκεδάσεις- κάνε τον να τρέχει από πίσω σου, να σ' εμπιστευθεί και μάθε τι σχεδιάζει.

- Μπορώ να ρωτήσω το λόγο γιατί πρέπει να το κάνω;

- Το δίκτυο των κατασκόπων του δρόμου που έχω στήσει με πληροφόρησε πως κάποιος δικός του, το παιδί που μας παραδίνει κρασί, έκανε πολλές περίεργες ερωτήσεις για τον Γρηγόριο. Ο Γρηγόριος και ο Φλορέντιος είναι στελέχη ζωτική σημασίας και απαραίτητοι για τις δουλειές μου, και οι δουλειές μου είναι και δουλειές της αυτοκράτειρας. Ο Βάρδας είναι περίεργος κι' είναι εχθρός. Γι' αυτό θέλω κάποιον κοντά του, κάποιον που να εμπιστεύομαι απόλυτα. Αν αυτό δεν σε κάνει να αισθανθείς ιδιαίτερη, απαραίτητη, σπέσιαλ, τότε τι; Άλλωστε, δεν σου ζητάω και να τον σκοτώσεις! Μόνο να τον πηδήξεις.

- Με κάνεις να νιώθω πολύ φτηνή, πατέρα.

- Καθόλου! Σε κάνω να νιώθεις απαραίτητη και άξια της εμπιστοσύνης μου.

Η Πολίνα Βέστα στέγνωσε τα δάκρυά της, μάζεψε τα κομμάτια της και επέστρεψε στα διαμερίσματά της. Ήξερε καλύτερα απ' τον καθένα πόσο σκληρός κι αμείλικτος μπορούσε να γίνει ο πατέρας της αν δεν εκτελούνταν οι εντολές του. Έγραψε ένα σημείωμα και φώναξε τον Αστέριο να του πει να το παραδώσει αμέσως στα χέρια του Βάρδα αυτοπροσώπως και να φέρει πίσω απάντηση. Όταν ο Αστέριος ήρθε στο σπίτι, ήμασταν ακόμα στο τραπέζι για πρωινό. Σφραγισμένο με κερί, δεμένο με κόκκινο φιόγκο και αρωματισμένο, το μήνυμα έλεγε:

Έλα να με δεις απόψε στις 7 στο σπίτι μου. Ο ευνούχος θα σε περιμένει στην πόρτα. Έχω νέα για την Άννα

- Έχετε απάντηση, κύριε;

- Πες της ότι θα έρθω στις 7.

Ο Τούρκος ήταν έξαλλος. Χτυπιόταν.

- Τρελάθηκες; είναι ξεκάθαρη ενέδρα! Ξέρουμε καλά πως δεν υπάρχουν νέα για την Άννα.

- Το ξέρω πως είναι παγίδα αλλά θα 'σαι πίσω μου, ελπίζω. Εκτός κι' αν μου πεις ότι δεν μπορείς να πηδήξεις τον τοίχο. Εξάλλου, είναι χαριτωμένη και νοστιμούλα.

- Πφφφ. ΚΝοστιμούλα. Κοκαλιάρα

- Όπως και να 'ναι μια γυναίκα, πάντα θα βρεθεί κάποιος που θα την γουστάρει. Εγώ με τις αδύνατες εσύ με τις στρουμπουλές- συγνώμη, με πιασίματα- τουλάχιστον για γκόμενες δεν θα μαλώσουμε ποτέ. Πάμε τώρα να βρούμε τους άλλους.

Ο Χαρίδημος και η Αυγουστίνα ήτανε ήδη εκεί και περίμεναν. Μετά απ' τις πρωινές φιλοφρονήσεις, άνοιξα το χορό

- Έχουμε ένα σοβαρό θέμα να κουβεντιάσουμε, φίλοι μου. Να σας ενημερώσω πρώτα, γύρισε πίσω στην Πόλη από την Ραβέννα η μητέρα μου με δύο απ' τις τρεις ετεροθαλείς αδελφές μου. Η τρίτη είναι παντρεμένη στη Ραβέννα. Μόνον η Φαύστα το γνωρίζει.

- Την είχε πάντα να την φροντίζει από τότε πού 'ταν μωρό, αφέντη.

- Κόφτο αυτό το "αφέντη" πια, καλή μου Αυγουστίνα. Το κατάλαβα όταν τις είδα να κλαίνε σφιχταγκαλιασμένες. Εγώ φυσικά δεν την γνώριζα και όταν ανέβηκε πάνω η Φαύστα, κατάλαβα. Αυτό είναι το νέο. Η Ελένα φαίνεται ματσωμένη αλλά εκείνο που μ' απασχολεί είναι η ασφάλειά τους. Θα τους ζητήσω να μετακομίσουν εδώ μαζί μας και αν το δεχτούνε, προκαταβολικά ζητώ συγνώμη για την ανακατωσούρα. Είναι ένα λεπτό θέμα, Αυγουστίνα, αλλά πάντα εσύ θα είσαι αφεντικό του σπιτικού και θα το κάνεις να φαίνεται πως είναι η Ελένα. Θα τα καταφέρεις, είμαι σίγουρος.

- Κανένα απολύτως πρόβλημα με τ' αφεντλίκια, Τέο. Ας κοπιάσει η γυναίκα και όλα καλά.

- Εκείνο που δεν καταλαβαίνω, είπε ο Χαρίδημος, είναι γιατί συζητάς μαζί μας ένα τέτοιο οικογενειακό θέμα

- Γιατί μέχρι σήμερα, εσείς ήσασταν η μοναδική μου οικογένεια! Να σας βάλω στην άκρη και να πάρω άλλη; Εχθές μόνο γνώρισα τη μάνα μου. Είναι και τ' άλλο. Εμείς, έχουμε κι 'έναν οικονομικό συνεταιρισμό στον οποίο καμμιά δουλειά δεν έχει η μητέρα μου και παραμένει όπως έχει. Άλλωστε, όπως σας είπα, ματσωμένη είναι κι' εκεί δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Φεύγοντας, να πείτε στην Φαύστα ότι δεν υπάρχει πλέον λόγος να το κρατάει μυστικό. Προσοχή όμως. Δεν ξέρω ακόμα αν θα το δεχτεί να μετακομίσει στο σπίτι. Το μεσημέρι που μ' έχει καλέσει για φαγητό θα το μάθω. Αν συμφωνήσει, θα πρέπει να κάνουμε μερικές αλλαγές στην διακόσμηση, καλή μου Αυγουστίνα.

Είχα μια ώρα ακόμα, να πεταχτώ να δω τον δάσκαλο Ισίδωρο για τα πεπραγμένα. Όταν με πήγαν εκεί, βρέθηκα σε τρελάδικο! Πέντε τραπέζια σχέδια, ο Αρτέμιος κι' ο Ισίδωρος μαζί με

τους βοηθούς τους να πηγαίνουν σαν τρελοί από το ένα στο άλλο να τραβάνε γραμμές και να κάνουν υπολογισμούς. Ο Ισίδωρος τα παράτησε όλα μόλις με είδε.

- Α! Ο νεαρός Βάρδας! Μου φέρνεις νέα, παιδί μου;

- Όχι ακριβώς, δάσκαλε. Οι πληροφορίες που έχω μέχρι τώρα με οδηγούν στο συμπέρασμα ότι δεν θα την βρούμε ποτέ αλλά δεν μπορώ να τ' αποδείξω ακόμα. Γι' αυτό δεν θα σου δώσω πληροφορίες σήμερα. Ήρθα για να συντομεύσω τον χρόνο αναμονής σου και να μειώσω τις ελπίδες σου.

- Ούτε πτώμα; Ούτε κηδεία; Ούτε τάφος να πηγαίνουμε να κλαίμε στολίζοντας τον με λουλούδια; Μεγάλο κρίμα Θεόφιλε, ήταν μόνον 18 χρονών. Τι συνέβη παιδί μου;

- Καλύτερα να μην σου πω ακόμα, δάσκαλε. Θα σου τα πω όλα όταν είμαι σίγουρος.

Άφησα τον καλό άνθρωπο στη θλίψη του και πήγα να ξαναβρώ τον Τούρκο να πάμε για φαΐ. Ήταν δωδεκάμισι όταν χτύπησα την πόρτα μ' έναν αμφορέα κόκκινο ξερό της Νάουσας κι' έναν ντροπαλό Τούρκο δίπλα. Πριν περάσουμε στο τραπέζι τους είπα την ιστορία του παππού με τον Τούρκο και μετά την δική μας, αφήνοντας έξω τις πιπεράτες λεπτομέρειες κι' ανδραγαθήματα. Τα δεσμά που μ' ένωναν με τον Τούρκο μπορεί να μην ήταν εξ' αίματος όπως μ' εκείνες αλλά, προς το παρόν τουλάχιστον, ήταν πολύ πιο δυνατά απ' τα δικά τους. Χάρηκα που το κατάλαβαν και το δέχτηκαν σαν κάτι φυσιολογικό, και απ' ότι είδα, μπορεί και να χάρηκαν κιόλας. Δύο αδελφοί είναι καλύτεροι από μόνον ένα.

Το φαγητό ήταν υπέροχο. Ένα μπουτί αρνάκι με ξερά σύκα κι 'αμύγδαλα σε μια σάλτσα ντομάτας αρωματισμένη με πικάντικα μπαχαρικά. Βραστές πατάτες και σαλάτα και στο τέλος, ένα σιροπιαστό με πορτοκάλια. Μετά, περάσαμε τα σοβαρά.

Στην Ραβέννα δεν είχαν ακούσει τίποτα, οι Γότθοι είχαν τα δικά τους αλληλοφαγώματα. Έξι μήνες στην Πόλη και δεν είχαν πάρει χαμπάρι τίποτα. Όταν τους είπα για τις θρησκευτικές διαφορές, τον Ιππόδρομο, τις ταραχές και το αίμα, χωρίς να υπερβάλλω καθόλου, με κοίταξαν δύσπιστα αλλά δεν με αμφισβήτησαν. Τους είπα για την καινούργια μου δραστηριότητα και τον οικονομικό διακανονισμό πού είχα συνάψει, έμειναν μ' ανοιχτό το στόμα από έκπληξη αλλά δεν έκαναν κανένα σχόλιο. Μετά απ' όλα αυτά, η πρόταση μου για μετακόμιση δεν συνάντησε καμιά αντίρρηση.

Υποσχέθηκα στην Σιδωνία ένα εργαστήριο κεραμικών στο σπίτι και μια έκθεση/μαγαζί λιανικής στη Μέση. Στην Υπατία πρότεινα να δουλέψει μαζί μας, γραμματέας, αρχείο και θελήματα αγγελιοφόρου και στην Ελένα πρότεινα την διαχείριση του σπιτικού αλλά με

προσεκτική συμπεριφορά σχετικά με την Αυγουστίνη. Χάρμα όλα. Να πακετάρουνε σε καμμιά βδομάδα και να πουλήσουν το σπίτι κι ‘εμείς θα κάναμε ότι έπρεπε να κάνουμε στο σπίτι. Ο Τούρκος, απ’ την μια κατσούφιασε επειδή κατάλαβε πως στον δεύτερο θα τις βάζαμε και κατά συνέπεια οι χώροι εκγύμνασης θα συρρικνώνονταν, αλλά απ’ την άλλη χάρηκε που μεγάλωσε η οικογένεια.

Γεμάτη μέρα. Για να δούμε τι μας επιφυλάσσει η νύχτα.

12 [Fools rush in](#)

Πλυμένος, ξυρισμένος και στην πέννα με τον καινούργιο βυσσινί μανδύα στους ώμους και φαινομενικά άοπλος. Φαινομενικά, διότι ο μανδύας κούμπωνε στον ώμο με μια όμορφη καρφίτσα με πετράδια, καλλιτέχνημα χειροποίητο του Τούρκου που τελείωνε σ' ένα θανατερό μαχαίρι επιμελώς κρυμμένο πίσω απ' το ύφασμα. Άρτια ζυγισμένο για πέταγμα και αρκετά μακρύ, η κορυφή της καρφίτσας με τα πετράδια ήταν λαβή. Ο άτριχος περίμενε στην πόρτα κι' οι φρουροί μάλλον μιλημένοι από πριν. Ο Αστέριος ο κεφτές, μ' οδήγησε στα ενδότερα διαμερίσματα της κυράς του. Η Πολίνα με περίμενε μισοξαπλωμένη σ' ένα ανάκλιντρο και ήταν ... σχεδόν γυμνή. Ζεστή νύχτα, δεν λέω αλλ' αυτό που φορούσε ήταν ένα αραχνοϋφαντο ύφασμα σαν τήβεννος γύρω απ' το κορμί της και εντελώς διάφανο.

- Αυτό το φοράς επειδή ντρέπεσαι ή για να μην αρπάξεις κανένα κρυολόγημα;
- Κρυάδες! Βγάλε τον μανδύα σου κι' έλα να κάτσεις δίπλα μου. Και... όταν μου μιλάς να με κοιτάς στα μάτια!

- Πρώτον, υγιής άντρας είμαι κι' έχω αρσενικές παρορμήσεις και δεύτερον, να κυκλοφοράς φορώντας αυτό το κορμί, μωρό μου, είναι σχεδόν έγκλημα! Άντρες μπορεί να σκοτωθούν γι' αυτό. Δεν μου λες, τα βυζιά σου είναι γνήσια; Νατουράλ;

- Μην λες βλακείες! Στον 6ο αιώνα ήμαστε, οι σιλικόνες δεν έχουν εφευρεθεί ακόμα.
- Κατάλαβα, γνήσια είναι. Το σημειώνω. Που είναι η Άννα;
- Βιάζεσαι Τέο; Βάλε κάτι να πιούμε πρώτα. Έχει γλυκό κρασί εκεί στο τραπέζι.

Πήγα και σέρβιρα δυο κούπες, το δοκίμασα πρώτα, από τα καλά τα δικά μας ήταν, και της πρόσφερα μία κούπα.

- Δηλαδή θες να πεις, θα πηδηχτούμε πρώτα και μετά θα μου πεις που είναι η Άννα. ή θα πηδηχτούμε πρώτα, μετά θα ξαναπηδηχτούμε και στο τέλος θα εμφανιστούν δέκα γύφτοι νάνοι να με σκοτώσουν;

- Έχεις κάποιο πρόβλημα με τους νάνους των μειονοτήτων, Τέο;

- Απολύτως κανένα!

και πέταξα όλα τα ρούχα μου σε χρόνο μηδέν. Πηδηχτήκαμε. Αυτό έτσι σκέτο δεν περιγράφει το τι ακριβώς έγινε. Μόνο δύο λέξεις. Άγρια και παθιασμένα. Η μικρή ήταν έμπειρη. Δεν θα μπω σε λεπτομέρειες. Η περιγραφές σκηνών σεξ σε αστυνομικό μυθιστόρημα είναι δείγμα ατάλαντου φτηνιάρη συγγραφέα και πιθανόν κακογαμημένου. Καλύτερα να μην χαρακτηριστώ τέτοιος. Σκηνές σεξ δεν θα 'χει ποτέ.

Μετά από καμμιά ώρα και αφού κόντευα να εξαντλήσω όλ' αυτά που γνωρίζω επί του θέματος, κουρασμένα σέρβιρα άλλη μια κούπα απ' το εξαιρετικό κρασί μας.

- Πρόκειται να μου πεις κάτι για την Άννα ή αυτό ήταν μία αφορμή μόνον να με ξελογιάσεις;

- Κάποιος πρόσφατα μου 'πε πως είσαι ηλίθιος αλλά νομίζω πως έκανε εντελώς λάθος. Την δάγκωσα απ' την πρώτη στιγμή που σε είδα. Σε σκέφτομαι και σ' ονειρεύομαι συνεχώς!

- Νομίζω πως αυτό δεν θ' αρέσει στον Φλωρέντιο.

- Εγώ δεν θα του πω τίποτα. Θα του πεις εσύ;

- Δεν ξέρω, μπορεί. Έχω εν αναμονή μια κουβεντούλα μαζί του

- Δεν με νοιάζει καθόλου. Αυτός, δεν σημαίνει τίποτα για μένα.

- Ήρθα ελπίζοντας να βρω κάτι σχετικά με την Άννα, κι' αντ' αυτού πέρασα μερικές όμορφες αισθησιακές στιγμές, Πολίνα Βέστα, αλλά τώρα πρέπει να φύγω.

- Δεν έχεις καιρό γι' ακόμα μια φορά, Τέο; Δεν πιστεύω πως μου τα έδειξες όλα!

- Ξέρεις τι λένε όταν ζευγαρώνουν σκύλους ράτσας;

- Όχι, αλλά θα μου το πεις υποθέτω.

- Ποτέ μην πας τον σκύλο στην σκύλα, θα τον κατασπαράξει. Πάντα να πηγαίνεις την σκύλα στον σκύλο.

- Όπερ μεθερμηνευόμενο;

- Ο επόμενος γύρος είναι στο σπίτι μου αύριο το βράδυ, αν το επιθυμείς, Πολίνα Βέστα.

- Το επιθυμώ, το επιθυμώ! Τι ώρα;

- Εξαρτάται. Μόνον γαμίσι ή πρώτα φαγητό και μετά γαμίσι;

- Είσαι πάντα έτσι ρομαντικός με τις φιλενάδες σου, Θεόφιλε;
- Δεν ξέρω! Ιδέαν δεν έχω τι σημαίνει "ρομαντικός". Θα μου το εξηγήσεις;
- Θα στο εξηγήσω αύριο στις 7. Θα έχω φάει εδώ. Ο πατέρας μου σιχαίνεται να τρώει μόνος το ο βράδυ.

- Αύριο στις 7 τότε. Α! κάτι τελευταίο. Σου αρέσουν τα κορίτσια, Πολίνα Βέστα;
- Μου ετοιμάζεις τριολέτο γι' αύριο;
- Δεν το 'χα σκεφτεί αλλά να, κυκλοφορούν κάτι φήμες που λένε ότι "ψαρεύεις" γκόμενες στα λουτρά.

Κώλωσε, κοκκίνησε
- Ποιος στο 'πε αυτό;
- Δεν ήταν αυτή η ερώτηση, μωρό μου. Άλλωστε καταλαβαίνεις ότι δεν μπορώ να σου πω. Η ερώτηση ήταν αν σ' αρέσουν τα κορίτσια.

- Δεν θα το 'λεγα. Μια φορά μόνον το 'κανα! Τίποτα το αξιόλογο.
- Τι έκανες δηλαδή μόνο μια φορά; Σεξ με γυναίκα ή ψάρεμα στα λουτρά;
- Θα σου πω αύριο.

Απέφευγε ν' απαντήσει το αλαζονικό νυμφίδιο. Μόλις βγήκα έξω, έπιασε να βρέχει με το τουλούμι. Στην πρώτη γωνία, έπεσα πάνω στον Τούρκο.

- Μάλλον πρέπει ν' ακυρώσουμε την αυριανή προπόνηση, μάστορα. Εξαντλημένο σε βλέπω.

- Μ' έβλεπες ρε κωλόπαιδο;
- ΕΣΥ μου 'πες να σε προσέχω!!!! Δεν σ' άφησα στιγμή απ' τα μάτια μου μην μου πάθεις τίποτα! ΕΣΥ μου το ζήτησες!!!!!!

Γελώντας με τ' αστεία πειράγματά μας, αρσενικές μαλακιούλες μετά από γαμίσι, μουσκέψαμε μέχρι το κόκκαλο μέχρι να φτάσουμε. Λίγο πριν χωρίσουμε να πάμε για ύπνο, του 'πα.

- Η καυλωμένη θα 'ρθει αύριο εδώ και μπορεί να μην ξαναφύγει, αδέλφι. Καλού-κακού ας έχουμε έτοιμο το κελί και το καΐκι πίσω.

- Αυτό αφεντικό, μου φαίνεται πως θα το φχαριστηθώ,

Όπως ήταν αναμενόμενο, ο Τούρκος δεν ακύρωσε την πρωινή τελετουργία. Μετά το φαγητό, ήθελα πολύ να ξαναπάω στο κρεβάτι για ύπνο αλλά είχα και τα οικογενειακά να φροντίσω. Αρχισα με την Αυγουστίνα. Συζητήσαμε για τις αλλαγές, ήταν φανερό πως μόνο στον

δεύτερο μπορούσαμε να τις βάλουμε, κάναμε μερικά πρόχειρα σχέδια επι χάρτου, τοίχοι να πέσουν, άλλοι κι 'αλλού να σηκωθούνε, το εργαστήρι της Σιδωνίας, μαστορες, έπιπλα διακόσμηση κ.τ.λ. όλα γρήγορα, χωρίς τσιγγουνιές κι' αποτελεσματικά. Πολλά ζητούσα αλλά τ' αποδέχτηκε. Άξια γυναίκα.

Μετά στον Χαρίδημο. Του ζήτησα τον Λουκά και τον Κύριλλο με μετάθεση, δεν του καλάρεσε αλλά το κατάπιε, και τους πήρα στο σπίτι. Τους εξήγησα τι δουλειές είχε να κάνει η Αυγουστίνα και τους ζήτησα να την σιγοντάρουν. Πριν απ' αυτό όμως, κι 'εκεί έβγαλα ένα πουγκί με χρυσά σόλδια, τους είπα για το σπίτι του Πρόβου και τί ήθελα να κάνουν το πρωί που λείπει. Να το κάνουν καινούργιο! Εξωτερικά τουλάχιστον. Και εσωτερικά αν τους το ζητήσει ο ίδιος αλλά να επιμένουν να τους το ζητήσει. Άξιζε καλύτερο σπίτι για τα γεράματά της αυτή η αλεπού. Γι' αυτό και το πουγκί με τα χρυσά.

Να ναύλωναν όσους εργάτες και μαστόρους ήθελαν, το σπίτι του Πρόβου έπρεπε να γίνει καινούργιο μέσα σε μια μέρα γιατί μετά τους περίμενε η Αυγουστίνα. Τα 'παμε, τα συμφωνήσαμε, πήραν τα λεφτά και δρόμο. Το μεγαλύτερο μάθημα που πήρα απ' τον παππού ήταν να τον παρακολουθώ να συνεργάζεται με τους ανθρώπους πού 'χε γύρω του και εκ του αποτελέσματος, μάλλον καλά τα κατάφερνα ως τώρα.

13 Don't fence me in

Βρήκα τον Τούρκο στις κουζίνες να ετοιμάζεται για φαΐ. Τού 'πα να βάλει και για μένα και να το φέρει να φάμε επάνω. Είχαμε δουλειά. Απ' τα στοιχεία που είχαμε μαζέψει, μαζί με το αμαρτωλό δίδυμο Φλωρέντιος-Γρηγόριος συχνά εμφανίζονταν κι' ένας τρίτος μαζί τους, κάποιος Παλλάδιος.

- Πες μου τώρα 'συ πως θα τους αρπάξουμε
- Σε δημόσιο χώρο δεν μπορούμε, αφέντη. Πολύς κόσμος γύρω τους.
- Και πως θα τους ξεμοναχιάσουμε;
- Όπως τα ψάρια. Με δόλωμα. Πολίνα Βέστα.
- Δεν θέλω να περιμένω αύριο ή αργότερα. Τώρα τι κάνουμε;
- Η αδελφή σου που ξέρει τον ξανθό θα μπορούσε.
- Όχι ρε, είναι μικρή και άπειρη.
- Και πως το ξέρεις ότι είναι άπειρη;
- Δεν το ξέρω, εντάξει, αλλά δεν θέλω να την ρίξω με την πρώτη στη φωτιά! Για γραμματέα και θεληματάρη της είπα.

- Πάμε στο στέκι τους και... αυτοσχεδιάζουμε.
- Στάσου να φορέσω ένα γιλέκο που μου 'φτιαξες. Μπορεί να χρειαστεί.

"Ο καπνιστός χοίρος", μια ταβέρνα-χαμαιτυπείο που σύχναζαν οι λεγάμενοι. Εγώ σοβαροντυμένος, με μανδύα και σκούφο και πέντε μέτρα πίσω μου ο Τούρκος ντυμένος σαν... Τούρκος! Με την χατζάρα περασμένη στο κορδόνι απ' τους ώμους του. Ζωηρή πολυκοσμία στην ταβέρνα, οχλαγωγία. Ένας μόνον ξανθός, σαν την μύγα στο γάλα. Τον πλησίασα.

- Είσαι ο Γρηγόριος αν δεν απατώμαι.
- Είμαι. Και του λόγου σου;
- Σεβέριο με λένε, έμπορος και καινούργιος στην Πόλη. Κάποιος μού 'πε ότι μπορείς να μου βρεις μουνί.
- Και ποιος είν' αυτός ο ... κάποιος;
- Καλύτερα να μην σου πω. Άσε να σου πούνε αυτά. Κι' έβγαλα ένα πουγκί με χρυσά και το κουδούνισα μπρος τα μάτια του για ν' αλλάξει αμέσως η αγριάδα. Ξανθός, γαλανομάτης κι' ομορφόπαιδο ο Γρηγόριος, με αγριάδα "κακό παιδί" που αρέσει στα κοριτσάκια.
- Τι μπορώ να κάνω για σένα, άρχοντα Σεβέριε;
- Μ' αρέσουν οι μικρές δύστροπες, να μην γουστάρουν και ν' αντέχουν μερικές σφαλιάρες. Όχι πως θα τους χαλάσω την πρόσοψη αλλά μ' αρέσει να τους δίνω ένα μάθημα. Πληρώνω όσο-όσο και σε χρυσά
- Άτυχος είσαι. Μέχρι πριν μερικές μέρες είχα μια τέτοια, πρώτο πράμα 18 χρονών αλλά αυτοκτόνησε, η μαλάκω.
- Τι μου λες! Πως κι' έτσι;
- Κρεμάστηκε. Έκοψε λουρίδες αυτό που φορούσε και κρεμάστηκε. Το πιστεύεις; Η βλαμμένη. Ετοιμάζω μια καινούργια τώρα αλλά όχι σήμερα, σε κάνα δυο μέρες θα την έχω καταφέρει αν θες να ξαναπεράσεις.
- Αυτό ακριβώς θα κάνω, φίλε μου. Να σε κεράσω μια καράφα κρασί;
- Δεν λέω ποτέ όχι για μουνί και για κρασί.
- Ήθελα να του κόψω το λαιμό επιτόπου. Αντί γι' αυτό, του χαμογέλασα και τον κέρασα μια καράφα κρασί. Βγήκα και βρήκα τον Τούρκο.
- Τι λέγατε τόση ώρα;
- Η Άννα είναι νεκρή αλλ' αυτό το ξέραμε. Απλώς μου το επιβεβαίωσε. Αυτό το απόβρασμα είναι μελλοθάνατος αλλά δεν το ξέρει. Ξέρεις τι έκανε ο καριόλης; Προσπάθησε να μου πλασάρει την αδελφή μου!!! Έλα πίσω σε καναδυό μέρες, μου είπε. Θα την έχω ετοιμάσει μέχρι τότε. Θα τον πονέσω πολύ πριν τον σκοτώσω.
- Αρχίζεις να μ' αρέσεις, αφεντικό.
- Πάμε πίσω να περιμένουμε το τσόλι.

Γυρίσαμε στο σπίτι και συμφωνήσαμε πως θα το χειριστούμε. Στο δωμάτιό μου, υπάρχει μία κρυμμένη πόρτα που επικοινωνεί με το δωμάτιο του Τούρκου. Του ζήτησα να περιμένει εκεί.

Η Πολίνα Βέστα, πρέπει να της το αναγνωρίσω, ήταν εντυπωσιακά αν και ξεδιάντροπα σέξι. Το μόνο που της έλειπε ήταν μια ταμπέλα κρεμασμένη στο λαιμό που να γράφει "γαμήστε με". Έβαλα δύο κούπες κρασί. Όταν της το πρόσφερα, είπε όλο νάζι.

- Σου έλειψα μωρό μου

- Όλη μέρα περιμένω να βραδιάσει, ομορφιά μου.

-Εγώ, ψυχή μου, έχω πάρει φωτιά στο υπογάστριο απ' το πρωί κι' έχω ανάγκη από πυροσβεστήρα.

-Τι σύμπτωση! Έχω εδώ αυτό ακριβώς που χρειάζεσαι, είπα κι' έβαλα μέσα το Τούρκο. Τινάχτηκε κι' είπε έκπληκτη

-Τι σημαίνει αυτό, Τέο;

-Δείξε της, αδελφέ

Ο Τούρκος κατέβασε το παντελόνι του κι' εμφανίστηκε εκείνο το θηριώδες γελαστό φίδι χωρίς μάτια. Για εμάς, ψάρι, για τον Τούρκο φίδι. Πιθανόν και για τον John Holmes.

-“Oh my god!” ξεφώνισε

- Δεν κατάλαβες, μωρό μου. Δεν είναι ο θεός αυτό. Αυτό είναι μία ηδονή που θα σε πονέσει. Φρόντισε να τ' απολαύσεις. Θα επιστρέψω σε μισή ώρα.

Πήγα κάτω στις κουζίνες και τσίμπησα κατιτίς κι άφησα να περάσουν 45 λεπτά πριν ανέβω στην περίπτωση που υπήρχε επανάληψη. Όταν μπήκα, αυτή ήταν γυμνή και ροζ σαν φλαμίνγκο και φανερά εξουθενωμένη.

- Λοιπόν;

- Καλά πέρασε αν και τρομοκρατημένη, νομίζω αφέντη.

- Άκουσέ με προσεκτικά Πολίνα Βέστα. Εχθές που ήρθα σπίτι σου, είχα βάλει σε μια γωνιά του μυαλού μου ότι μπορεί και να μην ξανάβγαινα. Μου 'δωσες την εντύπωση μιας ιδιαίτερα έξυπνης κοπέλας. Σοβαρά τώρα, πριν ξεκινήσεις να έρθεις εδώ απόψε, δεν σου πέρασε καθόλου απ' το μυαλό εσένα;

- Νόμιζα πως μ' αγαπούσες.

- Δεν ξέρω, μπορεί. Άμα μου εξηγήσεις τι εννοείς με το "αγαπούσες". Για μένα είναι άγνωστη λέξη. Έχεις ακόμα να μου εξηγήσεις και το "ρομαντικός", έτσι δεν μου το πες;

- Σε μισώ! Ο μπαμπάς μου θα σε σκοτώσει. Η αυτοκράτειρα θα σέ σκοτώσει.

- Σύντομα όλοι αυτοί που θα θέλουν να με σκοτώσουν πρέπει να πάρουν αριθμό προτεραιότητας. Λοιπόν, ας κόψουμε τις μαλακίες κι' ας περάσουμε στο ψητό. Έχεις καταλάβει φαντάζομαι ότι είσαι μελλοθάνατη. Αυτό θα μπορούσε ν' αλλάξει ή ν' αναβληθεί. Πριν αρχίσω να σε ρωτάω διάφορα, να σε πληροφορήσω ότι γνωρίζω ήδη πολύ περισσότερα απ' αυτά που νομίζεις, εσύ ή ο πατέρας σου, ότι γνωρίζω. Ο βασικός κανόνας είναι ένας και πολύ απλός. Μιλάς ζεις, δεν μιλάς πεθαίνεις. Υπάρχει κι' ενδιαμέσο αλλά ... πονάει. Αν όταν μου απαντήσεις πας να με κοροϊδέψεις με ψευτιές προσβάλλοντας την νοημοσύνη μου, ο φίλος μου αποδώ που σε διασκέδασε θα σου κόψει ένα κομμάτι, χέρι, πόδι, μάτι, βυζί, αυτά που έχεις εις διπλούν. Κούνα το κεφάλι σου αν κατάλαβες.

- Μην τολμήσει ν' απλώσει το χέρι του πάνω μου ξανά αυτό το κτήνος! Θα μιλήσω. Τι μπορείς να μου εγγυηθείς;

- Σχετικά με τι;

- Μην κάνεις ον βλάκα, Βάρδα. Αν σου πω αυτά που ξέρω, μόλις βγω απ' την πόρτα σου οι άλλοι θα με κόψουν κομματάκια!

- Έξυπνη κοπέλα! Το 'ξερα. Αμέσως την ζωγράφισε την εικόνα. Αν όλα πάνε καλά, σου υπόσχομαι να σε φυγαδεύσω απ' την Πόλη, Ιταλία μεριά φαντάζομαι, αλλά αποκεί και μετά θα 'σαι ολομόναχη.

- Θα τα καταφέρω. Εσύ είπες πως έχω κορμάρα. Φτάνει αυτό για να τα καταφέρω. Πρώτα με τι θέλεις να μάθεις.

- Ωραία. Να σου ξεκαθαρίσω κάτι πρώτα. Αν και γνωρίζω αρκετά για τα σχέδια του πατέρα σου, και της Θεοδώρας, δεν μπορώ, μου είναι αδύνατο, ούτε να τ' αποτρέψω ούτε να τα εμποδίσω. Απ' την αρχή, για την εξαφανισμένη Άννα ενδιαφερόμουν. Φαντάζομαι πως ξέρεις ότι είναι νεκρή.

- Ναι, κι' αυτή και ο ευνούχος συνοδός της.

- Το είχα φανταστεί. Εσύ δουλεύεις για τον πατέρα σου όμως.

- Με το ζόρι, ναι. Πρώτα με πουτάνιασε με τα πρωτοπαλικάρα του.

- Φλορέντιο, Γρηγόριο και Παλλάδιο.

- Α! Τα ξέρεις βλέπω! Μετά μου ζήτησε να "ψαρεύω", να πιάνω φιλίες με νεαρές όμορφες κοπέλες στα λουτρά και να τις συστήνω σ' αυτούς τους πιθήκους. Δεν ξέρω τι τις έκαναν.

- Θα σου πω εγώ. Σκλάβες του σεξ τις έκαναν, σε μπουρδέλα. Η Άννα δεν άντεξε την ντροπή της κι' αυτοκτόνησε με τα ρούχα της.

- Δεν το 'ξερα. Ο Φλορέντιος σκότωσε τον ευνούχο. Τους είδε όταν την έσερναν έξω απ' το σπίτι.

- Τελικά θα σου χαρίσω την ζωή, Πολίνα Βέστα. Τι ξέρεις για τα σχέδια του πατέρα σου;

- Τις υποθέσεις του, έτσι τις λέει. Τίποτα. Εκτός από τ' ότι είναι παράφορα ερωτευμένος με την παλατιανή εταίρα που τον κάνει ότι θέλει. Τον έχω ικανό αυτή να κατουράει κι' αυτός να τα πίνει και να χέζει κι' αυτός να τα τρώει. Ποταπός. Ότι και να' ναι οι "υποθέσεις" του, είναι σίγουρα υποθέσεις της Θεοδώρας.

- Όσο γι' αυτό, δεν έχω καμία αμφιβολία! Και νομίζω ότι ο Ιουστινιανός δεν έχει ιδέα.

- Δεν ξέρω.

- Εντάξει, Πολίνα Βέστα, είσαι ελεύθερη να φύγεις.

- Και να πάω πού; Μόλις βγω έξω, θα με φάνε. Υποσχέθηκες να με φυγαδέψεις. Αν δεν το κάνεις τώρα αμέσως, πρέπει κρυφτώ μέχρι τότε που θα μπορείς. Δεν βλέπω καλύτερο μέρος απ' το σπίτι σου.

- Σύμφωναι αλλά δώσε για να πάρεις, quid pro quo ας πούμε. Και φιλοξενία θα σου προσφέρω και προστασία. Ο φίλος μου από δω, δεν έχει μόνο ένα κρυφό ταλέντο, αυτό που ήδη γνωρίζεις. Θα σε παρακολουθεί και θα σε προστατεύει συνέχεια και δεν θα τον πάρεις χαμπάρι ποτέ. Αλλά για όλ' αυτά θα σου ζητήσω μία εκδούλευση.

- Αυτός ο Τούρκος καλά θα κάνει ότι κάνει αλλά απομακρινά. Ένα μέτρο τουλάχιστον.

- Ένα μέτρο; Υπερβάλεις. Τριάντα πόντοι είναι αρκετοί.

- Τι θέλεις να κάνω, Βάρδα;

- Πρέπει να βάλω χέρι σ' αυτά τα καθάρματα, Πολίνα γλυκιά μου. Πως μπορείς να μου τους ξεμοναχιάσεις;.

- Εύκολα αν μου βρεις ένα απομονωμένο σπίτι. Αλλά αν το κάνω, αμέσως μετά θα με μπαρκάρεις για Ιταλία.

- Στο υπόσχομαι. Πως θα το κάνεις;

- Θα τους πω ότι γουστάρω να τους πάρω και τους τρεις παρτούζα και πως έχω μια κρυφή καβάτζα, το σπίτι που θα μου βρεις, να πάμε να την βρούμε ένα βράδυ και θα παίξουν πήδους απ' την χαρά τους!

- Έξοχα! Μπράβο Πολίνα Βεστα. Αν δεν ήσουν τσουλί θα 'σουν φοβερή γκόμενα. Θα σου δώσω τα δωμάτια του Τούρκου για να μείνεις. Μόνη σου! Πάω αμέσως να βρω το σπίτι.

- Κι ο Τούρκος που θα κοιμάται;

- Εκεί που κοιμάται πάντα.

Της έκλεισα το μάτι παιχνιδιάρικα όταν με κοίταξε έκπληκτη. Μπορεί και να γούσταρε και τον Τούρκο μαζί με τα διαμερίσματά του. Που ξέρεις, άβυσσος η ψυχή της γυναίκας.

14 Where or when

Το επόμενο πρωί είχα μια αναμενόμενη επίσκεψη αλλά όχι τόσο νωρίς! Ο Πρόβος μπούκαρε φουριόζος στο γυμναστήριο και μας διέκοψε.

- Τι ήταν αυτό που μου σκάρωσες, βρε παλιόπαιδο;

- Δηλαδή; Δεν σ' αρέσει;

- Αστειεύεσαι; Κούκλα έγινε, πανέμορφο! Τα παιδιά που έστειλες έκαναν σπουδαία δουλειά. Μέχρι κι' εξωτερική βεράντα παντός καιρού έβαλαν, επιπλωμένη! Να κάθομαι, είπαν και να χαζεύω το δειλινό. Κι' ο κήπος; Πανέμορφος. Θα πρέπει να μάθω να τον φροντίζω. Ποτέ δεν θα μπορέσω να στ' ανταποδώσω αυτό, Θεόφιλε.

- Μέσα το άλλαξαν καθόλου;

- Όχι. Επέμειναν πολύ αλλά...ντρεπόμουν. Έπρεπε;

- Ναι, έπρεπε. Αμέσως να πας να τους πεις να το φτιάξουν και μέσα διότι πιθανόν να το χρειαστώ για ένα βράδυ.

- Δικό σου είναι να κάνεις ότι θέλεις, γιέ μου.

- Εντάξει τότε. Έλα να μας κάνεις παρέα στο φαγητό γιατί θέλω να μιλήσουμε.

Εξάσκηση τέλος για σήμερα, αδελφέ.

Ο Τούρκος ξίνισε, το πρωινό ήταν ιερό αλλά καταλάβαινε ότι ήμασταν μπλεγμένοι τούτο τον καιρό. Στο τραπέζι, με ζεστό κρασί φρέσκο ψωμί με τα τυριά της Φαύστας, είπα στον Πρόβο.

- Άκου. Ξεκίνησα πρόσφατα, μαζί με τον Τούρκο, μια καινούργια δραστηριότητα που αν και επικίνδυνη, μ' αρέσει. Σου ζήτησα να με βοηθήσεις και τό 'κανες αλλά φοβάμαι ότι θα σε ξαναχρειαστώ, μπορεί και συνεχώς. Σαν να λέμε να δουλεύεις για μένα. Δεν θα σου κόψω μισθό

μετά απ' αυτόν το σκατο-όρκο που έχεις δώσει αλλά η ανταμοιβή σου θα 'ναι διάφορα άλλα όπως το σπίτι σου ας πούμε.

- Θα κάνω ευχαρίστως ότι μου ζητήσεις, Τέο.

- Πρώτον. Θέλω να ξέρω οτιδήποτε γίνεται στο παλάτι. Τα πάντα! Από ίντριγκες και πολιτικές μέχρι το ποιος γαμεί ποιόν μέχρι και τους υπηρέτες και τους ευνούχους. Κι' αν δεν το ξέρεις, να ψάξεις να το βρεις. Μετά, αν χρειαστεί να πάω στο παλάτι θέλω κάποιος να μου φυλάει τον κώλο μου. Ο Τούρκος το κάνει καλά μα θέλω και κάποιον επιτόπου. Και μια και τό 'φερε η κουβέντα, ο Τούρκος είναι αδελφός μου κι' έχει ακριβώς τα ίδια προνόμια μ' εμένα. Αυτά είναι τα πρώτα.

- Πως τον λένε;, γνέφοντας προς τον Τούρκο.

- Γιατί; Το "Τούρκος" ... δεν σ' αρέσει; Το δεύτερο τώρα. Θέλω να μου βρεις δυο-τρία άτομα βαρβάτα και της απόλυτης εμπιστοσύνης σου όποτε χρειάζομαι δυναμική βοήθεια. Άντρες άφοβους και γενναίους. Σ' αυτούς, θα κόψω μισθό αλλά δεν θα 'ναι τίποτα μπροστά στα έξτρα που θα παίρνουν τις καλές μέρες. Μήπως τα λέω πολύ γρήγορα;

- Μην ανησυχείς. Ότι μου 'πες, έγραψε. Το σπίτι μου, τι το θέλεις;

- Να στήσω μια ενέδρα σε κάτι βρωμόμουτρα. Το σπίτι σου, εκεί που είναι, είναι ιδανικό. Ειδικά αν πάρεις δρόμο αμέσως να πεις στα παιδιά να σενιάρουνε και το εσωτερικό.

- Έφυγα. Και πού 'σαι. Ο πατέρας σου παιδί μου, ήταν ο καλύτερός μου φίλος μέσα σε μια περίοδο που έχω σβήσει απ' την μνήμη μου. Άσε με να γίνω φίλος με τον γιό του σε μια περίοδο που δεν θα την λησμονήσω μέχρι τα γερατιά μου.

- Με μεγάλη μου χαρά, φίλε μου, κι εγώ κι' ο Τούρκος. Για πες μου όμως κάτι πριν φύγεις. Στους Πράσινους, ποιος κάνει κουμάντο;

- Ένας άξεστος χωριάτης, γιδοβοσκός. Φιλάρετο τον λένε. Να προσέχεις. Έχω ακούσει ότι είναι πολύ επικίνδυνος.

- Δεν έχεις δει ακόμα τον Τούρκο σε δράσει για να καταλάβεις τι σημαίνει επικίνδυνος.

Ο Πρόβος έφυγε κι' έσκασε μύτη η Αυγουστίνα. Να πάω να τσεκάρω και καλά την πρόοδο των εργασιών. Κομπλιμέντα γύρευε. Ήξερε ότι ήξερα πως τα έργα προχωρούσαν πολύ γρήγορα και αποτελεσματικά. Δεν της το χάλασα. Πήγα, τα είδα, την κομπλιμένταρα με θαυμασμό και γύρισα να πάρω τον Τούρκο να πάμε να δούμε τι είχαμε στ' αρχεία μας για τούτον το Φιλάρετο.

- Τι κάνουμε με την "πριγκίπισσα"

- Τίποτα. Την φιλοξενούμε μερικές μέρες και της φερόμαστε όσο πιο καλά γίνεται. Άσε ν' ανησυχήσει λίγο ο πατέρας της και να ψηθεί στο ζουμί του. Κατά φωνή... καλημέρα και σε σένα, όμορφη!

- Παρακοιμήθηκα μου φαίνεται.

- Τόσο δα λίγο λιγουλάκι, κουκλίτσα.

- Τι σκοπεύεις να κάνεις μαζί μου, Τέο;

- Προς το παρόν, σου προσφέρω φιλοξενία. Οι άνθρωποι του σπιτιού έχουν οδηγίες να σε φροντίζουν όσο καλύτερα γίνεται. Δεν πρέπει όμως να βγεις καθόλου έξω.

- Και για ποιο λόγο θα έκανα κάτι τέτοιο εντελώς χαζό;

- Χαίρομαι που συμφωνούμε. Άντε να φας κάτι να συνέλθεις γιατί εμείς έχουμε δουλειές. Ευχαριστώ.

Στ' αρχεία μας βρήκαμε πως αυτό το μούτρο ο Φιλάρετος, πήγαινε πακέτο με κάποιον άλλο εξ' ίσου μούτρο υποθέτω που τον έλεγαν Δαμιανό. Ολημέρα μπαρμπούτι και πιστί και οι αγώνες, με τα πριν τους και τα μετά τους. Εδώ ίσως θα 'πρεπε να πούμε κάτι για τους "αγώνες".

Αρματοδρομίες ήταν, όπως στο Μπεν-Χουρ που αν δεν το 'χετε δει... να το δείτε μόνον για τις αρματοδρομίες, το υπόλοιπο είναι μελό του Χόλυγουντ. Ο Ιππόδρομος της Κωνσταντινούπολης, που λεγόταν και Τσίρκο όταν το θέαμα δεν ήταν αγώνες αλλ' άγρια θηρία, ήταν ένα πολύ εντυπωσιακό ανοιχτό κτίριο σαν λατινικό U και χωρούσε, λένε, 100.000 άτομα! Όταν είχε ιπποδρομίες ήταν τίγκα. Ήταν κτισμένος κολλητά σχεδόν με το Μεγάλο Παλάτι, ένας δρόμος τα χώριζε, και απέναντι από τις κεντρικές του πόρτες ήταν τα λουτρά του Ζεύξιππου και απέναντι από τις πλαϊνές ανατολικές, το Πραιτόριο.

Όλη η ανατολική πλευρά του ακουμπούσε στο παλάτι. Στο μέσον αυτής της πλευράς δέσποζε το αυτοκρατορικό θεωρείο για τον βασιλιά και την συνοδεία του που εκτός απ' τους υπερυψωμένους αυτοκρατορικούς θρόνους είχε άνετες θέσεις για 50 άτομα, τους εκλεκτούς, και ήταν όλο ντυμένο με πορφυρό μετάξι, και εσωτερικά και εξωτερικά. Μανία με το πορφυρό(βιολετί σκούρο), απαγορευόταν σε άλλον να το χρησιμοποιεί εκτός των αυτοκρατόρων, δύο είχαμε, άσε που ήταν πανάκριβο. Οι αυτοκράτορες μόνον έγραφαν με πορφυρό μελάνι, ίσως και γι' αυτό σήμερα τα στυλό είναι βαθύ μπλε! Το παλάτι επικοινωνούσε κατευθείαν με το θεωρείο του βασιλιά με μια υπόγεια σήραγγα, σιγά μην ανακατευόταν με την πλέμπα.

Οι Πράσινοι και οι Μπλε(Βένετοι) ήταν οι δύο ανταγωνιστικές ομάδες αλόγων και αναβατών, ντυμένων στολισμένων με το χρώμα τους. Παλιά υπήρχαν και οι κόκκινοι και οι λευκοί αλλ' αυτές οι ομάδες χάθηκαν, τους απορρόφησαν οι ΠρασινοΜπλέ. Το "άρτος και θεάματα" δεν έπαψε ποτέ. Απλώς τότε ο "άρτος" δεν πετιόταν δωρεάν στην πλέμπα αλλά υπήρχαν εκατοντάδες πωλητές με φαγώσιμα στις κερκίδες, οι αρένες άλλαξαν σχήμα κι' έγιναν στάδια και την θέση των μονομάχων την πήραν ιππήλατα άρματα με οδηγό. Εκείνο που δεν άλλαξε καθόλου ήταν οι οπαδοί, ο όχλος, ήσυχοι άνθρωποι και χουλιγκάνοι μαζί. Λίγα είναι αλλά αρκετά.

Το "Πράσινο" στέκι που σύχναζαν οι λεγάμενοι λεγόταν "ο Κόκορας" και δεν ήταν μακριά απ' το σπίτι, κοντά στο φόρουμ του Κωνσταντίνου. Ήταν αντίγραφο του Μπλε "καπνιστού χοίρου", μπορεί και να είχαν τον ίδιο διακοσμητή που έπρεπε ν' αποκεφαλιστεί αν ζούσε ακόμα. Πριν ξεκινήσουμε, ζήτησα απ' τον Τούρκο να μου δέσει ένα μακρύ βελονωτό μαχαίρι στο αριστερό μπράτσο και το κάλυψα με μια μακρυμάνικη δαλματική(πουκάμισο-χιτώνας) κι' έβαλα από πάνω ένα πολυφορεμένο καφέ μανδύα με φτηνή καρφίτσα στον ώμο, πράγματα που βρήκα στην ντουλάπα του παππού μαζί μ' ένα σκούφο και ψεύτικο μoustάκι. Πολυταξιδεμένος έμπορος. Βρήκα και το εμπόρευμα. Στο παλιό σεντούκι με τους θησαυρούς του παππού, βρήκα διάφορα μεγέθη και χρώματα πετράδια κι' έβαλα μερικά σ' ένα δερμάτινο πουγκί. Είχα σκοπό να τους αντιμετωπίσω μόνος μου αλλά ήξερα πως ο Τούρκος θα ήταν πίσω.

Στην ταβέρνα του Κόκορα δεν ήμουν διακριτικός. Ρώταγα δεξιά-αριστερά για τον Φιλάρετο ελπίζοντας ότι θα με βρει εκείνος γιατί δεν τον γνώριζα. Μετά από λίγο, με πλησίασε μια τριχωτή αρκούδα που βρωμούσε σαν γουρούνι. Όχι ότι έχω κάποιο πρόβλημα με τους τριχωτούς αλλά τούτος ο λιγδιάρης παραήταν.

- Εμένα γυρεύεις;

- Αν σε λένε Φιλάρετο κι' είσαι απ' τ' αφεντικά των Πράσινων, ναι.

- Εγώ είμαι. Τι θες;

Ο τόνος της φωνής του και οι τρόποι του, ταίριαζαν με το παρουσιαστικό του.

- Τι εμπορεύεσαι;

- Και που ξέρεις εσύ ότι εμπορεύομαι κάτι;

- Ρωτώντας. Από φίλο σε φίλο κι' από εκεί σε συνεργάτη και μετά σ' άλλον φίλο, έφτασα μέχρι τον Κόμη Μαξιμίνο.

Πετάρισε το μάτι του και τινάχτηκε στο τελευταίο. - - - Αόριστα πράγματα χωρίς λεπτομέρειες.

- Υπάρχει καμιά ήσυχη γωνιά για να μιλήσουμε;

Και με τρόπο τον έβαλα να κοιτάζει μέσα στο πουγκί του παππού.

Κι' από κοντά, και τ' άλλο δίποδο, ο Δαμιανός απ' ότι κατάλαβα.

- Με χρειάζεσαι, αφεντικό;

- Όχι, εντάξει. Θα πάω πίσω να συζητήσω για δουλειές με τον έμπορα. Έχε το νου σου στο μαγαζί.

Με οδήγησε ανάμεσα σε τραπέζια στην πίσω μεριά της ταβέρνας, άνοιξε μια πόρτα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο κι' άναψε ένα λαδοκάντηλο. Και μόνο τότε στο αχνό φως τον είδα! Ο Τούρκος ήταν από πίσω του με το ένα του χέρι γύρο απ' τον λαιμό του και τ' άλλο του να κρατάει το καντήλι μην πέσει. Τού πήρα το καντήλι και το έφερα κοντά στη μούρη του. Ο Τούρκος έσφιγγε με τα δυο χέρια τώρα, είχαν γουρλώσει τελείως τα μάτια του κι' αν συνέχιζε έτσι, σε δυο λεπτά ήταν νεκρός. Έκανα νεύμα στον Τούρκο να χαλαρώσει, τον άφησε ν' ανασάνει λίγο και ξανά σφίξε. Μ' αργές κινήσεις, σήκωσα το μανίκι και ξεθηκάρωσα το μαχαίρι μου και το έβαλα κάτω απ' το μάτι του.

- Φιλάρετε αγόρι μου, είσαι στα σκατά μέχρι τον λαιμό και το ξέρεις. Απάντησέ μου σ' αυτά που θα σε ρωτήσω και θα ζήσεις, σακάτης λίγο πιθανόν αλλά ζωντανός. Αν δεν μιλήσεις, θα σου σπάσει το σβέρκο με την μιά. Αν φωνάξεις όταν χαλαρώσει, πέθανες αμέσως. Θα μιλήσεις; Κλείσε μια φορά τα μάτια σου αν ναι. Τα έκλεισε κι' ο Τούρκος χαλάρωσε αλλά εγώ έβαλα το μαχαίρι μου πάνω στον λαιμό του.

- Ο Μαξιμίνος και τα Μπλε τσιράκια του εμπορεύονται κοπελίτσες στα μπουρδέλα. Τι εμπόριο κάνει με τους Πράσινους;

- Άμα σου πω, θα με σκοτώσει.

- Αργότερα και αν σε βρει γιατί παιδί της πιάτσας είσαι και μπορείς να εξαφανιστείς. Εγώ, του πίεσα λίγο το μαχαίρι στο λαιμό, θα σου κόψω το λαρύγγι εδώ και τώρα. Τι διαλέγεις;

- Τους μύλους και τους φουρνάρηδες. Παίρνουμε τ' αλεύρι σχεδόν τσάμπα και το πουλάμε ακριβά στους φουρνάρηδες.

Με τόσους πολλούς μύλους και φούρνους στην Πόλη, το μονοπώλιο τ' αλευριού ήταν γερή κονόμα! Η τιμή του ψωμιού ήταν γιο-γιο, πάνω, κάτω. Συχνά πάνω.

- Κι ο Καπαδόκης δεν ξέρει τίποτα υποθέτω

Ιωάννης από την Καισάρεια, Καππαδοκίας. Ο καινούργιος φοροεισπράκτορας, όχι υπουργός οικονομικών, φοροεισπράκτορας. Στο Βυζάντιο λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους. Καππαδόκης ή δέκαταεκατό, αχαλίνωτος λάγνος και φιλάργυρος σαδιστής. Έκλεινε φτωχούς ανθρώπους φυλακή αν δεν μπορούσαν να πληρώσουν τους φόρους τους καταδικάζοντας έτσι την υπόλοιπη οικογένεια σε θάνατο απ' την πείνα! Λέγεται ότι από τους φόρους που εισέπραττε, κρατούσε το δέκα τοις εκατό για προσωπική του χρήση, εξ' ου και το παρατσούκλι. Ήταν ο πιο μισητός άνθρωπος σ' όλη την αυτοκρατορία.

- Πολύ πονηρός είσαι, μάστορα. Ποιος είσαι;

- Ο κανένας, κι' αυτό κάνει εσένα Πολύφημο.

Ο Τούρκος κατάλαβε αμέσως κι' έσφιξε, εγώ με το μαχαίρι μου του ξερίζωσα ένα μάτι, η κραυγή του πνίγηκε απ' το σφίξιμο του Τούρκου και σωριάστηκε αναίσθητος. Πηδήξαμε από το παράθυρο σε μια σκοτεινή αυλή και βγήκαμε στους δρόμους.

- Δεν ξέρω τι μ' αρέσει περισσότερο πάνω σου, αφέντη. Το καλό και γλυκομίλητο ή το άγριο.

- Το σιχαίνομαι το άγριο και βίαιο, αδελφέ μου, αλλά μερικές φορές δεν μπορώ να συγκρατήσω το θυμό μου, ειδικά όταν είμαι απόλυτα σίγουρος πως δεν κάνω λάθος. Πολλοί άνθρωποι πρόκειται να πεθάνουν σύντομα, Αχμέτ, και οι περισσότεροι απ' αυτούς είναι φανατικοί ηλίθιοι αλλά αυτό από μόνο του δεν είναι ένας καλός λόγος να πεθάνουν. Το χειρότερο απ' όλα δε, είναι πως το ξέρω και δεν μπορώ να κάνω τίποτα, ούτε να το εμποδίσω ούτε να τ' ακυρώσω.

- Αφεντικό, έχω καλά και κακά. Τι θέλεις πρώτα;

- Πες μου τα κακά.

- Μας παρακολουθούν. είναι δύο στο κατόπι μας.

- Και τα καλά;

- Δεν έχουν καμμιά τύχη.

- Διαίρει και βασίλευε;

- Πάντα. Εσύ αριστερά κι' εγώ δεξιά.

Η Πόλη είναι ρυμοτομημένη σε τετράγωνα ή παραλληλόγραμμα. Αν στρίψεις κάπου δεξιά και συνεχίσεις να στρίβεις σε κάθε γωνία, θα πέσεις πάνω στο σημείο που ξεκίνησες. Αν οι διώκτες χωρίσουν, τους περιμένουμε στην πρώτη γωνία. Αν ακολουθήσουν μόνον τον έναν, ο άλλος θα τρέξει το απέναντι τετράγωνο γύρω-γύρω και θα τους την πέσει από πίσω. Έριξα μια

ματιά πίσω μου στην πρώτη γωνία. Όταν είδα και τους δύο πίσω μου, χαμογέλασα. Συνέχισα να βαδίζω με κανονικό ρυθμό μέχρι που άκουσα κάτι πίσω μου. Όταν γύρισα, είδα τον έναν ξάπλα και τον άλλον γουρλομάτη με τον Τούρκο από πίσω του με κεφαλοκλείδωμα.

- Είναι νεκρός;

-Φοβάμαι πως ναι, αφέντη, συγγνώμη αλλά έπρεπε να κάνω γρήγορα.

Κοίταξα αγριεμένος τον άλλον που ήταν χεσμένος απ' τον φόβο του.

- Ποιος σας έστειλε;

- Ο Κόμης Μαξιμίνος. Θέλει να ξέρει τις κινήσεις σου.

- Από που με παρακολουθείτε;

- Από τότε που έφυγες απ' το σπίτι σου.

- Είδατε τι έγινε στον Κόκορα;

- Δεν μπήκαμε μέσα. Αυτός φύλαγε πίσω και σας είδε όταν βγήκατε απ' το παράθυρο.

- Κι 'αν σ' αφήσω να φύγεις θα πας τρέχοντας να του πεις που ήμασταν.

- Όχι, όχι, αφεντικό! θα εξαφανιστώ και δεν θα με ξαναδεί κανείς, Στ' ορκίζομαι.

- Ο Κόμης, όταν σας ανάθεσε να με παρακολουθήσετε, σας είπε τίποτα για τον φίλο μου από 'δω;

- Όχι, ποιος είναι;

Έγνεψα στον Τούρκο και του έσπασε τον σβέρκο. Ο Μαξιμίνος τους είχε καταδικάσει σε θάνατο παραλείποντας να τους αναφέρει τον Τούρκο.

Ο Κόμης είχε μάλλον αρχίσει να οσμίζεται τα σκατά που έρχονταν καταπάνω του

15 [It's de-lovely](#)

Είχαμε επισκέψεις πρωϊ-πρωϊ την άλλη μέρα. Έξη δίμετροι νταγλαράδες, τριχωτοί κι' αγριομούτσουνοι οπλισμένοι σαν αστακοί. Αντί για καλημέρα τους είπα.

- Μην πείτε τίποτα, μάγκες. Το ξέρω το ποίημα. Η αυτοκράτειρα θέλει να με δει.

- Μπες στην μέση εξυπνάκια και βγάλε το σκασμό.

- Οπα! Νευράκια βλέπω πρωϊνιάτικα. Τι έγινε; Έπιασες την γυναίκα σου καβάλα με τον φούρναρη;

- Ρε δε σου 'πα να βγάλεις τον σκασμό;

- Καλά μην βαράς. Εγώ τα συμπαθώ τα καθυστερημένα.

Δυο μπροστά, δυο πίσω και δυο στο πλάι και στην μέση εγώ, σε ποδαράτο ταχύ δρασκελισμό. Ο κόσμος στους δρόμους κοίταγε αδιάφορα. Συνηθισμένο θέαμα.

Με άφησαν να περιμένω στον προθάλαμο της Θεοδώρας. Πολλά έχουν ακουστεί γι' αυτόν τον προθάλαμο. Ο χρόνος αναμονής για την αυτοκράτειρα ήταν πολλές ώρες συνήθως. Λέγεται ότι κάποιος περίμενε εκεί δυο μερόνυχτα, 48 ώρες πριν τον καλέσει μέσα. Πολιτισμένα πράγματα. Εκεί που περίμενα, σαν να μου φάνηκε πως ο ένας απ' τους φρουρούς έξω απ' την τεράστια δρύνηνη πόρτα της βασίλισσας, μου 'κλεισε το μάτι. Ο Πρόβος δεν είχε μείνει αδρανής. Όταν πέρασα δίπλα του μπαίνοντας μέσα, το ξανάκανε! Με έκπληξη διαπίστωσα όταν μπήκα στο Πορφυρό δωμάτιο ότι ήταν εντελώς μόνη στον θρόνο της. Ούτε φρουροί ούτε συνοδεία. Μόνον ο Μαξιμίνος όρθιος μπροστά και στο πλάϊ της χαμηλότερα απ' τον θρόνο, αλλ' αυτός ήταν μέρος της διακόσμησης.

- Το ξέρεις Βάρδα ότι οι άνθρωποι που έρχονται να με δουν εδώ πέφτουν στο πάτωμα και μου φιλούν τα πόδια; Εσύ γιατί όχι;

- Το κάνω στην εκκλησία, φιλώ τα πόδια του Εσταυρωμένου Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού, Μεγαλειότατη. Έτσι μ' έμαθε ο πατέρας μου.

- Κι' εγώ; Δεν είσαι υπήκοος και δούλος μου, Βάρδα;

- Και πάλι, Δέσποινά μου, ο παππάς όταν με βάπτισε είπε " βαπτίζεται ο δούλος του Θεού Θεόφιλος". Είτε έχω δυο θεούς είτε ο θεός είναι η Μεγαλειότητά σου.

- Σκασμός, αναιδέστατο υποκείμενο! Ίσως θα 'πρεπε ν' ακούσω την γνώμη του Κόμη και να σε θανατώσω αμέσως.

- Υπάρχει κάποιος λόγος, Υψηλότητα για μια τέτοια αποτρόπαια πράξη ή μόνον για την πλάκα σας;

- Ισχυρίζεται ότι έχεις απαγάγει και κρατάς σιδηροδέσμια την θυγατέρα του.

- Δεν αρνούμαι το ότι της πέταξα τα μάτια έξω αλλά... να την απαγάγω; Αυτή με κάλεσε και έχω γραπτή απόδειξη γι' αυτό, οι φρουροί με είδαν να βγαίνω αργά την νύχτα ολομόναχος. Που την είχα, στην τσέπη μου; Αντιθέτως, όπως σας είπα την προηγούμενη φορά, αναζητούσα να βρω μια νεαρή κοπέλα την οποία είχαν δει να μπαίνει σ' αυτό το ίδιο σπίτι και να μην ξαναβγαίνει ποτέ. Εγώ βγήκα, και ήμουν μόνος μου.

- Ζήτα του πίσω την κόρη μου, κυρά μου, και θανάτωσέ τον μετά. Ξέρει πολλά.

Ούρλιαξε ο Μαξιμίνος.

- Θεόφιλε Βάρδα, καλά θα κάνεις να μου πείς ειλικρινά τι γνωρίζεις σχετικά με τις υποθέσεις του Κόμη. Ει-λι-κρι-νά, το τονίζω.

- Άκου, κυρά μου. Ο πελάτης μου, ο Ισίδωρος ο Μιλήσιος του οποίου την θυγατέρα έψαχνα να βρω, όταν του πήγα τα μαντάτα για την κόρη του που το 'σκασε με τον γκόμενο, τον βρήκα μέσα σ' έναν εργασιακό πανικό μαζί με τον Ανθέμιο τον Τραλλιανό. Όταν περίεργος ρώτησα τι συμβαίνει, μου μίλησαν και οι δύο για τα σχέδια της πελώριας νέας Βασιλικής που τους είχε παραγγείλει ο αυτοκράτορας και το πόσο μεγάλη κι' όμορφη θα γινόταν. Δεν καταλαβαίνω τι σχέση μπορεί να έχουν αυτά με τις... υποθέσεις του Κόμη.

- Το 'ξερα πως αυτός ο ηλίθιος θα βιαζόταν με τα έργα. Δεν έπρεπε να του πω απολύτως τίποτα, μουρμούρισε μέσα απ' τα δόντια της η Θεοδώρα.

- Ψέματα! λέει ψέματα κυρά μου, θανάτωσέ τον. Ξέρει για τις ταραχές και τους εμπρησμούς, ούρλιαξε υστερικά σαν ξεβράκωτη παρθένα ο Μαξιμίνος

- Ταραχές; Ποιες ταραχές;

- Τις ταραχές μετά τους αγώνες. Σου λέω τα ξέρει Μεγαλειότατη! Σκότωσέ τον.

- Για τις ταραχές μετά τους αγώνες, ομολογώ πως δεν είχα ιδέα! Τώρα μόλις το 'μαθα.
- Μαξιμίνε, καθυστερημένη πανύβλακα, κλείσ' το στόμα σου και μην ξαναμιλήσεις.
- Σκότωσέ τον Βασίλισσά μου, σε ικετεύω. Έμαθε για τις εμπορικές συμφωνίες που έχω με τους Πράσινους και τους Μπλε. Θα μας τινάξει τα σχέδια στον αέρα!
- "μας"; Σε πληθυντικό; Μαζί ήσαστε στο κόλπο δηλαδή; Να 'σαι καλά Κόμη, τίποτα δεν ήξερα.

- Μαξιμίνε ηλίθιε, δεν σου είπα να το βουλώσεις; Εξαφανίσου μπροστά απ' τα μάτια μου πριν σου καρφώσω το κεφάλι σ' ένα παλούκι και το βγάλω γύρα στους δρόμους. Άρχοντα ανεγκέφαλε.

Ο Μαξιμίνος έβαλε κάτω την σκατογεμάτη κεφάλια του και πήρε δρόμο. Την καταβρίσκω να ξεμπροστιάζω ηλίθιους. Το πρόβλημα με τους απανταχού ηλίθιους είναι ότι δεν το ξέρουν ότι είναι ηλίθιοι γιατί κανείς δεν τους το λέει και το χειρότερο, θεωρούν όλους τους άλλους ηλίθιους εκτός απ' τον εαυτό τους. Ηδονή, σχεδόν ίση με το σεξ και το φαγητό της Φάυστας. Να ξεμπροστιάζεις έναν ηλίθιο και να παίρνει δρόμο σαν δαρμένος σκύλος. Έμεινα εντελώς μόνος με την Θεοδώρα.

- Πιστεύω πως είσαι αρκετά ευφυής, Βάρδα, κι 'έχεις αντιληφθεί περί τίνος πρόκειται. Τι σκοπεύεις να κάνεις από τώρα κι' ύστερα;

- Απολύτως τίποτα, Μεγαλειότατη! Απολύτως, εκτός από το να συμβουλευσω την οικογένειά μου και τους ανθρώπους μου να κλειστούν στα σπίτια τους όσο κρατήσει. Μπορεί να διαφωνώ κάθετα με το όλο σχήμα αλλά αδυνατώ να κάνω κάτι να το αποτρέψω. Εδώ μιλάμε για 40-50 χιλιάδες άτομα και των δύο "χρωμάτων", διεφθαρμένα και παραμυθιασμένα που οδηγούνται σαν πρόβατα στο σφαγείο. Αν κάτι μπορώ να κάνω είναι για τους αθώους αδαείς, τους χρήσιμους ηλίθιους. Αλλά πως να τους αναγνωρίσεις και να τους προστατέψεις; Κοντά στα ξερά θα καούν και τα χλωρά. Γι' αυτό λέω αποκλειστικά και μόνον τους δικούς μου έξω. Μην ανησυχείς καθόλου, το σχέδιό σου θα εκτελεστεί κατά γράμμα. Εγώ θα είμαι απέξω και θα βλέπω. Στην χειρότερη και πιο ποταπή θέση, όλων αυτών που κάθονται απέξω και βλέπουν. Ας γίνει το θέλημά σου.

- Αληθινά θαυμάζω την στάση σου και την ειλικρίνειά σου, Βάρδα, αλλά αν και το επιθυμώ δεν θα σου ζητήσω να δουλέψεις για μένα. Η απάντησή σου πιθανόν να με ταπεινώσει κι' αναγκαστώ μετά να σου κόψω το λαιμό.

- Δεν θα το συνιστούσα ούτε αυτό, Μεγαλοπρεπέστατη. Πρώτον διότι ο λήσταρχος Καππαδόκης θα χάσει έναν πολύ καλό του χορηγό για τα φαραωνικά του σχέδια αλλά και για την τσέπη του, και δεύτερον, ίσως κάτι να 'χει πάρει τ' αυτό σου για ένα ... φάντασμα που με λατρεύει και με προστατεύει. Θα ήθελες να περάσεις την υπόλοιπη ζωή μέσα στον φόβο;

- Με απειλείς τρισκατάρατε;

- Με όλο μου τον σεβασμό, Υψηλοτάτη Δέσποινα, αυτό ακριβώς κάνω.

- Ξιπασμένε! Χάσου απ' τα μάτια μου αναιδέστατε πριν αλλάξω γνώμη και φρόντισε να μην ξανασμίξουν οι δρόμοι μας. Αλλά... για πες μου,... αυτό το φάντασμα ... είναι άνθρωπος ή θεός;

- Κι' εγώ αναρωτιέμαι, Μεγαλειότατη. Δεν είμαι εντελώς σίγουρος.

16 Blue rondo à la Turk

Δεν θα συνεχίσω να σας κουράζω με τα πρωϊνά, κάθε μέρα ίδια είναι. Το κορίτσι μας δεν είχε εμφανιστεί ακόμη και μαζί με τον Τούρκο, κάναμε Room service. Εγώ ψωμί, τυρί κι ένα μήλο κι' ο Τούρκος μια κούπα ζεστό κρασί με σταφίδες και γαρύφαλλα. Μπήκαμε χωρίς να χτυπήσουμε, οι αγενείς, και την ξυπνήσαμε λίγο άτσαλα. Θύμωσε αλλά μόλις είδε το σερβίρισμα στο κρεβάτι, ηρέμησε.

- Λοιπόν κούκλα, ποιο είναι το σχέδιό σου;

- Βρήκες σπίτι;

- Κανονισμένο. Μοναχικό κι' απόμακρο.

- Σκέφτηκα να τους ζητήσω να σε σκοτώσουν επειδή με βίασες κι' ως αντάλλαγμα θα τους πάρω και τους τρεις παρτούζα και ξεχωριστά(καράβι σέρνει) και η αμοιβή προηγείται για να σιγουρέψει τ' αποτέλεσμα. Θα τους πω για ένα απόμερο σπίτι που έχω τα κλειδιά, κάτι θα σκαρφιστώ. Πρόσεξε όμως Βάρδα, πρέπει να τους αρπάξεις προτού μου βάλουν χέρι αλλιώς δεν κάνω τίποτα.

- Μην ανησυχείς κούκλα και θα 'μαστε ήδη εκεί πριν φτάσεις, κρυμμένοι περιμένοντας.

- Θα πάω να τους βρω το μεσημέρι στον "Καπνιστό Χοίρο" και θέλω ρούχα να μεταμφιεστώ και τον Τούρκο στο κατόπι μου. Οι σμπίροι του πατέρα μου, κατάσκοποι του δρόμου τους λέει, βρίσκονται παντού

- Έγινε κούκλα!

Και κάπου σημείωσα αυτό το "κατάσκοποι του δρόμου" γι' αργότερά. Ζήτησα απ' τον Τούρκο να πεταχτεί μέχρι το παλάτι να μου φωνάξει τον Πρόβο κι' εγώ πήγα α φροντίσω να βρω ρούχα για ν' αλλάξει εμφάνιση η κοπέλα μας.

Ο Πρόβος ήρθε λίγο μετά που είχανε φύγει ο Τούρκος κι' η Πολίνα Βέστα για το ταβερνείο. Ο Πρόβος δεν ήταν μόνος του. Είχε άλλους τρεις μαζί του. Ο φρουρός που μου 'κλεισε το μάτι στον προθάλαμο της Θεοδώρας ήταν ένας. Πρόσφερα κρασί και φαγητό κι' έκαναν τις συστάσεις. Αυτός με το πειραγμένο μάτι που τον έλεγαν Φλόριαν είπε.

- Την τρέλανες εχθές, αφεντικό. Πολλοί καλοί άνθρωποι έχουν πεθάνει για πολύ λιγότερο σοβαρούς λόγους

- Δηλαδή άκουγες;

- Η δουλειά μου ήταν να σε προσέχω και η δουλειά μου είναι να κάνω ότι μου ζητάει ο Πρόβος χωρίς ερωτήσεις. Νομίζω ότι από δω και μπρος θα πρέπει να κάνω ότι μου ζητάει ο Πρόβος ΚΑΙ εσύ.

Ο Πρόβος τον διέκοψε.

- Αυτοί οι τρεις Τέο, είναι έμπιστοι, άφοβοι και καλά εκπαιδευμένοι. Μαζί μ' εμένα και τον Τούρκο σου θα ήμαστε ο στρατός σου

- Υπόσχομαι σε όλους ότι η ανταμοιβή θα είναι γενναιόδωρη και όχι μόνον σε χρήματα. Σήμερα το βράδυ θα χρειαστώ το σπίτι σου. Ελπίζω να έχεις κάπου να μείνεις αν και νομίζω πως θα ξεμπερδέψουμε γρήγορα. Α! και μιας κι' είσαι εδώ, η μητέρα μου η Ελένα επέστρεψε στην Πόλη. Την θυμάσαι;

- Γαμώ το και ξαναγαμώ το! Μπορώ να την δω;

- Όχι ακόμα. Από έκπληξη σ' έκπληξη πέφτει η καημένη τελευταία. Περίμενε λίγο να συνηθίσει.

- Τέο αγόρι μου, έχεις κάπου να μιλήσουμε ιδιαιτέρως; Μόνον οι δυο μας;

Τον πήγα στην μυστική -σκατά μυστική- μου κρεβατοκάμαρα δίπλα.

- Έχω ένα ασήκωτο βάρος στο στήθος μου μα μού 'πες να μην σου μιλήσω για το παρελθόν. Τώρα που είναι κι' εκείνη εδώ έγινε διπλό. Έχεις γερό στομάχι να στα πω να ξαλαφρώσω;

- Άστο να βγει φίλε, είμαι αν-αίσθητος.

- Ποτέ της δεν τον ήθελε και πάντα τον απωθούσε. Ένα βράδυ, της έριξε δυο σκαμπίλια και την βίασε, περισσότερες από μια φορά. Εγώ ο σκατόψυχος κράταγα τσίλιες απ' έξω. Ακόμα θυμάμαι τις κραυγές της και τ'αναφυλλητά της. Δεν μπήκα μέσα να το σταματήσω. Εκείνο τον καιρό κάτι τέτοια τα θεωρούσαμε συνηθισμένα, φυσιολογικά. Με τι μούτρα θα την συναντήσω σήμερα; Έμεινε έγκυος, κανονίστηκε γρήγορα γάμος και μετά φύγαμε σε αποστολή. Όταν

επιστρέψαμε είχες μόλις γεννηθεί κι' ο πατέρας σου δεν ήταν εκεί. Μετά που το έσκασε με τον Ιταλό, ζήτησε απ' τον αυτοκράτορα καράβι να τους καταδιώξει και να τους σφάξει και τους δύο. Όταν τον λογικέψαμε μας είπε "και τι σκατά θα κάνω τώρα μ' ένα βυζανιάρικο τριών μηνών;". Ο Ιουστίνος, που δεν είχε δικά του αν και το 'θέλε πολύ, του είπε "να γίνεις πατέρας. Πάρε μια νταντά για το μωρό και φρόντισέ το" κι' αυτός απάντησε "να 'ναι τουλάχιστον όμορφη και με μεγάλα βυζιά". Καμία δεν τον άντεξε. Άλλαξε πέντε νταντάδες σε τρεις μήνες. Μέχρι που σε ανέλαβε ο παππούς σου. Ουφφφφ! Τα είπα και ξαλάφρωσα. Της έπρεπε καλύτερη τύχη της μάνας σου αγόρι μου, όμορφη και πλούσια κοπέλα.

Άφησε να του ξεφύγει ένας βαθύς αναστεναγμός και βούρκωσαν τα μάτια του.

- Είχα σκεφτεί διάφορα μόνος μου αλλά η ιστορία σου Πρόβε, τα ξεπερνάει όλα.

- Αυτή είναι η αλήθεια παιδί μου. Η μητέρα σου μπορεί να στην επιβεβαιώσει.

- Δεν χρειάζεται, σε πιστεύω και σ' ευχαριστώ που μου άνοιξες την καρδιά σου. Κι' έννοια σου κι' εγώ είμαι έτοιμος να μείνω θεατής σε φρικαλεότητες που σύντομα θα ξεσπάσουν. Περίμενέ με με τους φίλους σου, επιστρέφω σε δυο λεπτά.

Έτρεξα επάνω κι' άνοιξα το σεντούκι του παππού κι' έβαλα μερικά χρυσά σ' ένα πουγκί και όταν κατέβηκα και τους το 'δωσα, τους είπα

- Όποτε σας δίνω κάτι τέτοιο θα το μοιράζεστε ακριβώς στα τέσσερα. Άντε να πάτε να διασκεδάσετε λίγο τώρα διότι μπορεί να σας χρειαστώ σύντομα.

Μόλις έφυγαν, γύρισαν πίσω ο Τούρκος με την Πολίνα Βέστα. Ο Τούρκος μου κούνησε το κεφάλι καθησυχαστικά.

- Όλα κανονίστηκαν γι' απόψε το βράδυ. Μου υποσχέθηκαν το γαμίσι της ζωής μου. Πάω να ετοιμαστώ και να γίνω όμορφη.

- Δεν έχει χώρο για περισσότερη ομορφιά επάνω σου, γλύκα.

- Αν μη τι άλλο Θεόφιλε, ξέρεις να μιλάς σε μια γυναίκα, και έφυγε χασκογελώντας

- Ξέρεις να μιλάς σε μια γυναίκα Θεόφιλε, επανέλαβε ο Τούρκος μιμούμενος χαζοχαρούμενα την φωνή της όταν έφυγε. Αρχίδια μπλε. Κι' εγώ έχω μεγάλη ψωλή. Τι είναι καλύτερο;

- Αδέρφι, δεν θέλω να σ' απογοητεύσω αλλά οι γυναίκες λένε πως το μέγεθος δεν μετράει.

- Δεν το λένε οι γυναίκες, ανόητε μικρέ αφέντη. Οι μικροτσούτσουνοι το λένε! Πού ζεις;

- Λοιπόν, τι θα χρειαστούμε για το βράδυ;

- Σχεδόν τίποτα, τα γιλέκα μας και μπόλικο σκοινί. Τις ρόδες θα τις φέρουν αυτοί, εμείς θα πάμε με τα πόδια.

- Να του δίνουμε γρήγορα απ' το σπίτι του Πρόβου και να τους φέρουμε εδώ, στο πέτρινο κελί στην πίσω έξοδο στην θάλασσα.

Ο Τούρκος έφυγε να ετοιμάσει το κελί και τα γιλέκα κι' εγώ πήγα να βρω δυο ζευγάρια μαλακές χαμηλές μπότες

17 In a sentimental mood

Ο ήλιος είχε δύσει για τα καλά, επίσημη ώρα για την κυκλοφορία τροχήλατων, αλλά εμείς πηγαίναμε με τα πόδια μες την νύχτα. Πήραμε την βόρεια Μέση και μετά τον Τέταρτο λόφο, περάσαμε απ' το κοιμητήριο της πανέμορφης εκκλησίας των Αγίων Αποστόλων, επίσημο νεκροταφείο των αυτοκρατόρων οι οποίοι θεωρούσαν τους εαυτούς τους ισότιμους με τους δώδεκα απόστολους! Ο Κωνσταντίνος ο Α τον είχε ξεκινήσει αυτόν το χαβά. Μια μικρή Ιστορική παρέμβαση εδώ.

Ο πρώτος αυτοκράτορας αυτής που εμείς αποκαλούμε Βυζαντινής αυτοκρατορίας, ο Κωνσταντίνος ο Α ο λεγόμενος Μέγας (ας όψεται ο Μεγαλέξανδρος) ήταν όλη του τη ζωή παγανιστής κι' ειδωλολάτρης. Στ' απέξω φαινόταν υποστηρικτής των, Χριστιανών, τον καθιέρωσε σαν επίσημη θρησκεία του κράτους, έχτισε την Πόλη, που πήρε και τ' όνομά του, στην χερσόνησο του Βύζαντα του Μεγαρέα και την ονόμασε πρωτεύουσα της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και διάφορα άλλα ωραία, αλλά αυτός ο ίδιος παρέμεινε ειδωλολάτρης! Κι' αφού κατέσφαξε κόσμο και κοσμάκη με φρικτό τρόπο - από ποιόν έμαθα εγώ να βγάζω μάτια νομίζετε;-, συγγενείς και φίλους, ένας απ' τους μεγαλύτερους κατά συρροή δολοφόνους της Ιστορίας, στο νεκροκρέβατό του λίγο πριν πεθάνει, μεταμελημένος τάχα μου, ζήτησε άφεση αμαρτιών.

- Μα εσύ τέκνο μου δεν είσαι Χριστιανός! ο αρχιεπίσκοπος

- Βάπτισέ με τότε αμέσως παπά, το χρειάζομαι το συγχωροχάρτι.

Και ο αρχιεπίσκοπος πρώτα τον βάπτισε Χριστιανό και μετά του έδωσε άφεση. Κι 'αμέσως μετά, πέθανε... Χριστιανός ο θεομπαίχτης. Και με απέραντη μετριοφροσύνη, ο

στυγερός δολοφόνος, ζήτησε να ταφεί σαν 13ος Απόστολος δίπλα στους 12 στην εκκλησία των Αγίων Αποστόλων. Κι' από τότε όλοι οι αυτοκράτορες, όχι λιγότερο υποκριτές και ματαιόδοξοι, θάβονται εκεί. Η εκκλησία τιμά την μνήμη αυτού του βάρβαρου κτήνους στις 21 Μάϊου.

Βαδίζαμε μες 'την νύχτα παράλληλα με τον δρόμο μέσα στα χωράφια για ν' αποφύγουμε καμιά τυχόν αδέσποτη άμαξα στο δρόμο, βοηθούσε και το φεγγαρόφωτο. Αν δεν το 'ξερα το σπίτι, δεν θα τ' αναγνώριζα! Ο Λουκάς και οι δικοί του είχανε κάνει σπουδαία δουλειά. Μπήκαμε και βρήκαμε ένα μικρό δωμάτιο-αποθήκη στο πίσω μέρος και κρυφτήκαμε. Ο καθένας μας με μια κοντή μπότα από μαλακό δέρμα γεμάτη πέτρες στο χέρι.

- Το νου σου αφέντη, ήμαστε δύο κι 'είναι τρεις. Πρέπει να πέσουν με τη πρώτη. Αν αντισταθούν, θα κάνουμε ζημιές σε καινούργιο σπίτι.

- Μου τα 'χεις μάθει καλά όλα αδέρφι, μεγάλωσα πιά, του αντγύρισα χαμογελώντας στο σκοτάδι, ευχαριστώ πάντως για τη συμβουλή.

Τους ακούσαμε να μπαίνουν αστεειευόμενοι χασκογελώντας. Έψαξαν ν' ανάψουν μερικά κεριά αλλά δεν πρόλαβαν. Βρέθηκαν ξάπλα στο πάτωμα με χοντρά καρούμπαλα στο κεφάλι. Δύο ο Τούρκος, έναν εγώ, να μην εξηγούμε τ' αυτονόητα. Δέσαμε απαλά τη Πολίνα Βέστα και της βάλαμε ένα μαντήλι γύρω στο στόμα, και μετά δέσαμε όχι το ίδιο απαλά τους άλλους τρεις και τους βουλώσαμε το στόμα με κάτι πατσαβούρια που βρήκαμε στην κουζίνα του Πρόβου. Ο χώρος ήταν απείραχτος, καμιά ζημιά στο δωμάτιο. Τους ρίξαμε λίγο κρύο νερό στα μούτρα κι' όταν συνήλθαν κοίταζαν αγριεμένοι μια εμάς και μια την Πολίνα που τους κοίταζε ατάραχη. Μόνον οι δύο φαινόントσαν οργισμένοι, ο τρίτος, ο Παλλάδιος έδειχνε περισσότερη έκπληξη από τσαντίλα και με κοίταζε περίεργα. Το σημείωσα γι' αργότερα.

- Λοιπόν παιδιά, ακούστε πως θα γίνει. Σε ξένο σπίτι ήμαστε και για να μην το χαλάσουμε θα πάμε κάπου αλλού. Τώρα, θα σηκωθείτε σαν καλά παιδιά και θα μπειτε στο πίσω μέρος της άμαξας που σας ευχαριστώ που την φέρατε γιατί εμείς ξεποδαριαστήκαμε για να 'ρθουμε. Αν πρέπει να σας κουβαλήσουμε μέχρι εκεί, σας υπόσχομαι ότι θα πονέσει. Τι λέτε; Πάμε;

Σηκώθηκαν κι' οι τέσσερις, πρώτη η Πολίνα Βέστα, κι' ανέβηκαν στην καρότσα. Ο Παλλάδιος δεν σταμάτησε στιγμή να με κοιτάζει στα μάτια. Ο Τούρκος στα γκέμια, οδήγησε ήρεμα τ' άλογα στη νύχτα. Όταν μπήκαμε στην αυλή, τους χωρίσαμε. Ο Τούρκος οδήγησε τους άχρηστους στο κελί κι' εγώ, αφού πρώτα την έλυσα, την κοπέλα μας επάνω. Δεν είπε λέξη και το εκτίμησα. Οι γυναίκες που δεν ρωτάνε πολλά, επειδή ίσως τ' αντιλαμβάνονται όλα, μ

‘αρέσουν. Έπιασε πάλι να βρέχει δυνατά. Πήγα κάτω στο κελί, αναμμένοι πυρσοί στον τοίχο φώτιζαν, και βρήκα τα παιδιά δεμένα σφιχτά πισθάγκωνα σε καρέκλες και τον Τούρκο στη γνωστή του στάση με τα χέρια σταυρωμένα.

- Δάκρυα στη βροχή. Ωρα... να πεθάνεις. Μπορεί και να ζήσεις όμως αν δεν είσαι [o Roy Batty](#).

Το δεύτερο δεν το κατάλαβαν, πολύ νωρίς ακόμα, αλλά το πρώτο, το παρα-κατάλαβαν

- Το βλέπετε προφανώς πως είστε μέχρι το λαιμό στα σκατά. Θα σας βγάλω τα φίμωτρα αλλά αν βάλετε τις φωνές θα πέσουν σφαλιάρες, κι' έχει και βαρύ χέρι ο άτιμος. Θέλω μόνον να μιλήσουμε προς το παρόν αλλά αν αρχίσετε να λέτε μαλακίες θα ματώσετε άσχημα, σας το υπόσχομαι.

Ο Παλλάδιος που ήταν ο πρώτος που έχασε το φίμωτρο, φώναξε.

- Σε ξέρω ποιος είσαι! Η γιαγιά μου δουλεύει στο σπίτι σου!

- Οπα σιγά! Και ποια είναι η γιαγιά σου;

- Η Φάυστα η μαγείρισσα!

Σαν να κατάπια μια χούφτα καυτερές πιπεριές, τέτοια πίκρα στο στόμα. Ο Τούρκος, που φημίζεται για την απάθειά του, έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα

- Εντάξει, είσαι εγγονός της Φάουστας. Θα το πούμε στην ώρα του. Προς το παρόν, βούλωστο.

Ο Φλορέντιος που φαινόταν αρχηγός πήρε το λόγο.

- Είσαι νεκρός μόνο που δεν το ξέρεις. Αργός και μαρτυρικός θάνατος, θ το αναλάβω προσωπικά.

Μαγκιές του κώλου με το 'να πόδι στο λάκκο

- Εγώ πάλι, όπως τα βλέπω και τα βλέπεις, βλέπω δυο ζωντανούς και τρεις μελλοθάνατους εδώ μέσα. Θέλω απαντήσεις πρώτα Φλορέντιε και σία, κι' όταν τις πάρω μετά θα δούμε τι θα κάνουμε. Αλλά πρώτα θα τα πούμε ένα χεράκι. Και όπως πάντα λέω στ' αποβράσματά σαν και του λόγου σας, με το καλό ή με το άγριο, εσείς διαλέγετε. Σας λέω μόνον ότι το άγριο πονάει... και ματώνει.

- Που είναι η Άννα, κοιτάζοντας τον Φλορέντιο

- Να πας να γαμηθείς.

Ούτε αυτός ούτε κανένας δεν το 'δε, μόνον το κρακ ακούστηκε, αλλά ο Φλορέντιος ήταν τούμπα στο πάτωμα αιμόφυρτος και με σπασμένη μύτη. Μούγκριζε και μυζόκλαιγε όταν τον σήκωσα. Γύρισα στον Γρηγόριο

- Τι συνέβη στην Άννα;
- Να πας να γαμηθείς δυο φορές. Μία απ' τα ίδια.

Όταν πλησίασα τον Παλλάδιο, αυτός κοίταξε τρομοκρατημένος τους δυο συντρόφους του που βογκούσαν με τα πρόσωπα μέσα στο αίμα και αμέσως του λύθηκε η γλώσσα ροδάνι.

- Ο Φλορέντιος κι' ο Γρηγόριος την βίασαν στο σπίτι του Μαξιμίνου κι' εγώ αργότερα όταν την έφεραν. Μετά ο Γρηγόριος άρχισε να της φέρνει πελάτες σένα δωμάτιο μ' αχυρένιο στρώμα κοντά στον Χοίρο. Πηγαίναμε κι' εμείς ανάμεσα να ρίζουμε ένα. Μετά από τέσσερις μέρες την βρήκαμε κρεμασμένη στο δοκάρι. Είχε κόψει λουρίδες αυτό που φόραγε και το είχε δέσει με κόμπους.

Χωρίς ανάσα τα είπε, 400λέξεις/δευτερόλεπτο! Οι άλλοι δυο τον κοίταζαν με μάτια πού πετούσαν φωτιές απ' τον θυμό τους. Αν ήταν λυμένοι, θα τον λυόμουν τον Παλλάδιο.

- Τι το κάνατε το πτώμα;
- Στον πάτο του Βοσπόρου με μια μεγάλη πέτρα δεμένη στα πόδια της. Θα τη έχουν φάει τα ψάρια τώρα

Τον χαστούκισα κι' όταν με κοίταξε απορημένος του είπα.

- Για ασέβεια στους νεκρούς. Τι έγινε ο ευνούχος της;

Σούφρωσε τα φρύδια του και σήκωσε αδιάφορα τους ώμους. Προφανώς δεν είχε ιδέα. Επανέλαβα την ερώτηση στ' άλλα δύο σκληρά αντράκια αλλά δεν, μόνον με κοίταζαν σιωπηλοί. Γύρισα στον Τούρκο.

- Σπάστους τους αγκώνες, αδέρφι.
- Όχι, περίμενε, ο Φλορέντιος μόλις ο Τούρκος έκανε ένα βήμα προς το μέρος του. Τον σκότωσα. Έπρεπε να το κάνω. Μας είχε δει να την σέρνουμε έξω. Είναι κι 'αυτός στο βυθό της θάλασσας.

- Δεν τέλειωσα μαζί σας ακόμα. Θα συνεχίσουμε αύριο και δεν έχει ούτε φαΐ ούτε νερό και μάλλον ούτε ύπνο μέχρι τότε.

Πήρα ένα μακρύ λεπτό μαχαίρι απ' το γιλέκο του Τούρκου και κόλλησα την μύτη μου στην μύτη του Γρηγόριου κοιτάζοντάς τον στα μάτια.

- Δεξί ή αριστερό

- Δεξί η αριστερό τι, σκατόφατσα;

- Γρηγόριε βρωμερέ και τρισάθλιε, είμαι έτοιμος να σου ξεριζώσω ένα μάτι. Η τελευταία κοπέλα που ψάρεψε η Πολίνα Βέστα, η Υπατία, που προσπάθησες να ξεπουτανιάσεις, είναι αδελφή μου, κτήνος.

Έκανα αυτό που του υποσχέθηκα, το δεξί ήταν αλλά δεν έχει σημασία, ο Τούρκος τους μπούκωσε με τις πατσαβούρες και φύγαμε να πάμε να ξεκουραστούμε μετά από τέτοια μέρα, που δεν ήταν και τόσο εύκολο μετά από τέτοια ένταση. Έπρεπε όμως, η επόμενη προβλεπόταν το ίδιο έντονη.

Μετά τα πρωϊνά, πήρα την Φάυστα απόμερα σε μια αποθήκη.

Με πολύ ήρεμη κι' αδιάφορη φωνή της είπα.

- Έχεις έναν εγγονό, θεία Φάυστα;

- Επισήμως ναι αλλά στην πραγματικότητα, όχι.

- Για εξήγησέ το αυτό. Μ' ενδιαφέρει.

- Ο γιός μου, το αίμα μου, ήταν κακοποιός εγκληματίας, που να σαπίσει στην κόλαση. Ο γιός του έγινε ίδιος και χειρότερος. Τους έχω διαγράψει απ' την μνήμη μου εδώ και χρόνια. Μόνον για την νύφη μου νοιάζομαι λίγο, καλή και άξια γυναίκα που πολύ υπόφερε κι' απ' τους δύο. Αλλά... γιατί με ρωτάς, αφέντη;

- Ο εγγονός σου, Παλλάδιο θαρρώ τον λένε, είναι μπλεγμένος σε κάτι σοβαρά εγκλήματα και παρανομίες και μπορεί, θέλω να πω εγώ προσωπικά, να γίνω σκληρός και βίαιος μαζί του. Και στο λέω γιατί ξέρεις το πόσο σ' αγαπώ και σε σέβομαι.

- Πιο πολύ νοιάζομαι για τον Φέλιξ απ' ότι γι' αυτό το άτομο, αφέντη. Ούτε που μπορώ να τον πω εγγονό.

- Τον Φέλιξ;;;;;

- Ο σκύλος που σουλατσάρει στην αυλή, αφέντη!

- Α! Έτσι το λένε αυτό το μαλλιαρό τέρας που γανγίζει σε όλους στην αυλή;

- Γιατί, εσένα σε γανγισε ποτέ.

- Όχι, το παραδέχομαι.

- Μόνον τούς κακούς γανγίζει.

- Λοιπόν θεία Φαύστα, έπρεπε να σ' ενημερώσω, συγχώρα με.

- Σκότωσέ τον αν πρέπει αφέντη, καρφί δεν μου καίγεται. Αν όμως ποτέ πειράξεις τον Φέλιξ, τότε θα θυμώσω.

- Το σκυλί είναι μια χαρά, ο Παλλάδιος όμως φοβάμαι, όχι και τόσο.

Έφυγα να βρω την Αυγουστίνα, οι δουλειές κόντευαν να τελειώσουν. Όταν μ' έκανε μια βόλτα να μου τα δείξει, έμεινα μ' ανοιχτό το στόμα! Απίθανα πράγματα μπορούν να γίνουν σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα όταν μπαίνουν πολλά λεφτά στο τραπέζι.

- Από επίπλωση μόνον τα βασικά, Τέο. Η Ελένα καί τα κορίτσια ίσως θέλουν να βάλλουν το δικό τους γούστο.

- Είσαι φοβερή Αυγουστίνα! τόσα πράγματα και τόσο όμορφα και λειτουργικά σε λιγότερο από μια βδομάδα! Δείξε μου το εργαστήρι για τα κεραμικά της Σιδωνίας.

Με πήγε στο μέσον της αυλής και χαμογελώντας, μου είπε- Βρες το.

Πέντε λεπτά κοίταξα γύρω-γύρω σαν χαζός μέχρι να δω την καινούργια καμινάδα.

- Κάτω απ' αυτήν την καμινάδα! φώναξα όπως ο Αρχιμήδης φώναζε "Εύρηκα".

- Πφφφφφ Σιγά το δύσκολο! Πάμε τώρα να σου δείξω το γραφείο της Υπατίας.

Με πήγε επάνω. Είχε αδειάσει τον χώρο αριστερά απ' την είσοδο στο γραφείο προς το μέρος της θάλασσας, κι' ανάμεσα σε δυο παράθυρα είχε σηκώσει έναν τοίχο, το κάτω μέρος ξύλινο και το επάνω γυάλινο. Στο εσωτερικό, μπροστά στο παράθυρο είχε βάλει ένα τραπέζι με μια καρέκλα από πίσω και δυο μπροστά, την ντουλάπα με τ' αρχεία μας, μια μικρή γκαρνταρόμπα με καθρέφτη εσωτερικό, γυναικεία πράματα, και πάνω στο τραπέζι διάφορα αντικείμενα για γράψιμο και μια ωρολογιακή ατζέντα! Γραφείο γραμματέως τον 6ο αιώνα! Η Αυγουστίνα ήταν πολύ μπροστά απ' την εποχή της. Ήμουν τόσο χαρούμενος που της έριξα δυο σκαστά φιλιά στα μάγουλα.

Έφυγα τρέχοντας επάνω να βρω την πριγκίπισσα. Δεν είχε υπηρεσία δωματίου σήμερα. Φαινόταν κουρασμένη.

- Με τον Τούρκο κοιμήθηκες ;

- Μην γίνεσαι βλάκας! Τι θέλεις πρωϊνιάτικα ;

- Έχω να κάνω πάρα πολλά σήμερα, κούκλα κι' ένα είναι να τα πούμε ένα χεράκι. Οι φίλοι σου κελάηδησαν και μου τα 'παν σχεδόν όλα, αν και δεν έχω ακόμα τελειώσει μαζί τους. Αυτό που θέλω να μάθω είναι πόσα απ' αυτά σου ήταν ήδη γνωστά.

Κοκκίνησε σαν παπαρούνα και τρόμαξε.

- Όλα! Αλλά άκουσέ με Τέο – όταν ήταν αλαζονικά πομπώδης με φώναζε Βάρδα, όταν ήταν χεσμένη απ' τον φόβο με φώναζε Τέο κι' έτρεχαν σορόπια απ' το στόμα της-

- δεν μπορούσα να κάνω τίποτα! Ο πατέρας μου, τον συνάντησες, ήθελε πάντα οι διαταγές του να εκτελούνται κατά γράμμα. Ήξερα ότι είχε βάλει ένα δίκτυο μπουρδέλων κάτω απ' τις διαταγές και την διαχείριση των Μπλε. Εγώ, είχα διαταγές να «ψαρεύω» κοπέλες στα λουτρά γι' αυτούς, και να τους πηδάω όποτε μου το ζητούσαν. Είδα τι έκαναν ο Φλορέντιος κι' ο Γρηγόριος σ' αυτήν την καημένη κοπέλα. Τι θα μπορούσα να κάνω ;

- Ξέρω 'γω ; Να τους σκοτώσεις ; Να σκοτώσεις τον πατέρα σου ; Να σκοτωθείς η ίδια όπως έκανε αυτή ; Όλα αυτά θα ήταν και νόμιμες αλλά κυρίως έντιμες πράξεις κι' απάντηση στην ηλίθια ερώτησή σου. Το ξέρεις πως μια απ' τις κοπέλες που ψάρεψες στα λουτρά είναι αδελφή μου ;

- Όχι γαμώ το! Πως την λένε ;

- Υπατία

- Την σύστησα στον Γρηγόριο. Είναι καλά ;

- Συγκινητικό το ενδιαφέρον σου μα μην χολοσκάς. Πρόλαβα και την τράβηξα έξω αμέσως. Ξέρεις κάτι, δεν μπορώ ν' αποφασίσω εάν είσαι φιλοξενούμενη ή κρατούμενη εδώ, πριγκίπισσα. Είσαι μια κακιά άκαρδη σκύλα το ίδιο αδίστακτη κι' εγκληματική όπως ο πατέρας σου κι' οι φίλοι του που έχω δεμένους στο υπόγειο. Ίσως θ' άπρεπε να αναθεωρήσω την ιδέα να σε φυγαδεύσω στην Ιταλία κι' αντ' αυτού να σε στείλω στα σκλαβοπάζαρα της ανατολής.

- Υπάρχει τρόπος να σε κάνω ν' αναθεωρήσεις καλύτερα, Τέο;

Και άρχισε να γδύνεται. Τα βυζιά της ήταν πάντα άψογα αλλά αυτό το κόλπο ήταν πάρα πολύ παλιό κι' εξαντλημένο και δεν έπιανε πάντα. Παρ' όλα αυτά δεν έχει εγκαταλειφθεί ακόμα που σημαίνει ότι τις περισσότερες φορές πιάνει.

- Δεν θα εγκαταλείψεις το δωμάτιο και το σαλόνι. Θα ζητήσω να σου φέρνουν φαγητό επάνω μέχρι ν' αποφασίσω.

Την παράτησα και πήρα τους δρόμους να πάω να δω τον Ισίδωρο. Έχει πολύ περπάτημα αυτή η δουλειά. Γι' αυτό άλλωστε μας λένε «βρωμοποδαράδες»

Βρήκα τον δάσκαλο στην ίδια κατάσταση με την προηγούμενη φορά με μια μόνον διαφορά. Το δωμάτιο ήταν μεγαλύτερο, τα τραπέζια περισσότερα το ίδιο και τα σχέδια πάνω σ' αυτά και οι άνθρωποι που τρέχανε σαν τρελοί διπλάσιοι σ' αριθμό. Ήξερα πως δεν ήταν καλή στιγμή αλλά ήταν η μοναδική στιγμή. Με πήγε σ' ένα γειτονικό δωμάτιο, ολομόναχοι.

- Δεν έχω καλά νέα δάσκαλε μα έχω τις απαντήσεις. Δεν είναι ευχάριστες γι' αυτό καλύτερα να καθίσεις. Η Άννα απήχθη από δυο κακοποιούς που δουλεύουν για κάποιον μεγάλο και τρανό που με την σειρά του δουλεύει για την αυτοκράτειρα και καλύτερα να μην ξέρεις περισσότερα. Ο θάνατος του ευνούχου είναι αυτό που λέμε παράπλευρες απώλειες, όπως λένε όλους τους αθώους που σφάζονται. Και τα δύο πτώματα βρίσκονται στο βάθος του Βοσπόρου και δεν βλέπω κανέναν τρόπο να επανακτηθούν. Αυτή είναι η τελευταία μου αναφορά σχετικά με την δουλειά που μου ανάθεσες.

Ο σοφός καλός άνθρωπος προσπάθησε να κρύψει την θλίψη του κάτω απ' την αξιοπρέπειά του και βγήκε χωρίς να πει κουβέντα για να επιστρέψει αμέσως, βουρκωμένος κρατώντας ένα πουγκί.

- Είσαι αγγελιοφόρος άσχημων μαντάτων αγόρι μου, παρόλα αυτά δεν μπορώ παρά να θαυμάσω την αποτελεσματικότητα όλων όσων ασχολείσαι. Δέξου σε παρακαλώ αυτό σαν μικρό δείγμα της ευγνωμοσύνης μου. Μην αρνηθείς, εις μάτην. Δεν αρνήθηκα

- Κάτι ακόμα δάσκαλε. Οι τρεις κακοποιοί που είναι υπεύθυνοι για τον θάνατο της κόρης σου είναι κρατούμενοι μου. Δεν γνωρίζω την άποψή σου περί «δικαιοσύνης» αλλά μ' εμπιστεύεσαι να την επιβάλλω όπως εγώ νομίζω ;

- Σ' εμπιστεύομαι παιδί μου, αν και διακρίνω κάποια βία σ' αυτό. Κανενός είδους δικαιοσύνη δεν θα μου φέρει πίσω την Άννα μου γι' αυτό και δεν με νοιάζει. Πρέπει να σ' αφήσω τώρα, ήμαστε ήδη πολύ πίσω στο πρόγραμμά μας. Όταν με το καλό τελειώσουμε, θα σε καλέσω για δείπνο ένα βράδυ.

Αρκετά για σήμερα. Πίσω στο σπίτι έπεσα πάνω σε μια τεράστια ανακατωσούρα. Διάφοροι άνθρωποι πήγαιναν πάνω κάτω, πέρα δώθε με πακέτα η άλλα αντικείμενα στα χέρια ή στους ώμους και το έπιασα το μήνυμα. Η μητέρα μου ήταν στο σπίτι. Ήταν κι' ο Τούρκος, γερμένος σε μια κολώνα να χαμογελάει σαν χαζός.

Το πρώτο κύμα ήρθε απ' τα κορίτσια. Θαυμάσιο, υπέροχο, καταπληκτικό, τόσο γρήγορα, πολύ καλύτερο απ' αυτό που περιμέναμε και τέτοια, Η Ελένα, το ίδιο χαρούμενη, ήταν πιο συγκρατημένη

- Είναι αξιοθαύμαστη η δουλειά που έκανες, Θεόφιλε, σ' ευχαριστώ

- Όχι εγώ, η Αυγουστίνα τα έκανε όλα. Αυτήν να ευχαριστείς

- Το έχω ήδη κάνει! Κι' όχι μόνον! Της είπα ότι δεν πρόκειται ποτέ ν' ανακατευτώ στα πόδια της, όλη η διαχείριση του σπιτιού παραμένει στα χέρια της και πολύ το χάρηκε! Αλλά όμως έχω κάτι να σου ζητήσω, να ζητήσω απ' τον αφέντη του σπιτιού και γιό μου.

- Άντε, πες το

- Θα σου ζητήσω ν' απαλλάξεις την Φάυστα και ν' αναλάβω τις κουζίνες. Πιάνουν τα χέρια μου κι' είμαι καλή μαγείρισσα και για πολλούς και για λίγους. Όσο για την Φάυστα, πες της και καλά ότι την βάζεις στην υπηρεσία μου, να μένει μαζί μου να την προσέχω. Αυτή με μεγάλωσε κι εγώ θα την γηροκομήσω.

- Αυτό Ελένα, είναι πάρα πολύ όμορφο για να τ' αρνηθώ! Είναι σκληρή δουλειά, καμμιά 25αριά άτομα και τα παιδιά να φάνε τρεις φορές την ημέρα αλλά θα κανονίσω με την Αυγουστίνα να έχεις όση βοήθεια ζητήσεις.

Νύχτωσε, κουραστική μέρα όλο τρεχάματα αλλά είχα αρσενικές παρορμήσεις, ανθρώπινες επιθυμίες η αμαρτίες όπως θέλει να τις λέει η εκκλησία, εγώ τις λέω αλλιώς.

Έκανα ένα μπάνιο στα γρήγορα, φόρεσα καθαρά ελαφριά ρούχα, πήρα μια αμφορέα με καλό κρασί και δυο κούπες και... Φόρεσα την μάσκα του Ιανού και χτύπησα την πόρτα της Πολίνα Βέστα να τσεκάρω αν τα καταπληκτικά βυζιά της ήταν καλά και στην θέση τους.

19 Taking a chance on love

Πολύ φασαρία ξαφνικά στην αυλή. Ο Χαρίδημος κι ο Λουκάς μπήκαν στο μικρό μας πλέον γυμναστήριο ανήσυχοι σε βαθμό πανικού. Ο Χαρίδημος μίλησε αλαφιασμένος.

- Βρήκαμε το πτώμα του νεαρού Κύριλλου μπροστά στην πόρτα του οινοποιείου πρωί-πρωί, αφεντικό. Τον είχανε σπάσει στο ξύλο. Μάλλον απ' αυτό πέθανε.

Το στομάχι μου δέθηκε κόμπος. Κάποιος είχε βρει το αδύνατο σημείο μου. Να συμβεί κακό στους φίλους μου ή σ' αγαπημένα πρόσωπα. Ο Τούρκος είχε έρθει αντιμέτωπος με θάνατο περισσότερες φορές από μένα αν και δεν ήταν σίγουρο πως ο ατμός που έβγαине απ' το πετσί του ήταν ιδρώτας η βράζανε οι φλέβες του. Έκρυψα την οργή μου κι είπα όσο πιο ήρεμα μπορούσα.

- Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα να τον φέρουμε πίσω απ' τον Άδη, δυστυχώς. Μόνον μια αυτοκρατορική κηδεία και να φροντίσουμε την οικογένειά του. Ξέρουμε τι έγινε ;

- Όταν πήγαμε το πτώμα του στο σπίτι, η μάνα του μας είπε ότι τον συνέλαβαν εχθές τέσσερις στρατιώτες και δεν τον ξαναείδε μέχρι το πρωί που της πήγαμε το πτώμα.

- Εντάξει. Άντε να πάτε να φροντίσετε την κηδεία του παλληκαριού και χωρίς τσιγκουνιές.

Έφυγα τρέχοντας για το παλάτι. Αυτός που έστειλε στον τάφο ένα παλληκάρι 18 χρονών, είχε μπλέξει με κακό πούστη. Φιλοδώρησα τους φρουρούς να μου φωνάξουν αμέσως τον Πρόβο. Ήρθε σε πέντε λεπτά κι' όχι μόνος. Μαζί του ήταν ο Φλόριαν, το δεξί του χέρι.

- Τέσσερις μάλλον Πραιτοριανοί φρουροί έσπασαν στο ξύλο μέχρι θανάτου έναν νεαρό γύρω στα 20 που δούλευε για μένα. Πρέπει να μάθω τα πάντα γι' αυτό.

- Περίμενε εδώ, είπε κι' εξαφανίστηκαν και οι δύο. Ο Φλόριαν βγήκε μόνος σε μισή ώρα.

- Ο Πρόβος και οι άλλοι έμειναν να σακατέψουν μερικούς ακόμα. Άκου. Διαταγή Κόμη Μαξιμίνου, αυτός ο καριόλης δεν δουλεύει για την Θεοδώρα; - ο οποίος ήταν παρών στην ανάκριση. Τον ρωτούσαν γιατί ρώταγε για κάποιον Γρηγόριο, ηγετικό στέλεχος των Μπλε, τι ήξερε για άλλα στελέχη των Μπλε και αν ήξερε που είναι η κόρη του. Ο νεαρός, είτε προτιμούσε να πεθάνει πατά να μιλήσει είτε δεν είχε απολύτως καμία ιδέα γι' αυτά, δεν έβγαλε ούτε μια λέξη απ' το στόμα του! Ούτε μία! Όταν πέθανε τον πέταξαν σ' ένα δρόμο κοντά στο σπίτι σου. Θέλεις κάτι άλλο ;

- Ναι! Να σταματήσετε να βαράτε αυτούς που το κάνανε. Είναι επικίνδυνο.

- Μην σκιάζεσαι για μας αφεντικό. Έχουμε περάσει πολύ χειρότερα.

Ωστε έτσι. Ο Μαξιμίνος και η τσούλα του μου έστειλαν μήνυμα. Έναν νεαρό με όλη του την ζωή μπροστά του. Ο Μαξιμίνος μόλις απέκτησε την αξία που έχει ένα πατημένο σκατό και θα τον αναλάμβανα προσωπικά αλλά όχι αμέσως. Διαφορετικά η τσούλα θα μας έβαζε φωτιά να μας κάψει όλους. Έπρεπε να περιμένω να τελειώσει το στρατήγημά τους πρώτα.

Γύρισα πίσω και τα είπα στον Τούρκο. Αυτός ήθελε να πάει αμέσως να τον κάνει να πληρώσει. Όταν του εξήγησα, συνετίστηκε. Κανείς δεν ήθελε να είναι εχθρός του Τούρκου, ήταν αμεύλικτος. Αλλά ήταν άνθρωπος, όχι μηχανή, καταλάβαινε. Κάπου όμως έπρεπε να ξεσπάσουμε τον θυμό μας κι' έτσι πήγαμε να βρούμε τα παλληκάρια στο υπόγειο. Πήρα μια αλοιφή για το μάτι του Γρηγόριου και μερικά φαγώσιμα. Ζήτησα απ' τον Τούρκο να κρεμάσει την χαντζάρα του γιατί θα τους λύναμε.

- Hello boys. Ώρα για το τελευταίο σας γεύμα. Χρησιμοποιήστε τα χέρια σας μόνον για να φάτε αλλιώς θα σας τα κόψει αν και μπορεί να λαθέψει και να σας κόψει και το κεφάλι μαζί.

Έδειξα τον Τούρκο με την τρομερή χαντζάρα στα χέρια. Βλάκες ήτανε, δεν είχανε τάσεις αυτοκτονίας. Έφαγαν μέχρι το τελευταίο ψίχουλο, έβαλα λίγη αλοιφή στην τρύπα που 'χε για μάτι ο Γρηγόριος και τους είπα τα νέα.

- Αυτή την φορά θα τα πούμε ιδιαιτέρως. Ένας θα μιλάει και δύο θα βλέπουν. Ποιος θέλει ν' αρχίσει ;

Κανείς δεν προτάθηκε. Έκανα νεύμα στον Τούρκο να φιμώσει τον Γρηγόριο και τον Παλλάδιο και πήγα μπροστά στον Φλορέντιο.

- Την ξέρεις την διαδικασία. Τώρα όμως ρωτάω μόνον μία φορά, μετά πονάει. Πόσα μπουρδέλα ελέγχουν οι Μπλε υπό την αιγίδα του Μαξιμίνου ;

- Να πας να γαμηθείς.

- Περιορισμένο λεξιλόγιο έχεις. Μήπως είσαι καθυστερημένο; Το δεξί γόνατο αδέρφι, είπα στον Τούρκο βουλώνοντάς του το στόμα. Έκανε ένα ανατριχιαστικό κρακ κι η καρέκλα του ήρθε τούμπα. Οι άλλοι δύο κοίταγαν με γουρλωμένα μάτια πεταγμένα έξω απ' τον τρόπο. Ο Φλορέντιος χτυπιόταν στο πάτωμα μέχρι που λιποθύμησε αλλά έφερα νερό απ' την θάλασσα και τον κράτησα ξύπνιο, Ήθελα να βλέπει. Πήγα μπροστά στον Γρηγόριο κι έβαλα ένα μακρύ μαχαίρι κάτω από το καλό του μάτι.

- Ένα μάτι είναι καλύτερο από κανένα. Πόσα ;

- Δεν ξέρω ακριβώς. Δέκα, μπορεί και δώδεκα.

Ο Παλλάδιος δίπλα του άρχισε να κουνάει το κεφάλι του δεξιά-αριστερά βγάζοντας άναρθρες κραυγές. Τον ξεφίμωσα.

- Δεκάξι είναι! Το ξέρω επειδή μαζεύω τις εισπράξεις κάθε βράδυ και τις πάω στον Κόμη.

Τον ξανά-φίμωσα. Τράβηξα μια καρέκλα κι έβγαλα απ' την τσάντα μου ένα χαρτί, μελάνι και φτερό.

- Ονόματα, Γρηγόριε. Ο Παλλάδιος θα μου δώσει μετά τις διευθύνσεις. Ο Παλλαδιος κούνησε την κούτρα του.

- Δεν μπορώ να προδώσω τους φίλους μου!!!!

Ο Τούρκος πετάχτηκε από πίσω μου, του ξερίζωσε το καλό μάτι, το πέταξε στο δάπεδο και το πάτησε. Αυτός λιποθύμησε και οι άλλοι δυο χέστηκαν επάνω τους. Όταν έβγαλα το φίμωτρο απ' τον Φλορέντιο, η γλώσσα του πήγε ροδάνι. Τόσο πολύ γρήγορα μίλαγε που δεν προλάβαινα να γράψω. Όταν τέλειωσα την λίστα με τους 16 νταβατζήδες, πήρα ένα μαχαίρι και του 'κοψα ένα αυτί.

- Μα... αφού στα μαρτύρησα, γιατί ; ψέλλισε μες τον πόνο του

- Αφού πρέπει να το δικαιολογήσω, είναι για τον φτωχό ευνούχο που σκότωσες. Αλλά είναι περισσότερο για να με κάνει να νιώσω λίγο καλύτερα απ' το πρωί που έμαθα πως ο καριόλης τ' αφεντικό σου σκότωσε έναν φίλο μου.

Τράβηξα την καρέκλα κι' έκατσα μπροστά στον Παλλάδιο που μου έδωσε όλες τις διευθύνσεις των μπουρδέλων που έλεγχαν οι Μπλε. Ο Γρηγόριος ξυπνούσε και βόγκαγε και μετά ξανα λιποθυμούσε, το θαλασσινό νερό τον ξυπνούσε αλλά και τον πόναγε, ο φίλος του Φλορέντιος με το κομμένο αυτί τον άλειφε το γιατροσόφι, το αίμα στο δάπεδο άρχισε να

μυρίζει. Ρίξαμε με τον Τούρκο μερικούς κουβάδες νερό, κι' όταν όλοι τους είχαν συνέλθει λίγο, είπα.

- Και τώρα φτάσαμε στο τελευταίο σημείο, την διαφορά μεταξύ ζωής και θανάτου. Σακάτικης ζωής βέβαια αλλά καλύτερης απ' τον θάνατο. Θέλω να μάθω με κάθε λεπτομέρεια το τι παίζεται με τούς αγώνες τις γιορτές.

Ο Γρηγόριος κοιταζόταν με τον Παλλάδιο αλλά κανείς δεν μίλαγε. Ο Παλλάδιος είχε ένα πρόσωπο όλο απορία, μάλλον δεν είχε ιδέα. Θεληματάρης της προσκόλλησης ήτανε, άσχετος. Το χειρότερο ιδεολογικά χρήσιμο ηλίθιο άτομο. Θελήματα έκανε, του πάσαραν και καμιά γκόμενα κάπου κάπου η του ζήτηγαν να μαχαιρώσει κανέναν κακομοίρη. Μες την απόλυτη σιωπή, ο Τούρκος έκανε ένα βήμα μπροστά, φίμωσε τον Γρηγόριο και μετά του έσπασε τον αγκώνα. Μετά κίνησε προς την μεριά του Φλορέντιου κραδαίνοντας την τρομερή του χατζάρα. Αυτός κατάλαβε αμέσως.

- Δεν ξέρουμε πολλά. Μετά τα Χριστούγεννα, στους αγώνες του νέου έτους, θα πλακωθούμε με τους Πράσινους αλλά τούτη την φορά θα είναι με όπλα. Σκοτώνεις ή σκοτώνεσαι. Αυτοί που θα επιζήσουν θα έχουν δικαίωμα για πλιάτσικο όπου γουστάρουν.

- Οι στρατιώτες θα σας σκοτώσουν όλους ανεγκέφαλε, βλαμμένε.

- Εσύ είσαι ανεγκέφαλος! Δυο τρεις χιλιάδες άτομα και απ' τις δυο παρατάξεις θα συμμετέχουν. Αν μας την πέσουν στρατιώτες, τότε θα ξαμοληθούν στους δρόμους όλοι! Πράσινοι και Μπλε ήμαστε καμμιά 50αριά χιλιάδες όλοι μαζί! Θα τους φάμε ζωντανούς! Θα κάψουμε την Πόλη!

Φοβερό σχέδιο! Ο στρατός θα τους προκαλούσε αρκετά την πρώτη μέρα για να τους δελεάσει να βγουν όλοι έξω την επόμενη και να τους περάσουν μαχαίρι όλους, Η πόλη θα καεί, ο Καππαδόκης θα βγει να μαζεύει διπλούς φόρους να την ξανά κτίσει και τα σχέδια για την καινούργια Αγιά Σοφιά ήδη έτοιμα από πριν !!!!! Χωρίς αντίλογο, ο στούμπος και η τσούλα θα βασιλεύσουν ακόμα 40 χρόνια και όλοι θα τους φοβούνται. Απίθανο σχέδιο. Τι μπορούσα να κάνω ; Απολύτως τίποτα. Πως ν' αλλάξεις μυαλό σε 50000 φανατικούς που αλληλομισιώνται και πήγαιναν σαν πρόβατα για σφαγή χωρίς διακρίσεις ;

- Θα σας αφήσω λυτούς, θα στείλω φαγητό και κρασί αλλά δεν τελειώσαμε ακόμη. Θα τα ξαναπούμε σύντομα.

Ένα ακόμα μικρό να κανονίσω και μετά θα μπορέσω να πάω να δω την αυτοκράτειρα.

Το επόμενο πρωί η Ελένα αυτοπροσώπως μας σέρβιρε πρωινό. Πλουσιότατο. Φρέσκα και ξερά φρούτα, ζεστό κρασί με σταφίδες και κανέλλα, μαύρο ψωμί που μόλις είχε βγει απ' τον φούρνο, βραστά αυγά, ένα ολόκληρο αρνίσιο μπουτί παστωμένο και μια μαχαίρα δίπλα να κόψουμε φέτες και μια σιροπιασμένη καρυδόπιτα που με στόμφο είπε πως έφτιαζαν τα κορίτσια. Αυτές οι δυο, έκατσαν να φάνε μαζί μας και έκαναν δέκα ερωτήσεις η κάθε μια τους ταυτοχρόνως! Ο Τούρκος το καταδιασκεδάζε και σαβούριαζε απ' όλα. Υποσχέθηκα να περάσω απ' το εργαστήρι της Σιδωνίας και θα μιλούσα για δουλειές αργότερα με την Υπατία. Ιεραρχικά, πρώτα ήταν η Ελένα.

- Οι φήμες λένε ότι το φαγητό είναι πρώτης ποιότητας. Πως αισθάνεσαι εσύ ;
- Γεμάτη ενέργεια και κατενθουσιασμένη με όλα τα παιδιά μου κάτω απ' την ίδια στέγη. Δεν έχω λόγια να σου εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου αν και νομίζω πως τα καλύτερα έπονται.
- Και η Φάυστα ;
- Είναι ακόμα στις κουζίνες μαζί μου κι ευτυχισμένη. Δεν κατάφερα να την αφήσω να ξεκουραστεί. Θρήσκα γυναίκα την άκουσα να προσεύχεται για σένα.
- Το πούλησες το σπίτι στη Μέση ;
- Όχι ακόμα αλλά σύντομα, ελπίζω.
- Θα το αγοράσω εγώ. Το χρειάζομαι. Πες μου μια τιμή.
- Μην γίνεσαι αγενής βλάκας, δεν σου πάει. Δικό σου είναι να το κάνεις ότι θέλεις.
- Στην οικογένεια θα μείνει, αν θέλεις να ξέρεις. Α! ναι, κάτι ακόμα. Ξέρεις κανένα κακόφημο μπουρδέλο στην Ραβέννα ;
- ΣΥΓΓΝΩΜΗ!!!!!!!!!! Δεν καταλαβαίνω.

- Και όμως, ήταν απλή η ερώτηση. Να ξαναρωτήσω ; Δεν χρειάζεται να καταλάβεις.
- Καλά εντάξει. Ναι ξέρω και μου έδωσε την διεύθυνση. Σειρά είχε η Αυγουστίνα.
- Χρειάζομαι ένα ζευγάρι, δουλευταράδες κι έμπιστους από τους ανθρώπους σου. Έχεις κανένα ;

- Τον φούρναρη με την γυναίκα του. Νέοι κοντά στα τριάντα χωρίς παιδιά ακόμα. Δυο χρόνια τους έχω κι' είναι άψογοι.

- Θα στους πάρω, βρες άλλον φούρναρη. Και... ετοιμάσου για κάτι ίδιο με τις αλλαγές στο σπίτι. Τρεχάματα πάλι.

Πήγα να βρω την Σιδωνία στο εργαστήρι της. Ήταν άνετο και πλήρως εξοπλισμένο, τ' όνειρο του κάθε καλλιτέχνη. Η Σιδωνία γέμιζε τον φούρνο.

- Έλα αδελφέ να σε τιμήσω με το να βάλεις φωτιά ν' ανάψεις τον πρώτο μου φούρνο. Τον άναψα και όταν σηκώθηκαν οι φλόγες έκλεισε την πόρτα.

- Η Ελένα μου έδωσε το σπίτι στην Μέση. Εμπορικός δρόμος είναι κυρίως. Σκέφτομαι να το μετατρέψω σε χώρο έκθεσης και εμπορίας κεραμικών και το επάνω ένα μικρό διαμέρισμα. Θα σου βρω και δυο ανθρώπους να το διαχειρίζονται και θα μοιράζεστε τα κέρδη. Τι λες ;

- Τι λέω ; Μα χαζός είσαι ; Δεν το βλέπεις ; Να στο δείξω τότε.

Πήδηξε στην αγκαλιά μου και μου γέμισε το πρόσωπο με σκαστά φιλιά

- Εντάξει !!!!! Κατάλαβα. Θα στο ξαναπώ όταν θα είναι έτοιμο.

Βγαίνοντας έπεσα πάνω στον Τούρκο στην αυλή.

- Δεν ξέρω αν είναι καλύτερα ή χειρότερα, αφέντη, πολύ κίνηση και ευτυχία βλέπω αλλά... δεν έχουμε κάποια υπόθεση ατελείωτη ;

- Δεν βιαζόμαστε, αδελφέ μου. Έχουμε ένα μήνα μπροστά μας να προετοιμαστούμε. Συμμερίσου την οικογενειακή ευτυχία και πάμε μαζί να βρούμε την Υπατία. Θα δουλέψει μαζί μας τελικά.

Την βρήκαμε επάνω, στο γραφείο, να βολτάρει και να περιεργάζεται τα βιβλία και τον δικό της χώρο με τον μισό γυάλινο τοίχο.

- Τα έχεις διαβάσει όλα αυτά, Τέο ;

- Μάντεψε.

- Αδυνατώ. Ο όγκος αυτών των βιβλίων είναι πελώριος κι εσύ έχεις ένα τόσο δα μικρό κεφαλάκι. Το μόνο που ξέρω είναι ότι κατέχεις περισσότερα από μένα.

- Εν οίδα ότι ουδέν οίδα, είπε κάποιος σοφός πριν χρόνια, γλωσσού αδερφούλα, μην το ξεχάσεις ποτέ αυτό. Εδώ θα εργάζεσαι και το αρχείο είναι η πρώτη σου προτεραιότητα. Οποτε θέλουμε μια πληροφορία, πρέπει να την βρίσκουμε σε χρόνο μηδέν. Εκτός απ' αυτό, θα σου ζητάμε κατά καιρούς να κάνεις τρεξίματα στους δρόμους , παραλαβή-παράδοση μηνυμάτων και τέτοια. Συμφωνείς ;

- Στις διαταγές σου, αφεντικό. Χτύπησε το πόδι της στο πάτωμα και χαιρέτησε στρατιωτικά.

Φεύγοντας, ο Τούρκος μου ψιθύρισε.

- Αυτή μάλλον, έχει τα ίδια γονίδια με σένα, αφέντη.

- Κάθε μέρα που περνάει αδελφέ μου, το διακρίνω καλύτερα. Πάμε τώρα να ξεφορτωθούμε μια χολέρα. Άρχισε να με κουράζει.

Ανεβήκαμε πάνω, περάσαμε απ' το σαλόνι και χτύπησα την πόρτα του δωματίου της Πολίνας Βέστα. Της ΔΙΚΙΑΣ μου πόρτας, του δικού μου δωματίου. Τα σεντόνια μου με άρωμα λεβάντας μου έλειψαν πολύ.

- Έλα πριγκίπισσα, ετοιμάσου να φύγεις το βράδυ. Μία άμαξα θα σε πάει στην Επίδαμνο (Δυρράχιο, Αλβανικές ακτές) από την Εγνατία οδό κι από κει με καράβι απέναντι στην Ραβέννα. Δεν έχεις και τίποτα να πακετάρεις, η Αυγουστίνα θα σου προμηθεύει τ' απαραίτητα.

- Και τι διάολο θα κάνω εκεί ; Δεν έχω ούτε ρούχα ούτε λεφτά ! ΤΙΠΟΤΑ !

- Πάρε αυτήν την διεύθυνση. Εκεί θα βρεις λεφτά.

- Τι 'ναι αυτό ;

- Μια θέση εργασίας. Στην Ραβέννα.

- Τι δουλειά θα κάνω ;

- Την δουλειά που ξέρεις καλύτερα μωρό μου. Ένα μπουρδέλο είναι. Θα γίνεις γρήγορα πλούσια με τα ... προσόντα σου.

- Γαμημένο κωλόπαιδο! Πουτάνα θες να γίνω ;

- Πάντα τέτοια ήσουν! Μόνον που δεν πληρωνόσουν. Στην Ραβέννα θα καλοπληρώνεσαι. Στους Γότθους αρέσουν πολύ οι κοπέλες απ' την ανατολή.

- Δεν πάω.

- Όπως θέλεις. Γύρνα πίσω στον μπαμπά σου και τα πλούτη του.

- Το ξέρεις πως δεν μπορώ να το κάνω! Θα μου κόψει τον λαιμό που τον πρόδωσα.

- Σταμάτα να παίζεις παιχνίδια μαζί μου, βρομόμουννο, και καβάλα το κάρο να πάρεις δρόμο. Αλλιώς μπορεί και να σε πουλήσω στ' ανατολικά για σκλάβο κι' εκεί, θα σε πηδάνε τσάμπα μέχρι να πεθάνεις. Υπάρχει πάντα η πιθανότητα να σου δέσω μια πέτρα στα πόδια και να σε στείλω στον Βόσπορο να ταΐσεις τα ψάρια σαν την Άννα. Εγώ θέλω πίσω το κρεβάτι μου απόψε. Άντε να βρεις την Αυγουστίνα.

Το έβλεπε πως δεν είχε άλλη λύση κι έβαλε τα κλάματα. Σαν να μας πέταξε κάτι που έσπασε πάνω στην πόρτα όταν φύγαμε. Πίσω στο σαλόνι ο Τούρκος έβαλε μια κούπα κρασί.

- Πολύ βιαστικά την διώχνεις, αφέντη.

- Γιατί έχω αυτήν την περίεργη εντύπωση ότι έχεις κοιμηθεί περισσότερες από μία φορές στο κρεβάτι μου, Τουρκόσπορε ;

Χαμογέλασε και με την χούφτα του έπιασε τ' αχαμνά του.

- Αυτός ξέρει! Ρώτα τον, αν μπορεί να μιλήσει.

Του πέταξα την γεμάτη κούπα σημαδεύοντας το κεφάλι του αλλά ο Τούρκος, αν δεν το ξέρατε, ήταν πολύ γρήγορος. Την απέφυγε κι' η κούπα έσπασε έναν καθρέφτη πέφτοντας στον τοίχο.

- Μύγα σε τσίμπησε, αφέντη ; Τι σου φταίει ο καθρέφτης ;

Μάζεψε την κούπα απ' το πάτωμα και μου την ξαναγέμισε χαμογελώντας.

Μπορεί να είχαμε ένα μήνα αδράνειας μπροστά μας αλλά υπήρχαν ακόμα πράγματα να γίνουν. Έπιασα να γράφω και μετά να κάνω δεύτερο αντίγραφο αυτών που είχα γράψει. Μεγάλο κείμενο, δυο ώρες μου πήρε. Όσο το έκανα, έβλεπα την Υπατία να γράφει και να ξαναγράφει χαρτιά σαν τρελή. Δεν ρώτησα, θα μου το έλεγε στην ώρα του. Είχα ζητήσει απ' τον Τούρκο που έπιαναν τα χέρια του να μου φτιάξει μια δερμάτινη τσάντα, απλή σαν φάκελο που κλείνει διπλώνοντας, μ' ένα λουρί να την κρεμάω στον ώμο. Μέσα είχε χαρτιά για γράψιμο, μελάνια και φτερά και σε δυο κρυφές τσέπες δύο μαχαίρια. Την γέμισα και την έβαλα σταυρωτά στους ώμους, μου πήγαινε πολύ ! Ο Τούρκος ήταν στην αυλή κι' έτρωγε αμύγδαλα με σταφίδες. Μου πρόσφερε.

- Πάμε να κάνουμε ακόμα μερικά ξεκουμπίδια.

Κατεβήκαμε την φαρδιά πέτρινη σκάλα που οδηγούσε στη θάλασσα. Τα καλόπαιδα, αμίλητα και κατσούφικα ήταν πάντα εκεί.

- Hello boys, μια χαρά και δυο τρομάρες φαίνεστε αλλά ήσαστε τρεις κι εγώ έχω μόνον δυο αδερφές απάντρευτες κι' αυτές λογοδοσμένες. Κι' έτσι, μόνον για δουλειές θα μιλήσουμε. Λοιπόν, έχω ετοιμάσει εδώ, σε δυο αντίγραφα, όλα αυτά που μου είπατε. Για την Άννα, τα μπουρδέλα με το μεγάλο αφεντικό και τα ονόματα των νταβατζήδων, και τέλος αυτά που μου είπατε για τις προγραμματισμένες ταραχές το νέο έτος. Ούτε λέξη δεν πρόσθεσα πέρα απ' αυτά που μου είπατε. Σας ζητάω, πολύ ευγενικά, να μου τα υπογράψετε, μόνον αυτό.

- Και τι σκατά χρειάζεσαι δυο γραφτές δηλώσεις για όλα αυτά ;

- Δεν υπάρχει κανένας λόγος να το ξέρεις μα θα σου πω επειδή είμαι σε καλή διάθεση σήμερα, αν και φοβάμαι πως δεν θα το καταλάβεις. Οι γραπτές σας δηλώσεις είναι ασφαλιστικό συμβόλαιο. Βλέπεις που πάλι δεν το κατάλαβες ;

- Δεν υπογράφουμε τίποτα. Φλορέντιος Γρηγόριος με μια φωνή, Ο Παλλάδιος έμεινε σιωπηλός.

- Θα μου χαλάσετε την ημέρα πάλι. Γιατί πρέπει να λέμε τα ίδια και τα ίδια συνέχεια ; Σας αρέσει να πονάτε ; Εμένα όχι και την τελευταία φορά που έγινα κακός και βίαιος ήταν επειδή ήμουν πολύ θυμωμένος κι εσείς αγύριστα κεφάλια. Αλλά φοβάμαι πως ο φίλος και συνεργάτης μου από 'δω, δεν έχει τις δικές μου ευαισθησίες και δεν έχει πρόβλημα να συνεχίσει να σας σακατεύει... μέχρι να πάτε στον γέρο τον διάολο. Αλλά όπως είπαμε, καλύτερα σακάτης και ζωντανός παρά πεθαμένος. Τι λέτε λοιπόν ; Θα υπογράψετε ή θ' αρχίσει να σπάει ;

Δεν το σκέφτηκαν πολύ. Άρχισαν ένας- ένας να τα διαβάζουν – στον Γρηγόριο τα διάβασε ο Φλορέντιος - και μετά τα υπέγραψαν φαρδιά πλατιά κάτω απ' τα ονόματά τους. Και τώρα η δύσκολη απόφαση.

- Πρέπει να συζητήσουμε κάτι ιδιαιτέρως παιδιά, συγγώμη.

Βγήκαμε έξω να καθίσαμε ν' αγναντεύουμε την Θάλασσα της Προποντίδας. Σιωπηλοί. Εγώ την έσπασα.

- Και τώρα αδέρφι, τι κάνουμε μ' αυτούς ;

- Ξέρεις πολύ καλά πως μόνον ένα πράγμα μπορείς να κάνεις με δαύτους. Εκτός κι' αν νομίζεις πως η Άννα αυτοκτόνησε επειδή βαριότανε. Και μην αρχίσεις να μου αραδιάζεις τις φιλοσοφικές μαλακίες σου περί δικαιοσύνης, ηθικής και εννόμου κράτους, τα έχω ακούσει πολλές φορές. Είναι ποταποί εγκληματίες και εντελώς άχρηστοι που θα κάνεις χάρη στον κόσμο να τον απαλλάξεις από δαύτους και σε κανέναν δεν θα λείψουν. Κανείς δεν θα νοιαστεί ποτέ, γιατί να νοιαστείς εσύ ;

- Πάρε τον Γρηγόριο και τον Φλορέντιο στο καϊκι και πήγαινε τα ταΐσεις τα ψάρια. Θα δώσω στον Παλλάδιο μια δεύτερη ευκαιρία.

- Είσαι τρελός ;;;;;; Θα γυρίσει πίσω με άλλους εκατό και θα μας σκοτώσει!

- Δεν θα το κάνει, είμαι σίγουρος. Σε παρακαλώ αδέρφι, μην το κουράζουμε άλλο.

Ο Τούρκος γύρισε στο κελί κι όταν βγήκε έσερνε πίσω του τους δύο δεμένους μ' ένα σκοινί. Εγώ μπήκα και βρήκα τον έντρομο Παλλάδιο.

- Ξέρεις που πάνε φαντάζομαι. Έγνεψε να

- Θα' αναρωτιέσαι γιατί δεν πας μαζί. Για δυο λόγους. Πρώτον γιατί σιχαίνομαι να πω στην Φαύστα, που την αγαπώ σαν την μάνα μου, ότι σκότωσα τον εγγονό της.

- Με μισεί, το ξέρω ;

- Αυτή φταίει ; δεν απάντησε, ούτε κούνησε το κεφάλι

- Όλες αυτές τις μέρες έχω την εντύπωση πως δεν είσαι ούτε αμείλικτος εγκληματίας όπως οι άλλοι αλλά ούτε και κανέναν σπουδαίο στους Μπλε. Κάνω λάθος ;

- Όχι, ψιθύρισε σαν να πέθαινε.

- Θα σου δώσω μια βάρκα και δυο κουπιά και θα το πάρεις δυτικά κοντά στην ακτή κωπηλατώντας συνέχεια. Μόλις περάσεις τα τείχη παράτα την βάρκα στην ακτή κι' άρχισε να τρέχεις, συνεχώς δυτικά μέχρι να εξαφανιστείς εντελώς. Δεν θα ξαναγυρίσεις ποτέ στην Πόλη. Αν σε ξανασυναντήσω, θα σου κόψω το λαρύγγι και θα βάλω την Φαύστα να βλέπει. Να μεγαλώσεις, το έγκλημα δεν θα σε κάνει άντρα, άσε που δεν είναι και σταθερό επάγγελμα με μισθό. Εξαφανίσου, βρες μια καλή κοπέλα και ξεκίνα απ' την αρχή. Πάρε δρόμο πριν αλλάξω γνώμη.

Έκατσα κι' αγνάντευα το δειλί στην Προποντίδα περιμένοντας να γυρίσει ο Τούρκος. Σκεφτόμουν να τον πάρω να πάμε μια λουτρόσαρκα στα νυχτερινά λουτρά. Τι είναι τα νυχτερινά λουτρά; Ένα μόνον θα πω. Είναι φτηνιάρικα κι έχουν χυδαία διακόσμηση. Α! και είναι μικτά. Και στα τρία στάδια

Το πρωί, όταν ανέβηκα στο «γραφείο», η Υπατία ακόμα έτρεχε και δεν προλάβαινε. Μ' έτρωγε η περιέργεια, δεν μπορούσα να περιμένω άλλο.

- Τι κάνεις σαν τρελή όλες αυτές τις μέρες αδελφούλα ;

- Όταν μου έδωσες να επιμεληθώ το αρχείο, είχα ένα δίλημμα. Να βάλω τα πρόσωπα σ' αλφαβητική σειρά ή τα γεγονότα σε χρονολογική ; Κι αποφάσισα και τα δυο ! Για να το κάνω όμως αυτό, έπρεπε να κάνω ένα αντίγραφο σε όλα τα χαρτιά-χαρτάκια με πληροφορίες. Κι έτσι αν θέλεις πληροφορίες για κάποιον, είναι αλφαβητικά. Αν θέλεις να ξέρεις τι συνέβη μια ημερομηνία, είναι χρονολογικά. Έχεις καμιά αντίρρηση ;

- Μόνον θαυμασμό έχω αδελφούλα! Για την ευφυΐα σου και την εφευρετικότητά σου. Δεν είναι μόνον η ομορφιά σου που δίνει ζωή στο γραφείο. Είναι οι ικανότητές σου. Άντε τώρα να πεταχτείς μέχρι το παλάτι και να καλέσεις τον Πρόβο να έρθει για φαγητό το μεσημέρι σε παρακαλώ. Μην ξεχάσεις να τους πεις ποια είσαι.

- Έφυγα κιόλας.

Έπρεπε να ενημερώσω την Ελένα για τυχόν δυσάρεστες συναντήσεις. Την βρήκα στην κουζίνα ν' ανακατεύει κατσαρόλες με την Φαύστα. Την τράβηξα παράμερα στην αποθήκη.

- Τον θυμάσαι τον Πρόβο, Ελένα ;
- Φυσικά τον θυμάμαι! Τι δουλειά έχεις εσύ με κάποιον σαν κι αυτόν ;
- Σαν και τι, δηλαδή ;
- Χμμμμ Σαν κι αυτόν... βάρβαρο, αγριάνθρωπο.
- Σαν και τον πατέρα μου θες να πεις, ε ; Ο Πρόβος είναι ένας εντελώς διαφορετικός

άντρας απ' αυτόν ου ήξερες και δουλεύει για μένα.

- Ωστε έτσι, ε ; Μήπως είστε και φίλοι ;
- Φίλοι δεν ήμαστε όπως με τον Αχμέτ αλλά δεν ήμαστε κι' εχθροί.

Έβαλε τα χέρια στην μέση και πήρε εκείνο το αυταρχικό αγριεμένο που παίρνουν όλες οι μανάδες. Με κοίταξε ίσια μέσα στα μάτια.

- Θεόφιλε Βάρδα, Θα σου κάνω μια ερώτηση μόνον και θέλω να μου πεις την αλήθεια.

ΣΤΟ ΕΙΠΕ ;;;;

- Μου το είπε Ελένα, τον βάραινε πολύ όταν έμαθε πως γύρισες. Και αυτός μπορεί να είναι ο λόγος που κάποια μέρα σε φωνάξω «μαμά, μητέρα»

Έπιασε να κλαίει με λυγμούς και την πήρα στην αγκαλιά μου μιλώντας της στ' αυτί.

- Ίσως έρθει να φάει μαζί μας το μεσημέρι κι' ήθελα να το ξέρεις από πριν, αυτό είν' όλο.

- Συνετό από μέρους σου γιέ μου. Καλοδεχούμενος θα ναι στο τραπέζι αλλά με κρύα καρδιά.

Έφυγα να πάω στο γραφείο να τσεκάρω κάτι που ήταν παιχνιδάκι να το βρω με την οργάνωση της Υπατίας. Όταν βρήκα αυτά που έψαχνα καθόμουν μόνος και συλλογιζόμουν. Κάτι τέτοιες στιγμές ζήτηγα τον παππού, την γνώμη του, την καθοδήγησή του. Όταν κατέβηκα ήταν ήδη όλοι εκεί, ο Τούρκος η Υπατία ο Πρόβος κι ο Φλόριαν και με κάλεσαν δίπλα τους. Η Ελένα μπήκε μέσα κρατώντας ένα αχνιστό κουτάλι και μια κοπέλα πίσω της με γαβάθες κουτάλια και ψωμί. Όταν τ' ακούμπησε στο τραπέζι τα μάτια της συνάντησαν τον Πρόβο κι εκείνος, σηκώθηκε μια πήγε και γονάτισε μπροστά της σκύβοντας το κεφάλι και της είπε.

- Ελένα Δέσποινα, Θα μπορέσεις ποτέ να με συγχωρέσεις που έστρεψα το βλέμμα αλλού και βούλωσα τ' αυτιά μου πριν 35 χρόνια ; Ταπεινή συγνώμη σου ζητώ και σου υπόσχομαι να σε υπηρετώ μέχρι να πεθάνω

- Το ίδιο είπε και σε μένα, μαμά ! το εννοεί αληθινά

Τινάχτηκε σαν ελατήριο μόλις άκουσε το «μαμά»! Έπιασε τον Πρόβο απ' τους ώμους και τον σήκωσε, τον κοίταξε στα μάτια και του 'πε

- Ιδέα δεν έχω για ποιο πράγμα μιλάς, αγαπητέ Προβε. Δεν με βοηθάει καθόλου η μνήμη μου. Και γυρνώντας σ' εμάς... καλή σας όρεξη.

Γύρισε αγέρωχα την πλάτη κι έφυγε. Το φαγητό ήταν υπέροχο κι αυτό βοήθησε να χαλαρώσει η ένταση και ν' αρχίσουν τ' αστειάκια και τα ρεψίματα αλλά είχαμε και δουλειές. Τους μάζεψα όλους στο γραφείο επάνω και τους εξήγησα με κάθε λεπτομέρεια το σχέδιο και όλες τις πληροφορίες και συμπεράσματα που είχα κι' έβαλα τις προτάσεις μου στο τραπέζι. Όλοι συμφώνησαν πως κύριο μέλημά μας ήταν η ασφάλειά μας μιας και δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα άλλο.

- Το επόμενο στάδιο είναι οι Πράσινοι. Πρέπει με κάθε τρόπο να τους αποσπάσω ομολογίες. Ο Κόκορας όπου συχνάζουν αυτά τα μούτρα ο Φιλάρετος ο Κύκλωπας κι ο κολλητός του Δαμιανός είναι μέρος πολυσύχναστο και με γνωρίζουν. Και τον Τούρκο, αν και το βλέπω λίγο απίθανο, μα δεν το διακινδυνεύω. Πρόβε φιλέ μου, ο κλήρος έπεσε σ' εσένα και τους άντρες σου. Ο Τούρκος θα ναι πίσω σας να σας προσέχει. Λεφτά, άλογα, καρότσες και ότι άλλο χρειαστείς, θα φροντίσει ο Τούρκος αλλά εγώ, μέχρι να νυχτώσει, θέλω αυτούς τους αλήτες δεμένους πισθάγκωνα στο υπόγειο και ούτε που θέλω να μάθω πως βρέθηκαν εκεί.

Και βρέθηκα να έχω ένα ολόκληρο απόγευμα μόνος κι ελεύθερος. Μπήκα στο κουβούκλιο της «γραμματέως» κρατώντας ένα χαρτί

- Τ' είναι πάλι ;;; ρώτησε περιπαικτικά

- Θέλω να στείλω ένα μήνυμα σε κάποια Κυρία Αυρηλιάνα σ' αυτήν την διεύθυνση. Δεν στο ζητάω σαν αφεντικό, στο ζητάω σαν αδελφός.

- Πρέπει να παρατήσω την δουλειά μου αλλά... είσαι τόσο χαριτωμένος όταν το παίζεις αδελφός ! το διαολάκι

Το μήνυμα έλεγε

Συνάντησέ με στα λουτρά στις 3, Τέο

Δεν χρειάζονταν περισσότερα, Ήξερε αυτή. Αυτά που συνέβησαν εκείνο τ' απόγευμα εμπίπτουν στο νόμο περί ασέμων και γι' αυτό και παραγράφονται.

Όταν μπήκε ο Τούρκος στο σαλόνι με βρήκε με μια κούπα κρασί στο χέρι να χαζεύω το ηλιοβασίλεμα στην Προποντίδα. Δεν το βαριόσουν ποτέ το ηλιοβασίλεμα στην Προποντίδα όλες τις εποχές του χρόνου.

- Είναι και οι δυο στο κελί, γυμνοί, δεμένοι φιμωμένοι και παγώνουν. Ψύχρανε ο καιρός, καιρός για κουβέρτα η καμιά γκόμενα στο κρεβάτι.

- Την πάρτη σου να κοιτάς, εγώ καλυμμένος είμαι από τ' απόγεμα. Βάλε να πιείς κάτι.

Απόρησε λίγο με αυτό το «εγώ καλυμμένος είμαι» αλλά αφού δεν το 'πα σε σας γιατί να το πω σε κείνον ;

- Ζημιές ;

- Μόνον μερικά σολδία.

Μετά από καμιά ώρα, με φορεμένα τα γιλέκα και την χαντζάρα του Τούρκου κρεμασμένη κρατώντας δάδες και λαδοκάντηλα, πήγαμε να τους δούμε. Ο Πολύφημος, με το μάτι καλυμμένο μόλις με είδε άρχισε να γρυλίζει σαν γουρούνι. Ο άλλος, ο Δαμιανός, αν και θυμωμένος ήταν πιο ήρεμος.

- Λοιπόν κορίτσια, ένας από τους δυο τον δίνει κι ο άλλος τον παίρνει αλλά αυτό διόλου δεν μ' ενδιαφέρει. Το τι κάνει ο καθένας με τον κώλο του είναι δικό του θέμα. Εγώ θέλω μόνον απαντήσεις και στο τέλος αυτόγραφα. Το κόλπο το 'χετε καταλάβει, μιλάτε και την σκαπουλάρετε, δεν μιλάτε κι ο Τούρκος από δω σας κόβει το άδαιο κεφάλι. Δεν είναι και τόσο δύσκολο. Φιλαράκια ήσαστε, ο Φιλάρετος θα σου είπε Δαμιανούλη, και για να σας φτιάξω σας λέω ότι κάτι σκληροί Μπλε πριν από σας, ταΐζουνε τα ψάρια από χθες. Τι λέτε να γίνει ;

Ήταν και οι δύο τρομοκρατημένοι και κατάλαβαν ότι δεν αστειευόμουν. Τα γράψαμε όλα σε δύο αντίγραφα και τα υπέγραψαν χωρίς κουβέντα. Πράγμα που ενισχύει την θέση πως κάθε βία είναι περιττή όπου υπάρχει κατανόηση.

- Τελειώσαμε παιδιά, τα έχω όλα αυτά που χρειάζομαι. Το θέμα είναι τι θα κάνω με τις σκατόφατσες σας. Αν σας αφήσω να φύγετε, είστε νεκροί ή σε δυο μέρες απ' τ' αφεντικό σας η σ' ένα μήνα στις ταραχές. Αλλά μπορεί, πονηροί όπως ήσαστε, μόλις φύγετε να την σκαπουλάρετε και να μην ξέρει ούτε η μάνα σας που ήσαστε. Στην κάθε περίπτωση, εγώ προσωπικά δεν δίνω δεκάρα, μου είστε εντελώς άχρηστοι και αδιάφοροι. Ούτε που με νοιάζει αν ξεπαγιάσετε.

Τους πετάξαμε στην θάλασσα. Δεξιά ήταν η Θράκη αριστερά το κέντρο της Πόλης κι ο Βόσπορος. Ας πήγαιναν κολυμπώντας όπου ήθελαν... αν ήξεραν μπάνιο. Όλα τα σκατά επιπλέουν.

Στις καταθέσεις τους τους είχα όλους τους μύλους και τους φουρνάρηδες που εκμεταλλευόντουσαν, ποσά που τσέπωναν αυτοί και ο Μαξιμίμος και τα πάντα για τις προκαθορισμένες ταραχές μετά τα Χριστούγεννα. Τα κουρασμένα μας κορμιά χρειάζονταν ξεκούραση και πήγαμε για ύπνο. Ο Τούρκος δεν ήταν και τόσο κουρασμένος τελικά αλλά αυτό, άργησα να το καταλάβω.

Ήταν έξι νταγλαράδες κι οπλισμένοι φουλ. Μπουκάρανε στην κρεβατοκάμαρά μου αξημέρωτα μες την νύχτα και με πλάκωσαν στο ξύλο. Μ' έσυραν απ' τα πόδια στον διάδρομο και κουτροβαλιστά στις σκάλες. Οι άνθρωποι του σπιτιού τους κοίταζαν έντρομοι. Δυο σκεπαστές καρότσες στην αυλή, έξι ακόμα γορίλες περιμένανε, κανείς μέχρι τώρα δεν είχε πει μια λέξη. Με Πέταξαν μέσα σε μία με τέσσερις από δαύτους που μου κόλλησαν σπάθες και δόρατα στο λαιμό και στο στήθος. Μόλις πήγαινα να πω κάτι, με χτυπάγανε. Άρχισα να πονάω παντού. Ήμουν λιγάκι μπερδεμένος. Αυτές δεν ήταν πρακτικές ούτε του παλατιού ούτε των Πραιτοριανών. Φτάσαμε κάπου, σκοτάδι και μισολιπόθυμος να καταλάβω, και με πήγαν πάλι κουτροβαλώντας σ' ένα υπόγειο. Με πέταξαν μέσα και κλείδωσαν την πόρτα. Πονούσα παντού. Άνοιξε η πόρτα μπήκαν μέσα τέσσερις και μ' έσπασαν στο ξύλο. Κι εγώ δεν ξέρω πόσες φορές άνοιξε αυτή η γαμημένη πόρτα αλλά κάθε φορά που άνοιγε, ερχόντουσαν τέσσερις και με κοπάναγαν.

Η ώρα πέρναγε, δεν είχα ιδέα πόση ώρα ήμουν εκεί, οι επισκέψεις αραίωσαν αλλά το ξύλο, ξύλο. Επαγγελματικό, δεν ένιωθα κανένα σπάσιμο. Πονούσα αφάνταστα όμως και είχα

πάρει αυτοκρατορικό χρώμα. Βιολετί. Τελικά, την τελευταία φορά που άνοιξε η πόρτα τον είδα. Με τα πόδια στην διάσταση, τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος και την σπάθα κρεμασμένη στο πλάι, ο φοβερός και τρομερός αρχιδικαστής Λάνθιμος σύζυγος της Αυρηλιάνας! Ωστε αυτό ήτανε τελικά ! Ένας απατημένος κερατάς που ξεσπάει πάνω στον εραστή αντί να ξεσπάσει πάνω στην τσούλα η την κακογαμημένη γυναίκα του! Ποτέ δεν μπόρεσα να το καταλάβω αυτό με τους κερατωμένους. Ούτε κατά διάνοια να σκεφτούν πως τελικά ίσως φταίνε αυτοί !!! που την παραμελήσανε κι έψαξε η κοπέλα να το βρει αλλού. Ο εραστής φταίει, όχι το τσουλί. Περίεργοι αυτοί οι κερατάδες. Δηλαδή κυρ-κερατά μου, εσένα αν στην έπεφτε μια γκόμενα θα της έλεγες «δεν μπορώ κωλύομαι, είμαι παντρεμένος και πιστός» ;;;;; Και τι θα έλεγες μετά αν σε πλάκωνε ο άντρας της ; Βρωμεροί υποκριτές ηθικολόγοι.

- Δεν έχω αποφασίσει τι θα κάνω μαζί σου ακόμα. Εκμεταλλεύσου την φιλοξενία μας λίγο ακόμα και θα τα ξαναπούμε. Είπε το τέρας και αποχώρησε.

Έκατσα ανακούρκουδα κι έβαλα το κεφάλι μου στα χέρια μου. Η πόρτα ξανάνοιξε κι εμφανίστηκε ο Τούρκος πίσω από την Αουρελιάνα που δαγκωνότανε επειδή μάλλον της έστριβε το χέρι.

- Γιατί άργησες τόσο πολύ, διάολε ;;;;;

- Συγγνώμη αφεντικό, το φταίξιμο όλο δικό μου! Δεν θα επαναληφθεί, στο υπόσχομαι.

Μπορείς να περπατήσεις ;

- Με λίγη βοήθεια, ναι. Δεν έχω σπάσει κόκαλο.

- Σου πάει το μπλε τελικά! Την να την κάνω την τσούλα ;

- Ας την. Δεν φταίει σε τίποτα. Που είναι ο άντρας της ;

- Είχε ένα... ατύχημα, αφεντικό. Εκεί που τα λέγαμε στο μπαλκόνι, πήγε να πιάσει ένα σάλι που ταξίδευε στον άνεμο κι έπεσε απ' το μπαλκόνι στις μαρμάρινες πλάκες της αυλής του.

Η κυρία από δω, είναι χήρα.

- Ρε συ ;;; Τον έσπρωξες ;;;

- Όχι ακριβώς αφεντικό. Ας πούμε πως θα μπορούσα να τον είχα σώσει αλλά δεν το 'κανα.

Ο Τούρκος είχε έναν καταπληκτικό τρόπο να μιλάει για φόνο !!! φεύγοντας είδα τέσσερις φρουρούς ξάπλα και σαν να πήρε το μάτι μου και την λαβή ενός μαχαιριού στο λαιμό του ενός. Έξω μας περίμενε μια σκεπαστή και τα γκέμια τα κρατούσε η Υπατία !!

-Ρε μούργο, έμπλεξες την αδερφή μου σ' αυτό ;

- Βοήθεια έψαχνα και πήρα ότι βρήκα! Εξ' άλλου, γνώριζε και την διεύθυνση. Είχε έρθει χθες να παραδώσει ένα μήνυμα.

- Είσαι καλά Τέο, ρώτησε η Υπατία κοιτάζοντας πίσω.

- Πονάω αδελφή αλλά θα ζήσω. Αχμέτ, δείξε της τον δρόμο μα πάμε να φέρουμε το γιατρό Αβράμιο με την βαλίτσα του σπίτι.

Ο Αβράμιος ήταν Εβραίος, μια νέα μαλακισμένη θρησκεία που άρχισε να εμφανίζεται σιγά σιγά στην Πόλη. Και ακόμα κι αν οι Χριστιανοί τους απεχθάνονταν, δεν είχαμε φασαρίες διότι αφενός ήταν λίγοι κι αφετέρου ήταν ήσυχα ανθρωπάκια, δεν ψαχνόντουσαν για φασαρίες. Κουβαλούσαν την φήμη ότι ήταν εξαίρετοι γιατροί, επιστήμονες, όχι τσαρλατάνοι. Ίσως γι' αυτό και να μην τους συμπαθούσαν σαν γιατρούς! Προτιμούσαν τους κομπογιαννίτες. Ο παππούς είχε μακρά φιλία και αλληλοεκτίμηση με τον Αβράμιο και ως γνωστόν, αυτά είναι κληρονομικά. Φορτώσαμε τον Αβράμιο και την θαυματουργή βαλίτσα του, φτάσαμε σπίτι, πέσανε όλοι πάνω μου να με φροντίσουνε και όταν με κουράσανε τους έδιωξα και κράτησα μόνον τον Τούρκο.

- Πού ήσουν χθες τη νύχτα φύλακα άγγελέ μου ;;

- Ουτς !!! Αυτό πόνεσε αφεντικό. Παρορμητική αρσενικότητα.

- Δεν αντελήφθην ;

- Υπεραιμικές φουσκο-δεντριάς στο υπογάστριο.

- Δεν καταλαβαίνω.

- Κάβλες αφεντικό ! κάβλες. Το κατάλαβες τώρα ; Αλλά δεν θα ξανασυμβεί νύχτα που κοιμάσαι, στο υπόσχομαι.

- Μην λες βλακείες, να ξανασυμβεί όποτε γουστάρεις. Μεγάλο παιδί είμαι τώρα.

- Όταν είναι έξι και τεράστιοι, δεν είσαι. Ας το εκεί που είναι, Νοιώθεις καλύτερα ;

- Καλύτερα από πριν χάρη στις αλοιφές του Αβράμιου. Πως με βρήκες ;

- Ο Πρόβος. Είναι γερά δικτυωμένος στις δημόσιες υπηρεσίες.

- Μια και το 'φερε η κουβέντα, ο Μαξιμίνος έχει ένα δίκτυο που το λέει κατάσκοποι του δρόμου. Αν συνεχίσουμε να κάνουμε αυτή την δουλειά, πρέπει να στήσουμε κι εμείς ένα.

- Εμένα μ' αρέσει κι είμαι μέσα αν το θέλεις κι εσύ.

- Από αύριο λοιπόν, θα ξεκινήσεις να στρατολογήσεις όλους τους ζητιάνους της Πόλης! όσους περισσότερους μπορείς. Λάδωσέ τους και υποσχέσου αμοιβές για πληροφορίες όταν χρειαζόμαστε. Τι λες ;

- Θα σπάσω τα πόδια μου αλλά μπορεί ν' αποβεί χρήσιμο. Ξεκουράσου τώρα. Την νύχτα θα 'μαι απ' έξω.

Σοβαρά το έλεγε αλλά εγώ γέλασα. Υπεραιμικές φουσκο-δεντριές στο υπογάστριο !!!!!
που πάει και τα βρίσκει ο καριόλης.

23 Sophisticated lady

Ο Αβράμιος έμεινε μαζί μας τρεις μέρες φροντίζοντάς με πρωί κι απόγευμα ενθουσιασμένος απ' την φιλοξενία και την μαγειρική της Ελένας. Έφυγε πολύ χαρούμενος και μ' ένα καλό κομπόδεμα. Όλοι μου φερνόντουσαν σαν να 'μουν βασιλιάς, αναγκάστηκα να βάλω τις φωνές « είμαι καλάααααα, φτάνει πια΄ », ο Τούρκος έλειπε όλη μέρα προσπαθώντας να στήσει το δίκτυο των ζητιάνων και τον έβλεπα μόνο το βράδυ να μου τα λέει. Ήδη στην Πόλη η ατμόσφαιρα έβραζε. Αυτό που έλειπε ήταν να ξεχειλίσει. Έπρεπε να κινηθούμε πάλι.

- Αδελφέ μου Αχμέτ, πρέπει να μπορούμε μια νύχτα μέσα στο σπίτι τού Μαξιμίνου.
- Αργά την νύχτα, κοντά στο πρωί που όλοι θα κοιμούνται.
- Ακριβώς. Πως θα το κάνουμε ;
- Όπως την προηγούμενη φορά. Απ' την κεντρική πόρτα! Δυο φρουροί είναι, εύκολα θα τους ακινητοποιήσουμε, δεν νομίζεις ;
- Ας φάμε κάτι ελαφρύ κι έναν υπνάκο και ξεκινάμε στις 2 το πρωί. Τι θα χρειαστούμε ;
- Τα γιλέκα μας, σκοινί και πανιά για φίμωτρο και εργαλεία για γράψιμο. Άστο πάνω μου. Θα μείνω στην πόρτα σου και θα σε ξυπνήσω στις 2.

Ξεκινήσαμε λίγο μετά τις δυο το πρωί όπως είχαμε συμφωνήσει, πηγαίνοντας νοτιοδυτικά στους κατασκότεινους έρημους δρόμους τοίχο-τοίχο κάτω απ' την αστροφεγγιά. Ο Ξερόλοφος, μια ακριβή περιοχή της Πόλης μ' ακριβά σπίτια και παλάτια για πλούσιους και παλατιανούς, ήταν δύο μίλια μακριά. Πάνω από την Μέση και το φόρουμ του Αρκάδιου, κάναμε 15 λεπτά να φτάσουμε και δεν συναντήσαμε ούτε γάτα στον δρόμο μας. Είδαμε τους δυο φρουρούς μέσα στο πόρτικο με δυο λαδοκάντηλα αναμμένα από πάνω τους

- Έναν τοίχο ο καθένας να τους πλησιάσουμε από δεξιά κι αριστερά. Αν έστω κι ένας γυρίσει σε περίπτωση που κάνουμε θόρυβο, τους σκοτώνουμε και τους δυο πετώντας μαχαίρι. Αν τους πλησιάσουμε χωρίς να το καταλάβουν, θα τους εξουδετερώσουμε ταυτόχρονα.

Δεν υπήρχε άλλο καλύτερο σχέδιο κι ο Τούρκος συμφώνησε κουνώντας το κεφάλι του. Σαν τις γάτες τοίχο-τοίχο, χαμπάρι δεν πήραν το πως βρέθηκαν ξάπλα και δεμένοι πλάτη με πλάτη μ' ένα καρούμπαλο στο κεφάλι και μια πατσαβούρα στο στόμα. Δεν αργήσαμε να βρούμε το δωμάτιο του Μαξιμίνου, ήταν το μοναδικό που ένας ευνούχος κοιμόταν απ' έξω. Αυτός ευκολότερα απ' τους άλλους θ' αργούσε να ξυπνήσει αλλά και πάλι, μουγγός θα 'τανε. Περιμέναμε λίγο να συνηθίσουν τα μάτια μας στο σκοτάδι ακούγοντας την βαριά ανάσα του Μαξιμίνου που κοιμότανε. Όταν ξύπνησε ο Μαξιμίνος, είχε τα δυο του χέρια καρφωμένα στο στρώμα απ' τα γόνατά μου, μια πατσαβούρα χωμένη βαθιά στο στόμα κι ένα μαχαίρι να του πιέζει το λαιμό. Προσπάθησε να σκούξει με το φίμωτρο στο στόμα κι ο Τούρκος τον κοπάνησε. Ηρέμησε και τα παράτησε με τα μάτια του έξω απ' τις κόγχες τρομοκρατημένος. Σταγόνες ιδρώτα εμφανίστηκαν στη καράφλα του όταν τον δέσαμε σε μια καρέκλα κι ανάψαμε δυο καντήλια. Όταν μας είδε, κατάλαβε. Πήρα μια καρέκλα απέναντί του και σχεδόν κόλλησα την μύτη μου στην δική του.

- Το κατάλαβες ότι έμπλεξες με κακό σκυλί, απόβρασμα, και τώρα χέστηκες. Μάθε ότι η κόρη σου βρίσκεται στον πάτο τού Βοσπόρου και ταΐζει τα ψάρια, νυφίτσα.

Άρχισε να κουνάει το κεφάλι του αλλά δεν κατάλαβα αν ήταν πόνος για τον θάνατο της κόρης του ή πανικός. Ο Τούρκος τον ξανά κοπάνησε και ηρέμησε. Με κοίταζε μ' απορία αλλά δεν βιαζόμουνα, Ήθελα να ψηθεί απ' το φόβο.

- Άκουσέ με προσεκτικά διότι θα τα πω μόνον μια φορά. Κανονικά θα έπρεπε να σε σκοτώσω εδώ και τώρα για τον θάνατο του νεαρού Κύριλλου αλλά σε χρειάζομαι ακόμα,

Έβγαλα ένα μάτσο χαρτιά απ' την τσάντα μου.

- Εδώ έχω υπογεγραμμένες ομολογίες από τα πρωτοπαλικάρά σου των Μπλε για όλα. Την απαγωγή και τον φόνο της κόρης του Ισίδωρου Άννας, τι δίκτυο με την εκμετάλλευση των μπουρδέλων, τις πληρωμές και τα σχέδια για τι ταραχές και τις καταστροφές μετά τις γιορτές. Αναγνωρίζεις τα ονόματα υποθέτω. Κατόπιν έχω τις δουλειές των Πράσινων με τους μύλους και τους φούρνους και τι μίζες που έπαιρνες. Όμως, τα σχέδια των Πρασίνων για τις επερχόμενες ταραχές είναι πανομοιότυπα με τα σχέδια των Μπλε! Αν σκεφτείς το άσβεστο μίσος που τους χωρίζει, εύκολα αντιλαμβάνεσαι το δολοφονικό σχέδιο από πίσω. Θα υποθέσω ότι το σχέδιο

είναι της αγαπητικιάς σου αυτοκράτειρας Θεοδώρας που έρχεται στα όνειρά σου κάθε βράδυ να την φαντασιώνεσαι, γούστα είναι και δεν μου πέφτει λόγος, κι εσύ ο εκτελεστής του, ο αρχιτσάτσος δηλαδή. Αυτό που ζητάω από την μαύρη ψυχή σου δεν είναι επιβεβαίωση αυτών που σου είπα, γι' αυτό είμαι βέβαιος. Ομολογία υπογεγραμμένη απ' τα χεράκια σου ζητάω. Την Έχω ετοιμάσει για να μην κουράζεσαι και μην ανησυχείς... δεν έχω ξεχάσει τίποτα. Τώρα, θα σου ελευθερώσω το στόμα μα αν κάνεις πως φωνάζεις ο Τούρκος θα σου κόψει το λαιμό με τη μιά. Κούνα την κεφάλια σου αν συμφωνείς.

Την κούνησε και του έβγαλα το φίμωτρο. Ψιθυριστά είπε.

- Δεν μπορώ να υπογράψω τίποτα. Θα με σκοτώσει.

- Και τι σε κάνει να πιστεύεις ρε σκατοκέφαλε ότι δεν θα το κάνω αμέσως τώρα εγώ ; Δεν είδες τι έπαθαν οι δικοί σου ; Δυο είναι στον πάτο της Προποντίδας παρέα με τα ψάρια κι ένας τυφλός που κουτουλάει τους τοίχους. Μπορώ 'όμως να σε γλυτώσω... αν υπογράψεις ομολογία πρώτα.

- Πως ;

- Για τα σχέδια της Θεοδώρας και τα ποτάμια αίμα που πρόκειται να χυθούν δεν μπορώ να κάνω απολύτως τίποτα. Μόνον για την οικογένειά μου και τους ανθρώπους μου νοιάζομαι. Θα σου δώσω δέκα μέρες να ετοιμάσεις το φευγικό σου χωρίς να κάνω τίποτα. Μετά από δέκα μέρες θα πάω να δω την Θεοδώρα και να της ζητήσω να εξαιρεθούν οι δικοί μου άνθρωποι απ' την σφαγή. Για δέκα μέρες θα εξακολουθήσεις να κάνεις ότι κάνεις κι η Θεοδώρα δεν θα καταλάβει τίποτα. Ωστόσο θα ετοιμάζεις την εξαφάνισή σου. Όταν τελικά θα πάω να την δω την ενδέκατη μέρα, θα την έχεις ήδη κοπανήσει.

- Τι εγγύηση έχω πως θα γίνει όπως λες ;

- Καμία. Είναι η μόνη που έχεις στην οποία είσαι ζωντανός. Σε κάθε άλλη περίπτωση είσαι ένα πτώμα. Είτε τώρα αμέσως είτε σε λίγες μέρες που θα τα μάθει η Θεοδώρα.

- Δώσε μου να διαβάσω αυτά που 'χεις γράψει.

Διάβασε αργά και προσεκτικά αυτά που είχε ετοιμάσει και ήταν η ομολογία του. Δεν του ήταν άγνωστα ούτε καινούργια. Σήκωσε το κεφάλι και με κοίταξε ακόμα δύσπιστος.

- Δέκα μέρες ; Να πάω όπου θέλω με ότι μπορώ να μεταφέρω ;

- Έτσι σου είπα και θα το τηρήσω. Ο λόγος μου είναι βαρύτερος απ' τον αυτοκρατορικό αν θες να ξέρεις.

- Τι έχεις στ' άλλα έγγραφα ;

- Αυτά που μου είπαν οι παλληκαράδες σου. Τίποτα παρά πάνω. Αυτοί εκτελούσαν εντολές δικές σου κι εσύ εκτελούσες εντολές της Βασίλισσας.

Αυτή την πελώρια ηλίθια καραμέλα « εκτελούσα εντολές άνωθεν» θα την πιπιλούσαν εις τον αιώνα τον άπαντα τα κάθε λογής αποβράσματα και κατά συρροή δολοφόνοι και όλοι οι άλλοι «θεατές» σαν κι εμένα θα την κατάπιναν αμάσητη.

- Θα υπογράψω. Δέκα μέρες είπες, εντάξει ;

Με την υπογεγραμμένη ομολογία του Μαξιμίνου μαζί με τις υπόλοιπες στην τσάντα, πήραμε τον δρόμο του γυρισμού.

Νωρίς το πρωί, ένας νεαρός έφερε ένα καλάθι με φρούτα για μένα από τον Δάσκαλο Ισίδωρο. Ήταν ένα υπέροχο καλάθι, έργο τέχνης και τα φρούτα πολλά και μερικά άγνωστα, εξωτικά. Μέσα στα φρούτα υπήρχε κι ένα αρκετά βαρύ πουγκί, με χρυσά υπέθεσα. Κράτησα το πουγκί κι έδωσα το καλάθι στην Ελένα λέγοντάς της να μοιράσει τα φρούτα όπως νομίζει και να κρατήσει το καλάθι για τα διαμερίσματά της. Ένας καλός γιός φαίνεται από μακριά, όλες οι μαμάδες το γνωρίζουν. Η Υπατία είχε φύγει πολύ νωρίς για να καλέσει τον Πρόβο και τους δικούς του και μπήκαν όλοι μαζί μέσα.

- Θέλω 24ωρη παρακολούθηση στον Μαξιμίνο για δέκα μέρες. Νύχτα μέρα. Θα ετοιμαστεί να φύγει και θα τον αφήσουμε. Αλλά θα τον παρακολουθούμε συνεχώς, με διπλές βάρδιες για να ξεκουράζονται. Όπου και να πάει, ακόμα και στον διαόλου την μάνα, κάποιος δικός σας θα είναι στο κατόπι του. Και όχι μόνον ένας αλλά δύο, ο ένας να μας φέρνει νέα. Τον Μαξιμίνο θα τον σκοτώσω, εγώ προσωπικά. Η εικόνα του νεαρού Κύριλλου μου στοιχειώνει τις νύχτες. Του υποσχέθηκα να τον αφήσω να φύγει και θα το κάνω αλλά, θέλω πάντα να ξέρω που βρίσκεται. Δεν λυπάμαι τα έξοδα.

Και λέγοντας αυτά άνοιξα το πουγκί του Ισίδωρου πάνω στο τραπέζι. Μια περιουσία ! Το σαγόνι του Πρόβου και του Φλόριαν έπεσε κι αυτό. Ο Φλόριαν με κοίταξε,

- Ένα κάρο λεφτά για το τίποτα , αφεντικό. Τον σκοτώνουμε αμέσως και γλυτώνουμε και κόπο και λεφτά.

- Του έδωσα τον λόγο μου, καλέ μου φίλε και θα τον κρατήσω ακόμα κι αν πρέπει να ξοδέψω μια περιουσία γι' αυτό. Δέκα μέρες να το σκάσει με ότι μπορεί να κουβαλήσει, αυτή

είναι η συμφωνία μου. Αν την ενδέκατη μέρα είναι ακόμα εδώ, τότε ναι, θα πεθάνει στην Πόλη. Αν έχει φύγει, το πιο πιθανόν, θα πεθάνει αλλού.

- Ξέρεις αφεντικό, όταν ο Πρόβος μας μίλησε για σένα και την δουλειά, τελειώνοντας μας είπε « και να ξέρετε παιδιά, αξίζει να πεθάνουμε γι' αυτόν τον τύπο», Είμαι περήφανος να δουλεύω για σένα αφεντικό και πιστεύω ακράδαντα πως ο Πρόβος έλεγε αλήθεια.

Μου έσφιξε το χέρι σαν να 'θελε να μου το ξεριζώσει. Ήταν καλό να έχω τέτοιους ανθρώπους δίπλα μου, ένιωθα μια ασφάλεια, μια σιγουριά.

Ο Τούρκος έλειπε για το δίκτυό του κι εγώ ήμουν έτοιμος να δω την Αυτοκράτειρα. Αλλά κάθε πράγμα στον καιρό του. Επισκέφθηκα το γνωστό μου μαγαζί στην αρχή της Μέσης στο φόρουμ του Κωνσταντίνου στ' Αρτοπώλεια, και παράγγειλα μερικά ακριβά ρούχα, μαλακές μπότες διακοσμημένες με πετράδια και μερικές εσωτερικές τσέπες για κάνα-δυο μαχαίρια. Παράδοση την επομένη. Έξοχα. Γύρισα σπίτι και μελέτησα ξανά όλα μου τα έγγραφα και αποστήθισα όλες τις λεπτομέρειες. Κατόπιν φώναξα την Υπατία. Τρομοκρατήθηκε μ' αυτά που της είπα.

- Τρελάθηκες ;; Προφορικό μήνυμα στην αυτοκράτειρα ; Ούτε μέχρι τον προθάλαμο δεν θα φτάσω!

- Θα τα καταφέρεις περίφημα. Θα πεις σε όποιον σε ρωτάει πως επειδή είναι πολύ σημαντικό δεν μπορούσε να γραφτεί διότι ήταν επικίνδυνο και ότι και να έκαναν, προτιμούσες να πεθάνεις παρά να το μαρτυρήσεις. Μην φοβάσαι δεν θα το κάνουν επειδή θα είναι πιο φοβισμένοι από εσένα. Θα σε δεχτεί όταν μάθει πως είσαι αδελφή μου. Για να την πείσεις να σε δει ολομόναχη, πρότεινέ της να γδυθείς για να δει πως είσαι άοπλη. Όλα θα πάνε πρίμα.

- Για Πότε είναι για να κάνω πρόβες ;

- Σ' εννιά μέρες από σήμερα. Σκέψου τι παραμύθι θα πουλήσεις στους φρουρούς.

Οι αναφορές του Πρόβου σχετικά με τον Μαξιμίνο τις πρώτες μέρες ήταν κοινότυπες αλλά την Τρίτη μέρα κάτι άρχισε να κινείται. Πρώτα, μπήκανε καινούργιοι στο προσωπικό, μπρατσωμένοι. Έπειτα άρχισαν τα σούρτα-φέρτα σε κάτι ταβέρνες ναυτικών κοντά στα Νεώρια κι απ' αυτό συμπεράναμε ότι θα το 'έσκαγε δια θαλάσσης, Έπρεπε υποχρεωτικά να βάλουμε δυο άτομα στο κατόπι του. Ο Πρόβος κατάφερε να βάλει δυο άνδρες στο πλήρωμα του καραβιού. Η απόδραση έγινε την έβδομη μέρα. Βαριά σεντούκια και μεγάλα κοφίνια φορτώθηκαν στο καράβι

που είχε προορισμό την Σάμο. Όταν σάλπαραν και βγήκαν απ' τον Ελλήσποντο, άλλαξαν πορεία κι' αντί για νότια πήγαν ίσια, δυτικά κι έπιασαν Σαμοθράκη. Εκεί ξεφόρτωσε ο Μαξιμίνος και μαζί του και οι άνδρες του Πρόβου. Το λιμάνι της Σαμοθράκης είναι στο βόρειο μέρος και ήταν σχεδόν σίγουρο ότι ο Κόμης θα έβγαινε στην Θράκη. Οι δικοί μας, πιο πονηροί, πέρασαν απέναντι μια μέρα νωρίτερα. Ο Μαξιμίνος κατέφθασε την επομένη με δυο καΐκια, το ένα δεν έφτανε για τα πράγματα που κουβαλούσε, κι αμέσως αγόρασε δύο μεγάλες σκεπαστές καρότσες με τέσσερα άλογα η κάθε μια. Οι δικοί μας κατάφεραν να μπουν στην δούλεψή του για το ταξίδι όταν βγήκε στην γύρα για συνοδούς. Οι άμαξες ξεκίνησαν ένα μακρύ και δύσκολο ταξίδι μες το κρύο, βορειοανατολικά. Μετά από έξι μέρες, έφτασαν στα Μολδαβικά Καρπάθια, στο Χριστιανικό μοναστήρι της Βουκοβίνας. Το τέλος ενός πολύ μακρινού ταξιδιού.

Ο Μαξιμίνος πλήρωσε κι έδωσε τους άνδρες του κι εγκαταστάθηκε στο μοναστήρι. Οι δυο δικοί μας έπιασαν ένα σπίτι εκεί κοντά πάνω στα βουνά και ο ένας έμεινε εκεί ενώ ο άλλος επέστρεψε να μας φέρει τα μαντάτα. Ζήτησα να στείλουν δυο φρέσκους στο βουνό να προσέχουν τον Μαξιμίνο και να τους αλλάξουν σε δύο βδομάδες πάλι. Ήταν η τέλεια κρυψώνα. Δεν πιστεύω πως ο Μαξιμίνος θα έδινε τους όρκους και θα γινόταν μοναχός ! Πολλά λεφτά θα πλήρωσε για φιλοξενία μέχρι να περάσει η μπόρα και μα ξεμυτίσει κάπου πιο ... πολιτισμένα. Αλλά, δυστυχώς γι' αυτόν, δεν θα ζούσε για να δει την κοιλιά του να μεγαλώνει γερνώντας. Με τον Μαξιμίνο μακριά, ήμουν έτοιμος ν' αντιμετωπίσω τον δράκο. Ζήτησα απ' την Υπατία να βάλει μπρος το σχέδιο την επομένη. Απ' ότι έμαθα, δεν δυσκολεύτηκε να φτάσει στο Πορφυρό Δωμάτιο αν και φοβήθηκε μερικές στιγμές. Και βέβαια τούτη η σκύλα την έγδυσε αλλά η φοβερή αδελφούλα μου με στεντόρεια φωνή της είπε.

- Ο αδελφός μου, Θεόφιλος Βάρδας, πρέπει επείγοντως να σας συναντήσει για μια συνομωσία που σκοπό έχει να σας εκθρονίσει και να σας θανατώσει. Στείλτε να τον συλλάβουν αύριο στις 10.

Ούτε παρακαλώ ούτε τίποτα ! Ντύθηκε βιαστικά, γύρισε πλάτη κι έφυγε αμίλητη χωρίς ούτε να χαιρετήσει! Το θρασύτατο διαολάκι. Ετούτη είναι σίγουρα αίμα μου! Έχουμε τα ίδια γονίδια.

25 Sentimental journey

Το επόμενο πρωί, ο Τούρκος ήρθε να με βρει μετά το μπάνιο να μου κρύψει ένα μαχαίρι στα καινούργια μου ρούχα και να μου στερεώσει την καρφίτσα-μαχαίρι στον ώμο.

- Καθόλου δεν μ' αρέσει να σ' αφήσω να πας μόνος σου εκεί γι' αυτήν την δουλειά. Θα περιμένω απ' έξω κι' αν δεν έχεις βγει σε μια ώρα, θα μπω και θα την σκοτώσω.

- Σε δυο ώρες, μπορεί να μ' έχει να περιμένω και να μην την ψήσω γρήγορα. Τότε, αν πρέπει να την σκοτώσεις, κάνε το.

Πήγαμε κάτω στην αυλή, εγώ ντυμένος σαν παλιάτσος, να περιμένουμε να έρθουν να με ... συλλάβουν. Μεγαλόσωμοι αλλά ευγενικοί. Τους είχαν ορμηνέψει πιθανόν και άμαξα σκεπαστή, απόδειξη πως μ' είχε πάρει στα σοβαρά. Τον είδα τον Τούρκο να σιγοτρέχει πίσω μας, δεν φρόντιζε να κρυφτεί. Γρήγορα φτάσαμε, γρήγορα διασχίσαμε τον Χάλκινο προθάλαμο και καθόλου δεν περίμενα στον Πορφυρό προθάλαμο της Θεοδώρας. Ήταν ολομόναχη, δεν ήθελε ν' ακούσει κανένας αυτά που είχα να της πω.

- Σέ γάμο ήσουν ντυμένος έτσι, Βάρδα ;

- Όχι, υψηλότερη, ήθελα να παρουσιαστώ σαν αριστοκράτης υποτακτικός στον αφέντη του. Μήπως πρέπει να γδυθώ όπως η αδελφή μου ;

- Η ξεδιάντροπη σεμνότητά σου δεν θα σ' εμπόδιζε, φαντάζομαι.

- Είμαι σεμνός και συνετός μόνον πάνω απ' την μέση, μεγαλειότητα. Αν θέλετε, κατεβάζω μόνον το κάτω.

- Ήλθες σαν φίλος η σαν εχθρός, Βάρδα ;

- Τίποτα απ' τα δύο. Όμως έχω μια εκ φύσεως απέχθεια και ασέβεια σε κάθε μορφή εξουσίας γενικώς και... σαν θηλυκό, σε βρίσκω γριά και άσκημη για τα γούστα μου.

Το παρατραβούσα! Καλύτερα να ηρεμήσω.

- Αυτή η αναίδεια κι ο σαρκασμός που κουβαλάς, σου 'χει βγει σε καλό ποτέ ;

- Δεν ξέρω. Θα δείξει αν θα βγω όρθιος και περπατώντας η ξάπλα σε φορείο απ' το Πορφυρό δωμάτιο.

- Τι έχεις για μένα ; Άρχισες να με κουράζεις.

- Γνωρίζω τα πάντα για το σχέδιο που έχεις να εξοντώσεις 50 χιλιάδες άτομα μες τις ταραχές τον επόμενο Γενάρη. Σου την χαρίζω την δόξα, θα μείνω απ' έξω και αδρανής. Δεν είναι επειδή δεν με νοιάζει αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτα ν' αλλάξω τα μυαλά 50 χιλιάδων φανατικών και διεφθαρμένων και, ακόμα κι αν μπορούσα, δεν είμαι σίγουρος ότι οι επόμενοι 50000 χρήσιμοι ηλίθιοι θα ήταν λιγότερο διεφθαρμένοι κι αιμοδιψείς απ' τους προηγούμενους. Θα κάτσω στ' αυγά μου και θα βλέπω λοιπόν. Το μόνο που με νοιάζει είναι η οικογένειά μου, το σπίτι μου και οι άνθρωποί μου. Εάν κάτι συμβεί σ' αυτούς... Θα σε καταστρέψω.

- Ποιος νομίζεις πως είσαι βρωμερέ σκλάβε να με απειλεις μέσα στο παλάτι ;;;; Φρουροί !!!!!

- Στάσου μια στιγμή !

το ξεθηκάρωσα, έσκυσα και το έφερα πίσω απ' το σβέρκο μου έτοιμος να της το ρίξω.

- Περίμενε να μιλήσουμε πρώτα και όταν μ' ακούσεις, διάταξε να με σκοτώσουν αν θέλεις. Δεν θ' αντισταθώ.

Ξαναβρήκε την αυτοκυριαρχία της, έκρυψε τον φόβο της βλέποντας το μαχαίρι στα χέρια μου αλλά της έμεινε η έκπληξη. Έδωσε τους φρουρούς που είχαν μπει με την δικαιολογία ότι δοκίμαζε την αποτελεσματικότητά τους και άνοιξα την τσάντα μου κι έβγαλα τα χαρτιά μου.

- Σε παρακαλώ να ρίξεις μια προσεκτική ματιά σ' αυτά που είναι γνήσια αλλά τα έχω σε αντίγραφο, σε σίγουρο μέρος και θα βγούνε στους δρόμους σε όλη την αυτοκρατορία αν κάτι συμβεί σε μένα ή το σπίτι μου. Στο είπα, είναι το μόνον που με νοιάζει, αδιαφορώ για τις καταστροφές. Και όταν τελειώσεις το διάβασμα, μπορείς να γίνεις πολιτισμένη ή ... θανατηφόρα.

Τα πήρε και πήγε αμίλητη μπροστά σ' ένα παράθυρο για να 'χει περισσότερο φως. Περίμενα όρθιος κι αμίλητος μέχρι να τελειώσει. Όταν γύρισε προς το μέρος μου ήταν χλωμή, κάτασπρη παρά τις πούδρες που ήταν πασαλειμμένη.

- Ψέματα !!! Είναι όλα ψέματα. Αυτός ο ηλίθιος Μαξιμίνος θα εκτελεστεί αμέσως.

- Το έχω φροντίσει, βασίλισσά μου, - πήρα το γλυκό μου πάλι, ένοιωθα ότι κέρδιζα – μόλις ομολόγησε. Δεν έπρεπε να εμπιστευθείς ποτέ αυτή την προδοτική νυφίτσα. Όσο για το αν είναι ψέματα, δεν πιστεύω πως μόνον ο λόγος σου μπορεί να σταθεί μπροστά σε τόσο πειστικά έγγραφα που το ένα επιβεβαιώνει τ' άλλο. Θα με σκοτώσεις τώρα ή να πηγαίνω από σιγά σιγά ;

- Τι ζητάς ;

- Τίποτα παραπάνω απ' αυτό που σου έχω ήδη ζητήσει, Δέσποινά μου! Ασφάλεια για μένα και τους ανθρώπους μου, τίποτα άλλο. Δείξε πλήρη αδιαφορία για μένα όπως δείχνω εγώ για σένα και όλο το παλάτι και οι δρόμοι μας δεν θα ξανά συναντηθούν. Το σχέδιο σου θα εκτελεστεί κατά γράμμα, το αίμα θα τρέξει ποτάμι στους δρόμους και οι φωτιές θα φτάσουν ως τον ουρανό. Η καινούργια Βασιλική της Αγίας Σοφίας, πελώρια και μεγαλοπρεπής, θα γίνει σύμβολο όλης της Χριστιανοσύνης.

- Ξέρεις και γι' αυτό ;; !!!!!

- Βασίλισσά μου, έχει καεί κι έχει ξαναχτιστεί ήδη δυο φορές. Τι κακό θα πάθει μια τρίτη αφού θα γίνει εκατό φορές καλύτερη ; Όλοι οι Χριστιανοί θα προσφέρουν τον οβολό τους και πρώτος εγώ. Ο Καππαδόκης να 'ναι καλά.

- Θα σου δώσω ότι ζητησες Βάρδα, και μακάρι να μην συναντηθούμε ξανά γιατί μπορεί να θυμώσω πάρα πολύ.

- Κανείς δεν σε θέλει θυμωμένη βασίλισσά μου και πολύ περισσότερο εγώ.

Υποκλίθηκα και την έκανα με χαλαρά πηδηματάκια προς τα πίσω, ζωντανός και όρθιος. Έξω, έπιασε να βρέχει πάλι και βρήκα τον Τούρκο στη γωνία.

- Καιρός ήτανε ! Αρχισα να έχω φαγούρες.

- Βροχερές φαγούρες μούσκεμα, αδέρφι. Πάμε τρέχοντας, έχω πεθάνει στην πείνα.

Τρώγοντας του είπα τα καθέκαστα και του είπα να το κρατήσει κρυφό απ' όλους παρά μόνον στον Πρόβο και να του πει να κάνει το ίδιο. Απολύτως σε κανέναν. Είχα τις ενοχές μου.

- Διαφώτισέ με αφέντη. Γιατί την λένε Αγία Σοφία αφού δεν υπάρχει κάποια άγια γυναίκα ή μάρτυρας που να λέγεται Σοφία; Όλες οι εκκλησίες είναι στ' όνομα μαρτύρων, να τους θυμόμαστε και να τους υμνούμε μια φορά τον χρόνο.

- Είναι από το Ελληνικό «σοφία», άσχετε φίλε μου, γνώση και σύνεση όπως οι φιλοσοφία ας πούμε, αναφορά για την σοφία του θεού, θεϊκή σοφία. Δεν υπάρχει κανένας άγιος πίσω απ' τ' όνομα.

- Θέλεις να πεις ότι όλοι εμείς οι βαπτισμένοι Χριστιανοί θεωρούμε τον θεό φιλόσοφο ;
Μπορεί κάποιος να είναι συνετός και γνώστης και να μην είναι ταυτόχρονα φίλος μ αυτό ;

- Catch22 μου κάνεις ρε συ πάλι; Πας να κοροϊδέψεις τον αρχικοροϊδευτή ; Πάμε μια βόλτα στα λουτρά να βρούμε καμιά γκόμενα να περάσουμε δυο βδομάδες περιμένοντας να περάσει η μπόρα. Κατόπιν, έχουμε τον Μαξιμίνο που περιμένει.

26 All the things you are

Τις επόμενες δυο βδομάδες τις περάσαμε ήσυχα στο σπίτι. Το «μεγάλο αφεντικό» , η αφεντομουτσουνάρα μου δηλαδή, έδωσε αυστηρές οδηγίες σε όλους, σπίτι, οινοποιείο, μαγαζί στην Μέση, να μείνουν στα σπίτια τους και ν' αποφύγουν τους αγώνες στον Ιππόδρομο ακόμα κι αν ήταν ενθουσιώδεις θαυμαστές. Μερικοί, νεαροί όλοι, δυσφόρησαν αλλά δεν μπήκα στον κόπο να εξηγήσω το γιατί. Βασιλική διαταγή και τα σκυλιά δεμένα και σ' όποιον αρέσει. Από σεβασμό και από συμπάθεια, βάλε και τους διπλασιασμένους μισθούς, το κατάπιαν. Για την ασφάλειά τους επρόκειτο αλλά αυτό δεν το 'μάθανε ποτέ. Αφού έκλεισα αυτό το θέμα, εξήγησα στην Αυγουστίνα το σχέδιό μου για το σπίτι της Ελένας στη Μέση. Μια εμπορική έκθεση για κεραμικά και στον όροφο ένα μικρό χαριτωμένο διαμέρισμα για ένα νέο ζευγάρι με κήπο στο πίσω μέρος. Χωρίς τσιγκουνιές όπως με τα διαμερίσματα των κοριτσιών και με την ίδια αποτελεσματικότητα. Α! και να βρει καινούργιο φούρναρη! Βρήκα μετά το ζευγάρι των φουρνάρηδων και τους εξήγησα το σχέδιο και πήδηξαν στον ουρανό απ' την χαρά τους. Τι μανία κι αυτή με τους ανθρώπους να θέλουν να σου φιλήσουν το χέρι! Ας όψεται η θρησκεία.

Ήρθαν και τα Χριστούγεννα, το σπίτι έγινε μαγαζί και διαμέρισμα κούκλα στην Μέση, τούτη η Αυγουστίνα δεν έπαψε ποτέ να με εκπλήσσει, τούς πήρα όλους απ' το χέρι, μαμά, Σιδωνία και φουρνάρηδες να το δούνε ... απέραντη ικανοποίηση και μετά κατσούφιασμα επειδή τούς είπα πως δεν θ' ανοίξει πριν από το τέλος Ιανουαρίου, χωρίς εξηγήσεις. Ένας μήνας αναμονής ήτανε. Ευκαιρία και για την Σιδωνία να πέσει με τα μούτρα στην παραγωγή να το γεμίσει. Τέλος με τα διαδικαστικά. Επιτυχία.

Ο Τούρκος στο μεταξύ έστηνε το δίκτυο των ζητιάνων-πληροφοριοδοτών μ' επιτυχία. Είχε μαζέψει ήδη καμιά 80αριά που τους είχε χαρτζιλικώσει και περιμένανε. Κι έφτασε το

αξέχαστο στην ιστορία έτος 532 μ.Χ. Τελάληδες σ' όλη την Πόλη διαλαλούσαν τους πρώτους αγώνες του έτους στον Ιππόδρομο παρουσία του αυτοκράτορα βεβαίως

Εδώ φίλε αναγνώστη, ο ταπεινός σου αφηγητής θα προσπαθήσει να σου δώσει μια περιληπτική περιγραφή γι' αυτά που έγιναν με όσο το δυνατόν Ιστορική αλήθεια. Κυκλοφορούν εκατοντάδες βιβλία για το γεγονός για τους περιέργους και απαιτητικούς αναγνώστες.

Οι αρματοδρομίες ήταν η κύρια διασκέδαση του λαού εδώ και μερικές εκατονταετίες αντικαθιστώντας τις μονομαχίες στις αρένες και ήταν πολύ πιο εντυπωσιακές σαν θέαμα αν και όχι λιγότερο βίαιες. Άρματα με τέσσερα άλογα με τον αναβάτη τους, ντυμένα και στολισμένα στα χρώματα της ομάδας που στην αρχή ήταν τέσσερις, άσπροι, κόκκινοι, πράσινοι και μπλε, έκαναν γύρους στον Ιππόδρομο για να βγει ο νικητής. Μπεν-Χουρ είπαμε, να το δείτε. Οι άσπροι και οι κόκκινοι γρήγορα απορροφήθηκαν από τους Πράσινους και τους Μπλε αφήνοντας έτσι μόνον δύο ομάδες στους αγώνες. Ο τεράστιος Ιππόδρομος της Κωνσταντινούπολης σε σχήμα U λέγεται ότι έβαζε 100χιλιάδες άτομα, αριθμός μάλλον υπερβολικός, αλλά ήταν κάμποσες χιλιάδες στις κερκίδες σε κάθε αγώνα. Στη μέση και κατά μήκος του αγωνιστικού χώρου, υπήρχε μια νησίδα διακοσμημένη με γλυπτά απείρου κάλλους και δυο Αιγυπτιακούς οβελίσκους, όλα λεηλατημένα βεβαίως από τις κατακτημένες περιοχές της αυτοκρατορίας.

Ο αυτοκρατορικός θώκος που καταλάμβανε ένα μεγάλο τμήμα της ανατολικής κερκίδας, δέσποζε ντυμένος στην πορφύρα και περιλάμβανε εκτός από τους δυο θρόνους, αρκετές θέσεις για τους ευνοούμενους παλατιανούς επίσημους γλυποκώληδες και τους δούλους τους και φρουρούνταν μέσα- έξω από την αυτοκρατορική φρουρά. Υπήρχε ένα υπόγειο τούνελ που συνέδεε τον αυτοκρατορικό θώκο με τα διαμερίσματα του αυτοκράτορα κατ' ευθείαν απ' το παλάτι που βρίσκονταν ακριβώς δίπλα. Οι οπαδοί των δυο ομάδων, ήταν ένα μίγμα από φίλαθλους, χούλιγκαν, όχλο και πολιτική φράξια ή όλα αυτά μαζί. Παραδοσιακά, οι Μπλε ήταν με την εξουσία και οι Πράσινοι αντιπολίτευση. Η έχθρα μεταξύ τους δεν ήταν μόνον σε αθλητικό πλαίσιο αλλά και πολιτικό. Πολύ αργότερα οι Μπλε θα γίνονταν Δεξιά και οι Πράσινοι Αριστερά. Όλοι πληβείοι ήτανε μόνον που οι Μπλε ονειρευόντουσαν λούσα και χλιδή.

Τσάμπα όνειρα. Οι χρήσιμοι ηλίθιοι υπήρχαν ανέκαθεν. Οι ταραχές ήταν μια συνηθισμένη κατάληξη μετά τους αγώνες. Σπασμένα κεφάλια κι' αναποδογυρισμένοι πάγκοι, μικροσπασίματα σε περιουσίες που είχαν την κακή τύχη να είναι κοντά στον Ιππόδρομο και

γρήγορα οι Πραιτοριανοί κι η προεδρική φρουρά επανάφερε την τάξη. 1500 χρόνια αργότερα... σαν να μην πέρασε ούτε μια μέρα. Οι θεατές-όχλος συχνά μαζεύονταν κάτω από το αυτοκρατορικό θεωρείο και φώναζαν, διαμαρτυρόντουσαν ή απαιτούσαν αλλαγές απ' τον αυτοκράτορα. Καμία σχέση με δημοκρατία, όχλος ήτανε. Αυτά μέχρι σήμερα, 3 Ιανουαρίου 532 όπου επρόκειτο να σημειωθούν μερικές αλλαγές στα συνηθισμένα. 26 αρματοδρομίες στο πρόγραμμα. Από την πρώτη κιόλας, το πλήθος άρχισε να φωνάζει και να διαμαρτύρεται στον αυτοκράτορα για τους ανελέητους φόρους του Καππαδόκη. Όμως τούτη την φορά, βρίζοντας και αναθεματίζοντας κατ' ευθείαν τον αυτοκράτορα και την συμβία του και το χειρότερο, κινούνταν προς το θεωρείο με απειλητικές διαθέσεις. Έσπασαν μερικά κεφάλια ως συνήθως αλλά μετά... βγήκαν σπαθιά και μαχαίρια κι άρχισαν να σκοτώνονται. Οι Πραιτοριανοί αυτήν την φορά άργησαν να επέμβουν !!!!! και στο μεταξύ κάμποσοι είχαν προλάβει να σκοτωθούν.

Τους διέλυσαν στο τέλος συνέλαβαν και μερικούς τους οποίους δίκασαν με συνοπτικές διαδικασίες και τους καταδίκασαν σε θάνατο. 7 άτομα και από τις δυο παρατάξεις-χρώματα. Ταχύτατη εφαρμογή του νόμος και τάξη, όχι μαλακίες και παραγραφές. Στήθηκαν μάνι-μάνι τα ικρίωματα στις αποβάθρες του Βοσπόρου και τους κρέμασαν. Όχι όλους !!!! μόνον 5, όταν ήρθε η σειρά των δυο τελευταίων, κατέρρευσε το ικρίωμα ! Κανείς δεν ξέρει πως και γιατί, φτηνή κι άχρηστη ξυλεία πιθανόν, αλλά το πλήθος το θεώρησε σημάδι απ' τον ουρανό !! θέλημα θεού ! είχανε πέραση τέτοιου είδους μαλακίες τότε, και απαιτούσε την απελευθέρωση των δύο, οι οποίοι μες τον αναβρασμό την σκαπούλαραν και βρήκαν καταφύγιο σε μια εκκλησία που δεν μπορούσαν να τους συλλάβουν. Μπορούσαν όμως να παραμυθιάσουν τον παπά, που τους δηλητηρίασε!!! Το χειρότερο απ' όλα για την συνέχεια ήταν πως ήταν ένας Πράσινος κι ένας Μπλε! Και αυτό ήταν που επέτρεψε στις δύο αντιμαχόμενες φατρίες να ενοποιηθούν και να στραφούν μαζί εναντίον του αυτοκράτορα. Βοήθησε σ' αυτό και η «ουδετερότητα» του Ιουστινιανού προς τις ομάδες αν και παλαιότερα, πριν γίνει αυτοκράτορας υπήρξε θερμός υποστηρικτής και χορηγός των Μπλε που δεν του συγχώρησαν ποτέ την ... ουδετερότητα παρ' όλο που οι αυτοκρατορικές χορηγίες ποτέ δεν σταμάτησαν. Οι ταραχές στην Πόλη συνεχίστηκαν τις επόμενες δέκα μέρες και δεν είχανε να κάνουν με αθλητικές διενέξεις παρά ήταν εναντίον του αυτοκράτορα , Πράσινοι και Μπλε μονιασμένοι. Ο βασιλιάς ανάγγειλε τις λαμπρότερες αρματοδρομίες από ποτέ σε δυο μέρες, στις 16, και υποσχέθηκε πως θα διώξει τον Καππαδόκη και θα μειώσει τους φόρους για να τους ηρεμήσει. Αλλά οι δύο αντιμαχόμενες ομάδες-όχλος είχαν άλλα σχέδια. Απ' την αρχή των αγώνων δεν σταμάτησαν να φωνάζουν και ν' απειλούν και

όρμησαν σαν ένας στο αυτοκρατορικό θεωρείο φωνάζοντας « Νίκα Νίκα», σύνθημα που φώναζαν για τον αγαπημένο τους αναβάτη και τώρα το γύρισαν εναντίον του αυτοκράτορα. Μεγάλο πλήθος, 40χιλιάδες άτομα με άγριες διαθέσεις κι οπλισμένοι, οι φρουροί ανήμποροι, ο όχλος, που δεν είχε φάει τα περί αποπομπής του Καππαδόκη και μείωση των φόρων, ζητούσε ούτε λίγο ούτε πολύ την εκθρόνιση του αυτοκράτορα και της τσούλας του και την αντικατάστασή τους !!! κατατρομαγμένος ο Ιουστινιανός με τους φρουρούς του και την ακολουθία του κρύφτηκα στο παλάτι – να που βοηθάει η υπόγεια σήραγγα- συ σκεπτόμενοι. Και ως γνωστόν, όταν η εξουσία συσκέπτεται, αργεί πολύ ν’ αποφασίσει. Βγήκαν στους δρόμους οι «αγανακτισμένοι» κι αρχίσανε να καίνε ότι βρίσκανε μπροστά τους αρχίζοντας απ’ το Πραιτόριο που ήταν απέναντι, οι Πραιτοριανοί (μπάτσοι) δημόσιοι υπάλληλοι με μισθό ήτανε, γιατί να τα βάλλουνε με το αγριεμένο πλήθος ;περνώντας από του Ζεύξιππου τα λουτρά, μετά φτάσανε στην ΑγιαΣοφιά και τα ισοπεδώσανε όλα. Στάχτη και μπούρμπουλη. Σιγά μην έδιναν σημασία στα έργα τέχνης! Στο παλάτι δεν μπήκανε, ήταν πολλοί οι φρουροί στην πόρτα, και πιάσανε τους δρόμους, καίγοντας, σπάζοντας και σκοτώνοντας ότι βρίσκανε στο διάβα τους. Μερικοί τολμηροί, πήγανε και ξεσηκώσανε τον καημένο τον Υπάτιο, ανιψιό του προηγούμενου αυτοκράτορα Ιουστίνου και με το ζόρι -δεν ήθελε αυτός ο φουκαράς- τον έσυραν μαζί με την γυναίκα του, τους ανέβασαν πάνω στον αυτοκρατορικό θρόνο στο θεωρείο του Ιπποδρόμου και τους έντυσαν στην Πορφύρα βάζοντάς τους ένα στέμμα !

**παρένθεση. Ετούτος ο Υπάτιος, αν και είχε έννομο συμφέρον για τον θρόνο, ποτέ του δεν παραπονέθηκε ούτε κακία κράτησε στον Ιουστινιανό. Γερουσιαστής ήτανε, γερουσιαστής παρέμεινε κι έκανε την δουλίτσα του σεμνά και ταπεινά. Αυτό το μούτρο ο Ιουστινιανός που φοβότανε για τον θρόνο του τον καθαίρεσε από γερουσιαστή ! Αλλά ούτε και τότε αντέδρασε ο Υπάτιος. Πήρε την γυναικούλα του, αποτραβήχτηκε απ’ τα κοινά και ζούσε ήσυχα την ζωούλα του χωρίς να πειράζει κανέναν. Είναι κι ο Πρόβος στο κόλπο! Ο δικός μας Πρόβος που και αυτός ήταν ανιψιός του Ιουστίνου και διώχτηκε από τον Ιουστινιανό κι αυτός με δίκες και κατασχέσεις! Οι στασιαστές πήγαν πρώτα να βρουν τον Πρόβο!!! Αυτός όμως ήταν*

*ορμημένος και καλά κρυμμένος από πριν. Για να τον εκδικηθούν που δεν ήταν εκεί (!!!!!) του έκαψαν το σπίτι. Και μετά πήγαν στον Υπάτιο. * παρένθεση*

Στο παλάτι συσκέπτονταν ακόμα, λιγάκι περισσότερο φρικαρισμένοι με τον Υπάτιο στο μπαλκόνι με στέμμα και πορφύρα. Σειρά μας τώρα, σκέφτονταν. Εδώ συμβαίνει το εξής παράδοξο. Όλοι αυτοί οι ακόλουθοι και σύμβουλοι του αυτοκράτορα που ... συσκέπτονται, στην ουσία τον μισούν και τον απεχθάνονται ανέκαθεν διότι δεν είναι δικός τους!! Δεν είναι ούτε ευγενής ούτε με βασιλικό αίμα, ένας άξεστος χωρικός βάρβαρος από την Ιλλυρία που δεν μίλαγε ούτε Ελληνικά! Και τον συμβουλέψανε να την κοπανήσει, είχανε μάλιστα ετοιμάσει και πλοίο που περίμενε έτοιμο να σαλπάρει και ο χέστης κοντοπίθαρος ήταν έτοιμος να κάνει τον πήδο και να γλυτώσει τον κώλο του. Αυτοί, οι ευγενείς αριστοκράτες, όποιος άλλος αυτοκράτορας ανέβαινε, πάλι τον κώλο θα του γλύφανε διότι, όταν έχεις ήδη γλείψει ένα, όλοι οι άλλοι κώλοι ίδιοι είναι ! Και σ' αυτό ακριβώς το σημείο, μ' ένα τεράστιο ταρατατζούμ, μπαίνει στην σκηνή η Θεοδώρα, η αρκουδοχορεύτρια πρώην πόρνη κι έκφυλη συνοδός πολυτελείας, ο εγκέφαλος της συνομοσίας. Το λογύδριό της όλο έμπνευση, έχει περάσει στην Ιστορία με τον Ισοκράτη και το πορφυρό σάβανο σαν ενθαρρυντικός λόγος. Και ο βασιλιάς άλλαξε γνώμη ! Μπουρμπούτσαλα, κανονισμένο από πριν ήτανε. Δεν πάω πουθενά, σφάχτε τους όλους. Έτσι απλά.

Βγήκανε στους δρόμους οι έμπιστοι στρατηγοί του αυτοκράτορα, Βελισάριος, Ναρσής και Μούνδος καβάλα στ' άλογα και ... κλάψανε 50χιλιάδες μανούλες. Δυο βδομάδες έκανε να πλυθεί το αίμα απ' τους δρόμους. Μαζί με τα ξερά και τα χλωρά, διακρίσεις δεν κάνουμε. Ο φουκαράς ο Υπάτιος και η γυναίκα του αποκεφαλίστηκαν αμέσως, ο δικός μας Πρόβος συνελήφθη κι απελευθερώθηκε ελλείψει στοιχείων(δάκτυλος Θεοδώρας;) , όλοι όσοι γλύτωσαν την σφαγή του στρατού των στρατηγών και ήταν μέλη των Πράσινων ή των Μπλε, θανατώθηκαν χωρίς δίκες. Κι εμείς μιλάμε για Χίτλερ, Στάλιν και άλλους γνωστούς χασάπηδες. Την ίδια Ιστορία διδάχτηκαν κι αυτοί με εμάς. Δεν τα εφεύραν , τα αντέγραψαν.

Ο οίκος Βάρδα, οινοποιείο, μαγαζί κ.τ.λ. και όλοι μέσα σ' αυτόν δεν είχαν ουδεμία απώλεια μέσα σ' ετούτο τον Γενάρη που όλος ο κόσμος σήμερα γνωρίζει σαν « η στάση του Νίκα». Η Θεοδώρα κράτησε τελικά τον λόγο της. Μόνον εμείς, εσείς και ο ταπεινός σας αφηγητής, ξέρουμε τι πραγματικά έγινε.

27 Every time we say goodbye

Η Πόλη άρχισε ξανά σιγά σιγά να ξαναβρίσκει τον παλιό πολύβουο ρυθμό της, οι άνθρωποι επέστρεψαν στις ασχολίες τους και στο να επισκευάζουν ρημαγμένα σπίτια ή να τα ξαναχτίζουν απ' την αρχή. Ο αυτοκράτορας, ευγενική ψυχή, μήνυσε στον φοροεισπράκτορα του, ο Καππαδόκης παρέμεινε, σιγά μην τον άλλαζε, να το πηγαίνει λάου-λάου με τους φτωχούς και να τα παίρνει περισσότερο απ' τους πλούσιους και τα μοναστήρια, ο πόλεμος με την αυτοκρατορία της Περσίας ήταν στο φόρτε του και η ΑγίαΣοφιά χρειαζόνταν πολλά χρήματα για να ξανασηκωθεί αν κι έλεγαν πως ο Αρτέμιος κι ο Ισίδωρος είχαν σχεδόν τελειώσει με τα σχέδια και τα έργα δεν ήταν μακριά.

Εμείς όμως, « Θ. Βάρδας και συνεργάτες, Ιδιωτικός Ερευνητής, 3ος όροφος» που έγραφε η ξύλινη ταμπέλα στο πόρτικο, είχαμε ακόμα ατελείωτες δουλειές σ' εκκρεμότητα. Η εικόνα του νεαρού Κύριλλου ερχόταν κάθε βράδυ στα 'όνειρά μου επειδή θεωρούσα τον εαυτό μου αποκλειστικά υπεύθυνο. 40 χιλιάδες και βάλε άτομα είχαν πεθάνει μερικές μέρες πριν και ο άνθρωπος που το έστησε ήταν σε βουνίσσιες διακοπές στα Καρπάθια. Δικαιοσύνη σημαίνει τιμωρία. Δηλαδή εκδίκηση. Μόνον οι Εβραίοι το λένε καθαρά. «οφθαλμός αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος». Οι άλλοι μιλάνε για μεταμέλεια, συγχώρεση, μετάνοια και λύτρωση και άλλες αηδίες ενώ στην ουσία περί εκδικήσεως πρόκειται. Η νόμιμη εκδίκηση ονομάζεται δικαιοσύνη, η προσωπική εκδίκηση είναι παράνομη. Άντε να τα εξηγήσεις αυτά στον Τούρκο και θα σου την βγει με Catch 22. Δεν έβλεπε την ώρα να ξεκινήσουμε για να βρούμε τον Μαξιμίνο και να του φάει το λαρύγγι με τα δόντια. Την δικαιοσύνη, ουδεμία σχέση με το δίκαιον, το σωστό, την είχε χεσμένη. Περισσότερο τους επαγγελματίες της, νομοθέτες, δικαστές, δικηγόρους και λιγότερο με την ίδια την έννοια. Ο Τούρκος δεν ήξερε τον Αριστοτέλη αλλά οι

απόψεις του περί ηθικής, λέξη ασύμβατη με την δικαιοσύνη, ήταν ταυτόσημες μ' αυτές του Σταγειρίτη.

- Οι νομοθέτες βάζουν νόμους, αφέντη, κι οι δικαστές δικάζουνε και ρίχνουν ποινές. Απ' αυτούς, ποιος θα μας προφυλάξει ;

Το λατινικό *Quis custodiet ipsos custodes?* Με Τούρκικη ελεύθερη μετάφραση. Για την περίπτωση του Μαξιμίνου συμφωνούσα απόλυτα. Ήμουν απόλυτα πεπεισμένος ότι για όλα αυτά τα οποία ήταν υπεύθυνος, έπρεπε να πεθάνει. Και ο Κύριλλος απαιτούσε να το κάνω εγώ.

Ο δεύτερος αγγελιοφόρος μας από τους άνδρες του Πρόβου είχε επιστρέψει πριν από μερικές μέρες. Μας είπε ότι ο Μαξιμίνος δεν έχει βγει ποτέ έξω απ' το μοναστήρι. Κάποιος έφτασε στο σημείο να μπει μέσα κρυφά και τον είδε να σουλατσάρει στον κήπο ρίχνοντας λάγνα βλέμματα σε νεαρούς μοναχούς. Ξεμονάχιασαν κι έναν μοναχό που είχε βγει στην πόλη για δουλειές και μετά από την τέταρτη-πέμπτη κούπα κρασί που τον κέρασαν, τους έδωσε λεπτομέρειες. Ο επισκέπτης ήταν ΒΠΠ και δεν έπρεπε να ενοχληθεί. Οι διαταγές του ηγούμενου ήταν σαφείς. Ήταν φιλοξενούμενος με όλες τις ανέσεις. Ποιος ξέρει τι ενοίκιο πλήρωνε. Στη έβδομη κούπα δωρεάν τους έφτιαξε ένα σχέδιο του εσωτερικού της μονής και σημείωσε τον χώρο που βρισκόταν ο Μαξιμίνος. Το γερό φιλοδώρημα τον αντάμειψε για τον κόπο του. Ωρα να ετοιμαστούμε για μακρινό ταξίδι. Μόνον οπλισμό και βαριά ρούχα χρειαζόμασταν. Κι ένα πουγκί λεφτά για φαγητό και πανδοχεία στο δρόμο. Δύο γερά άλογα και φτηνιάρικα ρούχα για να μην κινήσουμε την περιέργεια των ληστών του δρόμου, πήραμε την Εγνατία προς το Μακεδονικό λιμάνι της Θεσσαλονίκης, κάνοντας συχνές στάσεις για φαγητό και ξεκούραση. Δεν τα καταφέραμε ν' αποφύγουμε τους ληστές του δρόμου. Δυο φορές μας την πέσανε. Κακό του κεφαλιού τους, αυτών που ζήσανε για να το θυμούνται.

Ο παππούς είχε ένα φίλο στην Θεσσαλονίκη, Εβραίο κρασέμπορο και ο Χαρίδημος μ' είχε εφοδιάσει με μία επιστολή. Μας φιλοξένησε στο σπίτι του ένα βράδυ και μας βοήθησε να βρούμε καινούργια άλογα παζαρεύοντας την τιμή. Αφήσαμε την Θεσσαλονίκη και πήγαμε όλο βόρεια να βρούμε τον Δούναβη και... πατήσαμε χιόνι. Δύσκολο ταξίδι, χιόνι και παγωνιά, ανέβα-κατέβα βουνά και λόφους μετά από επτά μέρες φτάσαμε.

Οι άνθρωποι μας εκεί μας ενημέρωσαν πως τίποτα δεν είχε αλλάξει. Είχαν επίσης καταφέρει ν' ανακαλύψουν και νιά κρυφή πόρτα, ένα άνοιγμα στον εξωτερικό τοίχο του μοναστηριού καλυμμένο εντελώς κάτω από αναρριχόμενο κισσό, είσοδος-έξοδος για τούς «άτακτους» καλόγερους, νεαρούς κυρίως που έψαχναν σαρκικές απολαύσεις έξω. Κάναμε μια

επιτόπια έρευνα, μελετήσαμε το σχέδιο, φαινόταν εύκολο να γίνει. Αποφασίσαμε να το κάνουμε το ίδιο βράδυ. Καθαρός ουρανός πάνω απ' το χιόνι, μισογεμάτο φεγγάρι, δεν συναντήσαμε κανένα εμπόδιο. Βιαζόμασταν, για δουλειά είχε έρθει, μόλις βρήκαμε το δωμάτιο του Μαξιμίνου μ' οδηγό το σχέδιο που μας είχανε δώσει ξεμπερδέψαμε αμέσως. Έδωσα στον Μαξιμίνο ελάχιστο χρόνο μ' ανοιχτά τα μάτια να προλάβει να δει την Νέμεσή του και του έκοψα τον λαιμό μέχρι το κόκαλο. Σε πέντε λεπτά ήμασταν έξω. Ούτε να ξημερώσει δεν περιμέναμε. Πήραμε ότι είχαμε να πάρουμε και στον δρόμο αμέσως. Στην επιστροφή ήμασταν τέσσερις αλλά, στις επόμενες μέρες του ταξιδιού στον γυρισμό, ελάχιστα μιλήσαμε. Στη άφιξη, πέσαμε πάνω σ' ένα χαρούμενο πλήθος ατόμων και βρήκαμε πάλι τα υπέροχα φαγητά της Ελένας. Καταχέιμωνο στην Πόλη, χιόνι δεν είχε αλλά η υγρασία απ' την θάλασσα έφτανε μέχρι το κόκαλο. Τελείωσα ; Όχι. Είχα ακόμα ένα βάρος να με πλακώνει και δεν είχε καμία σχέση με εκδίκηση, δικαιοσύνη και σκοτωμούς.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Υπάρχει μια απόλυτη υποκρισία στο Χριστιανικό Δόγμα, ένα «άχραντο μυστήριο», αυτό που ανατολικοί και δυτικοί ονομάζουν «εξομολόγηση» η οποία συνδεδεμένη με την «μετάνοια, μεταμέλεια» γίνεται φάρσα αγγίζοντας τα όρια του γελοίου. Εν τούτοις, δεν μπορεί κανείς ν' αρνηθεί ότι όταν κουβαλάς ένα βαρύ φορτίο στην πλάτη και σου πλακώνει το στήθος στοιχειώνοντας τις νύχτες σου, αν το μοιραστείς με κάποιον, ξαλαφρώνεις, έστω και λίγο. Οι δόκτορες Φρόιντ και Γιούνγκ δεν ήταν διαθέσιμοι, αν και δεν έβλεπα πως θα μπορούσαν να με βοηθήσουν. Ο μοναδικός άνθρωπος που θα μπορούσε ήταν πεθαμένος. Κι' έτσι, πήρα ένα μπουκέτο λουλούδια και πήγα στον τάφο του παππού.

- Λοιπόν παππούλη ; Είσαι περήφανος για μένα ; αυτό ήταν που ονειρευόσουν ; Να ταξιδεύω 3000 μίλια μες το χιόνι απλά για να σκοτώσω έναν άνδρα έστω κι αν το άξιζε ; Να ξεριζώνω μάτια από ζωντανούς ανθρώπους και να τα σκορπάω στο πάτωμα; Να βάζω τον Αχμέτ να σπάει κόκαλα; Να κάθομαι και να βλέπω να σφάζονται 40 χιλιάδες και να μην κάνω τίποτα ; Μήπως τελικά είμαι σαν τον πατέρα μου ; Με τα ίδια γονίδια ; Όλη σου την ζωή προσπάθησες να με σώσεις απ' όλα αυτά και μου πρόσφερες μια ευρεία κλασσική παιδεία με σπουδαίους δασκάλους, μέχρι την Αθήνα στην Ακαδημία του Πλάτωνα, επιμένοντας πάνω στην λογική, την αιτία και την αλήθεια αλλά πάντα μακριά από θρησκείες και προκαταλήψεις και το έκανα πολύ χαρούμενος. Ανακάλυψα την τεράστια και μοναδική σημασία τους. Κοίταξέ με σήμερα ! Πως το 'πες αυτό ; Η βία κι η εκδίκηση είναι εγγενείς ατέλειες στην ανθρώπινη φύση ; Τώρα μου το λες διάολε που τα χέρια μου στάζουν φρέσκο αίμα ; Αυτός ήταν ο λόγος που άφησες τον Αχμέτ να μ' εκπαιδεύσει ; Να με κάνει θανατερή μηχανή σαν κι αυτόν ; 40 χιλιάδες άτομα σκοτώθηκαν, παππού, κι εγώ το ήξερα και καθόμουν και κοίταγα. Μόνον κοίταγα ! Πως ; Το να προστατέψω τους δικούς μου ήταν μια εξ' ίσου ευγενική πράξη ; Δηλαδή θυσίασα 40000 για να σώσω 150

δικούς μου ; Αυτήν την ευγένεια εννοείς ; « να κοιτάς την δουλειά σου και να μην μπλέκεις» είναι άλλη μια εγγενής ατέλεια στην ανθρώπινη φύση μήπως ; Σαν πολλές ατέλειες να μαζευτήκανε. Λοιπόν παππού, κατά πως φαίνεται θα πρέπει να ζήσω μαζί του. Κάτσε απ' έξω και κοίτα. Τι ; Έτσι θα 'ναι και μετά από 2000 χρόνια ; Όλοι οι πεθαμένοι γίνονται προφήτες... μετά θάνατον.

Από νωρίς κατάλαβες πως δεν είχα μέλλον ούτε με το εμπόριο ούτε με τις επιχειρήσεις. Για φιλόσοφο- διδάσκαλο με ονειρευόσουν. Σου πέρασε όταν κατάλαβες ότι δεν έχω την απαιτούμενη υπομονή και καθόλου ανέχεια, και μ' έβλεπες να μεγαλώνω κακότροπος, αυθάδης, βρομόστομος και μπορεί μα το διασκεδάζεις αλλά ξέρω πως δεν σ' άρεσε. Μου είπες πως δεν υπάρχει κάτι σαν το καλό-κακό η το θεός-διάολος, το ένα δημιουργεί το άλλο και αντιστρόφως. Μου είπες ότι αν υπάρχει κάτι άξιο ν' αγωνιστείς είναι το σωστό και το λάθος, η αιτία και η μία και μοναδική αλήθεια. Ε! λοιπόν γεροντάκι, Αυτό αποφάσισα να κάνω στην ζωή μου. Να είμαι δίκαιος, να πολεμάω το καλό και το κακό και ν' αναζητώ την μια και μοναδική αλήθεια και την αιτία της. Στις μέρες μας το λένε « ιδιωτικός ερευνητής» , ντετέκτιβ, P.I, dick, shamus, sleuth, gumshoe etc.

ΤΕΛΟΣ

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΓΛΟΥ

14 ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ – BYZANTINO NOYAP

Θεόφιλος Βάρδας 2

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τίτλοι Jazz Standards- playlist Facebook VAN DIMI

Κλικ στα Περιεχόμενα= σελίδα βιβλίου. Κλικ στον τίτλο στο κείμενο= video Youtube
δικής μου επιλογής. Έχει πολλά

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

- 1 Is you is or is you aint my baby.
- 2 Call me irresponsible
- 3 Secret love
- 4 I've got you under my skin
- 5 The night has a thousand eyes
- 6 Well you needn't
- 7 Strange fruit
- 8 Between the devil and the deep blue sea
- 9 Doxy
- 10 Love me or leave me
- 11 Nice work if you can get it
- 12 Round midnight
- 13 But not for me
- 14 Thanks for the memory
- 15 East of the sun
- 16 They all laughed
- 17 I can't get started
- 18 ΕΠΙΔΟΡΡΙΟ Tangerine (cream)

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Καθόλου δεν με νοιάζει αν πουλήσω βιβλία πολύ περισσότερο αν περνιέμαι ή όχι για συγγραφέας. Δεν διαφημίζομαι σαν τέτοιος αν και έχω γράψει μερικά που έχουν εκδοθεί στο AMAZON και στ' Αγγλικά. Δυστυχώς το AMAZON δεν εκδίδει βιβλία στα Ελληνικά αλλά υπάρχουν άλλες πλατφόρμες όπου τα βιβλία μου κυκλοφορούν ελεύθερα σε μορφή EBOOK .

Οι επικοινωνιακές μου δραστηριότητες είναι σχεδόν μηδενικές έως ανύπαρκτες. Θέμα χαρακτήρα και επιλογών. Περισσότερο αντικοινωνικός από επικοινωνιολόγος στην εποχή Facebook και smartphones. Κατά συνέπεια δεν προσδοκώ σε διαφήμιση και προώθηση των βιβλίων μου.

Γέρασα πιά, στην απομόνωση και στην ξενιτιά, φαφούτιασα και καράφλιασα και δεν μένει πια κάτι άλλο εκτός από κάποιος να σβήσει το φως. Αλλά... όταν γράφω, ξεχνιέμαι. Ταξιδεύω στην Ιστορία, φαντασιώνομαι δράση και ντετέκτιβ Νουάρ, εκφράζω οργή και αφορισμούς, καθαρά προσωπικές απόψεις. Έτσι, το γράψιμο μου προσφέρει μια διέξοδο στα γεράματα, με «παλιμπαιδίζει» και με διασκεδάζει γεμίζοντας τις μέρες μου και με κανέναν τρόπο δεν προσπαθεί να με κάνει να «κονομήσω», όχι πως θα με χάλαγε δηλαδή αλλά... Καρτεσιανός Πραγματιστής δηλώνω -και ηδονιστής συνάμα- έχω από καιρό πάψει να ονειρεύομαι.

Θα δανειστώ ένα τσιτάτο από τον Μπορίς Βιάν και το πρόλογο του βιβλίου του «Ο αφρός των ημερών» “l'écume des jours”

«Για δυο μόνο πράγματα αξίζει να ζεις. Το ένα είναι ο έρωτας με τις ωραίες γυναίκες και το άλλο είναι η μουσική του Duke Ellington. Όλα τ' άλλα πρέπει να εξαφανιστούν διότι όλα τ' άλλα είναι πολύ άσχημα.»

1. Is you is or is you ain't my baby

Ο γερουσιαστής Μαυρίκιος, ντυμένος στην πένα μες τα φανταχτερά του ρούχα και την αλαζονική του έπαρση, ήταν θυμωμένος. Πήγαινε πάνω-κάτω στο γραφείο κατακόκκινος και τα μάτια του πέταγαν φλόγες. Ο Τούρκος απαθής και ανέκφραστος τον κοίταζε επίμονα κι εγώ, αφού του είχα δώσει την αναφορά μου... περίμενα, κάτι να συμβεί ή να ειπωθεί. Ξαφνικά, και χωρίς να πει λέξη, ο γερουσιαστής Μαυρίκιος άρπαξε με μανία μια καρέκλα και την εξεσφενδόνισε στο παράθυρο πίσω απ' το κεφάλι μου. Καθόλου σίγουρος δεν είμαι αν αστόχησε ξεπίτηδες το παράθυρο όμως δεν την γλύτωσε. Η ιπτάμενη καρέκλα το έκανε χίλια κομμάτια και έπεσε σπασμένη πάνω στα τείχη της Βασιλεύουσας στην Προποντίδα. Όταν γύρισα το κεφάλι μου απ' το σπασμένο παράθυρο, ο γερουσιαστής κρεμόταν πέντε πόντους απ' το πάτωμα με τον Τούρκο να τον έχει αρπάζει απ' τον λαιμό. Η μάπα του ήταν πάντα κατακόκκινη και τα μάτια του πέταγαν φλόγες ακόμα μόνον που τώρα είχαν πεταχτεί έξω απ' τις κόγχες τους! Έκανα νόημα στον Τούρκο να χαλαρώσει λίγο, ο τρομοκρατημένος Μαυρίκιος πήρε μια ανάσα, τον κοίταξα ίσια στα μάτια και του 'πα.

- Ο αγγελιοφόρος φταίει πάλι, έτσι; Μου ζήτησες να παρακολουθήσω την χαριτωμένη γυναίκα σου επειδή είδες μερικά σημάδια που σου έβαλαν ψύλλους στ' αυτιά και που δεν μου τα είπες και το έκανα. Σου είπα ότι τον παίρνει ασύστολα με στρατιώτες και μερικές φορές με δύο ταυτόχρονα.

- Κι' έπειτα, η αξιότιμη αξιοθρήνητη ευγένειά σου μου ζήτησε λεπτομέρειες οι οποίες, όπως χαρακτηριστικά σου είπα, δεν είχαν καμία σημασία αλλά εσύ επέμεινες. Εγώ φταίω που το ξέκωλο η γυναίκα σου πήρε δυο νταγλαράδες σάντουιτς και στις δυο τρύπες; Εγώ απλά

παρακολουθούσα αθέατος επειδή αυτό μου είχε ζητήσει να κάνω, προσπάθησα ν' αποφύγω τις λεπτομέρειες αλλά εσύ επέμεινες, το ήθελες με λεπτομέρειες! Για να φάω την καρέκλα κατακέφαλα μέσα στο ίδιο μου το σπίτι ή για να μείνω χωρίς παράθυρο στο καταχείμωνο; Μ' ένα νεύμα ο Τούρκος θα σου τσακίσει τον λαιμό και κανείς δικαστής δεν θα βρεθεί να με δικάσει. Ήρθες στο σπίτι μου να με σκοτώσεις, κυρ-γερουσιαστή;

Έντρομος άρχισε να κουνάει το κεφάλι του δεξιά-αριστερά σαν τρελός

- Το φαντάστηκα.

Έκανα νόημα στον Τούρκο να τον αφήσει να κάτσει σε μια καρέκλα. Ο αξιολύπητος κερατωμένος γερουσιαστής έβαλε τα κλάματα.

- Η αμοιβή μου τώρα, αγαπητέ γερουσιαστή, μόλις διπλασιάστηκε. Δύσκολα βρίσκεις μάστορα για το παράθυρο στις μέρες μας, ειδικά τον χειμώνα.

- Ζητώ ταπεινά συγνώμη γι' αυτό το ξέσπασμα, αγαπητέ Βάρδα, ήμουν εκτός εαυτού χωρίς αυτό μα είναι δικαιολογία. Δεν έχω αντίρρηση να διπλασιάσω την αμοιβή που συμφωνήσαμε. Δεν είναι τα χρήματα το πρόβλημα, η αξιοπρέπεια είναι.

- Λυπάμαι για την απογοήτευση που αφορά τον έγγαμο βίο, γερουσιαστή, αλλά στις μέρες μας, σε τούτη δω την Πολιτεία, είναι συνηθισμένο φαινόμενο οι κυράδες να την βρίσκουν με καλοθρεμμένους στρατιώτες. Δεν με νοιάζει ούτε μ' ενδιαφέρει το φαινόμενο. Ξέρω πως είσαι ένας αξιοπρεπής και σεβαστός γερουσιαστής και το γεγονός πιθανόν να επηρεάσει αρνητικά την εικόνα σου στον δημόσιο βίο αλλά κι' αυτό είναι μακράν έξω απ' τα ενδιαφέροντά μου. Απλός αγγελιοφόρος είμαι, συχνά άσκημων ειδήσεων, σπάνια καλών και όταν μια υπόθεση κλείνει, για μένα κλείνει και ξεχνιέται εντελώς. Αυτό το πουγκί που επιμελώς κρύβεις κάτω απ' τον μανδύα σου, άφησέ το ολόκληρο στην χαμογελαστή δεσποινίδα στο κουβούκλιο φεύγοντας και αν ποτέ μας ξανά χρειαστείς για κάτι άλλο, πολύ θα το χαρούμε.

- Όλο θα το αφήσω, αγαπητέ, όλο. Αλλά, ένα να ξέρεις. Μένω για πάντα υποχρεωμένος απέναντί σου και μην διστάσεις να ζητήσεις την συνδρομή μου αν κάπου μπορεί να σου φανώ χρήσιμος.

Έσκυψε φεύγοντας για να μην κουτουλήσει την πόρτα με τα κέρατά του και με τον Τούρκο στο κατόπι του πέρασε από την Υπατία να τακτοποιήσει τον λογαριασμό του.

Το πρακτορείο, «Βάρδας και συνεργάτες, Ιδιωτικές έρευνες» δεν έμεινε χωρίς δουλειές μετά την στάση του Νίκα. Εξαφανισμένα άτομα, νεαρές δεσποινίδες που την κοπάνησαν απ' το σπίτι μόλις ξεπαρθενιάστηκαν, απατημένοι και απατημένες σύζυγοι, κερατωμένες γυναίκες συνήθως, ο γερουσιαστής ήταν μειοψηφία. Ο κερατάς τελικά, είναι ο τελευταίος που το μαθαίνει, μετά από τον φούρναρη, τους γείτονες και τους πλανόδιους της αγοράς. Η Υπατία δεν σταμάτησε ποτέ να μας εκπλήσσει με τις ικανότητές της, το δίκτυο των ζητιάνων πολλές φορές είχε προσφέρει αξιόπιστες πληροφορίες, το μαγαζί της Σιδωνίας στην Μέση και οι διαχειριστές του τα πήγαιναν περίφημα, ακόμα και η μητέρα-Ελένα δεν είχε κανένα παράπονο. Δεν ήταν τόσο συναρπαστικό όπως το είχαμε φανταστεί, λιγάκι βαρετό ήτανε και τα λεφτά που βγάζαμε δεν τα χρειαζόμασταν στην ουσία, το κρασάδικο πήγαινε το ίδιο και καλύτερο και χωρίς τον παππού.

Ένας νεαρός που τον είχα δει να δουλεύει στους στάβλους, έφερε ένα μήνυμα που κάποιος παλατιανός αγγελιοφόρος άφησε στην είσοδο. Πρόσκληση του ιδίου του Ιουστινιανού να παραβρεθώ στο παλάτι την επομένη στις 11. Θα έστελνε άμαξα να με παραλάβει. Ο Τούρκος ξίνισε. Το παλάτι το αποφεύγαμε μετά τα τελευταία γεγονότα.

- Καταρχάς, δεν μπορούμε ν' αγνοήσουμε αυτοκρατορική γραπτή πρόσκληση, αδέρφι, και μετά, δεν έχουμε και τίποτα να φοβηθούμε. Ήμαστε υπό την προστασία, ή την αδιαφορία, της αυτοκράτειρας Θεοδώρας και ακόμα κι οι πεθαμένοι γνωρίζουν ποιος πραγματικά κινεί τα νήματα.

- Κατάλαβα. Μόνος σου σχεδιάζεις να πας.

- Φυσικά! Για μένα είν' η πρόσκληση.

- Το ήξερα! Πόση ώρα να περιμένω απ' έξω πριν μπουκάρω κι' όποιον πάρει ο χάρος ;

- Καθόλου δεν θα περιμένεις! Άντε βόλτα στην αγορά, στα λουτρά, στο κρασάδικο, βρες καμιά γκόμενα, κάνε ότι γουστάρεις. Τίποτα δεν θα πάθω στο παλάτι. Πάμε να δούμε τι έχει στην κουζίνα η Ελένα, να φάμε κάτι τις γιατί πείνασα. Μπας και δούμε και καμιά χαμογελαστή φατσούλα γιατί βαρέθηκα τα κατσούφικα μούτρα σου.

- Και μετά θα πάρουμε σβάρνα τις ταβέρνες ως συνήθως μου φαίνεται.

- Αυτό δεν είναι καθόλου κακή ιδέα!

Άρπαξα την χαμογελαστή αδελφούλα μου Υπατία απ' την μέση και πήραμε το δρόμο για τις κουζίνες.

Μετά τα πρωινά τελετουργικά, τα θυμάστε φαντάζομαι απ' το πρώτο βιβλίο, έβαλα τα καλά μου για να πάω στον αυτοκράτορα. Κίτρινο κροκέ χιτώνιο, σκούρο πράσινο μανδύα με την ειδική καρφίτσα-μαχαίρι για κούμπωμα και μπότες.

Μου αρέσει να φοράω απλά ρούχα και σανδάλια αλλά δεν ήθελα να πάω και σαν λέτσος στον αυτοκράτορα! Δεν ήμουν και φτωχός! Η άμαξα έφτασε στην ώρα της, επίσημη συνοδεία, κανένας έλεγχος στην Χαλκόπορτα, κανένας έλεγχος πουθενά ούτε καν αναμονή στον προθάλαμο. Κατευθείαν στο Πορφυρό Δώμα. Το δικό του, όχι το δικό της. Στον θρόνο του ο βασιλιάς, στολισμένος σαν περίπτερο. Πολύτιμοι και πολύχρωμοι λίθοι στόλιζαν μέχρι τα παπούτσια του, ειδικά αυτά. Τα πετράδια των παπουτσιών του θα ήταν πολύ βαριά σαν κολιέ σε λαιμό γυναίκας! Ο αυτοκράτορας δεν ήταν μόνος. Δεν υπήρχαν φρουροί, ευνούχοι και άλλοι υπηρέτες. Μόνον ένας κοντούλης μισό-φαλακρός όρθιος στα δεξιά του κάτω απ' τον θρόνο.

- Οι φήμες λένε ότι με ότι και να καταπιάνεσαι Βάρδα, είσαι πολύ άξιος και αποτελεσματικός και μετά απ' την συμβουλή του Αρχηγού της Εσωτερικής Ασφάλειας Ιγνάτιου, παρόντος εδώ, αποφάσισα να σου ζητήσω να έρθεις εδώ.

Ωστε αυτός ήταν!!!!!! Ο φοβερός και πανίσχυρος αρχηγός εσωτερικής ασφάλειας, αφεντικό των Πραιτοριανών -ένστολων και πολιτικών- και του παλατιανού προσωπικού, ο Μέγας Μανιτού αυτοπροσώπως !! Σαν να μ' έπιασε φαγούρα.

- Πως μπορώ να φανώ χρήσιμος, μεγαλειότατε : Ο αρχηγός Κόμης Ιγνάτιος γνωρίζει τα πάντα που συμβαίνουν στην Πόλη, ακόμα και κάτω απ' αυτήν.

Ο Κόμης πήρε το λόγο

- Είναι ένα πολύ ευαίσθητο θέμα που το έχουμε κρατήσει κρυφό μέχρι σήμερα. Πολύ δυσάρεστο για όλες τις υπηρεσίες που διοικώ. Ατέλειωτες έρευνες χωρίς αποτέλεσμα, αδιέξοδο. Αν και οι ερευνητές μου είναι ιδιαίτερα ικανοί, αποφάσισα να ζητήσω απ' τον αυτοκράτορα βοήθεια «έξωθεν» και αυτός είναι ο λόγος που σε κάλεσε.

- Δηλαδή, αν κατάλαβα καλά, θέλετε να μου αναθέσετε μια υπόθεση που οι δικοί σας προσπάθησαν κι έπεσαν σε τοίχο ;

- Ακριβώς.

- Και ο ίδιος ο αυτοκράτορας ανέλαβε να επέμβει σε μια υπόθεση των Πραιτοριανών παρά το γεγονός ότι χαρακτηρίζεται « ευαίσθητη » ; Όχι, ευχαριστώ, δεν θα πάρω. Έχω ένα

σωρό δικές μου υποθέσεις ανοιχτές και ο κανόνας είναι να μην αναλαμβάνω καινούργιες μέχρι να λυθούν οι παλιές.

Παραμύθι μπας και την σκαπουλάρω. Το ... ευαίσθητο της υπόθεσης μου βρώμαγε ήδη.

- Αρνείσαι να υπηρετήσεις τον αυτοκράτορά σου που σε κάλεσε προσωπικά ;;;;

Ο Ιουστινιανός άρχισε να θυμώνει και όταν θύμωνε γινόταν θανατηφόρα απρόβλεπτος. Παραμύθι να την σκαπουλάρω επειδή δεν ήθελα ν' ανακατευτώ με το παλατιανό τσίρκο και την βρωμιά του που μπορούσε να γίνει ανθυγιεινή στο λεπτό, πολύ περισσότερο μα μετατραπώ σε μαριονέττα του Ιουστινιανού. Θύμωσε όμως και σκιάχτηκα. Μ' έτρωγε και η περιέργεια όμως.

- Περί τίνος πρόκειται τελospάντων αυτή η «ευαίσθητη» υπόθεση ; χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής μου στο πιο συγκαταβατικό. Ο Ιουστινιανός με κοίταξε αγριεμένος. Μετά γαύγισε.

- Δεν δέχομαι ουδεμίαν άρνηση επί του θέματος, Βάρδα. Βάλτο καλά στο κεφάλι σου. Ο αυτοκράτοράς σου σου ζητάει την συνδρομή σου και ΘΑ ΤΟΥ ΤΗΝ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙΣ ! ΑΜΙΣΘΙ. Πάρε δρόμο τώρα και πήγαινε με τον Κόμη να σου τα εξηγήσει.

Και με μια απαξιοτική κίνηση του χεριού του μας έστειλε και τους δυο. Ο Αρχηγός βιάστηκε ν' αποχωρήσει και με τράβηξε απ' το μπράτσο. Διασχίσαμε ατέλειωτους μαρμάρινους και πολύχρωμους διαδρόμους στολισμένους με πανέμορφα γλυπτά, όλα λεηλατημένα βεβαίως από τις -ανάθεμα- παγανιστικές ειδωλολατρικές πολιτείες, μέχρι να φτάσουμε στο Αρχηγείο του και στο γραφείο του.

- Σε παρακαλώ να δείξεις κατανόηση, είμαι με το μαχαίρι στο λαιμό κι αυτός θέλει γρήγορα αποτελέσματα. Έχω ακούσει τα καλύτερα λόγια για σένα και τους ανθρώπους σου.

- Ποιο είναι το πρόβλημα, αρχηγέ ;

- Σε διάστημα έξι εβδομάδων έχουν αναφερθεί 14 εξαφανίσεις μικρών παιδιών ηλικίας 8-10 χρονών. Αν και όλα προέρχονται από φτωχές οικογένειες, το θέμα μας απασχολεί πολύ σοβαρά. Επιπλέον, δεν ήμαστε σίγουροι αν πρόκειται μόνον για 14 ή περισσότερα διότι πολλοί γονείς φοβούνται να το καταγγείλουν στο Πραιτόριο. Αν το δημοσιοποιήσουμε, φοβάμαι πως θα επέλθει πανικός στους γονείς νεαρών παιδιών με απρόβλεπτες συνέπειες ως προς το ηθικό της Πόλης ειδικά σε περίοδο ανάκαμψης μετά από ποτάμια αίμα.

- 14 νεαρά παιδιά ;;; Έχει αναφερθεί κάποιο νεκρό ;

- Όχι απ' όσο γνωρίζω.

- Εντάξει αρχηγέ. Δεν σου υπόσχομαι τίποτα εκτός από το ότι εγώ κι άνθρωποί μου θ' ασχοληθούμε αμέσως. Έχω όμως δυο όρους. Πρώτον, δεν θέλω καθόλου και κανέναν απ' τους ανθρώπους σου στα πόδια μου. Δουλεύω μόνον με τους δικούς μου. Και δεύτερον, θέλω ένα επίσημο πάσο με αυτοκρατορική υπογραφή και σφραγίδα που θα μου ανοίγει όποια πόρτα δεν μπορώ ν' ανοίξω μόνος μου και απόλυτη δικαιοδοσία για οποιαδήποτε ενέργειά μου. Μπορεί ν' ανοίξει κάποια μύτη κάποτε και θέλω να είμαι καλυμμένος. Ζητάω πολλά ;

- Καθόλου, αγαπητέ μου. Θα το φροντίσω αμέσως.

- Ζήτα σε παρακαλώ από τον διευθυντή των φυλακών μερικά άδεια και σκοτεινά κελιά για δική μου μελλοντική χρήση και φρόντισε να έχω μέχρι αύριο ένα αντίγραφο απ' τον κάθε φάκελο που αφορά τα εξαφανισμένα παιδιά.

- Πρώτη κίνηση αύριο το πρωί, φίλτατε.

- Δεν θα έχω επικοινωνία με κανέναν άλλον εκτός από εσένα και τον αυτοκράτορα αν με καλέσει. Αυτό νομίζω πως είναι αυτονόητο.

- Βεβαίως, βεβαίως, οπωσδήποτε. Στείλε ένα μήνυμα και θα βρίσκομαι στο γραφείο σου αμέσως.

Ο Αρχηγός ήταν χεσμένος απ' τον φόβο του. Ότι του ζήτησα μου το πρόσφερε στο πιάτο. Ποιος ξέρει με τι τον είχε απειλήσει ο Ιουστινιανός, εξορία στο νησί με τις Άρπυιες πιθανόν αν δεν είχε αποτελέσματα και ήμουν η τελευταία του ελπίδα. Η πλήρης υποταγή μπορεί να είναι και ταλέντο τελικά.

2. Call me irresponsible

Ο Κόμης Ιγνάτιος κατέφθασε με άμαξα με σοφέρ και συνοδεία έξη τριχωτών οι οποίοι κουβάλησαν μερικούς – δεκατέσσερις - ογκώδεις φακέλους στον τρίτο, στο γραφείο. Τους είδε η Υπατία και πανικοβλήθηκε.

- Ήρθα αυτοπροσώπως με τους φακέλους αγαπητέ, για να σου επιδώσω το έγγραφο που μου ζήτησες. Σου εφιστώ την προσοχή να το χρησιμοποιήσεις με σύνεση. Η εξουσία που σου παρέχει το καθιστά πολύτιμο. Δεν έχω καμιά αμφιβολία για την ακεραιότητά σου Βάρδα, οφείλω όμως να σου τονίσω ότι τούτο το χαρτί σου προσφέρει ασυλία σε ότι τρομερό και παράνομο φανταστείς. Δεν ήθελα να το εμπιστευθώ σε χέρια κανενός αγγελιοφόρου και γι' αυτό ήρθα. Και... μιας κι ήρθα, έλεγα να δοκιμάσω και λίγο από το καινούργιο σου Σαμιώτικο. Λέγεται πως είναι εξαιρετικό!

- Να το δοκιμάσεις μόνο, αρχηγέ ; μια νταμιτζάνα θα σου δώσω να πάρεις και για το σπίτι!

Του είπα γελώντας τρανταχτά.

- Και μιας κι είσαι εδώ με το κρασάκι σου, να σου ζητήσω, αν χρειαστεί, μερικούς έμπιστους και ψωμωμένους Πραιτοριανούς όταν χρειαστώ δύναμη κρούσης. Ο Τούρκος μου φτάνει προς το παρόν αλλά δεν ξέρω τι με περιμένει εκεί έξω.

- Έχω μερικούς έμπιστους και καλογυμνασμένους όποτε το χρειαστείς, παιδί μου. Στείλε μήνυμα και θα τους έχεις αμέσως.

Νομίζω πως ετούτος ο αρχηγός, ή εντελώς τρομοκρατημένος ήταν μετά τις απειλές του αυτοκράτορα, ή είχε αποκτήσει εύκαμπτη μέση από τα πολλά κωλογλυψίματα. Ο αρχηγός

«μάλιστα κύριε» σε όλο του το μεγαλείο. Έφυγε μ' ένα ωραιότατο «θα είμαι στην διάθεσή σου οποιαδήποτε στιγμή, μέρα-νύχτα σαν χαιρετισμό.

Μείναμε μόνοι, εγώ, ο Τούρκος και η Υπατία να κοιτάζουμε σαν ηλίθιοι την στοίβα με τους φακέλους και κανείς να μην μιλάει. Αλληλοκοιταζόμασταν χαμογελώντας.

- Λοιπόν ;; Καμιά ιδέα ; που σε ελεύθερη μετάφραση εννοούσε «από που στο διάολο θ' αρχίσουμε ;»

Η Υπατία το ξεφούρνισε. Ντροπαλά-ντροπαλά.

- Προτείνω να φτιάξουμε έναν μεγάλο ξύλινο πίνακα κι ένα χαρτί με πληροφορίες σε περίληψη για το κάθε παιδί και να καρφитώσουμε 14 χαρτιά με στοιχεία για το καθένα. Μετά, με χρωματιστές κλωστές, να ενώσουμε ομοιότητες ή ιδιαιτερότητες που συνδέουν δύο ή περισσότερα απ' αυτά, αφήνοντας χώρο για πρόσθεση νέων στοιχείων για το κάθε παιδί. Βλέποντας και κάνοντας. Είναι μια αρχή, ίσως όχι η καλύτερη αλλά από το να αλληλοκοιταζόμαστε σαν βλάκες, η καλύτερη.

- Αδελφούλα μου Υπατία, ΑΥΤΟ είναι ένα υπέροχο σχέδιο γι' αρχή γεννημένο από έναν υπέροχο εγκέφαλο! Έχεις σίγουρα γονίδια του παππού Αρχιμήδη ! από την πρώτη μέρα δεν σταμάτησες να με εκπλήσσεις.

Ο θαυμασμός μου μαζί μ' ένα σκαστό φιλί ήταν γνήσιος και ειλικρινής. Ο Τούρκος έφυγε να πάει να φτιάξει τον πίνακα κι εγώ με την Υπατία πήραμε από εφτά φακέλους ο καθένας να φτιάξουμε από ένα χαρτί με περιληπτικές πληροφορίες για το κάθε παιδί, αυτές που θεωρούσαμε τις πιο σημαντικές. 11 κορίτσια και 3 αγόρια. Τα 11 κορίτσια είχαν εξαφανιστεί μετά από λειτουργία σ' εκκλησία, τα περισσότερα μετά από εσπερινό. Τα τρία αγόρια μετά από προπόνηση σε γυμναστήρια. Αποφασίσαμε εγώ με τον Τούρκο να κάνουμε μια βόλτα απ' τα γυμναστήρια κι η Υπατία να επισκεφθεί τις οικογένειες των κοριτσιών γι' αρχή.

Πέρασε η ώρα μ' όλα αυτά και μας καλέσανε για φαγητό. Και δεν μας κάλεσε κάποιος παρακατιανός ! Η ίδια η αρχι-μαγείρισσα και μητέρα μου Ελένα! Μετά τις ταραχές της στάσης του Νίκα στις αρχές του χρόνου, τα ποτάμια αίμα στους δρόμους και τις φωτιές παντού, η Πόλη είχε ξαναβρεί τον ρυθμό της και εργαζόταν πυρετωδώς για την αποκατάστασή της. Τα πανέμορφα κατεστραμμένα αγάλματα δεν συν κολλήθηκαν απ' τα συντρίμια τους, τα παλάτια και τα σπίτια που είχα καταστραφεί ξαναχιζόντουσαν προς το καλύτερο. Πριν μερικές μέρες ξεκίνησαν και τα έργα για την καινούργια ΑγιαΣοφιά και από το μέγεθός της και μόνο φάνταζε μεγαλοπρεπής. Λέγεται πως ο δάσκαλός μου Ισίδωρος ο Μιλήσιος είχε καταφέρει να

συγχρονίσει πέντε ομάδες από εκατό άτομα η μία να εργάζονται ταυτοχρόνως ! 500 μάστορες κι εργάτες στο ίδιο έργο... ακόμα κι ένας άθεος όπως εγώ περίμενε με ανυπομονησία το αποτέλεσμα. Μαζί μ' όλα αυτά, και τούς χουλιγκάνους πρασινο-βένετους εξαφανισμένους, η Πόλη ξανά βρήκε την ηρεμία της και η ζωή στο σπίτι είχε αποκτήσει «οικογενειακό» χαρακτήρα, με την μαμά-Ελένα τα κορίτσια και τ' αγόρια στο τραπέζι μεσημέρι βράδυ μαζί με όποιον άλλον τύχαινε. Όλοι οι παρατρεχάμενοι ήταν πολύ ευχαριστημένοι με την προσθήκη των τριών γυναικών στο πρόγραμμα. Το ίδιο κι εγώ. Αν δεν ξύπναγα και τις νύχτες με τις κραυγές 40000 νεκρών, σφαγιασμένων, θα ήταν ακόμα καλύτερα.

Μετά το δείπνο η αδελφή μου Υπατία μας ζήτησε να έρθει μαζί μας, εμένα και τον Τούρκο, που θα πηγαίναμε για πιοτί στον «Καπνιστό Χοίρο». Αυτό το χαμαιτυπείο των Μπλε που είχε καταστραφεί εντελώς με τις ταραχές, έγινε κούκλα και καθωσπρέπει με σοβαρή πελατεία όλων των τάξεων.

- Ψάχνεις για γκόμενο ή για ξεπέτα της μιας νύχτας, αδελφούλα ;
- Τιποτ' απ' τα δύο.
- Γιατί θέλεις ν αρθείς μαζί μας τότε ; Για πιοτί ; τα καλύτερα κρασιά έχουμε στο σπίτι να πίνεις όσο αντέχεις !
- Ήθελα μονάχα να δω πως διασκεδάζουνε οι άντρες σε τέτοια στέκια.
- Κατάλαβα. Ξεπέτα ψάχνεις.
- Έτσι αντιλαμβάνεσαι την διασκέδαση του λόγου σου ; Μια... ξεπέτα ;
- Δεν σκοράρουμε κάθε βράδυ όπως κατάλαβες.
- Αυτό που κατάλαβα είναι ότι ο μεγάλος αδελφός μου δεν θέλει να βγαίνω έξω τα βράδια. Τι άλλο έχω να κάνω;
- Να μελετήσεις ! Ο δάσκαλός σου, Ευτόκιος ο Ασκαλωνίτης λέει ότι πας πολύ καλά αλλά υπάρχει πάντα το καλύτερα και το άριστα.

Ο δάσκαλος μου ο Ισίδωρος αναγκάστηκε να κλείσει την σχολή του με τα έργα της ΑγιαΣοφιάς για τα επόμενα χρόνια και η σχολή του Ευδόκιου ήταν το ίδιο φημισμένη.

- Είμαι η πρώτη και η άριστη στην τάξη μου !!!! Δεν το καυχιέμαι, απλά στο δηλώνω.
- Ελα μαζί μας τότε αδελφούλα να δεις πως διασκεδάζουν οι άνδρες. Θα σε συνοδεύουν οι δυο πιο περιζήτητοι γαμπροί της Πόλης.

Αυτό το τελευταίο έκανε την Ελένα να σουφρώσει τα φρύδια της επειδή τελευταία, συνέχεια μου την λέει για το τι σκέφτομαι να κάνω στην ζωή μου, σύζυγο, παιδάκια, οικογένεια

και τέτοια και μου σπάει τα νεύρα. Την αγνόησα ως συνήθως, πήρα τον Τούρκο και την Υπατία
αλά μπρατσέτα και πήραμε τους δρόμους. Κάπου ξέραμε πως μόνον ο ένας μας θα μπορούσε να
«σκοράρει» απόψε. Ο άλλος θα παρέμενε συνοδός της Υπατίας. Πλούσια, όμορφη και με πολύ
μυαλό η Υπατία αλλά όχι γαμήσιμη για κανέναν απ' τους δυο μας.

3. Secret love

- Ξύπνα τεμπελχανά! Έχουμε πολύ δουλειά σήμερα.

Ο Τούρκος πρωϊνιάτικα.

- Μα... έχεις τρελαθεί εντελώς; Νύχτα είναι ακόμα!

- Ξημερώνει. Αν σκοπεύεις να το σκάσεις απ' τα πρωινά, ξέχνα το. Τελείωνε.

Καλύτερα να μην τα βάλει κανείς με τον Τούρκο στις 6 το πρωί. Η αλήθεια είναι πως μετά από πρωινή άσκηση, κρύο μπάνιο και γερό πρωινό φαγητό η μέρα πήγαινε καλύτερα αλλά πάντα ήταν δύσκολο μετά από έντονη νύχτα.

Όταν τελειώσαμε και πήγαμε στην τραπεζαρία, μας είπαν ότι η Υπατία είχε φύγει ήδη πολύ πρωί. Με την αυγούλα η εργατική αδελφούλα. Εμείς είχαμε να πάμε σε τρία γυμναστήρια, διαλέξαμε ένα στην τύχη που βρισκόταν κοντά στα Κεράδικα. Το Γυμναστήριο του Γαληνού. Είπα στον Τούρκο να με περιμένει έξω, μην τρομάζουνε οι άνθρωποι πρωί-πρωί. Μερικοί στην αρένα είχαν ήδη αρχίσει το πρόγραμμά τους και ρωτώντας κατάφερα να βρω τον Γαληνό. Δεν σου γέμιζε το μάτι γι' αυτή την δουλειά. Αθλητικός και σβέλτος ήτανε αλλά όχι εκείνο το μυώδες τέρας που περιμένεις να βρεις σε τέτοιο μέρος. Τού την έπεσα χωρίς εισαγωγές.

- Έχεις έναν πιτσιρικά Ιάκωβο που γυμνάζεται εδώ;

- Ποιος ενδιαφέρεται;

- Εγώ.

- Και ποιος είσαι ΕΣΥ;

- Αυτός.

Και του έδειξα την αυτοκρατορική σφραγίδα με τις εξουσίες μου. Σαν να τα' χασε λιγάκι. Έκπληξη πρώτα, μετά φόβος. Οι εξουσίες του Ιουστινιανού πάντα προκαλούσαν τα ίδια συναισθήματα.

- Ένας Πραιτοριανός ρωτούσε γι' αυτόν τις προάλλες.

- Δεν σε ρώτησα αυτό! Σε ρώτησα αν το έχεις στο γυμναστήριο. Έχεις ομάδα με μικρά παιδιά εδώ;

- Βεβαίως! Και είμαι προσωπικά υπεύθυνος και περήφανος γι' αυτήν.

- Γνωρίζεις τότε καλά όλους τους μαθητές σου.

- Φυσικά! Τους έχω όλους σαν να' τανε δικά μου παιδιά.

- Έξοχα φίλτατε Γαληνέ. Στην ουσία τελικά, μ ενδιαφέρουν περισσότερο οι φίλοι του μικρού Ιάκωβου εδώ. Ήτανε κολλητός με κάποιον;

- Ήσυχο και ντροπαλό παιδί ήτανε. Τις περισσότερες φορές γυμναζόταν με το γιό του κάποιου δικαστή, τον Παύλο. Μια μέρα έφυγαν και μαζί να πάνε στο σπίτι τού Παύλου για κολατσιό, όπως τους άκουσα να λένε.

- Ποιανού δικαστή το γιό;

- Ο Παύλος έχει να 'ρθει μερικές βδομάδες για προπόνηση. Μερικές φορές που ήρθε και δεν βρήκε τον φίλο του, γύρισε πίσω. Από τότε, δεν ξαναγύρισε ποτέ.

- Τ' όνομα του δικαστή, Γαληνέ σε παρακαλώ. Δεν φημίζομαι για την υπομονή μου.

- Δεν ξέρω!!!! Μαυρέντιος, Μάουρος, Μαυρίκιος ή κάτι τέτοιο! Πάντα ένας ευνούχος τον έφερνε τον Παύλο και τον περίμενε πάντα στο πόρτικο μέχρι να τελειώσει.

- Αλλά γνωρίζεις τ' όνομα του ευνούχου όμως, έτσι δεν είναι Γαληνέ;

- Ναι. Τον λένε Βενάνσιο.

- Στο ψητό τώρα Γαληνέ. Ο νεαρός Ιάκωβος έχει εξαφανιστεί εδώ και μερικές βδομάδες, μπορεί και να είναι ήδη νεκρός. Για τον φίλο του τον Παύλο δεν ξέρω. Με διαταγή του ίδιου του αυτοκράτορα, όπως διαπίστωσες, έχω αναλάβει τις έρευνες για την εξαφάνιση του Ιάκωβου.

Πηρε το μάτι σου τίποτα περίεργο στην αρένα που γυμνάζονται οι νεαροί;

- Τι περίεργο; Όλα πήγαιναν πολύ καλά στο γυμναστήριο.

- Ένα παιδί 10 χρονών εξαφανίστηκε μια μέρα φεύγοντας απ' το γυμναστήριό σου κι εσύ δεν

- παρατήρησες τίποτα παράξενο όλον αυτό τον καιρό;

- Όχι, τίποτα. Δεν ξέρω αν έχει καμιά σημασία αλλά ο ευνούχος Βενάνσιος μια μέρα μπήκε και παρακολούθησε το πρόγραμμα απ' την κερκίδα ενώ όλες τις άλλες φορές περίμενε τον νεαρό Παύλο στην είσοδο στο πόρτικο.

- Θα τα τσεκάρω όλα αυτά και μπορεί να επανέλθω, Γαληνέ. Χαίρε προς το παρόν.

Βρήκα τον Τούρκο έξω και αφού του είπα τι είπαμε με τον αθλητή, αποφασίσαμε να χωρίσουμε. Αυτός θα πήγαινε στο παλάτι να βρει τον Πρόβο και πληροφορίες για κάποιον δικαστή Μαυρέντιο, Μαυρίκιο ή Μάουρο που έχει έναν ευνούχο Βενανσιο και, αν ο Πρόβος δεν είχε κάτι, να πήγαινε στον Αρχηγό Ιγνάτιο κατευθείαν. Εγώ θα πήγαινα στο επόμενο γυμναστήριο.

Το γυμναστήριο του Πετρόνα ήταν στην άλλη άκρη της Πόλης, κοντά στην Μέση στην μεριά τού φόρουμ του Θεοδόσιου, δίπλα απ' την εκκλησία των 40 Μαρτύρων. Ο Πετρόνας δεν είχε ιδέα γιατί ο νεαρός Λεόντιος σταμάτησε να γυμνάζεται εδώ και μερικές βδομάδες, δεν το τρομοκράτησα με απαγωγές και θανάτους και το μοναδικό νέο στοιχείο ήταν πως ο νεαρός Λεόντιος ήταν παππαδάκι στην διπλανή εκκλησία των 40 Μαρτύρων. Συχνά ο νεαρός πήγαινε στο γυμναστήριο αμέσως μετά την λειτουργία.

Ήταν ήδη απόγευμα, με το γερό πρωινό δεν χρειαζόμουν άλλο φαγητό αλλά... για το βράδυ μου άνοιξε η όρεξη για κυνήγι! Επιστρέφοντας στο σπίτι ποδαράτο, πέρασα απ' την αγορά όπου ήξερα κάποιον παλιό χασάπη απ' την εποχή του παππού ειδικό σε τέτοια θέματα. Ο Τριβούνας, ο χασάπης, αποδείχτηκε πάλι αξιόπιστος. Είχε ένα ζαρκαδάκι και του πήρα το μισό, μαζί με το φιλέτο. Με το ζαρκάδι στον ώμο έφτασα στο σπίτι και η μαμά-Ελένα νόμιζε πως θα είχαμε επίσημες επισκέψεις. Όταν της είπα πως είναι για όλους μας δεν το πολυπίστεψε αλλά υποσχέθηκε ένα ζουμερό σαλμί για το βράδυ. Το καλό φαγητό μερικές φορές είναι καλύτερο κι απ' το σεξ, πάντα καλύτερο αν είσαι δικηγόρος. Και δεν υπάρχει κανένα μυστικό εδώ. Το καλό φαγητό απαιτεί καλά υλικά, είτε πρόκειται για ζαρκάδι είτε για ταπεινά κρεμμύδια.

Η Υπατία δεν είχε γυρίσει ακόμα και άρχισε να πέφτει η νύχτα. Ο Τούρκος βιαζότανε να μου δώσει αναφορά αλλά εγώ περίμενα να γυρίσει η Υπατία για να τα ανακεφαλαιώσουμε όλα μαζί. Τελικά, η αδελφούλα μου είχε αποδειχτεί πολύ πιο ικανή από γραμματέας και παιδί για θελήματα. Είχε νυχτώσει για τα καλά όταν μπήκε μέσα γι' να ησυχάσει η Ελένα που με αγριοκοίταζε που ταλαιπωρούσα την κορούλα της και ν' αποφασίσει να μας σερβίρει το ζαρκαδάκι. Η Υπατία φαινότανε περισσότερο ανυπόμονη απ' τον Τούρκο να μας πει τα δικά

της αλλά το ζαρκαδάκι είχε προτεραιότητα. Όταν έφτασαν τα φρούτα στο τραπέζι, σηκώθηκαν και οι δύο και με κοίταζαν αρνούμενοι το επιδόρπιο.

- Καλά! Εντάξει! Πάμε επάνω.

Χασκογέλασα αρπάζοντας ένα μήλο για τις σκάλες. Ανάψαμε μερικά κεριά και λαδοκάντηλα και κάτσαμε γύρω απ' το τραπέζι στο γραφείο.

- Ποιος θ' αρχίσει;

Αφού διευθετήθηκε το «εσύ πρώτα, όχι εσύ» με χαμόγελα, ξεκίνησε ο Τούρκος.

- Ο Πρόβος και ο Φλόριαν τα ήξεραν όλα. Γαϊος Φλάβιος Μάουρος, *magister officiorum* και δεύτερος μαζί με άλλον ένα στην ιεραρχία κάτω από τον Ιγνάτιο. Γνήσιος αριστοκράτης Ρωμαϊκής κοπής που κράταγε το Ρωμαϊκό όνομά του όταν όλοι σχεδόν οι άλλοι το είχαν εξελληνίσει με Χριστιανικά ονόματα αντικαθιστώντας τα παλιά, πρώτος ο Φλάβιος Σαββάτικος που έγινε Ιουστινιανός. Πάμπλουτος και πανίσχυρος, δεσποτικός και κολλητάρι της Θεοδώρας! Νάτηνε πάλι η κυράτσα. Παρά τις Ρωμαϊκές του καταβολές ήταν θεοσεβής χριστιανός, κάθε Κυριακή στην εκκλησία. Ζούσε σ' ένα πολυτελές παλάτι πίσω απ' την ΑγιαΣοφιά στην μεριά της θάλασσας σε μια περιοχή γεμάτη εκκλησίες, τουλάχιστον οκτώ συμπεριλαμβανόμενης και της Αγίας Ειρήνης, η δεύτερη ομορφότερη και μεγαλύτερη εκκλησία μετά την ΑγιαΣοφιά. Παντρεμένος με μια κατά πολύ νεότερη και όμορφη γυναίκα, Πλασίντα, με την οποία έχει έναν γιό, αγνώστου ονόματος, κι έναν στρατό από σκλάβους, ευνούχους και Πραιτοριανούς φρουρούς στο σπίτι του.

- Παύλο τον λένε τον γιό τους. Εσύ τι βρήκες Υπατία;

- Μόνον τις 8 από τις 11 οικογένειες κατάφερα να δω, συγνώμη.

- Κανείς δεν είχε την απαίτηση να προλάβεις να δεις 11 οικογένειες, αδελφούλα! Γι' αυτό μας άργησες το βράδυ.

- Πρώτα απ' όλα, όλες οι οικογένειες έχουν χάσει κάθε ελπίδα να ξαναδούν τα παιδιά τους πάλι. Ανακρίθηκαν όλοι από κάποιον Πραιτοριανό δικαστή μια φορά και από τότε δεν έχουν κανένα νέο. Με έκπληξη είδαν κάποιον «πολίτη»-εμένα- να ενδιαφέρετε γι' αυτούς. Οι απαντήσεις τους είναι ολόιδιες με αυτές που έδωσαν

- Στον Πραιτοριανό δικαστή αλλά, Τέο, Υπάρχει κάτι πολύ περίεργο εδώ. Πάρα πολύ περίεργο.

- Σε παρακολουθούμε άφωνοι, αδελφούλα. Συνέχισε.

- Κοίτα, είχα μαζί μου ένα αντίγραφο από τα στοιχεία που έχουμε μέσα απ' τους φακέλους του Ιγνάτιου. Σε κανέναν απ' αυτούς δεν αναφέρεται η πληροφορία που μου έδωσαν όλοι οι γονείς ότι τα κορίτσια τους δεν γύρισαν μετά από βραδινό εσπερινό στην εκκλησία! Κατά την γνώμη μου, είναι μια πολύ ενδιαφέρουσα πληροφορία κι απορώ γιατί λείπει απ' όλους τους φακέλους. Επιπροσθέτως, δυο από τα εξαφανισμένα κορίτσια, παρακολουθούσαν τον ίδιο εσπερινό στην ίδια εκκλησία και την ίδια μέρα που εξαφανίστηκαν! Ούτε αυτό υπάρχει σαν στοιχείο στους φακέλους του Ιγνάτιου. Δεν μπορώ να το εξηγήσω πως τέτοιες πληροφορίες πολύ σημαντικές λείπουν απ' τους φακέλους.

- Αυτή είναι η δουλειά μας, αδελφούλα. Να προσπαθήσουμε να τα εξηγήσουμε και να μας οδηγήσουν στην αλήθεια. Οφείλω να σε συγχαρώ από καρδιάς για την θαυμάσια δουλειά που έκανες σήμερα. Πολυαγαπημένη μου μικρή αδελφούλα.

Και λέγοντας αυτό, την πήρα στα χέρια μου και της έδωσα ένα φιλί στο κούτελο.

- Και η δικιά μου δουλειά είναι εντελώς άχρηστη γι' αυτό, αντί για φιλάκι, θα πάρω να γλείψω τα κόκκαλα.

Τι έγινε ρε παιδιά; Ζήλεις ανάμεσα στ' αδέρφια; Καλύτερα να μην δώσω συνέχεια. Το χιούμορ του Τούρκου μερικές φορές είναι περίεργο.

- Θεε μια κούπα καλό κρασί να κατεβάσεις το κόκκαλο, αδέρφι;

Με Χαμόγελο. Ο Τούρκος δεν έλεγε ποτέ όχι για πιστί. Ή για μουνί, αν αυτό έχει κάποια σημασία.

4. I've got you under my skin

Ο ήλιος είχε σηκωθεί για τα καλά και ο καιρός ζέστανε το επόμενο πρωί. Μετά την προπόνηση και το φαγητό, ανεβήκαμε στο γραφείο και η Υπατία ήταν ήδη εκεί τακτοποιώντας το αρχείο μας, το αρχείο ΤΗΣ, βάζοντας χρωματιστές κλωστές σε προφίλ κοριτσιών που είχαν κάποια σύνδεση.

- Η μητέρα σου μου έκανε παράπονα πως έφαγες άρπα-κόλα το πρωί για να πιάσεις αμέσως δουλειά και ότι σε κουράζω.

- Μάνα είναι, λέει τα δικά της. Πρέπει να πάω να δω και τους άλλους γονείς για να έχουμε μια πιο ολοκληρωμένη ιδέα και βιάζομαι.

- Εμείς αδελφούλα, έχουμε δουλειές στο παλάτι.

Ο σούπερ αρχηγός Ιγνάτιος φάνηκε σαν να χάρηκε που μας είδε.

- Μου φέρνεις καλά νέα, Θεόφιλε παιδί μου;

- Όχι ακόμα, αφεντικό, μόνον μερικές ερωτήσεις.

- Πες μου τι μπορώ να κάνω να σε βοηθήσω.

- Πρώτα απ' όλα, ποιος άλλος ξέρει ότι ασχολούμαι με την υπόθεση;

- Εκτός από μένα και τον αυτοκράτορα, κανείς!

- Ο Ιουστινιανός μοιράζεται τα πάντα με την Θεοδώρα και όχι μόνο στο κρεβάτι. Και η Θεοδώρα δεν ξέρουμε που αλλού. Αυτό το «κανείς» που μου ξεφούρνισες μπάζει νερά.

Χτρειάζομαι απόλυτη μυστικότητα για ένα τόσο «ευαίσθητο» θέμα, αρχηγέ.

- Για τον εαυτό μου μιλάω, παιδί μου αλλά... για τους αυτοκράτορες... είναι πολύ έξω απ' την δικαιοδοσία μου να γνωρίζω.

- Πότε αναφέρθηκε η πρώτη εξαφάνιση;

- Πριν 6 βδομάδες περίπου.
- Και ποιος ήταν, είναι ακόμη, επικεφαλής των ερευνών;
- Ο πρώτος μου υπαρχηγός και δεξί μου χέρι. Γιατί ρωτάς;
- Άσε με να μαντέψω. Γαϊός Φλάβιος Μάουρος.
- Ακριβώς! Που το ' μαθες;
- Εκπαιδευμένη εικασία, αρχηγέ. Θα ήθελα να μάθω περισσότερα γι' αυτόν.
- Είναι γερά δικτυωμένος και πανίσχυρος. Θέλει να μου πάρει την θέση και, όσο με

αφορά, ας κοπιάσει, καρφί δεν μου καίγεται να φύγω αύριο κιόλας. Γέρασα και κουράστηκα αλλά ο αυτοκράτορας μ' εκτιμάει και με σέβεται ακόμα. Κολλητός του φίλος είναι ο Ιωάννης ο Καππαδόκης. Λέγεται ότι ο Μάουρος του κάνει όλες του τις βρομοδουλειές. Μπαινοβγαίνει στην Θεοδώρα χωρίς να περιμένει στον προθάλαμο και όλοι ξέρουμε τι αυτό μπορεί και να σημαίνει. Είναι ξακουστός για τα φοβερά «δείπνο-πάρτι» που οργανώνει. Όλη η καλή κοινωνία έχει περάσει από εκεί. Εμένα δεν μ' έχει καλέσει ποτέ.

- Ούτε εμένα. Ξέρεις λεπτομέρειες γι' αυτά τα ... δείπνα;
- Μόνον ότι έχω ακούσει. Απ' ότι φαίνεται, μοιάζουν μ' εκείνα τα παγανιστικά Ρωμαϊκά

όργια όπου τα πάντα μπορούν να συμβούν.

- Θέλω να του μιλήσω, αρχηγέ. Που βρίσκεται;
- Το γραφείο του είναι στο Πραιτόριο και το σπίτι του κοντά στη Ακρόπολη και βλέπει στην θάλασσα. Δεν θα ήθελα να επέμβω αν γίνεται, παιδί μου, για ευνόητους λόγους. Δεν σου κρύβω πως η αντιπάθεια είναι αμοιβαία ανάμεσά μας.
- Καθόλου δεν θα φανείς, αρχηγέ. Ούτε καν που με ξέρεις.
- Ο! μα φυσικά και δεν σε ξέρω!

Αφήσαμε το γραφείο αυτού του καλοκάγαθου αλλά εντελώς ανεπαρκή γι' αυτή την θέση ανθρώπου και βγήκαμε απ' το παλάτι, το Πραιτόριο ήταν πέντε λεπτά δρόμος αμέσως μετά τον Ιππόδρομο. Το πρώτο δημόσιο κτίριο που κήκε στις ταραχές και το πρώτο που αμέσως ξαναχτίστηκε. Δεν ζουν οι άνθρωποι χωρίς αστυνόμους. Το καινούργιο Πραιτόριο βρόμαγε μάρμαρο. Όλων των σχεδίων και των αποχρώσεων. Μέσα κι έξω. Μάρμαρο να φτιάξεις δυο Παρθενώνες. Πήραμε κάτι διαδρόμους, στρίψαμε μερικές φορές και το βρήκαμε. Είχε δυο τριχωτούς ντουλαπάτους φρουρούς έξω απ' την πόρτα οπλισμένους σαν αστακούς κι ένα γραφείο με δυο ευνούχους, θυρωρούς ή γραμματείς αδιευκρίνιστο, ο ένας πίσω από ένα γραφείο και ο άλλος όρθιος να του κουνάει το μπανανόφυλλο όταν ιδρωνε απ' την πολύ δουλειά. Σε όλες

τις δημόσιες υπηρεσίες, ως γνωστόν, υπάρχουν πάντα δύο άτομα για να κάνουν μια δουλειά για την οποία χρειάζεται μόνον ένας. Ο καθιστός άτριχος ήταν ο εργαζόμενος.

- Όνομα;
- Αστερίσκ και Οβελίσκ για να δουν τον δικαστή.

Ο Τούρκος με κοίταξε παράξενα και του έκανα το νεύμα «μην δίνεις σημασία»

- Ποιος;;;;;;;;;;
- Εμένα με λένε Αστερίσκ και τούτος εδώ που έπεσε μικρός στην μαρμίτα, είναι ο

Οβελίσκ. Δεν είναι δα και τόσο περίπλοκο!

- Περιμένετε στην αναμονή.

Πηγαίνοντας προς τον χώρο αναμονής ο Τούρκος με νοήματα μου είπε «είσαι τρελός» για να εισπράξει πάλι με νοήματα ένα «μην δίνεις σημασία». Στον χώρο αναμονής περίμενε και μια κυράτσα να πεθάνει στα γέλια. Μαλλί στο χρώμα του χαλκού με μπλε ανταύγειες, πελώριο μπούστο σ' ένα πολύχρωμο στενό φόρεμα και στούμπος, τα πόδια της μετά βίας ακουμπούσαν στο πάτωμα καθισμένη. Όταν μίλησε, η φωνή της έβγαινε απ' την μύτη της σαν τραγουδίστρια κάντρυ.

- Κι εσείς για το δείπνο είστε;
- Χμ, ναι, μάλλον.
- Περίεργο. Δεν νομίζω πως έχουμε ξανασυναντηθεί.
- Κανονικά φοράω μακριά μαλλιά και πυκνά γένια στις δημόσιες εμφανίσεις μου. Απ'

τον κουρέα έρχομαι. Μόλις τα έκοψα και ξυρίστηκα.

- Είπα κι εγώ! Έτσι εξηγείται. Εσύ θα μ' έχεις δει τότε! Είμαι η μοναδική γυναίκα εκεί να σερβίρω το κρασί. Μερικές φορές ο Καππαδόκης με καθίζει στα γόνατά του παιχνιδιάρικα.

- Και χαριεντίζεται με τις βυζάρες σου αν θυμάμαι καλά.

- Ατακτούλη! Είσαι και χαριτωμένος. Νομίζω πως σε θυμήθηκα. Εσύ δεν ήσουνα που έπαιζες με τον γερουσιαστή Νεποτιανό και μια μαύρη σκλάβα απ' την Νουμέα με τεράστιο κώλο;

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου με ντροπή. Τον γερουσιαστή τον είχα ακουστά μόνον αλλά την κόρη του, την πανέμορφη Μινερβίνα, την ήξερα καλά απ' τα λουτρά. Ίσως περισσότερο καλά από καλά. Ο Τούρκος δίπλα μου τα είχε λιγάκι χαμένα. Ήθελε πολύ να γελάσει και κρατιόταν.

Εμφανίστηκε ο άτριχος ξινομούρης να μας πει πως ο Δικαστής ήταν άρρωστος και όλες του οι συναντήσεις ακυρώνονταν. Η Ντόλυ Πάρτον μουρμούρισε ένα « μα πως είναι δυνατόν; Πριν λίγο ήταν μια χαρά» βγαίνοντας έξω και του λόγου μου άδραξα τον ευνούχο απ' τον λαιμό και του έτριψα στην μούρη το αυτοκρατορικό μου πασπαρτού.

- Άνοιξε αμέσως αυτή την γαμημένη πόρτα πριν την σπάσω μαζί μ' εσένα επάνω της.

Το μελέτησε το έγγραφο και μετά άνοιξε την πόρτα.

- Μα... τι σκατά! Δεν σου' πα όχι άλλες επισκέψεις ρε βλαμμένε;

Είχε τρόπους, δεν λέω. Ο λεμονάτος είπε έντρομος,

- Εεε... αυτ... αυτός, έχει ένα αυτοκρατορικό πασπαρτού με βούλα, εξοχότατε.

Ο Μάουρος έστειλε για κατούρημα τον ευνούχο με μια κίνηση του χεριού και εντελώς περιφρονητικά μου είπε

- Κι εσύ ποιος είσαι;

- Θεόφιλος Βάρδας και από δω ο συνεργάτης μου Τούρκος.

- Αχα! Ωστε εσύ είσαι αυτός που κυκλοφορεί με το φάντασμα! Για δώσε το αυτοκρατορικό πάσο να δούμε.

- Μόνον αν το ζητήσεις ευγενικά.

- Δηλαδή πως; Μ; σου πω «σε παρακαλώ»? Δεν το λέω ποτέ Βάρδα, μόνον διαταγές δίνω που εκτελούνται αμέσως. Άμα σ' αρέσει.

Ο Ρωμαίος άξεστος βάρβαρος δεν θ' άλλαζε τρόπους σήμερα μες την ξιपाσιά του κι έτσι του το έδειξα.

- Αναρωτιέμαι σε τι σκατά πρεμούρα βρίσκεται ο αυτοκράτορας για να ζητήσει βοήθεια από ένα μούτρο σαν και του λόγου σου. Τι θέλεις από μένα;

- Ψιλικουβεντούλα και ερωτήματα για να περνάει η ώρα. Πάμε μια βόλτα στα λουτρά ή σε καμιά ταβέρνα η το γραφείο σου είν' εντάξει; Επειδή όπως κατάλαβες απ' το έγγραφο θα μπορούσα να σ' έχω σύρει στο δικό μου.

- Καλά ήμαστε δω. Τι θέλεις να μάθεις.

- Να σου πω πρώτα πως μου ανατέθηκε η έρευνα για τα 14 χαμένα παιδιά από τον ίδιο τον αυτοκράτορα. Μια έρευνα για την οποία ήσουν εσύ υπεύθυνος και τώρα δεν είσαι.

- Α! Έτσι εξηγείται γιατί ι Ιγνάτιος μετακίνησε τους φακέλους!

- Εμπεδωμένο συμπέρασμα, Σέρλοκ. Προβλέπω την καριέρα σου ν' απογειώνεται.

- Τους θέλω όλους πίσω! Και... τι είναι Σέρλοκ;

- Αστο, μην το ψάχνεις. Τους φακέλους θα τους πάρεις πίσω όταν κλείσει αυτή η υπόθεση. Κι αν για σένα έχει ήδη κλείσει, για μένα μόλις ξεκίνησε.

- Και, τι θες να μάθεις γι' αυτήν την υπόθεση;

- Νομίζω πως κάποιος απ' τους δικούς σου έκανε ανακρίσεις. Ή μήπως τις έκανες εσύ;

- Όχι εγώ. Ένας έμπειρος και έμπιστος δικαστής μου, ο Αρσένιος.

- Και κατόπιν σου έδωσε αναφορά μάλλον. Λείπουν σημαντικές πληροφορίες από τους φακέλους που χάθηκαν μεταξύ του Αρσένιου, εσένα και του τμήματος των αρχείων. Μήπως μετακίνησες πληροφορίες από τους φακέλους, Κόμη;

- Πως τολμάς! Ξέρεις ποιος είμαι γω;

- Ξέρω αυτό που νομίζεις πως είσαι. Για μένα προσωπικά είσαι μια κουράδα που μ' αυτό το έγγραφο μπορώ αμέσως να την πατήσω. Επιμένω, έκλεψες στοιχεία μέσα απ' τους φακέλους;

- Όχι. Πάρε δρόμο τώρα γιατί πάω στον αυτοκράτορα και γύρνα σε μια ώρα να τα ξανά πούμε.

- Στην Θεοδώρα να πας. Ο αυτοκράτορας μιλάει μόνον μαζί μου γι' αυτήν την υπόθεση. Που μπορώ να βρω τον δικαστή Αρσένιο;

- Το γραφείο του είναι στο ισόγειο.

Αυτό, το έδωσε χωρίς τσαλίμια ίσως επειδή ήξερε πως ο Αρσένιος δεν ήξερε τίποτα για τα χαμένα έγγραφα. Σαν να σιγουρεύτηκα πως ο τρομερός Κόμης Μάουρος την είχε χεσμένη την φωλιά του. Του άφησα το καλύτερο για το τέλος.

- Δεν μου λες, Κόμη, το 'ξερες πως ένα απ' τα χαμένα παιδιά ήτανε κολλητός φίλος με τον γιό σου τον Παύλο;

- Το αγνοώ παντελώς.

Με τέτοιο στόμφο σαν να έλεγε « φυσικά και το 'ξερα»

Υπάρχουν δύο είδη αρχι-ψευταράδων. Αυτοί που λένε ψέματα ενώ γνωρίζουν την αλήθεια και οι άλλοι που λένε ότι τους κατέβει χωρίς να ξέρουν την τύφλα τους. Οι πρώτοι είναι επικίνδυνοι, αποβράσματα, κατακάθια της ανθρωπότητας. Πολιτικάντηδες λόγου χάριν.

Διαφημιστές μάρκετινγκ. Επικεφαλείς επικοινωνίας και προπαγάνδας. Δόκτορες Γκέμπελς. Στην αρχαία Σπάρτη μπορεί να τους έριχναν στον Καιάδα. Οι της δεύτερης κατηγορίας είναι απλώς ανόητοι, τάχα μου και δήθεν που ξεφουρνίζουν όποια μπαρούφα τους κατέβει ενώ στην ουσία δεν έχουν ιδέα γιατί μιλάνε. Στην αρχή έχουνε πλάκα αλλά στην διάρκεια γίνονται κουραστικοί.

Οπωσδήποτε είναι προτιμότεροι απ' τους πρώτους που μπορούν να γίνουν επικίνδυνοι.
Θανατερά επικίνδυνοι.

Ο Αρσένιος έλειπε και δεν τον περίμεναν μέχρι την επόμενη μέρα. Παρά τις αντιρρήσεις του Τούρκου που ήταν πεπεισμένος πως ο Μάουρος μας κορόιδευε, περάσαμε από το τμήμα αρχειοθέτησης χωρίς πολλές ελπίδες.

Μπουκάρουμε φουριόζοι μέσα στο τμήμα των αρχείων ανεμίζοντας το αυτοκρατορικό πασπαρτού.

- Όλοι στις θέσεις σας. Έλεγχος των αρχείων με αυτοκρατορική διαταγή. Δεν έχετε τίποτα να φοβηθείτε αν έχετε κάνει καλά την δουλειά σας. Ποιος είναι υπεύθυνος για τ' αρχεία του δικαστή Αρσένιου;

Ένας μεσήλικας, κουρασμένος και ταλαιπωρημένος, σίγουρα πρώην στρατιώτης που είχε φάει μάχες και πολέμους με το κουτάλι βγήκε μπροστά. Επιδέξιος κώλος για να 'χει επιζήσει μετά από τόσους πολέμους, μπορεί και χρήσιμος.

- Ποια είναι η διαδικασία με τ' αρχεία του Αρσένιου, καλέ μου άνθρωπε;
- Τα αρχεία όλων των δικαστών έρχονται σε μας και τα βάζουμε με αλφαβητική σειρά σε φακέλους με τ' όνομά τους. Τα αρχεία με την ένδειξη «εμπιστευτικό» προωθούνται στον υπαρχηγό Μάουρο κι εκείνος, αφού τα μελετήσει, είτε τα επιστρέφει είτε τα κρατάει.

- Τα εμπιστευτικά αρχεία τα διαβάζετε πριν τα προωθήσετε;
- Ποτέ, αφεντικό. Απαγορεύεται ρητά. Αν έχεις τέτοιες ενδείξεις να τις αναφέρεις αμέσως και το πρόσωπο που εμπλέκεται.

- Δεν έχω, ηρέμησε. Δηλαδή, εσείς εδώ δεν έχετε καμιά ιδέα για το τι μπορεί να περιέχουν αυτοί οι φάκελοι και αν κανείς έχει αφαιρέσει κάποιο ντοκουμέντο μέσα απ' αυτούς.

- Ακριβώς. Κανείς από εμάς δεν έχει το δικαίωμα να κοιτάξει μέσα σ' αυτούς τους φακέλους. Σε κανέναν φάκελο τελικά.

- Τίποτα ιδιαίτερο τελευταία με φακέλους με ένδειξη «εμπιστευτικό»;
- Ο αρχηγός Ιγνάτιος μετακίνησε μερικούς κάπου αλλού εχθές. Μόνον αυτός και ο υπαρχηγός Μάουρος έχουν αυτό το δικαίωμα.

- Τέλος του ελέγχου, κύριοι. Όλα βαίνουν καλώς. Συνεχίστε την εποικοδομητική εργασία σας τώρα. Μήπως ξέρει κανείς την διεύθυνση του δικαστή Αρσένιου;

Κάποιος έγραψε κάτι σ' ένα χαρτί και μου το έδωσε. Φεύγοντας, ο Τούρκος σχολίασε.

- Γιατί το κουράζουμε, αφέντη; Αφού καλά καταλάβαμε ποιος τα έχει αφαιρέσει τα στοιχεία.

- Κι έναν ελέφαντα να πρέπει να φας, φίλε μου

- Θα το κάνεις τρώγοντας μια μπουκιά την κάθε φορά.

Το 'χε μάθει πλέον το ποίημα ο Τουρκαλάς.

5 The night has a thousand eyes

- Πάμε να μαζέψουμε σύκα.

Είπα στον Τούρκο μετά που τελείωσαν όλα τα πρωινά τελετουργικά. Τα γνωστά, να μην τα λέμε συνέχεια για να γεμίζουν σελίδες.

Το παλάτι του Μάουρου στους πρόποδες της Ακρόπολης που έβλεπε τον Βόσπορο, επ' έξω ήταν πολύ εντυπωσιακό. Τρίστηλο πόρτικο απ' έξω και εκεί δυο φρουροί. Μεγαλόσωμοι, αγριεμένοι κι εχθρικοί. Το απαιτούσε η θέση τους. Πριν θυμώσει ο Τούρκος με τις μαγκιές τους κι έχουμε αίματα, τους μόντρελα το αυτοκρατορικό πάσο κι έγιναν αμέσως κοτούλες. Η κυρία του σπιτιού, Δέσποινα Πλασίντα, μας υποδέχτηκε αυτοπροσώπως. Καταπληκτικής ομορφιάς θηλυκό. Στον δρόμο θα ήταν παράβαση αν κυκλοφορούσε. Ηθελημένη πρόκληση ατυχήματος. Σαν να είδα τον Τούρκο να ξερογλείφεται. Όχι πως εγώ πήγαινα πίσω δηλαδή. Αφού έγιναν οι συστάσεις και επιδείχτηκαν τα πανίσχυρα έγγραφα, η Πλασίντα είπε με μια φωνή, μουσική για τ' αυτιά.

- Τι μπορώ να κάνω για σας, κύριοι;

- Θα θέλαμε να μιλήσουμε, ιδιαιτέρως, με τον προσωπικό ευνούχο του νεαρού Παύλου, τον Βανάνσιο αν είναι δυνατόν, Δέσποινα.

- Μπορώ να ρωτήσω για ποιο λόγο;

- Μπορείς αλλά δεν θα σου το πω.

- Εχει τίποτα μπλεξίματα ο γιός μου μήπως;

- Αυτό μπορώ να σας το επιβεβαιώσω, κυρία. Απολύτως κανένα.

Κάλεσε τον Βενάνσιο και μας οδήγησε στην βιβλιοθήκη κλείνοντας την πόρτα φεύγοντας. Αληθινή κυρία. Φόρεσα την άγρια αυταρχική μουτσούνα μου και γαύγισα μες τα μούτρα του κουνιστού.

- Που είναι ο Ιάκωβος;

Οι ευνούχοι συνήθως, τρομάζουν όταν κάποιος φαινομενικά ανώτερος τους βάζει τις φωνές. Υπάρχουν και ευνούχοι εξουσίας, πανίσχυροι όπως ο στρατηγός του Ιουστινιανού Ναρσής και τα μισά μέλη του υπουργικού συμβουλίου που όχι μόνον δεν τρομάζουν αλλά σε αντιμετωπίζουν με υπερφίαλη έπαρση και αλαζονικά. Ο Βενάνσιος ΠΙΣΤΕΥΕ πως ανήκε στους δεύτερους. Ήταν ένα τεστ για την υπομονή μου.

- Ιάκωβος; Ποιος Ιάκωβος;

- Ο φίλος και σύντροφος στα όπλα του αφέντη σου Παύλου στο γυμναστήριο του Γαληνού

- Κατά πρώτον δεν έχω ιδέα για τι πράγμα μιλάτε και κατά δεύτερον, το αφέντη μου Παύλο τον περιμένω πάντα έξω στο πόρτικο όταν πάει στο γυμναστήριο. Πως μπορώ να γνωρίζω τους ... συντρόφους του στα όπλα;

Κακός ψεύτης ο Βενάνσιος. Το ‘χαν οι ευνούχοι μα τούτος δω το παράκανε.

- Στάσου να σου δείξω κάτι επίσημο που μάλλον δεν στο είπε η κυρά σου. -τού το έδειξα- Τώρα, άτριχη νυφίτσα, ξέρω πως μου λες ψέματα, έχω στοιχεία, όπως το ξέρεις κι εσύ. Την επόμενη φορά που θα μου πεις ψέματα ο φίλος μου από δω θα σου τσακίσει την μύτη γι’ αρχή και κατόπιν θα συνεχίσει με άλλα κόκκαλα στο γλοιώδες κορμί σου. Σε ξανά ρωτώ λοιπόν, που είναι ο Ιάκωβος;

- Δεν έχω ιδέα για ποιο πράγμα μιλάς.

Ούτε αυτός μα ούτε κι εγώ το είδαμε να ‘ρχεται! Ο Ευνούχος βρέθηκε στο μαρμάρινο πάτωμα αιμόφυρτος και με σπασμένη μύτη σκούζοντας σαν γουρουνόπουλο. Όταν συνήλθε απ’ το σοκ, κοίταξε έντρομος μια τον Τούρκο μια εμένα και είπε

- Ήταν κατόπιν διαταγής του αφέντη μου αρχιδικαστή Μάουρου. Αυτόν να ρωτήσεις, αν τολμάς.

- Τον ρώτησα. Αλλά μάλλον απ’ το ίδιο μαγαζί ψωνίζετε. Δεξί ή αριστερό;

- Δεξί ή αριστερό τι, εξυπνάκια;

- Μάτι αντί, χέρι, γόνατο, κάτι που έχεις σε ζευγάρι, αρχίδια αποκλείονται, που θα σου σπάσει ο Τούρκος αν συνεχίσεις να λες μαλακίες. Ποιες ήταν οι διαταγές του αφέντη σου;

- Να τον συναντήσω και να τον πείσω να έλθει στο σπίτι για κολατσιό κάποια μέρα.
- Τ' αφεντικό σου ήταν στο σπίτι όταν οι νεαροί ήρθαν για ... κολατσιό;
- Ναι, και κουβέντιασε μαζί τους.
- Η κυρία;
- Η κυρία έλειπε εκείνη την μέρα, δεν ήταν εδώ.
- Η μύτη σου θα ιάνει σύντομα αλλά θα σου χαλάσει λίγο την πρόσοψη. Μόλις

κατάφερες να γλυτώσεις κάτι άλλο σπασμένο. Για τώρα μιλάω, γιατί δεν ξέρω τι μπορεί να γίνει την επόμενη φορά που θα σμίξουμε.

Φεύγοντας, πέσαμε πάνω στην όμορφη που μετά από δέκα λεπτά είχε γίνει ομορφότερη.

- Βρήκατε κάτι ενδιαφέρον;
- Εμείς, πολλά, Δέσποινα. Ο Βενάνσιος μπορεί να 'χει λίγο πονοκέφαλο καναδυό μέρες αλλά θα του περάσει. Ίσως χρειαστεί να ξαναπεράσουμε γι' άλλες ερωτήσεις μια μέρα.

Πολύ θα το 'θελα να την ξαναδώ την κυρία. Ιδιαίτερως. Χαιρετήσαμε ευγενικά και με υπόκλιση και το πήραμε ποδαράτο παραλία για το σπίτι. Η θαλασσινή αύρα ήταν βάλσαμο για να βάλει σε τάξη τις σκέψεις.

- Αυτή η εκκλησία που πήγαν δυο απ' τα κορίτσια στον εσπερινό, κάπου εδώ δεν είναι;
- Η Αγία Ειρήνη, αφέντη. Αν αφήσουμε τον παραλιακό και κόψουμε προς το κέντρο θα πέσουμε πάνω της.

Μπήκαμε στην εκκλησία και ψάξαμε να βρούμε τον νεωκόρο. Εμφανίστηκε ένας γεροντάκος που κούτσαινε από το ένα πόδι. Αμισθος ευσεβής και θρησκόληπτος προφανώς που αναζητούσε εξιλέωση από τον θεό του και τους αντιπροσώπους του επί γης υπηρετώντας τους μέχρι να πεθάνει.

- Παρακολουθείς τους Εσπερινούς, γέροντα;
- Ποτέ μου δεν έχω χάσει κανέναν, γιέ μου. Οι ψαλμοί και οι μελωδίες των εσπερινών είναι οι ομορφότερες. Αγαλλιάζει η ψυχή σου να τ' ακούς.
- Είδες ποτέ παιδιά να τους παρακολουθούν;
- Συνεχώς παιδί μου. Ο διάκονος Λάσκαρης πάντα τα κρατάει λίγο αργότερα για κατηχητικό μετά τους εσπερινή λειτουργία.
- Ο διάκονος Λάσκαρης;
- Αυτός είναι συνήθως που επιμελείται των εσπερινών.
- Που μπορούμε να τον βρούμε; Θα ήθελα να τον ρωτήσω μερικά πράγματα.

- Εδώ είναι τα διαμερίσματά του, στο πίσω μέρος. Πρέπει να είναι εκεί τώρα.

Ο γεροντάκος μας έδειξε πως να βρούμε τα διαμερίσματα του διάκου. Οι διάκοι, διάκονοι, είναι συνήθως νεαροί μορφωμένοι κληρικοί με μέλλον. Ένας απλός παπάς, παπάς θα μείνει όλη του την ζωή. Ένας διάκονος μπορεί ν' αναρριχηθεί σε όλες τις υψηλότερες βαθμίδες του κλήρου και να φτάσει μέχρι αρχιεπίσκοπος, ακόμα και πατριάρχης. Η βασικότερη διαφορά των παπάδων και των διακόνων στον ορθόδοξο κλήρο είναι ότι οι απλοί παπάδες έχουν το δικαίωμα να παντρεύονται και να κάνουν οικογένεια ενώ οι διάκονοι, επίσκοποι, αρχιεπίσκοποι κ.τ.λ. κατά συνέπεια ορκίζονται σε πλήρη αγαμία. Ένας θεός μονάχα ξέρει το τί κάνουν όταν έχουν φυσιολογικότητες καβλίτσες. Οι ιστορίες με τους ανιψιούς και τις ανιψιές που συνοδεύουν κατά καιρούς κληρικούς με υψηλά αξιώματα είναι πολύ πικάντικες και δεν απέχουν πολύ απ' την πραγματικότητα. Βρήκαμε τον διάκο στα διαμερίσματά του να δοκιμάζει καινούργια άμφια. Μανία είναι. Οι παπάδες, όσο πιο πολύ στολισμένοι είναι, τόσο περισσότερο κύρος νομίζουν ότι διαθέτουν.

- Πόσο καλά γνωρίζεις τα παιδιά που παρακολουθούν τους Εσπερινούς, πάτερ;

Σαν να τινάχτηκε λιγάκι ο διάκος με την ερώτηση αλλά γρήγορα αναδίπλωσε.

- Δεν βλέπω για τι θα μπορούσε να σας ενδιαφέρει κάτι τέτοιο.

- Κοίτα διάκο. Πρώτα απ' όλα διάβασε προσεκτικά αυτό το έγγραφο. Όπως βλέπεις, έχω αυτοκρατορική εντολή και δικαιοδοσία, να δώσω δίκαιο ή άδικο παναπεί, να ερευνήσω για κάποια παιδιά που εξαφανίστηκαν αμέσως μετά από Εσπερινούς, τους ΔΙΚΟΥΣ σου εσπερινούς. Αθανασία και Επιφάνεια τις λένε. Ευθέως σε ρωτάω λοιπόν τι γνωρίζεις γι' αυτές τις νεαρές;

- Απολύτως τίποτα! Τα γνωρίζω τα κορίτσια, τα έχω συχνά στην ακολουθία των εσπερινών, έχω κουβεντιάσει πολλές φορές μαζί τους για την δόξα του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού και αυτό είναι όλο.

- Είμαι απόλυτα πεπεισμένος σκατόδιακε πως γνωρίζεις πολύ περισσότερα απ' αυτά που μου λες και στα ίσια σου λέω ότι την επόμενη φορά που θα μού πεις ψέματα, ο φίλος μου από δω θα σε ματώσει και θα πονέσεις πολύ. Θα σε ρωτήσω πάλι, ευθέως τούτη την φορά και σκέψου καλά πριν απαντήσεις διότι θα βρεθείς στο δάπεδο αιμόφυρτος. Που είναι η Αθανασία και η Επιφάνεια;;;;;

- Ιδέαν δεν έχω.

Έχει καταντήσει βαρετό αλλά ο διάκος βρέθηκε στο πάτωμα αιμόφυρτος με σπασμένη την μύτη βογκώντας γοερά.

Του έδωσα πέντε λεπτά περιμένοντας να συνέλθει λίγο.

- Έχεις καμιά καλύτερη απάντηση ή να συνεχίσει. Την επόμενη φορά θα χάσεις κάτι που το 'χεις διπλό. Μάτι, χέρι, γόνατο η και αρχίδι.

- Είμαι νεκρός άμα σου πω.

- Είσαι νεκρός από την στιγμή που μπήκαμε μέσα στην εκκλησία, διάκο. Το θέμα είναι αν θα πεθάνεις γρήγορα και χωρίς πόνο ή αργά, πολύ αργά, και με πολύ πόνο. Διάλεξε.

- Το ένα το πήραν στο μοναστήρι του Στούδιου και το άλλο στις Βλαχέρνες. Δεν ξέρω τίποτ' άλλο.

- Εγώ πάλι, γιατί νομίζω πως ξέρεις περισσότερα. Ίσως αν σου πέταγα ένα μάτι έξω μου τα 'λεγες. Έτσι, για να σιγουρευτώ.

Έβγαλα τον μανδύα που φορούσα και πήρα την καρφίτσα-μαχαίρι που τον κούμπωνε και του το κόλλησα κάτω απ' το αριστερό του μάτι.

- Δεν θα τολμούσες να κάνεις κάτι τέτοιο σ' έναν άνθρωπο τού θεού!

- Έχεις χάσει επεισόδια, τραγόπαπα. Δεν στα 'πανε; Δεν υπάρχει κανένας θεός, ανόητε! Μην δοκιμάζεις την υπομονή μου, διάκο γιατί σε βλέπω σύντομα Κύκλωπα.

- Σεξ, ψιθύρισε ξεψυχισμένα, σε μερικούς αρέσει το σεξ με μικρά παιδιά.

Ο Τούρκος σήκωσε αγριεμένος την χατζάρα κι ετοιμάστηκε να τον αποκεφαλίσει αμέσως! Τον συγκράτησα.

- Κι εσύ τι ρόλο παίζεις;

- Εγώ τα βρίσκω στους εσπερινούς και τα δελεάζω και για τα υπόλοιπα φροντίζουν αυτοί.

- Με τι αντάλλαγμα; Γαμείς κι εσύ παιδάκια καριόλη-παπά; Αγοράκια ή κοριτσάκια;

Η φωνή του έγινε σαν επιθανάτιος ρόγχος. Τσακισμένο ράκος.

- Κορίτσια. Μια φορά πήγα με άντρα κι από κει ξεκίνησαν όλα.

- Πες τα να ξεσκάσεις, διάκο μου.

- Είναι κάποιος ξακουστός καλλιγράφος στο μοναστήρι, νεαρός κι ομορφόπαιδο με πολύ ταλέντο που έγινε παιχνίδι στις ορέξεις του Σταυροφόρου (δεύτερος την τάξη μετά τον ηγούμενο), Θεολόγος τ' όνομά του. Και αν στον Σταυροφόρο αρέσουν οι νεαροί, στον Θεολόγο αρέσουν περισσότερο τα μικρά κορίτσια. Από αυτόν την κόλλησα την αρρώστια.

Αν είχα καταλάβει καλά, τούτος ο καλλιγράφος Θεολόγος, τον έπαιρνε από πίσω και τον έδινε από μπρος αλλά σε παιδάκια μόνον! 8-10 χρονών!

- Που πάνε τα κορίτσια μετά το μοναστήρι;
- Δεν έχω ιδέα. Να ρωτήσεις τον Θεολόγο. Σ' αυτόν πήγα την Αθανασία. Τον πίστεψα
- Λοιπόν διάκο μου, είσαι χείριστος εγκληματίας και σύμφωνα με την δική μου ηθική σου αξίζει να ψοφήσεις. Κι αν δεν το κάνω εγώ, θα το κάνουν αυτοί όταν μάθουν ότι μου μίλησες. Η άλλη λύση είναι να σε βάλω σ' ένα σκοτεινό κελί και να μην ξαναδείς το φως της ημέρας για την υπόλοιπη ζωή σου επειδή θα πετάξω το κλειδί στην θάλασσα. Τι θέλεις να κάνω;
- Δεν έχω πολλές επιλογές όπως φαίνεται. Μόνο κάνε το γρήγορα και μακάρι ο θεός να μου συγχωρέσει τις αμαρτίες μου. Πριν πεθάνω, σου λέω πως στις Βλαχέρνες, ο μέγας Ηγούμενος κινεί τα νήματα. Για τους Στουδίτες, δεν ξέρω.

Αυτό το μαχαίρι-βελόνα που μου κρατάει τον μανδύα στους ώμους γλίστρησε με μια ξαφνική κίνηση ανάμεσα στα πλευρά του και καρφώθηκε στην καρδιά του. Είχε πεθάνει πριν πέσει στο πάτωμα και δεν έβγαλε κιχ.

- Γιατί δεν άφησες εμένα, αφέντη; Ξέρω πως δεν σ' αρέσουν κάτι τέτοια.
- Γρήγορα και ανώδυνα το 'θελε και ήμουν μπροστά του. Έτσι ξαφνικά, ούτε που το κατάλαβε. Άρρωστος άνθρωπος ήτανε, του έκανα τη χάρη.

Για τα λουτρά τα είπαμε στο πρώτο βιβλίο. Να μην τα ξαναλέμε για να γεμίζουν σελίδες. Και για φημισμένα λουτρά του Ζεύξιππου μιλήσαμε. Όμως αυτά είχαν καταστραφεί ολοσχερώς, αλλοίμονο, στις ταραχές της στάσης του Νίκα και μαζί τους όλα τα καταπληκτικά αγάλματα που υπήρχαν στην διακόσμηση. Το παλάτι τού Λούσου που ήταν κοντά στην ίδια γειτονιά, κατά περίεργο τρόπο, είχε γλυτώσει τότε. Ο δαιμόνιος αυτοκράτορας είχε την καταπληκτική ιδέα να μετατραπεί το παλάτι του Λούσου σε λουτρά! Αυτός ο Λούσος, ένας έπαρχος απ' την εποχή της ενιαίας Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, είχε καταληστέψει την αρχαία Ελλάδα και το είχε γεμίσει με θαυμαστά έργα του Φειδία και του Πραξιτέλη, για ν' αναφέρουμε μόνον τους διάσημους. Τα καινούργια λουτρά του Ζεύξιππου, η Κωνσταντινούπολη δεν μπορούσε να επιζηήσει χωρίς δημόσια λουτρά και το ήξερε καλά ο Ιουστινιανός, στο πρώην παλάτι του Λούσου ήταν μεγαλοπρεπέστατα, πολύ περισσότερο απ' τα παλαιά καταστραμμένα. Γενικώς, ότι ανακατασκευάστηκε μετά τις καταστροφές στην στάση του Νίκα, ήταν απείρως καλύτερο από

το προηγούμενο στην ίδια θέση. Η θυσία 40000 ανθρώπων για την ανακαίνιση της Πόλης όμως φάνταζε σαν σκληρό τίμημα. Δεν ξέρω αν αυτό που λέμε σήμερα «λούσο, κάτι ακριβό και πολυτελές» έχει σχέση με το παλάτι τού Λούσου. Ρωτήστε κάποιον της γλωσσολογίας. Ωραίο μου ακούγεται αν και μάλλον το «λούσο» προέρχεται απ' το λατινικό λουξ. Η Μινερβίνα σίγουρα θα σύχναζε στα νέα λουτρά. Όλοι εκεί σύχναζαν.

Την στάμπα αμέσως, ανάμεσα σε διάφορους ρωμαλέους επίδοξους μελλοντικούς εραστές. Όταν συναντήθηκαν τα βλέμματά μας, αναπήδησε και τούς παράτησε σύξυλους για να 'ρθει κοντά μου.

- Μινερβίνα μωρό μου, χρόνια και ζαμάνια έχουμε να βρεθούμε.
- Δεν φταίω εγώ γι' αυτό, αν δεν με απατάει η μνήμη μου.
- Τρέχω και δεν φτάνω αγαπημένη μου. Συχνά μακριά απ' την Πόλη.

ΟΛΟΙ γνωρίζουμε πολύ καλά ότι όποιος προβάλει αυτή την δικαιολογία σίγουρα ψεύδεται αλλά εν τούτοις το λέμε και ευτυχώς, πολλοί το πιστεύουν!

- Έχω ακούσει για τα τελευταία σου ... κατορθώματα ομολογώ και όχι χωρίς έκπληξη.
- Να τα συζητήσουμε όλα μαζί με καλό φαγητό με θέα την Προποντίδα, γλυκιά μου, το βραδάκι;
- Ποτέ δεν έδωσα μεγάλη σημασία στο καλό φαγητό Τέο, μωρό μου. Εκείνο που μ' ένοιαζε περισσότερο ήταν πάντα το επιδόρπιο. Και όταν θυμάμαι τα δικά σου, ανατριχιάζω. Στις 7 το βράδυ είναι καλά;
- Στις 7 θα είναι όλα έτοιμα, ομορφιά μου.

Όταν μπήκε μέσα στο σαλόνι στις 7 ήταν σαν να το χτύπησε κεραυνός! Λίγο έλλειψε ν' αγνοήσω το φαγητό στο τραπέζι και να την περάσω κατευθείαν στο κρεβάτι. Συγκρατήθηκα σαν σωστός τζέντλεμαν και σέρβιρα δυο κούπες απ' το καλό Σαμιώτικο. Η συνέχεια μπορεί να είναι ενδιαφέρουσα για βιβλίο μαγειρικής η μυθιστόρημα Μάλκο Λίνγκε και εγώ δεν είμαι. Η σκηνή μετά τα επιδόρπια μ' ενδιαφέρει, εκεί που είναι μπρούμυτα γυμνή στο κρεβάτι κι εγώ δίπλα της να της χαϊδεύω την πλάτη και αν τα βρω σκούρα με την «ανάκριση» να κατεβάσω το χέρι μου πιο κάτω για καλύτερο αποτέλεσμα. Αλάνθαστη μέθοδος. Καμία δεν την γλύτωσε.

- Άκουσα πως ο πατέρας σου είναι διαλεχτός καλεσμένος στα δείπνα του Μάουρου, γατούλα.
- Γιατί εγώ δεν είμαι διαλεχτή;
- Έχεις βρεθεί κι εσύ εκεί;;;;;;;;;;

- Όχι στο ίδιο πάρτι μα τον πατέρα μου, ανώμαλε! Πέρασα πολύ καλά.
- Τα θέλω όλα! Με λεπτομέρειες!
- Όλα σε μια πρόταση. Να φας, να πιείς και να γαμίσεις όσο αντέχεις και μπορείς.
- Το πεδίο «γαμίσι» μ' ενδιαφέρει περισσότερο. Κάτι το ιδιαίτερο;
- Τα πάντα επιτρέπονται. Μόνον ζώα δεν είδα. Τα ζώα είναι στο πεδίο «φαῖ» όχι στο γαμίσι. Έχει αγόρια και κορίτσια όλων των αποχρώσεων να διαλέξεις, ένα η περισσότερα για παρέα. Εκεί ήταν που με πήρανε τρεις ταυτοχρόνως.

- Άτακτο παλιόπαιδο! Τέτοιες εμπειρίες έχουν κάνει ξακουστή την Πόλη σ' όλο τον κόσμο. Μαζί με ποτάμια αίμα αλλά εμείς κρατάμε μόνον τα τρικούβερτα.

- Πες μου αν διακινδυνεύω το καλό μου όνομα και φήμη αν παραβρεθώ.
- Όχι περισσότερο απ' τους άλλους, μωρό μου. Τα δάχτυλά σου είναι μαγικά! Συνέχισε αυτό που άρχισες. Αριστοκράτες και στρατηγοί, κληρικοί με ή χωρίς τιάρες, γερουσιαστές και λοιποί «ευγενείς» όλο τον ανφάν γκατέ της Πόλης. Έλα! Θα βάλεις την γλώσσα σου εκεί που πριν ήταν το χέρι σου;;;; με τρελαίνεις Τέο μωρό μου.

Οι πληροφορίες της Μινερβίνας ήταν πολύ... ζουμερές και της άξιζε η συνέχεια. Με κάποιον τρόπο, πάντα ξεπληρώνω τις υποχρεώσεις μου. Έφυγε πολύ πιο λαμπερή απ' ότι ήρθε.

14 ή 54 ή 1400 παιδιά είχαν απαχθεί από τα σπίτια τους και τους γονείς τους για να γίνουν σκλαβάκια του σεξ, ικανοποιώντας αρρωστημένα βίτσια ευγενών και πλουσίων, να μην ξεχάσω τους παπάδες, ο όρος «άνθρωποι» είναι ευφημισμός, προσβάλει τους υπόλοιπους ανθρώπους. Αν σκεφτεί κανείς ότι στον καιρό μου όλος ο υπόλοιπος κόσμος ήταν «απολίτιστοι βάρβαροι» και μόνον το Βυζάντιο και η Κωνσταντινούπολη ήταν τα μοναδικά σημεία πολιτισμού στον κόσμο, μου ήταν αδύνατο να φανταστώ τι θα μπορούσε να συμβαίνει αλλού. Τρομοκρατήθηκα, λίγο έλειψε να ξεράσω.

6. Well you needn't

Το μοναστήρι των Βλαχερνών, των «οδηγών» όπως το έλεγαν από την Παναγία την Οδηγήτρια στ' όνομα της οποίας δημιουργήθηκε, ήταν απροσπέλαστο. Τυφλοί είχαν βρει το φως τους μέσα στα τείχη του. Στην κυριολεξία, όχι σαν έκφραση. Περισσότεροι τυφλοί είχαν θεραπευτεί στις Βλαχέρνες απ' όσους είχε θεραπεύσει ο ίδιος ο Χριστός! Πάμπλουτο και αυτάρκες το μοναστήρι με την περιουσία του, δέσποζε στο βορειότερο άκρο της Πόλης ανάμεσα στα τείχη και την θάλασσα. Φορτωμένο με αμύθητους θησαυρούς και κειμήλια της Χριστιανοσύνης και κολλημένο σχεδόν επάνω στο υπέροχο Παλάτι των Βλαχερνών με τα σπάνιας ομορφιάς περιστύλια (πόρτικο) και τις υπέρλαμπρες αίθουσες που φιλοξενούσαν θρησκευτικά γεγονότα αλλά και αυτοκρατορικά. Η αυτοκρατορική εξουσία, η εξουσία γενικώς, και ο κλήρος πήγαιναν πάντα χέρι-χέρι, κολλημένα σαν Σιαμαία. Καλύτερα να πήγαινα για μικρότερα ψάρια.

Το μοναστήρι του Στουδίου και οι Στουδίτες μοναχοί του ήταν δεύτερο κατά σειρά κέντρο εξουσίας μετά τον αυτοκράτορα και τον Πατριάρχη. Δεν ήμουν καθόλου βέβαιος ότι το αυτοκρατορικό μου πασπαρτού θα είχε καμιά ισχύ εκεί. Αυτοί οι φανατικοί έπαιρναν διαταγές μόνον απ' τον θεό τους. Αναρωτιόμουν τι είδους θεός παρέχει εξουσίες σε αντιπροσώπους του να κακοποιούν μικρά παιδιά. Τα μοναστήρια, το καιρό εκείνο, ήταν τα καταφύγια παντός είδους απατεώνων και εγκληματιών οι οποίοι, για ν' αποφύγουν την σύλληψη και την τιμωρία, έδιναν μοναχικούς όρκους έναντι αδρής αμοιβής και εισέρχονταν στο τάγμα των μοναχών βρίσκοντας καταφύγιο σε μοναστήρια κι έτσι αποφεύγοντας την σύλληψη. Στα μοναστήρια απολάμβαναν ζωή χαρισάμενη. Στην λαϊκή τους ζωή, έκαναν ίσως και καμιά δουλειά, στο μοναστήρι, τίποτα. Ασυλία και φαγοπότι. Ήταν εκπληκτικός ο αριθμός των κακοποιών, δολοφόνων και κάθε είδους

άλλων απάνθρωπων κακοποιών που είχαν μετανοήσει (!!!!!) και συγχωρεθεί για να ενταχθούν σε μοναχικό τάγμα και να ζήσουν την υπόλοιπη ζωή τους χαρισάμενη μακριά απ' το τσεκούρι τού δημίου. Δεν είναι υπέροχο το Χριστιανικό Δόγμα;

Η φήμη του μοναστηριού των Στουδιτών ήταν επί της θεολογικής θεωρίας. Τα θεολογικά δόγματα που εξέδιδε μετά από ενδελεχείς μελέτες ήταν σεβαστά και αποδεκτά απ' όλη την Χριστιανοσύνη χωρίς καμία αμφισβήτηση. Σήμα κατατεθέν δηλαδή, με την βούλα. Το είπαν οι Στουδίτες, έτσι είναι. Πίστευε και μη ερεύνα.

Ο χώρος απαιτούσε διαφορετική προσέγγιση. Ψάχνοντας το σεντούκι με τ' αρχαία έργα που κληρονόμησα απ' τον παππού, το βρήκα.

Έβαλα τα καλά μου για να μοιάζω σαν ένας πλούσιος πολυταξιδεμένος έμπορος. Βαθυκόκκινο μακρυμάνικο χιτώνιο, Δαλμάτικα, για να κρύψω ένα μαχαίρι δεμένο στο μπράτσο και μια κάπα όχρα κουμπωμένη με την γνωστή καρφίτσα-μαχαίρι. Τα χρειαζόμουν αυτά για να νιώθω λιγάκι πιο άνετα επειδή θα ήμουνα μόνος, χωρίς τον Τούρκο. Κρέμασα και την δερμάτινη τσάντα μου με τ' απαραίτητα έγγραφα μέσα στον ώμο και παρουσιάστηκα στην είσοδο του Στουδίου ζητώντας να δω μυστικά και αυτοπροσώπως τον αρχι ηγούμενο. Δεν με ρώτησαν και πολλά-πολλά, για κακοποιό με λεφτά με πέρασαν που θα ζητούσα άσυλο και προστασία. Συνηθισμένη πρακτική. Ο αρχι ηγούμενος Στέφανος με δέχτηκε στα διαμερίσματά του.

- Με λένε Θεόφιλο Βάρδα και είμαι εγγονός και κληρονόμος ενός πολύ γνωστού κρασέμπορο τον οποίον πιθανόν να μην γνωρίζετε διότι τα δικά σας κρασιά είναι εφάμιλλα με τα δικά μας. Ο παππούς μου είχε μια αξιοζήλευτη συλλογή παλαιών γραπτών ντοκουμέντων, τα περισσότερα ειδωλολατρικά για σας και για μένα, αλλά εκεί βρήκα κάτι ενδιαφέρον. Έπεσα πάνω σε μερικές στενογραφημένες ομιλίες του Ιωάννη Χρυσόστομου, αυτές στις οποίες καταγγέλλει τους Εβραίους και αναθεματίζει τον Ιουδαϊσμό. Τις έχετε ακουστά;

- Τις γνωρίζω πολύ καλά αυτές τις ομιλίες, παιδί μου μα πολύ φοβάμαι ότι έχουν χαθεί για πάντα. Καταστράφηκαν εδώ και χρόνια.

- Δεν χάθηκαν, εδώ τις έχω. Ελπίζω πως έχετε κάποιον ειδικό αποστενογράφο να τις καθαρογράψει.

Άνοιξα την τσάντα μου και του έδειξα τα έγγραφα που είχα βρει στο σεντούκι του παππού. Όταν τα είδε καλά, τα μάτια του γούρλωσαν και πήραν στροφές σαν το μηχανάκι με τα φρουτάκια και κόλλησαν στα 3 εφτάρια.

- Φυσικά και έχουμε αποστενογράφους, τέκνο μου. Αλλά, για πες μου, γιατί μας τα έφερες;

- Θέλω να κάνω μια δωρεά στο μοναστήρι υπό την προϋπόθεση ότι θα τα διαχειριστείτε για το καλό της Χριστιανοσύνης, άγιε πατέρα.

- Θα ήταν μεγάλη μας τιμή να συμπεριλάβουμε τόσο σπάνια κειμήλια στην συλλογή μας, τέκνο μου. Τι ζητάς σαν αντάλλαγμα;

Και του λόγου του για εγκληματία μ' έκοβε αλλά τώρα με βόλεψε.

- Έχω ακούσει τα καλύτερα λόγια για έναν νεαρό καλλιγράφο στο τάγμα σας, άγιε πατέρα, Θεολόγος τ' όνομά του και θα ήθελα να τον συναντήσω και να του προτείνω ν' αναλάβει να τα καλλιγραφήσει αφού αποστενογραφηθούν. Μήπως θα μπορούσα να τον συναντήσω ιδιαιτέρως να μου πει λεπτομέρειες και σας υπόσχομαι να τα αφήσω φεύγοντας στα επιδέξια χέρια του.

- Μεγάλο ταλέντο-καλλιτέχνης αυτός ο νεαρός Θεολόγος! Δεν μου κάνει εντύπωση που η φήμη του βγήκε έξω από τα τείχη του μοναστηριού. Αφοσιωμένος και ευσεβής μοναχός επίσης.

Ο γέρο-ηγούμενος κάλεσε κάποιον έμπιστό του και κάτι του ψιθύρισε στ' αυτί. Προφανώς να σιγουρευτεί πως όταν έφευγα θα είχα αφήσει τα έγγραφα στον Θεολόγο. Ο μοναχός με οδήγησε λέγοντας ότι ο Θεολόγος είχε το εργαστήριό του στον ίδιο χώρο με τα διαμερίσματά του και δεν έβγαινε παρά μόνον για φαγητό και προσευχή. Μετά από μια περιπλάνηση σε πέτρινους διαδρόμους χτύπησε μια πόρτα και με σύστησε στον Θεολόγο αφού του ψιθύρισε πριν κάτι στ' αυτί. Ο λεγάμενος ήταν ομορφόπαιδο, στον έξω κόσμο θα είχε βάνει φωτιά σε πολλά κοριτσόπουλα, Όταν ο οδηγός μου μας άφησε, έκλεισα την πόρτα σέρνοντας απαλά και τον σύρτη και τον πλησίασα χαμογελώντας. Έβαλα το χέρι μου στην τσάντα για τα έγγραφα και όταν το έβγαλα κρατούσα το μαχαίρι που ήταν μέσα και πηδώντας επάνω του, του έκλεισα μ' ένα χέρι το στόμα και του κόλλησα το μαχαίρι στο λαιμό.

- Είμαι ο θεός της Αθανασίας βρωμερό υποκείμενο και ήρθα με δόλο να σε σκοτώσω. Μια κίνηση και τα σου κόψω το λαρύγγι.

Θες το μαχαίρι στο λαιμό, θες το άκουσμα του ονόματος, ο καλόγερος έγινε κίτρινος σαν λεμόνι με τα μάτια έξω απ' την τρομάρα του.

- Μπορεί και να το αναβάλω αν μου μιλήσεις πρώτα. Θα σου αφήσω το στόμα αλλά αν τσιρίξεις σε σκότωσα. Ψιθυριστά θα μιλάμε.

Κούνησε το κεφάλι του συμφωνώντας.

- Κατ' αρχήν, να σ' ενημερώσω πως τον φίλο σου τον διάκο Λάσκαρη τον σκότωσα μες την ίδια του την εκκλησία και μου τα είπε όλα πριν πεθάνει. Για τον Σταυροφόρο που σε γαμεί και για κάποιον στις κουζίνες. Εσύ θα μου πεις τις λεπτομέρειες. Όλες τις λεπτομέρειες, τα πάντα.

- Έχω αφιερώσει την τέχνη μου στην υπηρεσία του θεού. Το κορμί μου, αλλοίμονο, είναι μες την αμαρτία. Ο Σταυροφόρος μου ρίχτηκε την Τρίτη μέρα μετά που μπήκα κι' έδωσα τους όρκους. Με χρησιμοποιεί σαν παιχνίδι και με πασάρει και στους ομοίους του. Άλλαξα αλλά πούστης δεν είμαι. Μ' αρέσουν τα κορίτσια, ειδικά τα μικρά. Κάθε βράδυ μετά την προσευχή μου και πριν πάω στο κρεβάτι, αυτό-μαστιγώνομαι, να τιμωρήσω το λάγνο αμαρτωλό κορμί μου αλλά πάντα ενδίδω στον πειρασμό. Δεν ήμουν έτσι πριν, από τον Σταυροφόρο και μετά άλλαξα. Με την ανιψιά σου έκανα σεξ μόνο μια φορά κι άλλη μια μ' ένα άλλο κοριτσάκι. Ο Πάτερ Ευδόξιος, ο αρχι κουζινιέρης τα κανονίζει όλα αλλά κι αυτός ζητάει να του πάρω πίπα πριν. Ο Σταυροφόρος δεν ξέρει τίποτα απ' αυτά, μόνον ο κώλος μου τον ενδιαφέρει. Σε παρακαλώ, μην με σκοτώσεις, είμαι πολύ μικρός για να πεθάνω. Σου υπόσχομαι πως θα προσπαθήσω σκληρότερα να διορθώσω τους πειρασμούς μου.

Ο νεαρός καλλιτέχνης ήταν μικρό ψάρι και η εξομολόγησή του δεν μ' άφησε αδιάφορο. Είχε ήδη υποφέρει αρκετά. Τον άφησα στην μιζέρια του και βγήκα για μεγαλύτερα ψάρια. Ήταν ώρα να επισκεφτώ ξανά τον ηγούμενο Στέφανο.

- Το ζήτημα τακτοποιήθηκε καλύτερα απ' ότι περίμενα. Άγιε πατέρα. Ήρθα όμως να σε ξαναδώ, και να σου παραδώσω ιδιοχείρως τις ομιλίες του Χρυσόστομου αλλά τώρα ζητάω σοβαρά ανταλλάγματα.

Ο γέροντας σούφρωσε τα φρύδια του έκπληκτος.

- Σαν τι ανταλλάγματα, παιδί μου;

- Θέλω να συναντήσω το ποιο απαίσιο κάθαρμα που έχεις μαζέψει στον άγιο χώρο του μοναστηριού, ηγούμενε. Νομίζω πως τον έχεις βάλει να επιβλέπει τις κουζίνες.

Άλλαξε ο τόνος. Κοπήκανε οι ευγένειες και τα σεις και τα μας.

- Αδύνατον !!!!! Αυτοί οι ... εγκληματίες όπως τους αποκαλείς, εξομολογήθηκαν και μετανόησαν ειλικρινά και η φιλευσπλαχνία του μεγαλοδύναμου τους έδωσε θέση στο ποίμνιό του. Είναι πλέον ευσεβείς και αξιοσέβαστα μέλη της κοινότητάς μας.

- Να με συγχωρείς που σε καθυστέρησα τότε, ηγούμενε.

Και μα μια ξαφνική κίνηση του άρπαξα τα έγγραφα μες απ' τα χέρια, τα έβαλα στην τσάντα μου και του γύρισα την πλάτη.

- Αυτά είναι ιερά κειμήλια που ανήκουν εδώ, στην Χριστιανοσύνη. Τα θέλω πίσω. Ο θεός τα θέλει πίσω.

- Πάνω απ' το νεκρό κορμί μου, ηγούμενε. Ένα μόνο σου λέω. Θα πεθάνω αμυνόμενος και δεν θα πεθάνω μόνος.

Έβγαλα το μαχαίρι απ' το μπράτσο μου και τ' άλλο από την τσάντα και τον κοίταξα αγριεμένος.

- Μην γίνεσαι βλάσφημος! Εδώ είναι οίκος του θεού, δεν σκοτώνουμε ανθρώπους.

- Μπορεί να μην σκοτώνετε αλλά προσφέρετε προστασία σ' αυτούς που το κάνουν, πάτερ. Και όχι φτηνά απ' ότι ξέρω.

- Τι δουλειά έχεις εσύ μ' έναν πρώην... εγκληματία στο μοναστήρι; Δεν υπάρχουν αρκετοί έξω από δω;

- Αυτό είναι κάτι προσωπικό και εμπιστευτικό που θα το συζητήσω μόνον μαζί του, άγιε πατέρα.

- Για συναλλαγή δηλαδή πρόκειται. Εμπόριο, οι ομιλίες του Χρυσόστομου για τον υπεύθυνο της κουζίνας, μέλος του ποιμνίου μας.

- Βλέπεις πως δεν ήταν δύσκολο; Κι εντολή δική σου να με δει ιδιαιτέρως, άγιε πατέρα.

- Δώσε μου αυτά τα σπάνια κειμήλια και άντε στις κουζίνες να βρεις τον Πατέρα Ευδόξιο εκ μέρους μου. Αλλά δεν σου υπόσχομαι τίποτα. Έχω ακούσει φήμες που λένε ότι πριν έρθει εδώ, ήταν ένας πολύ επικίνδυνος άνθρωπος.

- Δεν θα αγνοήσω την προειδοποίηση αλλά θα το ρισκάρω, πάτερ.

Του είπα και του έδειξα τα μαχαίρια μου. Του έδωσα τα έγγραφα και τα πήρε στην αγκαλιά του σαν μικρό παιδί το Χριστουγεννιάτικο δώρο του. Κάλεσε έναν μοναχό και κάτι του είπε στ' αυτί.

Ο πάτερ-Ευδόξιος, γιατί όλοι οι ηλίθιοι εμού συμπεριλαμβανομένου, έχουν οξύμωρα ονόματα; Άκου Ευδόξιος! , ήταν σαν την μύγα μες το γάλα στις κουζίνες. Μπαμ έκανε η μούρη του από μακριά πως ήταν νταβατζής.

- Έρχομαι εκ μέρους του ηγούμενου Στέφανου και θα ήθελα να κουβεντιάσουμε ιδιαιτέρως.

- Για τι πράγμα;

- Όχι εδώ, έχει πολυκοσμία. Δεν υπάρχει κάπου πιο ήσυχα να τα πούμε;
- Το κελί μου είναι δω δίπλα.

Με οδήγησε στο βάθος της κουζίνας και άνοιξε μια πόρτα. Όταν μείναμε μόνοι μας δεν περίμενα στιγμή. Τον κοίταξα στα μάτια και του ‘πα αγριεμένα.

- Ο διάκονος Λάσκαρης είναι νεκρός, εγώ τον σκότωσα αλλά δεν έχει σημασία, και πριν πεθάνει μου τα είπε όλα. Ο καλλιγράφος Θεολόγος που συνάντησα πριν λίγο, το ίδιο. Ο δικαστής Μάουρος είναι στην φυλακή και το κεφάλι του κρέμεται σε μια κλωστή. Σειρά σου τώρα.

Ένα μικρό ψεματάκι για δόλωμα θα του έλυνε την γλώσσα, νόμιζα. Όρμησε κατ’ απάνω μου αλλά τον περίμενα! Τον απέφυγα και τον έριξα στο πάτωμα, κάθισα πάνω στο στήθος του και του κόλλησα ένα μαχαίρι στο λαιμό.

- Άκουσέ με προσεκτικά, βρωμιάρη γιατί θα στα πω μόνο μια φορά. Αν μου μιλήσεις, θα σου δώσω δυο μέρες διορία να εξαφανιστείς, να βρεις άλλο μοναστήρι να κρυφτείς κάπου στην Ανατολή ας πούμε. Αλλιώς, σου κόβω τον λαιμό αμέσως.

- Τι θες να μάθεις;
- Πρέπει πρώτα να σε δέσω. Συγγνώμη για την φάπα.

Τον χτύπησα δυνατά στο πλάι του κεφαλιού του και τον κάθισα σε μια καρέκλα όπου και τον έδεσα. Χρειαζόμουν και τα δυο μου χέρια ελεύθερα, το ένα για να γράφω. Του έριξα λίγο κρύο νερό να συνέλθει και του είπα.

- Βλέπεις αυτήν την κρεμάστρα πίσω απ’ την πόρτα;

Κούνησε το κεφάλι του και το μαχαίρι που κρατούσα έφυγε σφυρίζοντας απ’ το χέρι μου για να καρφωθεί πάνω στην κρεμάστρα.

- Για να πάρεις μια ιδέα του τί σε περιμένει αν μου πεις μαλακίες. Ποιος αρπάζει τα παιδιά;

- Θα μου δώσεις στ’ αλήθεια δυο μέρες διορία;
- Στο είπα. Δεν στο είπα;
- Πως μπορώ να είμαι σίγουρος;
- Δεν μπορείς. Η άλλη λύση είναι να σου κόψω το λαιμό. Τι λες;
- Τι με ρώτησες;
- Η αγωνία γεννά αμνησία! Ποιος αρπάζει τα παιδιά;
- Πραιτοριανοί υποθέτω, κάποιοι που δουλεύουν για τον Μάουρο.

- Το ήξερα αλλά ήθελα να σε τσεκάρω -παραμύθι ο Βάρδας- ! μετά τα μεταφέρουν εδώ;

Σε σένα;

- Ναι.
- Και μετά;
- 4-5 μέρες τα χρησιμοποιώ. Εγώ και 8 άλλοι μοναχοί με τα ίδια γούστα. Ο Θεολόγος

είναι ο ένας.

- Λέγε ονόματα κι εγώ τα γράφω.

Εφτά κι ο Θεολόγος, υπάνθρωποι, άρρωστοι διεστραμμένοι, κάτω απ' την προστασία του μοναστηριού, της θρησκείας, κακοποιούσαν και βίαζαν παιδιά 8-10 χρονών αγόρια και κορίτσια !!! Ποιος θα με πιστέψει;

- Ποιος απ' αυτούς γουστάρει αγοράκια;

Ονόμασε δύο και τον εαυτό του. Αυτός τα γούσταρε όλα, μπορεί και κατσίκες.

- Και μετά τις 4-5 μέρες;
- Τα έπαιρνε ο Μελέτιος. Με πλήρωνα καλά λεφτά.
- Ο Μελέτιος;;

- Είναι ιδιοκτήτης παράνομων λουτρών, καλυμμένο μπουρδέλο, στα πίσω στενά της Βασιλικής του Χριστού, σ' ένα αδιέξοδο. Με είχε κάποτε στην δούλεψή του.

- Και μετά;
- Ιδέαν δεν έχω. Πολύ φοβάμαι όμως πως κι αυτός σύντομα θα βρεθεί στη θέση που

είμαι εγώ τώρα.

Το κάθαρμα δεν είχε χάσει το χιούμορ του.

- Τι γίνεται στις Βλαχέρνες;
- Τα ίδια όπως εδώ. Μόνο που εκεί, δεν κάνει ο κουζινιέρης κομάντο αλλά ο ίδιος ο αρχιηγούμενος.

- Αποκαλυπτικά όλ' αυτά, Κακοδόξιε. Σειρά μου τώρα να σου εξομολογηθώ κάτι.
- Ναι; Τι;
- Σου είπα ψέματα.

Τού σκέπασα το στόμα μ' ένα χέρι και του έκοψα τον λαιμό απ' το ένα αντί μέχρι τ' άλλο.

Δηλαδή; Εσείς στη θέση μου τι θα κάνατε; Θα του δίνετε δυο μέρες διορία;

7. Strange fruit

Γύρισα σπίτι πλακωμένος και το ‘ριξα στο πιωτό. Ο Τούρκος δεν είχε επιστρέψει ακόμα. Κάπου ήθελα να τα πω αυτά που ανακάλυψα και η Υπατία υπέθεσα δεν ήταν το καταλληλότερο άτομο. Όταν γύρισε ο Τούρκος, το Σαμιώτικο μου είχε ανέβει στο κεφάλι. Όταν του τα εξιστόρησα, ήθελε να πάμε αμέσως και να τους περάσουμε όλους απ’ το λεπίδι. Του έδωσα να πιεί να ηρεμήσει.

Ο Τούρκος δεν είχε μείνει αδρανής όλη μέρα. Είχε πάρει σβάρνα δρόμους και γειτονιές που είχαν χαθεί παιδιά ρωτώντας, κυρίως τους ζητιάνους του. Είχε μια διασταυρωμένη πληροφορία από δυο διαφορετικούς στην πλατεία των 40Μαρτύρων. Ο ένας ακριβώς έξω απ’ την εκκλησία και ο άλλος στην άλλη άκρη της πλατείας. Αυτό το 40Μαρτύρων κάτι μου ‘λεγε και όπως διαπίστωσα από τον πίνακα της Υπατίας, ο Λεόντιος, ένα από τα εξαφανισμένα παιδιά, ήταν παπαδάκι σ’ αυτήν την εκκλησία. Και οι δύο ζητιάνοι είχαν περιγράψει έναν γερουσιαστή ! Ο ένας τον είδε να μιλάει με τον πιτσιρικά έξω απ’ την εκκλησία, και ο άλλος, στην άλλη άκρη της πλατείας, που δεν ήταν μακριά απ’ το γυμναστήριο που πήγαινε ο Λεόντιος, τον είδε να μπαίνει σε μια άμαξα πολυτελείας μ’ ένα άλογο συνοδεία με τον γερουσιαστή! Λευκό χιτώνιο, βυσσινί μανδύας με χρυσούς μαιάνδρους μπορντούρα, καμιά αμφιβολία. Ένδυμα γερουσιαστή και μόνον. Είχα τους παπάδες και τους μοναχούς στο κεφάλι μου, μόνο οι πολιτικάντηδες μου έλειπαν! Η ώρα ήταν αργά το απόγευμα, ώρα που οι κανονικοί άνθρωποι ετοιμάζονται για φαγητό ή για έξοδο. Η καλύτερη ώρα να επισκεφτούμε έναν «φίλο».

Παρουσιάστηκαμε και οι δύο κομψοί, στο πόρτικο τού παλατιού του Γερουσιαστή Μαυρίκιου ζητώντας να τον δούμε. Ο γερουσιαστής βγήκε αυτοπροσώπως να μας υποδεχθεί.

- Περάστε στο φτωχικό μου, αγαπητοί φίλοι, να μου κάνετε παρέα μ' ένα καλό κρασί και να μου πείτε σε τι οφείλω την τιμή αυτής της επίσκεψης.

Μας πέρασε σένα ευρύχωρο μαρμάρινο σαλόνι. Καθίσαμε αναπαυτικά σ' έναν βελούδινο καναπέ κι' ήρθε μια πανέμορφη υπηρέτρια να μας σερβίρει δυο κούπες κρασί. Το ένα της μάτι είχε ένα ξεθωριασμένο μπλε σημάδι αλλά κατά τ' άλλα, ήταν θεογκόμενα.

- Ξέρεις να διαλέγεις υπηρετικό προσωπικό απ' ότι βλέπω, φίλτατε γερουσιαστή.

Δεν μπορούσα να ξεκολλήσω τα μάτια μου απ' τον κώλο της.

- Τον έχεις ξαναδεί αυτόν τον κώλο, αγαπητέ Βάρδα αλλά μάλλον απ' όχι τόσο κοντά. Πριν μερικές βδομάδες ήταν σύζυγός μου. Τώρα είναι μια καριόλα υπηρέτρια για τους φίλους μου. Μπορείς να την πάρεις όποτε θέλεις, ακόμα και τώρα, με την άδειά μου.

Φαντάζομαι πως το μάτι της θα ήταν βαθύ μπλε πριν μερικές μέρες. Ένας παντρεμένος, μπορούσε να έχει όσες ερωμένες ήθελε ή άντεχε η τσέπη του. Μια παντρεμένη, αν είχε ποτέ εραστή, άντρα ή γυναίκα δεν έχει σημασία, αυτόματα υποβιβάζοταν σε σκλάβο, πουτάνα και αντικείμενο προς ενοικίαση. Το Χριστιανικό δόγμα είχε διαγράψει τον νόμο της φύσης πως όλα τα ζώοντα, και οι άνθρωποι, είναι πολυγαμικά! Μια Θρησκεία που μας επιβάλλεται απ' την στιγμή που γεννιόμαστε, μας γαλουχεί με την ιδέα ότι ήμαστε μονογαμικοί, πράγμα που είναι εντελώς αντίθετο με τους νόμους της φύσης. Και όσο υποκριτικό είναι εκείνο το «ου μοιχεύσεις» των δέκα εντολών, γίνεται ακόμα πιο υποκριτικό, γελοίο, με το προνόμιο του ανδρός να ξενογαμεί νομίμως ενώ για την γυναίκα είναι αμαρτία. Το διαζύγιο έγινε κάτι αδύνατον για τις γυναίκες με τους νέους κώδικες του Τριβωνιανού.

Οι νέοι κώδικες νομοθεσίας των Ιουστινιανού-Τριβωνιανού, θεμέλιος λίθος για τις νομοθεσίες τις επόμενες γενεές! Ήταν για γέλια, ειδικά για ότι αφορούσε τα δικαιώματα των γυναικών. Απλά, δεν είχαν. Πριν τους νέους νομοθετικούς κώδικες, ο γάμος, όπως και το διαζύγιο εξάλλου, ήταν μια συναινετική πράξη. Απόφαση από κοινού. Κάποιος μπορούσε να ζητήσει διαζύγιο έτσι, επειδή δεν του άρεσε να είναι παντρεμένος άλλο, χωρίς λόγο και αιτία. Επί Ιουστινιανού αυτά άλλαξαν. Ειδικά για μια γυναίκα που για να πάρει διαζύγιο απαιτούνταν σοβαρός λόγος, να κινδυνεύει η ζωή της και να φταίει ο άντρας της ας πούμε, αν συνέχιζε παντρεμένη. Οι δε νόμοι περί μοιχείας ήταν άλλο ανέκδοτο. Έπρεπε μα έχει διαπραχθεί μες το σπίτι που ζούσαν, τα μπουρδέλα φέρ' ειπείν δεν λογίζονταν ως μοιχεία. Νόμοι του ευσεβέστατου και θρησκόληπτου αυτοκράτορα Ιουστινιανού που πέρασαν στην Ιστορία σαν επιτεύγματα, παραδείγματα για τις επόμενες γενεές. Το θέμα τελικά ήταν πως ο γερουσιαστής

Μαυρίκιος ήταν κερατάς και η σκλάβα γυναίκα θεόμουννο. Ο τρόπος που με κοίταξε όμως ήταν δολοφονικός.

- Σ' ευχαριστώ πολύ γερουσιαστή αλλά ο λόγος της επίσκεψής μου είναι ιδιωτικός και... ευαίσθητος. Θα μπορούσες να στείλεις όλο το προσωπικό για κατούρημα και μείνουμε μόνοι, σε παρακαλώ;

Ήμουν πολύ σοβαρός για να το αγνοήσει και να συνεχίσει για την γυναίκα του και τους έδωξε όλους. Μείναμε μόνοι.

- Σε τί μπορώ να σε βοηθήσω καλέ μου φίλε;

- Είμαι στην μέση μιας έρευνας για ένα πελώριο σεξουαλικό σκάνδαλο στο οποίο εμπλέκονται μέλη της γερουσίας. Γι' αυτό και η μυστικότητα.

- Πολύ ορθά έπραξες, νεαρέ. Το θέμα με την γερουσία είναι ότι πιο πολλά είναι τα κουτσομπολιά απ' το πολιτικό έργο της. Το σκάνδαλο με την γυναίκα μου δεν αποτελεί εξαίρεση και δεν πιστεύω πως είσαι υπεύθυνος εσύ. Πρώτα με και αν ξέρω θα σου πω.

- Υπάρχουν γερουσιαστές που γουστάρουν αγοράκια, κυρ-γερουσιαστή;

- Οι περισσότεροι χαλβαδιάζουν τις όμορφες συζύγους των συναδέλφων τους γερουσιαστών αλλά ναι, είναι δυο τρεις που τους αρέσουν τα ξινά.

- Κάποιος που να του αρέσουν οι νεαροί; Έφηβοι ή και ανήλικοι;

- Τώρα που το λες! Η αλήθεια είναι ότι και με την πρώτη σου ερώτηση ο πρώτος που σκέφτηκα ήταν αυτός αλλά τώρα, με την δεύτερη ερώτηση που μου κάνεις... μόνον ένας μου έρχεται στο μυαλό. Ο Σεβαστιανός! Κατά πρώτον, όλοι οι ευνούχοι στο προσωπικό του είναι νεαροί και φανερά θηλυπρεπείς. Είναι υπεύθυνος όλων των Κατηχητικών σχολείων όλων των ενοριών της Πόλης και πίσω απ' την πλάτη του, τ' αστεία που κυκλοφορούν στην Γερουσία είναι του τύπου « εσύ θα έστελνες ποτέ τον γιό σου σε Κατηχητικό του Σεβαστιανού;» Έτσι, για να πάρεις μια ιδέα.

- Τώρα, εγώ είμαι αυτός που είναι καταυποχρεωμένος απέναντί σου, γερουσιαστή. Το κρασί που μας κέρασες ήταν υπέροχο, οι πληροφορίες ζωτικής σημασίας για την έρευνά μου παρά το γεγονός ότι αρνήθηκα την χάρη να πάω με την γυναίκα σου, κάτι που φοβάμαι πως θα συνεχίσω ν' αρνούμαι θα σου χρωστάω από δω και μπρος και δεν θα μου χρωστάς. Σ' ευχαριστώ θερμά. Αλλά... μήπως ξέρεις που μένει αυτός ο γερουσιαστής Σεβαστιανός;

- Το τρίτο σπίτι αριστερά μόλις βγεις από το πόρτικο, φίλε μου!

Μου είπε και ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

Καληνυχτίσαμε ευγενικά τον ξιπασμένο κερατά και πήγαμε τρία σπίτια πιο κάτω. Δεν είχα καιρό ούτε για χάσιμο ούτε για περιττές ευγένειες γι' αυτό μόστραρα κατευθείαν το αυτοκρατορικό πάσο στην είσοδο και απαίτησα συγκέντρωση όλων στο σαλόνι. Ο Σεβαστιανός ήταν μάλλον ψηλός και γεροδεμένος και πιθανόν πολύ τριχωτός παντού αν και το μόνο που έβλεπα ήταν το μούσι του. Είχε ευγενικά χαρακτηριστικά κι εύκολα θα μπορούσε να περάσει για πλεί μπόι αλλά... Θέλω να πω, δεν μας νοιάζει καθόλου τι κάνει ο καθένας στην κρεβατοκάμαρά του και τι μπορεί να χώνει στον κόλλο του, δικαίωμά του, αλλά να, μας... ενδιαφέρει. Αλλιώς πως να εξηγήσω μερικούς κουνιστούς που αφού έχουν περάσει όλη τους την ζωή σε πλήρη μυστικότητα με μια ψωλή στον κόλλο, έρχονται μετά από χρόνια και μας κάνουν «κάμινγκ άουτ» λέγοντας ντροπαλά «ξέρετε, εμένα μ' αρέσουν τα ξινά». Και τι μας νοιάζει εμάς ρε παπάρα; Που κρυβόσουνά τόσο καιρό; Μπορεί να μην μας νοιάζει αλλά... μας ενδιαφέρει. Ετούτος ο αγριεμένος γερουσιαστής, μπορεί να ήταν πούστης αλλά δεν μου γέμιζε το μάτι και για πονηρός. Αφού εξέτασε με την δέουσα προσοχή το αυτοκρατορικό μου πάσο, ηρέμησε και ξαναβρήκε την έπαρσή του.

- Τι θέλεις από μένα;
- Κουβεντούλα. Περισσότερο με τα κορίτσια μάλλον.

Ήταν έξη ευνούχοι στο σαλόνι, όλοι νεαροί, άτριχοι και πολύ κουνιστοί. Χεσμένοι απ' τον φόβο, ένας είχε ήδη αρχίσει να κλαίει.

- Ποιος από σας είναι η ευνοούμενη του αφέντη;

Ένας βγήκε απ' τον σωρό μπροστά, Βιτάλιος στ' όνομα.

- Λοιπόν, θα σας κάνω μερικές ερωτήσεις, σ' εσάς και στ' αφεντικό και μην με φλομώσετε στα ψέματα διότι θα πέσουνε φάπες και θα σπάσουν μύτες και στο τέλος θα μου πείτε αλήθειες. Είναι δοκιμασμένη μέθοδος και πάντα αποδίδει, πιστέψτε με. Απαντήστε μου ειλικρινά για να γλυτώσετε τους πόνους. Που είναι ο Λεόντιος;

Άρχισαν έντρομοι να κοιτάζει ο ένας τον άλλον με ειλικρινή έκφραση απορίας και σίγουρα δεν ήξεραν. Πήγα μούρη με μούρη στον Σεβαστιανό και είπα.

- Ο Λεόντιος είναι ένας νεαρός που έφερε στο σπίτι ο αφέντης σας για να ικανοποιήσει τα γούστα του. Και μπορεί να μην δίνω δεκάρα για το τί κάνει με τα δικά σας κωλαράκια, με νοιάζει όμως πάρα πολύ το τι κάνει με παιδιά 8-10 χρονών.

- Α! Ώστε αυτός ήταν ο λόγος που με παράτησε για μια βδομάδα;

Είπε η Βιταλίνα τάχα μου θυμωμένη με τα χέρια στη μέση. Ο γερουσιαστής τινάχτηκε.

- Τι σκατά είναι όλα αυτά που λέτε; Δεν έχουμε απολύτως καμία ιδέα για το τι μιλάτε.

Ο Τούρκος βέβαια βγήκε απότομα από πίσω και του έσπασε την μύτη στέλνοντάς τον αιμόφυρτο στο δάπεδο να σκούζει σαν χοίρος.

- Αυτά παθαίνει όποιος μου λέει ψέματα, κορίτσια. Αρχίστε να κελαηδάτε πριν πάθετε τα ίδια.

Ένας θαρραλέος βγήκε μπροστά.

- Σχεδόν καθόλου δεν το είδαμε το αγόρι. Μας το είχε απαγορέψει. Μόνο φαΐ και νερό του πηγαίναμε. Μετά από τρεις μέρες, έφυγε.

Έβγαλα ένα μαχαίρι και το έβαλα στο μάτι του Σεβαστιανού που βογκούσε ακόμα στο πάτωμα.

- Την επόμενη φορά θα σου βγάλω το μάτι. Που είναι ο Λεόντιος;

- Τον επέστρεψα στον διάκο των 40Μαρτύρων. Πρέπει να τον έστειλε στο μοναστήρι του Στούδιου, στον Ευδόξιο, στις κουζίνες.

Ταίριαξε γάντι.

- Με την δικαιοδοσία του αυτοκράτορα Ιουστινιανού σε συλλαμβάνω με την κατηγορία της απαγωγής και της παιδοφιλίας σε ανήλικο αγόρι. Ο αυτοκράτορας θ' αποφασίσει για την τύχη σου.

Τον σήκωσα όρθιο και ο Τούρκος τον έβγαλε έξω κλοτσηδόν.

- Δεν έχω τίποτα εναντίον σας κορίτσια αλλά θα σας συνιστούσα να βρείτε άλλον αφέντη ή να πάρετε μεγάλη άδεια άνευ αποδοχών.

Ο Τούρκος δεν συμφωνούσε.

- Γιατί δεν τον σκοτώνουμε, αφεντικό να γλυτώσουμε και τα έξοδα και ν' απαλλάξουμε τα παιδιά της Πόλης από μια μόνιμη απειλή;

- Το κελί που θα τον βάλω μέσα, αδέρφι, θα είναι πάντα σκοτεινό, δεν θα δει φως ημέρας για την υπόλοιπη ζωή του.

Το είπα και δαγκώθηκα, ήξερα πολύ καλά πως αριστοκράτες σαν κι αυτόν την σκαπούλαραν σε μοναστήρια και γλύτωναν, ειδικά αν είχαν πολλά λεφτά.

Τον φορτώσαμε σαν σακί πάνω στ' άλογο και τον πήγαμε στον Ιγνάτιο. Του ζήτησα να τον βάλει κάπου μόνο του στα σκοτεινά και να συλλάβει και τον διάκο των 40Μαρτύρων, σε χωριστό κελί.

Και προπαντός, να το κρατήσει μυστικό και να μην κάνει ερωτήσεις... ακόμα.

8...Between the devil and the deep blue sea

Έπρεπε ν' αποφασίσω αν θα πάω πρώτα στον νταβατζή ή κατευθείαν στο στόμα του λύκου. Άμα κάνεις την δύσκολη δουλειά πρώτα, η εύκολη είναι ευκολότερη. Ζήτησα απ' τον Τούρκο να μου φτιάξει ένα ξύλινο κουτί σε ορθογώνιο σχήμα.

- Τι θα κρύψεις μέσα, αφεντικό;
- Αέρα κοπανιστό. Αλλά μόνον εσύ κι εγώ θα το ξέρουμε. Οι άλλοι θα ξέρουν πως έχει μια παλιά σπάνια εικόνα, αρχαίο κειμήλιο
- Μου φαίνεται πως αυτή την φορά θα με πάρεις μαζί σου.
- Ναι, αδελφέ μου. Το κουτί μπορεί να μας βάλει μέσα αλλά όταν θα πρέπει να βγούμε ίσως δεν μας στρώσουν κόκκινο χαλί.
- Μου μυρίζει αίμα, αφέντη.
- Σκατό-αίμα. Τι είδος του αίματος που τρέχει στις φλέβες παιδόφιλων παπάδων;
- Αν με ρωτάς την γνώμη μου, άδειες φλέβες αίμα είναι καλύτερες από γεμάτες με σκατο-αίμα.
- Δεν διαφωνώ επί της αρχής φίλε μου. Βλέποντας και κάνοντας, Μια μπουκιά την κάθε φορά κι ας είναι και φάλαινα. Κάνε μου την χάρη να βάλεις μόνον γιλέκο, όχι την χατζάρα. Σε οίκο του θεού πάμε.

Ήταν ένα πολύ εντυπωσιακό κτίριο, στο βορειότερο άκρο της Πόλης, εκεί που τα τείχη συναντούσαν τον Βόσπορο. Μπροστά, ήταν το υπέροχο παλάτι των Βλαχερνών με τα διάφορα σπάνιας ομορφιάς περιστύλιά του, χώρος επισήμων συναντήσεων, θρησκευτικών και πολιτικών, και τελικός προορισμός όλων των κατά καιρούς λιτανειών απ' όποιον ναό κι αν ξεκινούσαν. Πίσω απ' το παλάτι στεκόταν πανύψηλο κι επιβλητικό το μοναστήρι που είχε στις πλάτες του

απ' την μια τα τείχη κι απ' την άλλη την θάλασσα. Βρήκαμε κάπου στην άκρη την είσοδο των προσκυνητών και ζητήσαμε να δούμε αποκλειστικά και μόνον τον αρχι ηγούμενο σχετικά με μια αρχαία εικόνα-κειμήλιο που είχαμε στην κατοχή μας. Πολλές τσιριτζάντζουλες οι μοναχοί, να το δούμε πρώτα και τέτοια αλλά ο πλούσιος πολυταξιδεμένος έμπορος και ο υπηρέτης του ήταν ανένδοτοι. Μόνον ο αρχι ηγούμενος ή τίποτα. Είδαν κι αποείδαν, μας οδήγησαν στα διαμερίσματα του αγίου πατέρα Αμβρόσιου. Μας δέχτηκε στο γραφείο του, καθισμένος πάνω σένα θρόνο που ήταν υπερυψωμένος σε μια έδρα με δυο σκαλοπάτια και ήταν περιτριγυρισμένος από τέσσερις σχολάριους, θεολόγους ειδικούς, αυτό τουλάχιστον πρόδιδε η μούρη τους. Τα νέα για το «εμπόρευμα» είχαν φτάσει πριν από μας και όλοι αγωνιούσαν να δούνε τι κρύβουμε σ' αυτό το κουτί. Τούς το ξεκόψαμε. Μόνον ο άγιος πατέρας Αμβρόσιος και αφού το δεχτεί, μετά να φωνάξει όσους εμπειρογνώμονες ήθελε. Αυτή η φάμπρικα με τα κειμήλια και τις λιτανείες είχε καταντήσει τσίρκο. Πολλοί επιτήδειοι εμφανίζονταν με κουρέλια λέγοντας ότι πρόκειται για τον χιτώνα που φορούσε ο Χριστός στον σταυρό και διάφορα άλλα αντικείμενα αμφίβολης προέλευσης και η εκκλησία, αφού είχε πληρώσει απίθανα λεφτά σε απατεώνες, είχε γίνει προσεκτική και καχύποπτη. Τελικά τον καταφέραμε να τους στείλει για βρούβες και όταν τον είχα εκεί που τον ήθελα, του μόστραρα το αυτοκρατορικό διάταγμα. Κι επειδή φανταζόμουνα την αντίδραση, έλυσα με τρόπο το μαχαίρι που έκρυβα στο μπράτσο μου. Ο αρχι ηγούμενος, αφού το διάβασε προσεκτικά, έβαλε τα γέλια!

- Εγώ είμαι ο Θεόφιλος Βάρδας που γράφει εκεί, άγιε πατέρα.
- Πλάκα μου κάνεις; Καμία ισχύ δεν έχει αυτό το κωλόχαρτο εδώ! Διαταγές παίρνω μόνον απ' τον θεό και σπανίως απ' τον Πατριάρχη. Σπανίως.
- Καλώς. Τί λες γι' αυτό τότε;

Το μαχαίρι μου έφυγε σφυρίζοντας στον αέρα και καρφώθηκε στην πλάτη του θρόνου του δίπλα απ' τ' αυτί του. Κανείς, ούτε εγώ, είδε τον Τούρκο από πίσω του με το ένα χέρι να του κλείνει το στόμα και το άλλο γύρω απ' τον λαιμό του. Ο ηγούμενος ανακάτεψε την αλαζονεία του με τρόπο. Όταν μίλησα, ο τρόμος είχε επιβληθεί της αλαζονείας του.

- Άκου προσεκτικά, διεστραμμένε τραγόπαπα. Αν φωνάξεις, αν ακόμα ανοιγοκλείσεις τα βλέφαρά σου χωρίς να σου πω, θα σου κόψω το λαιμό μέχρι τ' αυτιά όχι επειδή μου δίνει το δικαίωμα ο αυτοκράτορας αλλά επειδή θα το φχαριστηθώ πολύ. Είμαι εδώ για να ερευνήσω ένα βρωμερό σκάνδαλο στους κόλπους της εκκλησίας και θέλω να μού δώσεις λεπτομέρειες. Ο

φίλος μου θα σου ελευθερώσει το στόμα αλλά αν κάνεις πως φωνάζεις θα σου κόψει το λαιμό χωρίς δισταγμό αμέσως. Το κατάλαβες;

Ξιπασμένη αλαζονεία πήγε περίπατο και στην θέση της μπήκε τρομάρα. Ο Αμβρόσιος έγνεψε καταφατικά.

- Διαταγή πήρες απ' τον θεό σου κατευθείαν να βιάζεις ανήλικα, τραγόπαπα;

Κατάλαβε αμέσως για τι πράγμα μιλούσα και πως ήξερα πολλά. Το χρώμα του προσώπου του άλλαξε σε όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου και σταμάτησε στο πορφυρό με τα μάτια του έξω απ' τις κόγχες τους.

- ΑΥΤΟΣ και μόνον αυτός μπορεί να με κρίνει και κανένας άλλος. Το άκουσες; Ούτε συ, ούτε ο αυτοκράτοράς σου. Μόνον ΑΥΤΟΣ.

- Ο! Μα ξέρω πολύ καλά την κρίση και την ετυμηγορία του θεού σου, βρωμερέ παπά. Θα ζητήσεις μετάνοια και θα σου συγχωρεθούν όλες οι αμαρτίες όπως συγχωρέθηκαν σε πολλούς άλλους εγκληματίες. Δεν γνώρισα όμως κανέναν άλλο εγκληματία η δολοφόνο που διέπραξε τόσο επαίσχυντες πράξεις.

Άρχισε να τον λούζει κρύος ιδρώτας παρ' όλο που ήταν δροσερό το πέτρινο γραφείο του.

- Δεν έχω να σου πω τίποτα.

- Μου είσαι εντελώς άχρηστος τότε, παπά. Σκότωσέ τον αδέρφι και πάμε να φύγουμε από τούτη την βρωμερή σφηκοφωλιά.

Του έδειξα πλάτη και πήγα προς την πόρτα.

- Περίμενε! Περίμενε, ούρλιαξε εμβρόντητος. Δεν μπορείς να κάνεις κάτι τέτοιο! Ο θεός δεν τα το επιτρέπει!

- Έτσι για να καταλάβω, βρωμιάρη, ο θεός σου δεν μου επιτρέπει να σε σκοτώσω αλλά εσένα σου επιτρέπει να βιάζεις μικρά παιδάκια, αυτό εννοείς;

- Γεννήθηκα με σαρκικές αδυναμίες και ο θεός αυτό το καταλαβαίνει και το συγχωράει. Η πίστη και η αφοσίωσή μου στο πρόσωπό του εκφράζεται με χίλιους άλλους τρόπους.

- Κι εγώ γεννήθηκα με αδυναμίες, τραγόπαπα. Την βρίσκω με το να σκοτώνω ηλίθιους παπάδες. Λες να με συγχωρέσει κι εμένα; Ρε δεν αφήνεις τις θεολογικές μαλακίες και να μπει στο ψητό; Σε μια τρίχα κρέμεται το σκατοκέφαλό σου.

Τελεσίγραφο του έστειλα κι έτσι το έλαβε. Ψιθύρισε αδύναμα ρώτησε.

- Τι θέλεις να μάθεις;

- Κάτσε να σου πω πρώτα τι ξέρω να το επιβεβαιώσεις πριν σε ρωτήσω τις λεπτομέρειες. Ξέρω πως έχεις στήσει ένα δίκτυο με διάκους σε πολλές ενορίες να δελεάζουν και ν' απομακρύνουν παιδιά απ' τις οικογένειές τους και να στα παραδίδουν για να ικανοποιείς τ' άρρωστα γούστα σου. Έναν από δαύτους του έκοψα το λαρύγγι με τα χέρια μου. Άλλα παιδιά απάγονται από Πραιτοριανούς κάτω απ' τις διαταγές αυτού του βρωμερού δικαστή Μάουρου και παραδίδονται στο μοναστήρι του Στούδιου όπου αφού κακοποιηθούν, κατόπιν εκπορνεύονται ή πουλιούνται σε σκλαβοπάζαρα, αν επιζήσουν. Εδώ στις Βλαχέρνες, τα κουμάντα τα κάνει η μούρη σου. Θέλω τις λεπτομέρειες.

- Πολλοί άνθρωποι θα καταστραφούν άμα σου πω!

- Και τι σέ νοιάζει; Δυο μέτρα κάτω απ' το χώμα θα 'σαι να βλέπεις τα καρότα να μακραίνουν. Οι πεθαμένοι δεν δίνουν δεκάρα για τους ζωντανούς. Ψόφιοι είναι, δεν τους νοιάζει. Ή μήπως κόβεσαι για την ... ψυχή σου; Παράδεισο ή Κόλαση. Στ' αλήθεια ρε παπά, μετά απ' αυτά νομίζεις πως έχεις θέση στον Παράδεισο; Άντε, λέγε πως δουλεύει το σύστημα να τελειώνουμε.

- Οι διάκονοι τα φέρνουν να δουν τις σπάνιες εικόνες και τα κειμήλια και μετά δεν φεύγουν.

- Καταλαβαίνεις φαντάζομαι, άγιε πατέρα, πως αυτή η φάμπρικα πρέπει να μείνει επτασφράγιστο μυστικό για το καλό της Χριστιανοσύνης.

Του έριχνα δόλωμα με γαλιφιές.

- Από καρδιάς το ελπίζω, τέκνο μου.

- Και θα πρέπει να σταματήσει αμέσως για να μην βγει πάρα έξω.

- Αμέσως, παιδί μου, αμέσως. Στο υπόσχομαι στ' όνομα του μεγαλοδύναμου.

Με κορόιδευε πάλι ο καριόλης.

- Δεν κατάλαβες, πάτερ. ΕΓΩ θα το τελειώσω, όχι εσύ!!!! Εσύ, σαν καλός παπάς, θα μου γράψεις σ' ένα χαρτί τα ονόματα και τίς θέσεις ΟΛΩΝ αυτών των ελεεινών που εμπλέκονται στο δίκτυό σου, ψαράδες διάκοι και άλλοι «ψαροφάγοι» και ΕΓΩ θα φροντίσω να το κάνουν και να μεταφερθούν σε ... άλλες θέσεις.

- Κι αν δεν το κάνω;

- Πρώτον, θα πεθάνεις αμέσως και μετά, όπως βρήκα εσένα θα βρω και τους άλλους και αντί να τους ... μεταφέρω αλλού, θα τους περάσω απ' το λεπίδι, ΟΛΟΥΣ.

- Και μ' εμένα τί θα κάνεις;

- Α! εσένα, όταν τελειώσεις την λίστα σου, θα πάμε μια βόλτα έξω στον καθαρό αέρα σαν καλά παιδιά και θ' αποχαιρετιστούμε.

Έπιασε να γράφει ονόματα και γέμισε δυο σελίδες! Τώρα που τον είχα μπόσικο, καιρός για λεπτομέρειες.

- Θέλω να μου πεις τώρα, πάτερ, τι έγιναν αυτά τα παιδιά ΜΕΤΑ που κάποιοι είχαν ικανοποιήσει τις ... σαρκικές τους αδυναμίες. Είναι μήπως ακόμα εδώ; Μπορώ να τα δω;

- Δεν μπορούμε να το παραβλέψουμε αυτό το κομμάτι, τέκνο μου;

- Φοβάμαι πως όχι, άγιε πατέρα. Είναι απαράβατος όρος για την συμφωνία μας.

- Τους προσφέραμε επουράνια λύτρωση της ψυχής όταν αυτή εγκατέλειψε το σώμα τους.

Έτσι, ποιητικά, μιλάνε οι παπάδες για τις «μαζικές δολοφονίες». Γαμώ το! Καλά, στον Μεσαίωνα ήμαστε, ο περισσότερος κατοικημένος κόσμος είναι βάρβαροι και απολίτιστοι. Αλλά εδώ;;;;; το μοναδικό πολιτισμένο μέρος του κόσμου; Αν εδώ, στους πολιτισμένους, γίνονταν τέτοια, τι γινότανε στους βαρβάρους, στους απολίτιστους; Για ένα πράγμα ήμουν απόλυτα σίγουρος. Και όχι τώρα, μου το είχε διδάξει ο παππούς. Πολιτισμός και θρησκευτικός φανατισμός είναι ασύμβατες έννοιες. Πολιτισμός σημαίνει παιδεία και τέχνες όχι θεολογικές μαλακίες. Ποτέ και πουθενά δεν εμφανίστηκε κάποιος μορφωμένος, σχολάριος ή επιστήμονας που να ήταν φανατικός θρησκόληπτος.

- Τι έγιναν τα πτώματα των παιδιών, πάτερ;

Το ρώτησα όσο πιο ήρεμα μπορούσα επειδή μέσα μου έβραζα και πήγα προς το παράθυρο και τ' άνοιξα.

- Σε διαβεβαιώ, παιδί μου, ετάφησαν Χριστιανικά. Όχι σε φέρετρο και ατομικό τάφο στο νεκροταφείο αλλά μ' ευχές στην πίσω αυλή του μοναστηριού.

- Δεν μου λες, πάτερ, τι είναι αυτό το πανέμορφο κτίριο στην άκρη της αυλής;

Ήμασταν ψηλά. Το ήξερα επειδή είχαμε ανεβεί ατέλειωτες πέτρινες σκάλες όταν ήρθαμε. Εκεί που του έδειχνα με το δάχτυλό μου δεν υπήρχε απολύτως τίποτα.

- Ποιο κτίριο;

ρώτησε έκπληκτος κι ήρθε κοντά, με τον αθόρυβο Τούρκο, που είχε καταλάβει, πίσω του. Έβαλα το χέρι μου στους ώμους του και τον χτύπησα εγκάρδια.

- Όταν σου υποσχέθηκα μια βόλτα στον καθαρό αέρα πριν, σκατόγερε, ξέχασα να σε ρωτήσω αν ξέρεις να πετάς.

Ο Τούρκος τον είχε ήδη πιάσει απ' τ' αχαμνά από πίσω και τον πετάξαμε απ' το παράθυρο. Έπεσε στις πέτρινες πλάκες κι έγινε χίλια κομμάτια σαν καρπούζι.

Πήραμε το πολύτιμο κουτί μας με το κειμήλιο-μαϊμού και ανοίξαμε την πόρτα όπου απ' έξω περίμεναν διάφοροι εμπειρογνώμονες και παρατρεχάμενοι να δούνε την εικόνα.

- Συνέβη κάτι τρομακτικό, σεβαστοί άγιοι πατέρες! Ο αρχι ηγούμενος, μόλις είδε το κειμήλιο, εντελώς ξαφνικά φούνταρε απ' το παράθυρο! Φοβάμαι πως είναι νεκρός. Εμείς πρέπει να φύγουμε τώρα.

Οι μισοί πήγαν να δουν στο παράθυρο, οι άλλοι μισοί έτρεξαν κάτω να βγούνε στην αυλή και μερικοί περίεργοι, εμπειρογνώμονες ίσως, ρώτησαν.

- Μα τί είναι αυτό το κειμήλιο επιτέλους;
- Θέλεις κι εσύ να πηδήξεις από κανένα παράθυρο μήπως, αδελφέ μου; Καλύτερα να το κρατήσω μυστικό.

Βιαστήκαμε να φύγουμε όσο διαρκούσε η ανακατωσούρα με την ... αυτοκτονία του ηγούμενου. Στο δρόμο, ο Τούρκος είπε

- Όσο το σκαλίζουμε τόσο περισσότερο βρωμάει, αφέντη.
- Περίμενε να δεις στο τέλος, Τουρκάκι. Στο τέλος

9 [Doxy](#)

Πίσω στο σπίτι, ο Τούρκος με φόβισε. Τού είπα και για τους Στουδίτες που είχα πάει μόνος μου το πρωί και ήθελε να πάρουμε τον Πρόβο και τους δικούς του και να μπουκάρουμε στα μοναστήρια σφάζοντας παιδόφιλους.

- Δεν ήμαστε εκτελεστές, φίλε μου. Εξάλλου, πρέπει να κόψουμε το ψάρι απ' το κεφάλι και δεν είναι ώρα ακόμα. Πρέπει να σκεφτώ το τι θα πω στον Ιγνάτιο, πως θα τους απομονώσουμε χωρίς να καταλάβει τίποτα ο Μάουρος.

Πήγα και βρήκα τον καλόκαρδο αρχηγό Ιγνάτιο και, πριν του πω ακόμα τίποτα, τον έβαλα να ορκιστεί πλήρη μυστικότητα. Στα μοναστήρια δεν μπαίνεις να συλλάβεις μοναχούς έτσι εύκολα. Ούτε διάκους απ' τις εκκλησίες. Ζήτησα απ' τον καλό άνθρωπο να μην κάνει ερωτήσεις ακόμα και να βάλει να τους παρακολουθούν ειδικά όταν βρίσκονται κοντά σε παιδιά. Αν μπορούσε διακριτικά να μαζέψει μερικούς χωρίς να το πάρουνε χαμπάρι, να τους μπουζούριαζε στην ίδια φυλακή με τον γερουσιαστή Σεβαστιανό και... να περιμένει νεότερα.

- Σου έχω απόλυτη εμπιστοσύνη, παιδί μου. Πάω να εκτελέσω τις εντολές σου και... δεν ρωτάω τίποτα.

Ιδανικός δημόσιος υπάλληλος. Αργά ήτανε, κουρασμένος ήμουν, στο δρόμο για το σπίτι ονειρευόμουν φαΐ, κρασί και κρεβάτι. Είχα πέσει έξω. Ο Τούρκος με περίμενε χαμογελαστός στο πόρτικο να μου αναγγείλει πως είχα επισκέψει! Μια όμορφη κυρία με περίμενε στο σαλόνι αγναντεύοντας την Προποντίδα με μια κούπα κρασί, που της είχε σερβίρει ο ευγενέστατος Τουρκαλάς, στο χέρι.

- Ευγενική δέσποινα Πλασίνα! Ποιος ούριος άνεμος σε ξέβγαλε στο φτωχικό μου τέτοια απάνθρωπη ώρα;

- Όσον αφορά την ώρα, να σου πω πως ο άντρας μου λείπει για δουλειές και θα λείπει για μερικές μέρες. Και μετά, για να ικανοποιήσω την περιέργειά σου, ρώτησα κι έμαθα για σένα και ομολογώ ότι τα βρήκα πολύ ενδιαφέροντα κι είπα να τα επιβεβαιώσω μόνη μου. Πριν εμφανιστείς στην πόρτα μου με το ... αυτοκρατορικό σου πάσο, σε είχα δει μερικές φορές στα λουτρά, πάντα με ωραία παρέα. Πολύ ωραία, για ν' ακριβολογώ.

- Δέσποινά μου, ξέρεις φαντάζομαι τι λένε! Στις γυναίκες, δεν αρέσουν οι ωραίοι άνδρες. Στις γυναίκες, αρέσουν οι άνδρες που αρέσουν σε ωραίες γυναίκες! Η παρέα μου ήταν μάλλον αυτό που βρήκες ενδιαφέρον.

- Ομολογώ πως η συνοδός σου ήταν απaráμιλλου κάλλους αλλά και του λόγου σου... δεν είσαι κακός, Τέο. Μπορώ να σε φωνάζω Τέο, ελπίζω.

- Και βέβαια μπορείς... Πλασίντα και σ' ευχαριστώ για το κομπλιμάν. Ελπίζω να τα δέχεται το ίδιο καλά όσο τα δίνεις, τα κομπλιμάν, εννοώ. Υπάρχει κάποιο πρόβλημα στο σπίτι τέτοια ώρα;

- Πάρα πολλά αλλά κανένα δεν σχετίζεται με την υπόθεση πάνω στην οποία δουλεύεις.

- Για λέγε.

- Καταρχήν, βαριέμαι. Και είμαι και παραμελημένη. Δεν έχω τίποτα να κάνω όλη μέρα από το να πηγαίνω στα λουτρά και να κουτσομπολεύω με άλλες που είναι στην ίδια κατάσταση μ' εμένα. Και παραμελημένη επειδή ο άντρας μου δεν μ' έχει αγγίξει τα τελευταία τρία χρόνια.

- Κι αν πρέπει να μαντέψω, οι παρέες σου θα είναι οι νεαροί μπρατσωμένοι που κυκλοφορούν στα λουτρά.

- Φυσικά! Ο καθένας τους είναι περισσότερο βαρετός απ' τον προηγούμενο και πιθανόν λιγότερο βαρετός απ' τον επόμενο. Η εγκεφαλική διέγερση είναι εξ' ίσου σημαντική με την σαρκική, όπως φαντάζομαι γνωρίζεις. Από φήμες έχω μάθει πως εσύ είσαι κάποιο ιδιαίτερα μορφωμένο και καλλιεργημένο άτομο και αυτά πάνε μαζί με μια εκπαιδευμένη γλώσσα.

- Εννοείς τον τρόπο που μιλάω ή τον τρόπο που γλείφω;

- Γι' απόψε, το δεύτερο μ' ενδιαφέρει περισσότερο. Για το πρώτο, έχουμε καιρό αργότερα.

- Στάσου να κάνω ένα μπάνιο πρώτα. Στους δρόμους έτρεχα όλη μέρα.

- Και θα ήθελες κάποιον να σου τρίψει την πλάτη υποθέτω.

- Θησαυρός το γυναικείο μυαλό! Δεν βλέπω την ώρα.

Ντυμένη, το κορμί της ήταν θανατερό. Γυμνή ήταν ο ίδιος ο θάνατος. Το τι έγινε στην μπανιέρα και στο κρεβάτι μου που μύριζε λεβάντα, δεν θα μπω στον κόπο. Τα έχουμε ξαναπεί, δεν είναι τσόντα το Βιπεράκι. Μην κόψουμε το ψωμί του Ζεράρ ντε Βιλλιέ (Μάλκο Λίνγκε)!!! Μπορεί να με διαβάζουν και ανήλικα. Με μια λέξη μόνον... ηφαιστειώδες.

Μ' ανοιχτά παράθυρα και την αύρα της Προποντίδας να δροσίζει το δωμάτιο, δυο λαδοκάντηλα να ρίχνουν θαμπό φως, η Πλασίντα γυμνή πάνω στα σεντόνια που μύριζαν λεβάντα κι εγώ δίπλα της να της χαϊδεύω απαλά την πλάτη... ξύπνησε ο ντετέκτιβ μέσα μου.

- Έχεις καμιά ιδέα με τι ασχολείται ο άντρας σου, μπέμπα;
- Ανάκριση μου κάνεις Τέο;
- Όχι ακριβώς αλλά να, σκιάζομαι με την ιδέα να κατεβάσω το χέρι μου πιο χαμηλά επειδή είμαι εξουθενωμένος.
- Quid pro quo, Τέο. Πρέπει να δώσεις πριν λάβεις.
- Τα έδωσα όλα γι' απόψε, μωρό μου. Ελπίζω πως θα έχουμε κι άλλα βράδια όπως αυτό.
- Δεν έχεις παρά να με φωνάζεις, αγαπούλα και θα έρθω τρέχοντας! Με απόλυτη ειλικρίνεια σου λέω ότι έκανα το καλύτερο γαμίσι της ζωής μου!
- Ξέρεις πολύ καλά πως να κάνεις ευτυχισμένο έναν άντρα, γλυκιά μου με περισσότερο από έναν τρόπους αλλά... δεν θα μπορούσαμε μα μιλήσουμε και λίγο;
- Όχι πριν με ξανασερβίρεις απ' αυτό το καταπληκτικό κρασί που μου σέρβιρες προηγουμένως.

Άντε να δούμε τι άλλο θα κάνει ένας ιδιωτικός ντετέκτιβ για ν' αποσπάσει πληροφορίες! Ίσως αυτά που λένε για μας ότι είμαστε πότες, μουνάκηδες και βρομοστόματα να είναι αλήθεια τελικά. Την σέρβιρα.

- Ο άντρας μου είναι κρυπτομανιακός με τις δουλειές του, μωρό μου. Πάντα στο ψιθυριστό και με κλειστές πόρτες. Πιο πολύ μιλάει με τον ευνούχο Βενάνσιο παρά μ' εμένα. Τελευταία έχουν αρχίσει κι έρχονται κάτι περίεργοι τύποι στο σπίτι. Κληρικοί με πολιτικά αλλά που κάνουνε μπαμ από μακριά ότι είναι παπάδες ή μοναχοί, πολύ διαφορετικοί από τους συνηθισμένους Πραιτοριανούς και άλλους αριστοκράτες. Τι δουλειές μπορεί να έχει ο άντρας μου με το συνάφι τους δεν ξέρω. Πιο θρήσκος από μένα είναι, δεν λέω, αλλά να φτάσει στο σημείο να τους φέρνει στο σπίτι... και «μεταμφιεσμένους»; Δεν καταλαβαίνω.

- Θυμάσαι μήπως έναν νεαρό, φίλο του γιού σου του Παύλου, που ήρθε μια μέρα στο σπίτι σας μετά την προπόνηση;

- Αμυδρά. Πέρασαν όλη την ώρα με τον άντρα μου και τον Βενάνσιο. Θυμάμαι ότι ο άντρας μου συνόδεψε τον νεαρό στο σπίτι του όταν έφυγε. Γιατί με ρωτάς όλα αυτά όμως Τέο;
- Τίποτα το ιδιαίτερο, μωρό μου, μην ανησυχείς. Απλή περιέργεια.

Έπρεπε να ξεφύγω από δυσάρεστες ερωτήσεις και ο μόνος τρόπος ήταν να κατεβάσω το χέρι μου πιο κάτω απ' την μέση της. Η μέθοδος απέδωσε υπέροχα αποτελέσματα για να με στείλει στο καναβάτσο. Έπρεπε να καλέσω ενισχύσεις. Λίγο πριν φύγει την ρώτησα.

- Κουβέντα δεν μου είπες για τα διάσημα «δείπνα», αγάπη μου.
- Θες να πεις πως δεν ξέρεις;;;;; ίσως επειδή δεν είσαι «ευγενής». Στην ουσία πρόκειται για δείπνα του Καππαδόκη, ο άντρας μου αναλαμβάνει όλη την οργάνωση και τους καλεσμένους. Εξαιρετικά φαγητά και φρούτα, άφθονο κρασί και... γυναίκες. Όλων των σχημάτων και αποχρώσεων. Σκλάβες, αρτίστες ή αριστοκράτισσες δεν έχει σημασία. Μόνον για ζώα δεν άκουσα! Ρωμαϊκά όργια διάρκειας δυο-τριών ημερών, ο Βενάνσιος που είναι πάντα παρών ξέρει περισσότερα. Υποψιάζομαι πως και η τωρινή απουσία του έχει να κάνει με κάτι τέτοιο. Στου Καππαδόκη θα είναι να οργιάζει μαζί με άλλους αριστοκράτες κι όταν γυρίσει σπίτι θα είναι λιώμα.

- Μια στιγμούλα, μωρό μου. Επιστρέφω αμέσως.
- Πήγα στο δωμάτιο του Τούρκου, η πόρτα του ήταν μισάνοιχτη.
- Κουβέντα μην πεις, ξέρω! Έρχεσαι να μου πεις να την συνοδέψω σπίτι της.
 - Μόνον γι' αυτή την φορά, αδέρφι, σε ικετεύω! Είμαι πτώμα.
 - Άσε τ' αδέρφι και τις γαλιφιές, αφέντη και δώσε διαταγή.
 - Όχι δεν δίνω! Σε παρακαλώ σαν φίλος. Σε λίγο θα πέσω κάτω. Θα στο ξεπληρώσω, στο υπόσχομαι, αν ποτέ βρεθείς σε παρόμοια θέση.
 - Είναι στ' αλήθεια τόσο καλή, νεαρέ αφέντη; Χαμογέλασε
 - Περισσότερο από ΤΟΣΟ, φίλε μου, πολύ περισσότερο. Άντε να σελώσεις ένα άλογο, η Ακρόπολις δεν είναι δω δίπλα, και θα σε βρω στους στάβλους.

Γύρισα πίσω, η Πλασίντα είχε ντυθεί και τη; Υποσχέθηκα την πιο ασφαλή κι αξιόπιστη συνοδεία για το σπίτι της τέτοια ώρα την νύχτα. Όταν έκατσε πίσω απ' τον Τούρκο κι έφυγαν, ανεβαίνοντας τις σκάλες σκεφτόμουνα πως ο Τούρκος το επόμενο πρωί θα με τσάκιζε στην προπόνηση.

Το επόμενο πρωί απλώς επιβεβαιώθηκα! Οι μόνες λέξεις που γάβγιζε ήταν «πιο γρήγορα» και «πιο δυνατά». Και το πήγαινα το πακέτο πιο γρήγορα και πιο δυνατά όταν σκεφτόμουν τον υπέροχα σμιλεμένο γυμνό κώλο της Πλασίντα στο κρεβάτι μου. Όχι πως κι ο Τούρκος ήταν σε καλύτερη κατάσταση μετά από τόσο λίγο ύπνο αλλά αυτός, ήταν ο Τούρκος. Είχε σταματήσει πλέον να μ' εκπλήσσει με τις δυνατότητές του. Μετά το κρύο μπάνιο και το γεμάτο πρωινό φαγητό, τα πάντα επέστρεψαν στο κανονικό. Τον ενημέρωσα για τα καινούργια.

- Δεν με ρώτησες τι έκανα το όλο πρωί , αφέντη!
- Λοιπόν, Αχμέτ αδελφέ μου, τι έκανες όλο το πρωί που ήμουν στο μοναστήρι;
- Κάλλιο αργά... Σ' έκανα φτωχότερο μερικά σόλδια.
- Επενδύσεις σε πιστό και γυναίκες; Στοιχήματα στον Ιππόδρομο;
- Μην μου κάνεις τον βλάκα, σε ξέρω, μαζί μεγαλώσαμε. Σε μπαξίσια στους ζητιάνους, χαζοχαρούμενε.

- Αχα! Φαντάζομαι πως έχεις ενδιαφέροντα πράγματα να μου πεις.
- Οι ζητιάνοι έξω από εκκλησίες είδαν Πραιτοριανούς να συνοδεύουν παιδιά στο σπίτι τους νωρίς το βράδυ. όλες οι εκκλησίες που μου ανέφεραν είναι κολλημένες στον πίνακα

Είχε πολύ σοβαρό ύφος όταν μου τα είπε και τον φοβήθηκα.

- Κολλάει μ' αυτά που γνωρίζουμε και δεν μ' εκπλήσσει. Όμως, τα στοιχεία που μαζεύουμε μας οδηγούν όλα στο ίδιο. Καλή δουλειά, αδέλφι. Θα σε κεράσω τα λουτρά αργότερα.

- Λες κι έχω πληρώσει ποτέ στα λουτρά! Κανένα ξεροκόμματο απ' την χθεσινή γκόμενα δεν έχει για μένα υποθέτω. Μόνον τις καριόλες μοιράζεσαι, τις καλές τις κρατάς για την πάρτη σου αποκλειστικά.

- Κοντά τα ξεράδια σου απ' αυτήν, Τουρκόσπορε. Αυτή είναι μόνον για μένα. Πάμε να δούμε τι έχει η Υπατία για μας.

Πρωινή ενημέρωση των μελών του γραφείου «Πρακτορείο Ιδιωτικών Ερευνών Βάρδας και Σια». Ούτε η Υπατία είχε μείνει αδρανής

- Σε όλες τις εκκλησίες που έχουμε κρεμάσει στον πίνακα, τους Εσπερινούς τους λειτουργούν μόνον διάκονοι. Σε άλλες εκκλησίες, που δεν τις έχουμε στον πίνακα, λειτουργούν κοινοί ιερείς επί το πλείστον, λίγοι μόνον διάκονοι. Νομίζεις πως είναι σχετικό, Τέο;

- Με περισσότερους από έναν συλλογισμούς, αδελφούλα. Πρώτον επειδή σ' αυτές τις ενορίες φτωχών συνοικιών, διορίζονται φρεσκο-χειροτονημένοι διάκοι και κατά συνέπεια νεαροί και έγκαβλοι, στα φουλ ντουζένια τους. Όταν σκέφτονται τι στέρηση τους περιμένει, είναι πιο εύκολο να ενδώσουν στις αμαρτίες της σάρκας. Όσο το στερούνται το κοκό τόσο πιο πολύ το ζητάνε. Σου υπογράφω πως όλοι οι διάκοι σ' αυτές τις εκκλησίες είναι παιδόφιλοι που από μόνο του είναι ένα ειδεχθές έγκλημα και γίνεται διπλά ειδεχθές όταν διενεργείται από «ανθρώπους του θεού». Σύντομα, όταν θα έχει τελειώσει αυτή η έρευνα, θα το φροντίσω προσωπικά αυτά τα καθάρματα να μην ξαναδούν ποτέ το φως του ήλιου και αν δεν το κάνει ο αυτοκράτορας ή ο Πατριάρχης, θα το κάνω εγώ!

Μετά τα νυχτερινά, ο Τούρκος πολύ το χαιρότανε να με βλέπει να σκληραίνω και να φαίνομαι κακός. Πάντα αναρωτιόμουν πως είναι στο κρεβάτι ο Τούρκος με το εργαλείο του. Ποτέ δεν καυχιόταν ή έδινε λεπτομέρειες ενώ για μένα τα ήξερε από τις παρακολουθήσεις. Ήξερε πως ήμουν τρυφερός, σιγά-σιγά, ευγενικά και παθιάρικα να την κάνω να σπαρταράει. Απ' την άλλη, μ' έβλεπε να ξεριζώνω μάτια και να κόβω λαιμούς καθαρμάτων πάντα, δεν λέω, και μπορεί και να μπερδευότανε. Ιούνιο γεννήθηκα, αστρολογικά Δίδυμος, για όσους πιστεύουν σ' αυτές τις μαλακίες. Οι διάκοι θα περίμεναν προς το παρόν. Χρειαζόμασταν μπάνιο στα λουτρά και πληροφορίες. Ο αρχηγός Ιγνάτιος πρώτα.

- Η θέση σου και το αξίωμά σου, αρχηγέ περιλαμβάνει και τα Τελωνεία, ή μήπως κάνω λάθος;

- Δεν κάνεις λάθος αλλά δεν βλέπω που κολλάνε τα Τελωνεία σ' αυτήν την υπόθεση.

- Θα ήθελα να μάθω τα πάντα για ένα ή περισσότερα πλοία που κάνουν λαθρεμπόριο και είναι αγκυροβολημένα στα Νεώρια. Που πρέπει να ρωτήσω;

- Όλα τα καράβια που είναι αγκυροβολημένα στα Νεώρια είναι νόμιμα, Βάρδα. Δεν υπάρχει κανένα λαθρεμπορικό στα ντόκια.

- Είμαι σίγουρος γι' αυτό, αρχηγέ αλλά... δεν έρχεσαι μαζί μου, εσύ και η εξουσία σου να πάμε να ρωτήσουμε;

- Και βέβαια θα έλθω! Αν και το βρίσκω χάσιμο χρόνου.

Τα Νεώρια, το κεντρικό εμπορικό λιμάνι της Πόλης στον Βόσπορο, εκτός απ' τα ντόκια στέγαζαν και τα κτίρια του Τελωνείου. Υποχρεωτικοί φόροι σε προϊόντα απ' όλα τα σημεία του κόσμου ακόμα κι από εμπορεύματα προερχόμενα από περιοχές εκτός Βασιλεύουσας. Το βασίλειο της λαμογίας από τον 6ο αιώνα. Ο διευθυντής τα χρειάστηκε όταν είδε το μεγάλο αφεντικό αυτοπροσώπως, σχεδόν ποτέ δεν ερχότανε. Έπιασε την τέχνη που ήξερε κι άρχισε τις ευγένειες, τις υποκλίσεις και το κωλογλύψιμο. Όταν του είπαμε τον λόγο της επίσκεψης, κατάπие την γλώσσα του. Όταν είδε και το αυτοκρατορικό πάσο που του μόντρε, έβαλε τα κλάματα! «συγνώμη αφεντικό, πρώτη μου φορά το έκανα, έχω πέντε παιδιά και δεν βγαίνω, δεν πρόκειται να ξανασυμβεί, να μου κοπεί το χέρι» και όλες αυτές τις αηδίες που σκαρφίζονται οι δημόσιοι λειτουργοί όταν τους αρπάζουν με την γίδα στην πλάτη. Στο ζουμί τώρα, ένα πλοίο απ' την Αίγυπτο, το «Άλμπατρος» που δεν κουνούσε πειρατική σημαία αλλά ήταν τίγκα στα λάθρα είχε δέσει πριν τρεις μέρες και είχε ξεφορτώσει ότι κουβάλαγε στα μουλωχτά, αφού προηγουμένως τα είχε ακουμπήσει χοντρά στον διευθυντή... για τα πέντε παιδάκια του. Ετοιμαζότανε να σαλπάρει την επομένη. Μας πήγε στο ντόκο που ήταν δεμένο.

Ο καπετάνιος του Άλμπατρος, ένας κοκκινομάλλης με πυκνά γένια χοντρός και μονόφθαλμος μ' ένα μαύρο μονόκλ σταυρωτά στο κεφάλι να κρύβει την τρύπα στο μάτι του, μας υποδέχτηκε αγριεμένος.

- Τι έγινε πάλι; Τι θέλετε; Περάσαμε απ' το τελωνείο. Σαλπάρουμε αύριο.

- Εμένα με λένε Αστερίσκ και τούτος εδώ που όταν ήταν μικρός έπεσε μέσα στην μαρμίτα είναι ο Οβελίσκ και ακόμα και τα μικρά παιδιά γνωρίζουν πόσο την καταβρίσκουμε να βουλιάζουμε πειρατικά πλοία! Τι έμπασες λαθραία στην Πόλη;

- Καλά, πλάκα μου κάνεις; Πλήρωσα τα μπαξίσια στ' αφεντικό. Ζητάς να ξαναπληρώσω;

- Δεν σου ζητάω μπαζίσια, κοκκινοτρίχη. Το εμπόρευσμά σου μ' ενδιαφέρει. Τίποτα σκλάβοι; Νεαρές κοπέλες;

- Ε και; Δεν απαγορεύεται το εμπόριο σκλάβων!

- Αν είναι ανήλικα το απαγορεύω εγώ, κοκκινογένη. Σταμάτα να με δουλεύεις και λέγε πριν το βουλιάξω το σαπιοκάραβό σου μαζί με όλους τους πειρατές επάνω.

- Αν σου πω θα μ' αφήσεις να σαλπάρω;

- Στο υπόσχομαι. Αυτό που θέλω να μάθω είναι το ποιος τις αγόρασε.

- Δεν τις αγόρασε ο αριστοκράτης! Τις κατάσχεσε, τσάμπα. Έπρεπε ν' αυξήσω τις τιμές για τις άλλες για να ρεφάρω. Τις τέσσερις πιτσιρίκες μου πήρε ο καριόλης.

- Ο αρχι δικαστής Μάουρος, υποθέτω.

- Τι στο διάολο!!! Αφού το ξέρεις τι σκατά με βάζεις ν' ανακατεύω.

- Ψάχνω φασαρία, πειρατή, και τούτη την φορά θα σ' αφήσω να φύγεις. Αν σε ξαναπιάσω να εμπορεύεσαι ανήλικα, θα σε στείλω τροφή στα ψάρια.

- Στο λόγο της τιμής μου, αφεντικό. Τελευταία φορά ήταν.

Με κορόιδευε βέβαια αλλά τον άφησα να φύγει. Αν συνέχιζα αυτό το βιολί, έπρεπε να γίνω «εκτελεστής-χασάπης» κι ο παππούς θα έπαιρνε στροφές στον τάφο του.

Τα λουτρά των «μοναχικών καρδιών» του Μελέτιου δεν ήταν εύκολη υπόθεση. Σπάσαμε τα πόδια μας στα στενά δρομάκια πίσω απ' την Βασιλική Δεξαμενή κι όλο κύκλους κάναμε. Τελικά, σ' ένα σκοτεινό αδιέξοδο, είδαμε να κόβει βόλτες ένας δίμετρος σκούρος απ' την Νουμέα.

- Συγγνώμη, φίλτατε, ψάχνουμε τα λουτρά του Μελέτιου. Μήπως ξέρεις κατά που πέφτουν;

- Πίσω απ' αυτήν την πόρτα! Είπε μ' ένα χαμόγελο κάτασπρο στο σκοτάδι. Αλλά είναι μόνον για διακεκριμένους πελάτες.

- Αυτό μήπως μας κάνει ...διακεκριμένους;

Του κουδούνισα ένα πουγκί με χρυσά κατάμουτρα.

- Πολύ διακεκριμένους, αφεντικό.

Είπε χαμογελώντας πάλι και μας άνοιξε την πόρτα. Μπήκαμε σ' ένα κακοφωτισμένο διάδρομο που βρομοκοπούσε βαρβατίλα και στον θυρωρό στο βεστιάριο δηλώσαμε ότι δεν ήμασταν για μπάνιο αλλά για να δούμε τον Μεγάλο Μανιτού. Κάπου θα είχε και κάποιες εγκαταστάσεις για λουτρά που δεν μπήκαμε στον κόπο να δούμε από φόβο μην μας πιάσουν τα γέλια. Πάντα οι ίδιες μαλακίες, έχετε ραντεβού, δεν δέχεται χωρίς, είναι απασχολημένος και τα γνωστά, ο λεγόμενος αλληθώρισε μόλις του έδειξα τα χρυσά και είπε να μας οδηγήσει. Σε κάτι δαιδαλώδεις διαδρόμους, ο μίτος της Αριάδνης μας χρειαζότανε για να βγούμε. Η πόρτα του ιδιαίτερου του Μελέτιου ήταν πελώρια και μασίφ οξιά αλλά απεριποίητη. Το ίδιο ήταν κι ο Μελέτιος πίσω απ' το βαρύ τραπέζι που καθότανε. Ένας παχύδερμος τριχωτός λιγδιάρης με πολύ κρέας και λίπος για να κρύβει μερικά καλά κρυμμένα κόκαλα.

- Δεν ήμαστε δω για τίς υπέροχες εγκαταστάσεις των λουτρών σου, κυρ-Μελέτη.

Του είπα και του πέταξα πάνω στο τραπέζι το πουγκί με τα χρυσά.

- Ήμαστε επειδή μας ενδιαφέρουν κάτι άλλες υπηρεσίες που προσφέρεις.

- Πρέπει να είσαι αριστοκράτης απ' αυτούς που δεν ξέρω και τους ξέρω σχεδόν όλους αλλά... τα διαπιστευτήριά σου – κι έριξε μια λαίμαργη ματιά στο πουγκί στο τραπέζι – είναι εντυπωσιακά. Λυπάμαι πολύ όμως επειδή αυτό το θαυμαστό πηγάδι που διαχειριζόμουν, στέρεψε. Νομίζω πως μαθεύτηκε σε κύκλους που δεν έπρεπε και ανεστάλη για λίγο η λειτουργία του μέχρι να ησυχάσουν τα πράγματα. Ελπίζω πως σύντομα θα ενεργοποιηθεί και πάλι.

- Εγώ πάλι, είμαι σίγουρος πως όχι.

Δυο πράγματα συνέβησαν την ίδια στιγμή. Εγώ έβγαλα το αυτοκρατορικό μου πασπαρτού και του το κόλλησα στα μούτρα κι ένα μαχαίρι πέρασε σφυρίζοντας από δίπλα μου να πάει να καρφωθεί δίπλα απ' τ' αυτί του Μελέτιου στην ράχη της καρέκλας του.

- Δεν ξέρω τίποτα, είπε κλαψουρίζοντας, τρομοκρατημένος με την μούρη του σαν πεθαμένου.

- Ξέρεις πολλά και θα μου τα πεις ΟΛΑ, απόβρασμα. Και αν δεν σε φοβίζει αυτό το χαρτί που μου δίνει ότι εξουσία γουστάρω, ο φίλος μου από δω δεν θα διστάσει να σε κόψει κομματάκια και σιγά-σιγά αν δεν μου πεις. Λοιπόν, θα μιλήσεις ή θα ματώσεις;

- Είμαι νεκρός αν μιλήσω.

- Ήσουν νεκρός απ' την πρώτη στιγμή που μπήκαμε μέσα, καθαρά. Ήδη ξεις δανεισμένες στιγμές εξτρα.

Το δεύτερο μαχαίρι του Τούρκου τον μάτωσε. Του κάρφωσε τ' αυτί στην πλάτη της καρέκλας. Έβγαλε μια κραυγή, όχι τόσο από πόνο όσο από τρόμο κι αγωνία

- Τι θες να μάθεις; Ρώτησε αναστενάζοντας.
- Για ορεκτικό, πρώτα τα ονόματα των πελατών σου. ΟΛΑ.

Άνοιξε ένα μικρό σεντούκι πάνω στο τραπέζι του κλειδωμένο με τρεις βαριές κλειδαριές κι έβγαλε ένα Πελατολόγιο. Τεράστιο για τον σκοπό που το είχε, καμιά εικοσαριά σελίδες.

- Χριστός και Παναγία και όλοι οι πούστηδες Άγιοι!!!

Αν μ' άκουγε παπάς θα με αναθεμάτιζε.

- Εμένα μου είπαν για 14 παιδιά μόνο!
- Είναι πολύ περισσότερα, είπε με στόμφο κι έτσι υπέγραψε την θανατική του καταδίκη στο υποσυνείδητό μου.

- Όχι μόνον στην Πόλη αλλά και στα περίχωρα, μέχρι Θράκη και Νικομήδεια. Αυτή η φάμπρικα ξεκίνησε πριν δυο χρόνια, μετά που πέθανε ο Λάνθιμος σ' εκείνο το τρομακτικό δυστύχημα.

Και παρ' όλη την διαβολική σύμπτωση (βλέπε Βάρδας Νο1, Αίμα στη Πορφύρα) το γεγονός πως ο Μάουρος ήταν ο αντικαταστάτης του Λάνθιμου προ διετίας λέει πολλά.

Έριξα μια γρήγορη ματιά στο Καθολικό και μου έπεσε το σαγόνι στο στήθος προκαλώντας μια κρίση θυρεοειδούς που μου πέταξε τα μάτια έξω. Αριστοκράτες, ευγενείς και παπαδαριό όλοι υψηλόβαθμοι. Έλειπαν τα ονόματα του Ιουστινιανού, του Ιγνάτιου, του Πατριάρχη και το δικό μου. La crème de la crème. Μόνον 14 είχαν αναφερθεί, τ' άλλα, ή φοβήθηκαν ή εξαγοράστηκαν. Μαζί με τις οικογένειές τους που είτε πληρώθηκαν για να μην μιλήσουν ή δεν το είπαν πουθενά περιμένοντας να γυρίσουν πίσω μια μέρα, που τελικά δεν ήρθε ποτέ. Αυτοί οι 14 που το κατάγγειλαν, και είχαν ήδη χάσει κάθε ελπίδα να ξαναδούν τα παιδιά τους ζωντανά, δεν είχαν ιδέα σε τί στόμα του λύκου έβαζαν το κεφάλι τους.

Μαλακά και ήρεμα στην αρχή

- Πως δούλεψε το σύστημα, Μελέτιε;
- Γέννημα-θρέμμα οργάνωση του Μάουρου. Οι κληρικοί ήταν οι πρώτοι που δοκίμαζαν και όλοι δωρεάν επειδή αυτοί τα στάμπαραν. Μετά τα πουλούσαν σ' εμένα και ο Μάουρος έκανε τον πρώτο έλεγχο, και ανάλογα με την όρεξή του έκανε και μια δοκιμή επί τόπου, εδώ, στα λουτρά. Μετά μου έδινε τ' όνομα του πελάτη ή των πελατών και την αμοιβή για το καθένα και αυτός κράταγε το 50% προκαταβολικά! Μετά, το θέμα κυκλοφορούσε ανάμεσα στους

έμπιστους και μερικοί εργόντουσαν εδώ όπως εσύ. Δέκα μέρες, μάξιμουμ δυο βδομάδες και μετά τα πουλούσε στα σκλαβοπάζαρα της Ανατολής και της Μεσοποταμίας.

- Τ' όνομα του σκλάβο-έμπορα, Μελέτιε.

- Ένας πανίσχυρος χαλίφης, ο Αλ-Μουντίρ, οπλαρχηγός μιας φυλής Αραβο-Περσών στα νοτιοανατολικά σύνορα της αυτοκρατορίας.

- Όλα τα παιδιά πουλήθηκαν;

Δεν απάντησε. Έβαλε το κεφάλι κάτω ανάμεσα στις παλάμες του.

- Να το ξαναπώ Μελέτιε ή μ' άκουσες την πρώτη φορά;

Τίποτα. Σιωπή. Χωρίς καμιά προειδοποίηση ο Τούρκος βγήκε μπροστά και του τσάκισε τον αγκώνα κλείνοντάς του το στόμα. Ο νταβατζής λιποθύμησε απ' τον πόνο μουγκρίζοντας.

Βρήκα μια καράφα νερό και του το έριξα στα μούτρα να συνέλθει.

- Πόσα παιδιά έχουν πεθάνει, Μελέτιε; Πόσα παιδιά έχεις σκοτώσει;

- Τι ήθελες να κάνω μ' αυτά τα δύστυχα; Άρρωστα και σακατεμένα. Να τα επιστρέψω στις οικογένειές τους; Ένας πρώιμος θάνατος ήταν λύτρωση, οίκτος και ευσπλαχνία.

Τώρα πιά έκλεγε με λυγμούς. Από πόνο ή από ντροπή είναι κάτι που δεν είμαι σίγουρος.

- Είσαι ένας γαμημένος ψυχρός κατά συρροή δολοφόνος. Μελέτιε. Τι έκανες τα πτώματά τους;

- Τα έθαψα σε μια θαμνώδη ερημιά πίσω απ' τα τείχη του Θεοδόσιου.

Έκανα έναν πρόχειρο χάρτη πάνω σ' ένα χαρτί με την τοποθεσία που μου περιέγραψε.

Μετά, κοίταξα τον Τούρκο.

- Τι θα τον κάνουμε αυτόν; Δεν απάντησε

Κάτι πέρασε σαν σίφουνας μπροστά μου, σαν αστραπή και το μοναδικό πράγμα που είδα ήταν το κεφάλι του Μελέτιου να κυλάει σαν μπάλα σε μια γωνιά και τον Τούρκο να σκουπίζει την χατζάρα του στα ρούχα που φορούσε το ακέφαλο σώμα του Μελέτιου στο πάτωμα.

- Πολύ γρήγορο ήταν, αδέρφι.

- Κανένας λόγος δεν υπήρχε να μπούμε σε συζήτηση όταν η ριζοσπαστική απλούστερη λύση είναι πάντα η καλύτερη.

Το ξυράφι του Όκαμ ο Τούρκος το εφάρμοσε αιώνες πριν.

- Πάμε να βρούμε τίποτα λουτρά της προκοπής να ξεβρομίσουμε τώρα.

Ήταν μια πάρα πολύ ενδιαφέρουσα πρόταση για να την αφήσω να περάσει στον ντούκου.

Ο αρχηγός Ιγνάτιος ήρθε πρωί-πρωί με την συνοδεία του να μας φέρει τα κακά νέα. Κι άλλο ένα κοριτσάκι αναφέρθηκε εξαφανισμένο, το 15ο. Ο δικαστής Αρσένιος είχε βρεθεί νεκρός σ' ένα αδιέξοδο δρομάκι της Πόλης πίσω απ' ένα φράχτη. Ληστεία μετά φόνου το πόρισμα. Του είπα να μην το πολύ-πιστέψει και να προσέχει που πηγαίνει και ποιόν βλέπει.

- Αυτοί οι έξι τριχωτοί της συνοδείας σου, αρχηγέ, ξέρουν να σκάβουν
- Κι αν δεν ξέρουν θα μάθουν. Τι έχεις στο μυαλό σου, παιδί μου;
- Μια βόλτα στα ερείπια στα τείχη του Θεοδόσιου.

Ο Τούρκος έφερε αξίνες και φυτάρια απ' τον σιδερά κι ανεβήκαμε στην καρότσα του Ιγνάτιου με τους έξι της συνοδείας του. Με το χάρτη του Μελέτιου στα χέρια δεν αργήσαμε να βρούμε εκείνο το ακατοίκητο θαμνώδες σημείο κι αρχίσαμε το σκάψιμο.

- Τι ψάχνουμε, Θεόφιλε παιδί μου;
- Όταν το βρούμε θα σου πω. Κάτι που δεν είναι χώμα. Κάτι πιο σκληρό.

Μετά απ' ένα μισάωρο σκάψιμο που το χωράφι έμοιαζε με σεληνιακό τοπίο, ένας Πραιτοριανός χτύπησε κάτι παράξενο και μας φώναξε. Αρχίσαμε να καθαρίζουμε προσεκτικά γύρο-γύρο απ' την τρύπα το χώμα κι εμφανίστηκαν τρεις σκελετοί από πτώματα μικρών παιδιών!

- Αυτά είναι τρία απ' τα εξαφανισμένα παιδιά, αρχηγέ. Αν φέρεις ένα συνεργείο να σκάψει την περιοχή, πολύ φοβάμαι πως θα βρεις κι άλλα.

Ο αρχηγός, παρά το μακάβριο εύρημα και την φανερή έκπληξή του, ρώτησε εντυπωσιασμένος.

- Πως έφτασες μέχρι εδώ, Τέο; Πες μου σε παρακαλώ για την πρόοδο των ερευνών σου.

- Καλύτερα να μην ξέρεις, αρχηγέ. Είναι επικίνδυνο.
- Όπως νομίζεις, παιδί μου, αλλά... γιατί λες πως είναι επικίνδυνο;
- Μου ζήτησες να ψάξω και να βρω, αρχηγέ. Έψαξα και βρήκα, μην ρωτάς που και πως.

Είδες τι έπαθε ο Αρσένιος που μάλλον ήξερε περισσότερα. Γι' αυτό σου λέω να προσέχεις και να φροντίσεις να μην μαθευτεί τίποτα γιατί μπορεί κάποια στιγμή να βρεθούμε όλοι στην θέση του Αρσένιου. Τι ξέρουμε για τον θάνατο αυτουνού του φουκαρά;

- Απολύτως τίποτα. Σφαγμένος σ' ένα άδειο έρημο οικόπεδο χωρίς τίποτα επάνω του. Ληστεία μετά φόνου, γεμάτη είναι η Πόλη με τέτοια περιστατικά. Λάθος ώρα σε λάθος τόπο.

- Δεν μ' εκπλήσσει. Αλλά, κάνε μου την χάρη και χωρίς να με ρωτήσεις γιατί, ν' αποφεύγεις κάθε επαφή με τον Μάουρο μέχρι να τελειώσει αυτός ο εφιάλτης, βρες ότι γραφειοκρατική δικαιολογία μπορείς να τον αποφύγεις και πάντα να κυκλοφορείς με συνοδεία.

Ο καημένος ο αρχηγός, είχε δεκάδες απορίες που δεν τόλμαγε να ρωτήσει αλλά με δεδομένο την ανακάλυψή μου, τις απέφυγε. Του ζήτησα με απόσπαση τον Πρόβο με τέσσερις απ' τους άνδρες του στο σπίτι μου για την δική μας προστασία χωρίς φυσικά να του πω για την σχέση του Πρόβου με το γραφείο μας.

Ο Πρόβος και τα παλληκάρια του κατέφθασαν την ώρα του φαγητού. Το φαΐ της Ελένας ήτανε ή την χαλβάδιαζε τη μάνα μου ο Πρόβος, δεν ξέρω. Μάλλον η μαγειρική της, ο Πρόβος είχε γεράσει και δεν πρέπει να είχε ψευδαισθήσεις, η Ελένα ήταν ακόμα «φαγώσιμη». Αφού φάγαμε τους είπα

- Ακούστε παλληκάρια μου. Είμαστε σε μια φάση που σχεδόν όλοι της Πόλης οι άριστοι κολυμπάνε στα σκατά. Θέλω το σπίτι και τους κατοίκους του σε 24ωρη προστασία. Εγώ έχω τον Τούρκο κι είμαι καλυμμένος. Όποιος βγαίνει απ' το σπίτι, και ειδικά μέλος της οικογένειας, θα είναι συνοδευόμενος με κάποιον από πίσω του. Θα ζητήσω απ' την Αυγουστίνα να σας ετοιμάσει χώρο διαμονής. Βγάλτε το χρονοδιάγραμμα.

Πήρα τον Τούρκο κι ανεβήκαμε πάνω αφήνοντας τους στρατιώτες να κανονίσουν το πρόγραμμά τους και με περίμενε έκπληξη. Το διαολάκι η Υπατία μου παρουσίασε μια έκθεση σε λογοτεχνικό ύφος με τα δεδομένα και τ' αποτελέσματά τους μέχρι τώρα! Στην τελευταία γραμμή, έλεγε «συνεχίζεται».

- Είναι για τον αυτοκράτορα, Τέο, σε περίπτωση που χρειαστείς γραπτή αναφορά
- Καλή δουλειά αν μπορείς να την αρπάξεις, αδελφούλα, και θα την αρπάξεις αν το προσπαθήσεις. (Nice work if you can get it)

- Πως το ‘πες αυτό;
- Άσε, μην δίνεις σημασία, κάποια μέρα οι άνθρωποι θ’ ανακαλύψουν τον Δούκα του

Έλινγκτον. Η εργασία είναι αξιοθαύμαστη.

Με τον Τούρκο στο πλευρό, κινήσαμε για το Πραιτόριο. Τον ήξερα τον δρόμο πλέον για τ’ αρχεία και πήγαμε κατευθείαν. Ο γνώριμός μου ταλαιπωρημένος πρώην στρατιώτης ήταν ακόμα εκεί.

- Ξανά χαίρε, αγαπητέ. Θέλω τον φάκελο για την τελευταία εξαφάνιση. Να σου ξαναδείξω την διαταγή του βασιλιά;
- Δεν χρειάζεται αφεντικό, σε θυμάμαι. Ο φάκελος είναι ακόμα εδώ. Κανείς δεν τον ζήτησε και κανείς δεν τον ανέλαβε.

Έφυγε να πάει να φέρει τον φάκελο. Γιατί δεν ένοιωσα καμιά έκπληξη που κανείς δεν είχε ενδιαφερθεί εκτός από μένα; Στο φάκελο ήταν ότι ένα κοριτσάκι είχε εξαφανιστεί αργά το απόγευμα. Έπαιζε με τις φίλες της σε μια αλάνα σε κάποια φτωχογειτονιά στ’ ανατολικά της πόλης και δεν γύρισε σπίτι αργότερα. Την έλεγαν Απολλωνία, δέκα χρονών με ξανθά σγουρά μαλλιά σε πλεξούδες, μέτρια προς αδύνατη και ντυμένη με φτηνά ρούχα, ο πατέρας της πουλούσε ψάρια στην γειτονική αγορά. Επέστρεψα τον φάκελο στον καλό άνθρωπο και πήραμε τον δρόμο για τις ανατολικές συνοικίες. Καλύτερα να μην μιλούσα στους γονείς σ’ αυτή την φάση, οι φιλενάδες της θα ήξεραν περισσότερα. Ρωτώντας δεξιά αριστερά την βρήκαμε την αλάνα, ζωηρή και θορυβώδη γεμάτη παιδιά τούτο το ζεστό απόγευμα. Στην μια άκρη τ’ αγοράς παίζανε πόλεμο με ξύλινα σπαθιά και στην άλλη τα κορίτσια προσπαθούσαν να φτιάξουν ένα σπίτι για τις κούκλες τους. Άφησα τον Τούρκο σε μια γωνία να περιμένει για να μην τρομάζουν με την εμφάνισή του και φορώντας το ακαταμάχητο χαμόγελό μου πλησίασα τα κορίτσια.

- Καλό απόγευμα χαριτωμένες δεσποινίδες. Θα ήθελα να σας ρωτήσω μερικά πράγματα για την φίλη σας την Απολλωνία. Μήπως ρώτησε και κανείς άλλος πριν από μένα;
- Όχι, είπαν όλες μαζί εν χορώ.
- Να σας πω πρώτα απ’ όλα ότι αν μου πείτε κάτι ενδιαφέρον θα σας ανταμείψω μ’ ένα αργυρό σολδίο να το μοιράσετε στα τέσσερα.

Ένα αργυρό στα τέσσερα ήταν σαν το Χριστουγεννιάτικο δώρο τους. Με κοίταξαν με φανερό ενδιαφέρον.

- Την είδατε την Απολλωνία όταν έφυγε απ’ την αλάνα πριν τρεις μέρες το απόγευμα;

- Ναι, είπε η πιο θαρραλέα. Δυο στρατιώτες της ζήτησαν να γυρίσει στο σπίτι γιατί κάτι είχε συμβεί στον πατέρα της. Της πρότειναν να την συνοδεύσουν.

- Μόνοι τους ήταν; Με τα πόδια;

- Ναι, είπαν όλες μαζί

- Ήταν κι ένας χοντρός πιο πίσω, είπε ντροπαλά μια μικροκαμωμένη από πίσω.

- Κανένας άλλος παρά μόνον δυο στρατιώτες. Για ποιόν χοντρό μας τσαμπουνάς

Ευγενία;

Άρχισαν να φωνάζουν μια να μαλώνουν. Η μικρούλα πεισματικά βροντοφώναξε.

- Αφού σας λέω τον είδα! Ένας χοντρός που μας παρακολουθούσε όσο παίζαμε. Μετά, έτρεξε να συναντήσει τους στρατιώτες όταν έστριψαν στην γωνία.

- Γλυκύτατη Ευγενούλα, πρώτα θα σου πω να σταματήσεις να έρχεσαι να παίζεις εδώ στην αλάνα για μερικές μέρες και μετά θα σε ρωτήσω αν είδες τίποτα παράξενο σ' αυτόν τον χοντρό. Ήταν γνήσιος άνδρας;

- Τώρα που το λέτε, κύριε, ντυμένος σαν άνδρας ήτανε αλλά περπατούσε λίγο παράξενα. Σαν να χοροπηδούσε περπατώντας.

- Πολύ καλά, δεσποινίδες μου. Ελάτε τώρα όλες στον φούρναρη να σας κεράσω ένα καραμελωμένο μήλο, οι πληροφορίες σας ήταν ενδιαφέρουσες.

Τις πήγα στον φούρνο στην άκρη της αλάνας, ζήτησα τέσσερα μήλα και πλήρωσα μ' ένα αργυρό ζητώντας απ' τον φούρναρη τα ρέστα να τα μοιράσει στα τέσσερα. Πανδαιμόνιο οι πιτσιρίκες, ήθελαν να μου φιλήσουν το χέρι. Αρνήθηκα φορώντας το δεύτερο λιγότερο χαριτωμένο χαμόγελό μου και πήγα να βρω τον Τούρκο.

- Αν η Πλασίντα μας είπε αλήθεια, ο Μάουρος πρέπει να είναι ακόμα απών. Πάμε μια βόλτα, νοιώθω σαν να θέλω να σκοτώσω έναν ευνούχο.

- Αυτόν νομίζω πως μπορείς να τον καταφέρεις και μόνος σου, αφέντη. Εγώ θα κάτσω να προσέχω την οικοδέσποινα.

- Να σου λείπουνε αυτά που ξέρεις καυλωμένε ουρακοτάγκο. Δεν είναι για τα δόντια σου. Μαζί μου θα έρθεις.

Βάλαμε σημάδι την Ακρόπολη στο βάθος του ορίζοντα και πήραμε τους δρόμους. Οι δυο δίμετροι τριχωτοί ήταν πάλι στο πόρτικο.

- Η κυρία του σπιτιού Πλασίντα μας περιμένει.

- Δεν είμαι ενημερωμένος. Δεν μπαίνει κανείς εδώ, ειδικά τώρα που λείπει τ' αφεντικό.

Πάρτε δρόμο.

- Να σου δείξω πάλι αυτό ή να σου σπάσω τα μούτρα;

Δεν τον τρόμαξε τόσο το έγγραφο όσο ο Τούρκος που έπιασε την χατζάρα του. Αλλά πριν συμβεί κάτι, η Πλασίντα παρουσιάστηκε στο πόρτικο μαζί με μια υπηρέτρια.

- Είναι επίσημη παρουσία στ' όνομα του αυτοκράτορα, Κυρία. Πρέπει να δούμε επείγοντως τον ευνούχο Βενάνσιο.

- Ποιο είναι το έγκλημά του, κύριε Βάρδα;

Κομμένα τα σορόπια και τα χαλβαδιάσματα μπροστά σε υπηρέτες.

- Εθνική ασφάλεια, κυρία. Απόλυτα εμπιστευτική, δεν μου επιτρέπεται να πω λέξη.

Συγγνώμη.

Έστειλε την υπηρέτρια να φωνάξει τον Βενάνσιο. Ήρθε χοροπηδηχτός αλλά μόλις μας είδε έγινε ροζ, στο φυσικό του.

- Έλα μαζί μας, μπούλη.

- Που θα πάμε;

- Θα το δεις σύντομα. Σε συλλαμβάνω στ' όνομα του ένδοξου αυτοκράτορα

Ιουστινιανού

Είπα με στόμφο και δυνατά να τ' ακούσουν όλοι. Τον βάλαμε στην μέση και πήγαμε προς την Ακρόπολη. Μπήκαμε σ' ένα μικρό άλσος με κυπαρίσσια κάπου στο δρόμο, μακριά από βλέμματα περαστικών.

- Για πες μου, μπούλη, έχεις κάποιον που να σ αγαπάει πάρα πολύ; Εννοώ υπερβολικά πολύ.

- Δεν καταλαβαίνω... τι είναι αυτό που με ρωτάς;

- Επειδή ο φίλος μου από δω πρόκειται να σου σπάσει και τα δυο χέρια στους αγκώνες κι ήθελα να ξέρω αν έχεις κάποιον να σου καθαρίζει τον κώλο μετά το χέσιμο. Που είναι το κοριτσάκι, η Απολλωνία;

- Δεν έχω ιδέα για ποιο πράγμα μιλάς.

Του κάλυψα το στόμα κι ο Τούρκος του έσπασε το χέρι στον αγκώνα μ' ένα φοβερό κρακ. Αφού ξεφώνισε στα ουράνια, λιποθύμησε. Ήμουν προετοιμασμένος κι' έβγαλα ένα παγούρι με κρασί που είχα πάρει πρωτύτερα στον φούρναρη.

Συνήλθε και κρατώντας του βουλωμένο το στόμα σου ψιθύρισα στ' αυτί.

- Θα σου αφήσω το στόμα αλλά ο Τούρκος θα σου σπάσει και τ' άλλο αν φωνάξεις.

Θέλεις να σου μείνει ένα χέρι να σκουπίζεις τον κώλο σου όταν χέζεις;

Μέσα σε κλάματα και γκριμάτσες πόνου, έγνεψε καταφατικά.

- Τι έγινε με το κοριτσάκι;
- Ο αφέντης μου την «δοκίμασε» καναδυό φορές και μετά την έστειλε στον Καππαδόκη.

Εγώ το κανόνισα. Όταν την έφερα πίσω την έστειλε μ' έναν Ούννο στα σκλαβοπάζαρα.

- Τι ακριβώς γίνεται σ' αυτά τα γαμημένα δείπνα, νυφίτσα;
- Πονάω πολύ! Θα λιποθυμήσω! Δεν μπορώ να μιλήσω πριν με δει γιατρός.
- Δεν σου χρειάζεται γιατρός αλλά ένα δεύτερο σπασμένο χέρι, βρωμιάρη. Ή ένα γόνατο

για ποικιλία. ΜΙΛΑ!

- Ο κύρης μου, με την βοήθειά μου φυσικά, διοργανώνει όργια στο παλάτι του Ιωάννη του Καππαδόκη. Εκτός απ' τα εξαιρετικά εδέσματα υπάρχουν και νεαρά κορίτσια, μερικές φορές πολύ νεαρά και χωρίς την θέλησή τους. Ο κύριός μου έχει ένα δίκτυο που του τα προμηθεύει. Οι καλεσμένοι είναι όλοι ευγενείς, στρατιωτικοί και μητροπολίτες με πολιτικά ρούχα. Τα πάντα μπορούν να συμβούν σ' αυτά τα δείπνα που συνήθως διαρκούν τρεις ημέρες. Σε μερικούς αρέσουν και τα νεαρά αγοράκια αλλά αυτό είναι σπάνιο. Φτάνουν αυτά; Θα με πας σ' ένα γιατρό τώρα;

Ο ένδοξος, μεγαλοπρεπής και αμείλικτος φοροεισπράκτορας του Ιουστινιανού, Ιωάννης ο Καππαδόκης γνωστός και ως ο κύριος δεκατοizeκατό. Για τις μίζες που τσέπωνε. Ένας έκφυλος από την Λυδία που επιβεβαίωνε την φήμη της. «Στην Λυδία, οι πατεράδες από νωρίς εκπαιδεύουν τις κόρες τους να γίνουν πουτάνες. Εκτός απ' αυτό, είναι κανονικοί άνθρωποι σαν εμάς» Έλεγε ο Ηρόδοτος, μέγας ταξιδευτής και Ιστορικός. Ο Καππαδόκης ήταν απ' την Καισάρεια, στην ανατολική Λυδία αλλά δεν ήταν Άγιος Βασίλης. Ένας έκφυλος λάγνος ήτανε που πηδούσε ότι περπάταγε, σε δυο πόδια, για ζώα δεν είχαμε ακούσει τίποτα. Είχαμε ακούσει για χοντρές, γριές και τριχωτές και τώρα γι' ανήλικα αλλά για ζώα δεν είχαμε ακούσει, η αλήθεια να λέγεται. Οι ιστορίες που είχαν βγει έξω απ' το παλάτι του Καππαδόκη ήταν αηδιαστικές. Αλλά, όπως έχουμε πει, η προσωπική ζωή του καθενός είναι δικαίωμά του, δεν μας νοιάζει αλλά... μας ενδιαφέρει. Ειδικά όταν πρόκειται για τον αμείλικτο φοροεισπράκτορα που είχε κλείσει εκατοντάδες φτωχόσπιτα μαζί με μερικά πλούσια, η αλήθεια να λέγεται. Οι φυλακές ήταν γεμάτες φτωχούς που δεν είχαν να πληρώσουν, οι πλούσιοι φοροφυγάδες πήγαιναν στα μοναστήρια. Μια μικρή διόρθωση για την Λυδία. Εκεί ανήκουν και τ' ανατολικά παράλια με την

Μίλητο και την Έφεσο που έβγαζαν πολιτισμό και όχι πουτάνες αλλά η Λυδία γενικώς στην πλειοψηφία της ήταν ένα κωλάδικο.

- Θα σε βάλω προς το παρόν σε μια σκοτεινή φυλακή βρομερέ άτριχε και να προσεύχεσαι όταν έρθει η ώρα ο αυτοκράτορας να στην χαρίσει την μίζερη ζωή σου αν και το βλέπω λιγουλάκι δύσκολο.

Ζήτησα απ' τον Τούρκο να τον πάει στου Ιγνάτιου για τα περεταίρω κι εγώ έκρουσα πρύμνα προς το μέγαρο του Μάουρου. Όταν είδα την Πλασίντα μ' έπιασαν ξαφνικά αρσενικές φουσκοδεντρίες.

Θα το μετάνιωνα αργότερα αλλά τότε δεν το ήξερα.

12 Round about midnight

Πολύ άργά ξεμπέρδεψα με την Πλασίντα και το καταπληκτικό κορμί της και μετά βίας γύρισα σπίτι. Πρέπει να ήταν γύρω στις τρεις το πρωί και όλο το σπίτι ήταν φωταγωγημένο !!!!! Τί διάολο! Είχαν μαζευτεί όλοι στην τραπεζαρία, μουτρωμένοι, αμίλητοι , κατσούφηδες.

- Ας μου πει κάποιος κάτι, γαμώτο.

Κανείς δεν κουνήθηκε παρά μόνον ο Τούρκος.

- Χάσαμε την Υπατία. Την άρπαξαν μες τον δρόμο. Πάμε να βρούμε τον Μάουρο.

- Αδύνατον τέτοια ώρα.

- Δεν μπορούμε κα καθόμαστε με σταυρωμένα χέρια μέχρι να ξημερώσει!

Ούρλιαξε ο Πρόβος κοιτάζοντας με δολοφονικό βλέμμα έναν απ' τους άνδρες του.

Τούτος ο τελευταίος ήθελε ν' ανοίξει η γη να τον καταπιεί. Τελικά κατάφερε να ψελλίσει.

- Έγιναν όλα πολύ γρήγορα, αφεντικό, δεν πρόλαβα ν' αντιδράσω. Στα δέκα μέτρα μπροστά μου την είχα και την παρακολουθούσα κι εμφανίστηκε μια άμαξα απ' το πουθενά, την άρπαξαν κι' εξαφανίστηκαν. Έτρεξα από πίσω αλλά δεν τους πρόλαβα. Ήταν σίγουρα επαγγελματίες. Συγγνώμη αφεντικό.

- Σε καταλαβαίνω απόλυτα και δεν σε κακίζω. Θα μπορούσε να είχε συμβεί στον καθένα. Θα την βρούμε, κι αυτήν και το κάθαρμα που είναι υπεύθυνος. Έλα μαζί Αχμέτ, πάμε να ξυπνήσουμε μερικούς.

Βγήκαμε σχεδόν τρέχοντας στους έρημους δρόμους νυχτιάτικα, μόνον οι φουρνάρηδες είχαν ξυπνήσει και χτυπήσαμε την πόρτα του Ιγνάτιου. Έκπληκτος κι αναστατωμένος ο αρχηγός που τον έσυραν απ' το κρεβάτι, δεν πρόλαβε να μιλήσει.

- Δεν χρειάζεται να σου τονίσω το επείγον της υπόθεσης, αρχηγέ, η ώρα μιλάει από μόνη της. Θέλω τέσσερις μπρατσωμένους κι έμπιστους για ένα άμεσο χτύπημα σχεδόν αζημέρωτα.

- Τι συνέβη πάλι, παιδί μου; Καλά, καλά, δεν ρωτάω, το έμαθα το ποίημα.

- Να σου πω πρώτα πως το «ευαίσθητο» θέμα που μου ανάθεσες μαζί με τον αυτοκράτορα, λύθηκε. Δεν θα υπάρξουν άλλες εξαφανίσεις. Να ετοιμάζεσαι για δόξα, προαγωγή και αύξηση μισθού. Θέλω να βάλεις τέσσερις απ' τους καλύτερούς σου ν' αρπάξουν τον δικαστή Μάουρο, χωρίς πολλές κουβέντες, να τον τυλίξουνε με σκοινί σαν λουκάνικο, να του βάλουνε και μια σακούλα στο κεφάλι και να μου τον φέρουν στην αυλή στο σπίτι. Προσοχή, χωρίς μα πουν κουβέντα. Αν αντισταθεί ας τον βαρέσουν αλλά όχι πολύ. Τον θέλω σε καλή κατάσταση. Θα το έκανα μόνος μου αλλά φοβάμαι ότι δεν θα κρατηθώ να του φάω το λαρύγγι πριν του μιλήσω. Μπορεί να γίνει.

- Θα το φροντίσω αμέσως, Τέο. Πρωί-πρωί θα στον παραδώσουν.

- Εντάξει, αρχηγέ. Και κάτι άλλο, μετά απ' αυτό, θα λείπω κι εγώ κι ο Μάουρος για μερικές μέρες. Εσύ δεν ξέρεις τίποτα, ούτε που ήμαστε ούτε πόσο θα λείψουμε. Εντάξει;

- Ότι πεις, Θεόφιλε παιδί μου, σου έχω απόλυτη εμπιστοσύνη. Μου αρκεί που ξερίζωσες το κακό. Πάρτε δρόμο τώρα γιατί έχω δουλειές με φούντες.

Αφήσαμε το καλόκαρδο αρχηγό να το κανονίσει και γυρνώντας σπίτι, αμίλητοι είπα στον Τούρκο.

- Ξέχνα την προπόνηση γι' αύριο, αδέρφι. Στην αυλή θα περιμένουμε μέχρι να μας τον φέρουν.

Πρώτη φορά που ο Τούρκος δέχτηκε αλλά και πρώτη φορά που κάποιος έβαζε χέρι σε μέλος της οικογένειας. Έτσι, ξενύχτηδες την βγάλαμε μέχρι το πρωί που εμφανίστηκε ο Ιγνάτιος με την συνοδεία του αλλά χωρίς τον Μάουρο! Ο αρχηγός τα 'χε χαμένα όταν μίλησε.

- Εξαφανίστηκε Τέο. Παντού τον ψάξαμε. Στο Πραιτόριο, στο παλάτι, στο σπίτι του, ακόμα και στους κεντρικούς δρόμους. Κανείς δεν ξέρει που είναι.

- Θα τον βρω μόνος μου αρχηγέ. Έλα να πάμε μαζί σ' εκείνη την φυλακή που έχεις κλείσει αυτούς που σου 'στείλα. Θέλω να ξαναμιλήσω σ' έναν άτριχο με σπασμένο χέρι.

Μ' ένα βλέμμα ο Τούρκος πήδηξε κι' αυτός στην άμαξα του Ιγνατίου και πήραμε το δρόμο για τις φυλακές. Μπήκαμε στο κελί του Βενάνσιου κι αφήσαμε τον αρχηγό απ' έξω. Του το είχαν περιποιηθεί το χέρι, σε νάρθηκα αλλά ήταν χλωμός σαν πεθαμένος.

- Ήρθαμε ν' αποτελειώσουμε την δουλειά, κωλόπαιδο και δεν μας μοιάζει καθόλου αν βάλεις τις φωνές. Εδώ που ήμαστε δεν θα σ' ακούσει κανείς. Πριν αρχίσεις πάλι να λιποθυμάς και να σκούζεις σαν χοίρος πες μου που είναι το κρησφύγετο του Μάουρου. Μην μου πεις το παλάτι του Καππαδόκη πάλι, το ξέρω.

- Μα.... Μόνον εκεί πηγαίνει αφεντικό, εκεί μένει συνήθως. Μερικές φορές με παίρνει μαζί του, άλλες όχι. Εάν έχει και κάποιο άλλο ... κρησφύγετο, το αγνοώ.

Τον πίστεψα. Ήταν χεσμένος απ' τον φόβο του για να με δουλεύει. Βγήκαμε έξω και ζητήσαμε απ' τον αρχηγό την άμαξα μαζί με την συνοδεία. Κράτησε δυο να τον συνοδέψουν στο σπίτι του και μας άφησε τους τέσσερις. Ο καημένος ο αρχηγός είχε χιλιάδες αναπάντητες ερωτήσεις και δεν τόλμαγε να πει κουβέντα που δεν είχε ιδέα για το τι συμβαίνει. Είπε στους τέσσερις νταγλαράδες να κάνουν ότι τους πω χωρίς να κάνουν ερωτήσεις. Έτσι μ' αρέσουν οι Πραιτοριανοί. Τους είπα να οδηγήσουν στην βίλλα του Καππαδόκη τσίτα τα γκάζια. Ήμουν σίγουρος πως αν δεν βρίσκαμε την Υπατία μέχρι το τέλος της ημέρας, μετά θα την ψάχναμε στα σκλαβοπάζαρα της Ανατολής. Μπουκάρουμε με την βία στην βίλλα και βρήκαμε τον Καππαδόκη παρέα με τον Τριβωνιανό. Φίλιππος και Ναθαναήλ, τα δυο πιο μισητά πρόσωπα της αυτοκρατορίας. Ο Καππαδόκης σαν να θύμωσε.

- Ποιος νομίζεις πως είσαι να εισβάλεις με τέτοιο τρόπο στην οικία μου;

- Δεν έχω χρόνο για τις μαλακίες σου Καππαδόκη. Με την εξουσία που μου παρέχει ο αυτοκράτορας με τούτο το έγγραφο με βουλοκέρι, σας συλλαμβάνω όλους εδώ μέσα. Με το καλό ή με το άγριο εσείς θ' αποφασίσετε.

Ο Τριβωνιανός, φανερά αγανακτισμένος, βγήκε μπροστά αλλά πριν προλάβει να πει κάτι...

- Εσύ βγάλε τον σκασμό! Βούλωστο. Ούτε λέξη. Λέγε αμέσως που είναι ο Μάουρος διεστραμμένη φοροεισπράκτορα.

- Ιδέαν δεν έχω για τι πράγμα μιλάς. Ο Καππαδόκης και η πομπώδης αλαζονεία του.

- Ακου Καππαδόκη. Έχω αποδείξεις πως εσύ και ο Μάουρος απαγάγετε παιδάκια και τα κακοποιείτε σεξουαλικά....

- Τι;;; πως;;; πετάχτηκε ο Τριβωνιανός

- Ρε δεν σου είπα εσένα να βγάλεις το σκασμό; Βούλωστο λοιπόν πριν σου σπάσω όλα τα δόντια.

Το βούλωσε τρομαγμένος

- Λοιπόν, αξιότιμε κύριε Καππαδόκη απ' την λάγνα και πουτανιάρη Λυδία, ο αυτοκράτορας θ' αποφασίσει για το τί θα σε κάνει μετά που θα τα μάθει. Εμένα προσωπικά καρφί δεν μου καίγεται σε σκοτώσει ή όχι. Κάποιος άλλος φοροεισπράκτορας θα μπει στην θέση σου και δεν είμαι καθόλου σίγουρος αν θα 'ναι καλύτερος. Εγώ μόνον τον Μάουρο θέλω και μετά θα φύγω. Που κρύβεται;

Μας είπε. Πήγαμε τρέχοντας εκεί που μας είπε, δεν είχαμε καιρό για ευγένειες, γκρεμίσαμε την πόρτα και μπουκάρουμε μέσα και τον βρήκαμε να κάθεται στην άκρη του κρεβατιού κρατώντας το κεφάλι του με τις χούφτες του. Σε χρόνο μηδέν και πριν προλάβει να συνέλθει απ' την έκπληξη, βρέθηκε δεμένος σαν λουκάνικο απ' τους ώμους μέχρι τα πόδια.

- Που είναι η αδελφή μου;
- Σ' ένα μπουρδέλο στην Ανατολή.

Ο Τούρκος βγήκε από πίσω και του 'ριξε μια ξανάστροφη στ' αυτί που τον έριξε κάτω. Ήταν ήδη κουφός απ' το ένα αυτί αλλά δεν το ήξερε ακόμα.

- Όχι εδώ, αδερφέ. Στο σπίτι. Στο κελί δίπλα στην θάλασσα.

Τον μπουκώσαμε μ' ένα πανί, του βάλαμε και μια κουκούλα στο κεφάλι και τον βγάλαμε σέρνοντας έξω. Τον πετάξαμε μες την καρότσα και τότε βγήκε κι ο Καππαδόκης.

- Σύντομα ο αυτοκράτορας θα σε καλέσει ιδιαιτέρως, βρωμερέ και τρισάθλιε και δεν θα 'ναι για να συζητήσετε για νέους φόρους. Αν στην χαρίσει, που δεν το πιστεύω, την επόμενη φορά που θα βάλεις χέρι σε ανήλικο, εγώ προσωπικά θα σου κόψω το λαιμό.

Ο Τριβωνιανός είχε μάλλον κάμποσες απορίες αλλά δεν μπόρεσε να του εξηγήσω τίποτα. Άσε τους προύχοντες να βγούνε απ' τα σκατά μόνοι τους. Κράτησα έναν Πραιτοριανό για την άμαξα και τους άλλους τρεις τους έστειλα για κρουασάν και με τον Μάουρο δεμένο στην καρότσα ξεκινήσαμε για το σπίτι. Στην αυλή ο Πρόβος μου είπε πως είχε έρθει μια όμορφη κυρία, φανερά ταραγμένη και με περίμενε στο σαλόνι. Τους άφησα με τον Τούρκο να μεταφέρουν τον Μάουρο στο κελί κι ανέβηκα επάνω. Η Πλασίντα ήταν υπέροχη μέσα σ' αυτό το μπλε μεταξωτό φόρεμα. Την είχαν φροντίσει με φαΐ και πιοτί, το Βαρδέϊκο ήταν φημισμένο για την φιλοξενία του αλλά έτρεμε από κι εγώ δεν ξέρω τι.

- Έχω τρομοκρατηθεί Τέο, και δεν έχω κάπου αλλού να το πω. Ο άντρας μου ήρθε φουριόζος στο σπίτι μες την νύχτα, λίγο μετά που είχες φύγει ευτυχώς, και μου κουβάλησε μια κοπέλα συνοδευμένη με δυο απ' τους σωματοφύλακές του. Την κλείδωσε σ' ένα μυστικό δωμάτιο στο υπόγειο και τους έβαλε φρουρούς απ' έξω. Πρωί-πρωί ήρθαν να τον ψάχνουν

Πραιτοριανοί, έκαναν το σπίτι άνω-κάτω αλλά αυτό το δωμάτιο δεν το βρίσκεις αν δεν ξέρεις. Εγώ δεν τους είπα τίποτα, δεν ξέρω που έχει μπλέξει αυτός ο αχρείος που μου την άφησε κι εξαφανίστηκε πάλι χωρίς να πει κουβέντα.

- Πήγαινε με εκεί αγαπημένη μου και σου υπόσχομαι να σ' αγαπώ σε όλη μου την ζωή.
- Να σε πάω, αγάπη μου αλλά μην μου δίνεις υποσχέσεις που ξέρεις ότι δεν μπορείς να τις κρατήσεις!

Πανέξυπνη κοπέλα με θανατηφόρο κορμί! Τί άλλο μπορούσε να ζητήσει ένας άντρας στην ζωή του για να 'ναι ευτυχισμένος;

Φώναξα τον Τούρκο, του είπα να σελώσει ένα άλογο κι εγώ πήρα το άλογο της Πλασίντα με την ίδια γαντζωμένη στην πλάτη μου. Πήραμε τον παραλιακό που ήταν πιο μακριά αλλά στην Πόλη αυτή την ώρα κυκλοφορούσε κόσμος και καλπάζοντας σαν τρελοί ήμασταν εκεί σε δέκα λεπτά. Η Πλασίντα μας οδήγησε σε κάτι δαιδαλώδεις διαδρόμους και πριν την τελευταία στροφή, την αφήσαμε πίσω να περιμένει.

- Είναι δύο μόνον αδερφέ αλλά δεν έχουμε καιρό για ευγένειες.

Κοίταξα προσεκτικά απ' την γωνία και είδα δυο τεράστιους τριχωτούς να χαζολογάνε ξένοιαστοι αστειεύονταν. Τι κακό θα μπορούσε να συμβεί; Εκτός απ' το να βρεθούνε ξάπλα μ' ένα μαχαίρι καρφωμένο στο λαιμό τους, τίποτα.

- Υπατία;; φώναξα δυνατά στην πόρτα
- Τέο αδελφέ μου, ξεφώνισε από μέσα.
- Απομακρύνσου απ' την πόρτα κοπέλα μου γιατί θα την γκρεμίσουμε.

Η κωλόπορτα δεν έπεφτε! Κοντέψαμε να σπάσουμε τους ώμους μας μέχρι να πέσει με το τρίτο χτύπημα. Με δάκρυα στα μάτια η Υπατία χώθηκε στην αγκαλιά μου. Ήταν φανερά ταλαιπωρημένη.

- Πως αισθάνεσαι, κοριτσάκι; Σε κακομεταχειρίστηκε;

Δεν απάντησε

- Υπατία! Σε κακομεταχειρίστηκε το κάθαρμα;
- Δυο φορές
- Μόνον αυτός ή κι άλλοι;
- Μόνον αυτός. Μπορώ να σου ζητήσω κάτι αδελφέ μου;
- Ότι θέλεις, αδελφούλα.
- Όταν έρθει η ώρα, θα με αφήσεις να τον σκοτώσω εγώ;

- Όχι αυτό αδελφούλα. Αν πας ποτέ για εκδίκηση, φρόντισε ν' ανοίξεις από πριν δυο τάφους. Δεν θυμάμαι που το διάβασα. Αυτός ο αχρείος είναι πιο πεθαμένος κι από πεθαμένος αλλά εσύ δεν θα 'σαι εκεί ούτε να βλέπεις. Εσύ θα φροντίσεις από τώρα αμέσως κιόλας να ξεχάσεις. Εγώ κι ο Τούρκος το ξεχάσαμε ήδη. Μόνη σου θα το ξεπεράσεις και δεν χρειάζεται κανείς μα κανείς να το μάθει ποτέ. Ούτε η μάνα σου ούτε η αδελφή σου ούτε και ο μελλοντικός σου σύζυγος. Μόνη σου θα το παλέψεις. Κάνε εσύ αυτό και άσε τον Μάουρο σε μας. Χτύπα μια προσοχή τώρα με στρατιωτικό χαιρετισμό «μάλιστα κύριε» για να τελειώσει το θέμα.

Έσκασε ένα αχνό χαμόγελο και το 'κανε

- Πρέπει να βιαστούμε, κοπέλα μου. Στο σπίτι έχουν τρελαθεί όλοι απ' την αγωνία.

Μπορείς να ιππεύσεις;

- Θα πονέσω λίγο στ' άλογο αλλά θα τ' αντέξω.

- Τι θα κάνουμε με την μαντάμ, αφέντη;

- Θα την ευχαριστήσουμε θερμά και θα φύγουμε. Ελεύθερη και μέλλουσα χήρα είναι και θα κάνει ότι γουστάρει. Μήπως ήθελες να μείνεις πίσω να την προσέχεις, Τουρκόσπορε; Άντε, προχώρα.

Ο Τούρκος μου.

13 But not for me

Πρωί-πρωί ήρθανε. Το ξέρουν και τα μικρά παιδιά τώρα, άμα χτυπήσει η πόρτα σου πρωϊνιάτικα δεν είναι ποτέ ο γαλατάς. Έξι τριχωτοί νταγλαράδες οπλισμένοι σαν αστακοί. Με την μπουκιά στο στόμα ήμουνα, δεν είχαμε τελειώσει το πρωινό.

- Μην πείτε κουβέντα, κορίτσια, το ξέρω το ποίημα. Η αυτοκράτειρα θέλει να με δει.

Χωρίς δεύτερη κουβέντα με αλυσόδεσαν! Χέρια και πόδια! Ο Τούρκος έκανε να πιάσει την χατζάρα του, έκανε νεύμα κι ο Πρόβος του κράτησε το χέρι. Γιατί διάολε έπρεπε να γίνει έτσι; Μια κλήση σε χαρτί έφτανε. Έτσι το ‘χε κάνει ο άντρας της, ο αυτοκράτορας. Αλλά τι περιμένεις από μια πρώην πουτάνα. Αυτοκράτειρα έγινε αλλά η πουτανιά της έμεινε χούι. Είχανε φέρει τουλάχιστον μια άμαξα να με πάνε για να μην με σέρνουνε αλυσοδομένο μες την Πόλη να με χαζεύει ο κόσμος. Στο παλάτι, δεν σταματήσαμε πουθενά, αλυσοδομένο με πήγαν στο Πορφυρό δώμα της βασίλισσας. Στολισμένη σαν περίπτερο στο θρόνο της κι ο Καππαδόκης από κάτω με σταυρωμένα τα χέρια στο στήθος του. Οι έξι φρουροί δεν έφυγαν να πάνε για κατούρημα και με είχαν στη μέση.

- Είναι απαραίτητη όλη αυτή η μασκαράτα, μεγαλειότητα;

- Την τελευταία φορά που ήσουν εδώ ντυμένος στην τρίχα έβγαλες ένα μαχαίρι κι ήσουν έτοιμος να με σκοτώσεις. Άσε τις διάφορες απειλές που μου ξεστόμισες. Να ‘σαι χαρούμενος που σ’ έχω όρθιο και όχι ξαπλωτό να μου φιλάς τα πόδια.

Τι γαμημένη υπερφίαλη σκρόφα!

- Τι θέλεις αυτή την φορά; Τις είπα χωρίς ίχνος ευγένειας ή σεβασμού

- Θέλω να μου φέρεις πίσω τον ευγενή που συνέλαβες στο σπίτι του Ιωάννη εχθές και το Καθολικό.

- Ο ευγενής, σκατά στα μούτρα του, που συνέλαβα εχθές ήταν κατόπιν εντολής, με βούλα και σφραγίδα του ίδιου του αυτοκράτορα. Πρόκειται περί εγκληματία μεγάλου βεληνεκούς. Δυστυχώς, στην άμαξα που τον μεταφέραμε, ένοιωσε μια αδιαθεσία και λιποθύμησε. Ο γιατρός μου διέγνωσε τον θάνατό του από συγκοπή της καρδιάς του όταν φτάσαμε, έχω τ' απαραίτητα έγγραφα. Το πτώμα του βρίσκεται σε ψυγείο στο σπίτι μου για να γίνει αυτοψία πριν παραδοθεί στη οικογένειά του για τα περεταίρω. Ποια ήταν η δεύτερη ερώτηση;

Η Θεοδώρα κοίταξε τον Καππαδόκη, ο Καππαδόκης κοίταξε την Θεοδώρα, με τα βλέμματά τους σαν να έλεγαν «δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα τώρα, το ζήτημα είναι άσχετο τελικά». Ξαναπήρε το παγωμένο ήρεμο πάλι.

- Το Καθολικό που του κατασχέθηκε.
- Ποιο καθολικό; Δεν είχε τίποτα μαζί του όταν τον συλλάβαμε! Η έκπληξή μου ήταν σχεδόν γνήσια.

- Πες του Ιωάννη.
- Αυτός ο άτυχος σπουδαίος άνδρας ήταν από τους πιο έμπιστους συνεργάτες μου για τα αυτοκρατορικά μου καθήκοντα. Είχε συλλέξει στοιχεία για φοροφυγάδες που τα είχε γραμμένα σ' ένα γενικό Καθολικό. Μου είχε μιλήσει επίσης για μια δολοφονία ενός πολίτη, ιδιοκτήτη λουτρών, που και αυτός είχε στην κατοχή του ένα παρόμοιο και όλες οι υποψίες βαραίνουν το πρόσωπό σου. Το θέλω... τα θέλουμε πίσω αυτά τα στοιχεία.

- Πιστεύω πως γνωρίζετε, αν δεν γνωρίζετε σας το δηλώνω, πως διενεργώ μια έρευνα μετά από προσωπική διαταγή του αυτοκράτορα με βούλα και σφραγίδα που μου δίνει εξουσίες για ΤΑ ΠΑΝΤΑ. Ότι στοιχεία έχω, εάν έχω, είναι μόνον για τον αυτοκράτορα και κανέναν άλλον. Είναι πάγια πολιτική του πρακτορείου μας και όρος τιμής με τους πελάτες μας. Απ' αυτά όλα συνάγεται ότι δεν έχω απολύτως ΤΙΠΟΤΑ να σας πω ή να σας δώσω.

Η Θεοδώρα, σκασμένη έκανε ένα νεύμα και οι έξι τριχωτοί άρχισαν να βαράνε και να κλωτσάνε ακόμα κι όταν έπεσα κάτω. Σήκωσα τα μάτια μου και την κοίταξα αγριεμένος.

- Καταλαβαίνεις βέβαια ότι αυτό που συμβαίνει τώρα δεν πρόκειται να σ' οδηγήσει πουθενά. Πέρα απ' αυτό, αν το συνεχίσεις οι συνέπειες μπορεί να αποβούν μοιραίες και για τους δυο σας.

- Το Φάντασμα! Είπε η Θεοδώρα τρομοκρατημένη.

- Ποιο φάντασμα; Ανόητα παραμύθια για παιδάκια! Πρέπει να συνεχίσουμε, βασίλισσά μου.

Αλλά πριν καλά-καλά τελειώσει τα λόγια του, κάτι σφύριξε στον αέρα σαν φίδι κι ένα μαχαίρι, όχι μεγαλύτερο απ' το μεσαίο δάχτυλο, έκοψε και τρύπησε το φαρδύ μανίκι του Καπαδόκη για να πέσει στον τοίχο πίσω του.

- ΑΥΤΟ το φάντασμα, του είπα με σαρδόνιο χαμόγελο. Και επίτηδες αστόχησε αν θες να ξέρεις. Μικρό μαχαίρι ήτανε, δεν θα σε σκότωνε έτσι κι αλλιώς.

Κοιτάχτηκαν αποσβολωμένοι και φανερά τρομοκρατημένοι και οι δύο. Ξαφνικά, άνοιξε με πάταγο η πόρτα και μπούκαρε αυτοπροσώπως ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός ακολουθούμενος από τον Ιγνάτιο και την φρουρά του. Χωρίς να κοιτάζει κάποιον ιδιαίτερα, έβαλε τις φωνές.

- Τι σκατά συμβαίνει μες στο παλάτι μου και δεν έχω ιδέα; Σηκώστε αυτόν τον άνδρα απ' το πάτωμα και καθαρίστε τον. ΤΩΡΑ. ΑΜΕΣΩΣ

Είναι φοβερό το πως συμπεριφέρονται οι κοινοί θνητοί μπροστά στην αυτοκρατορική οργή. Κοινώς χέζονται πάνω τους. Η Θεοδώρα που τον είχε στο βρακί της ήταν η πιο θαρραλέα.

- Αυτός ο άνδρας αφέντη και κύρη μου, έχει στην κατοχή του έγγραφα ζωτικής σημασίας που μπορεί να βλάψουν την αυτοκρατορική ασφάλεια και την Χριστιανική πίστη. Αυτά του ζητήσαμε.

Ο Ιουστινιανός γύρισε σ' εμένα.

- Έχεις κάτι να μου δώσεις, Βάρδα; Τσεκουράτα

- Όχι ακόμα βασιλιά μου αλλά σου υπόσχομαι πολύ σύντομα. Όταν θα τα έχω θα ζητήσω ακρόαση.

- Αφήστε αυτόν τον άνδρα να φύγει αμέσως και να συνεχίσει την δουλειά που του έχω αναθέσει προσωπικά εγώ. Στείλτε τον σπίτι του με άμαξα και συνοδεία. ΑΜΕΣΩΣ. Αυτά τα θέματα περί κινδύνων για την αυτοκρατορία θα τα συζητήσουμε ιδιαιτέρως, Δέσποινά μου.

Αυτοκρατορική κρεβατομουρμούρα υποψιαζόμουν κι εγώ και οι υπόλοιποι στο Δώμα αλλά δεν μ' ένοιαζε καθόλου. Ήξερα τι καπάτσα ήταν η Θεοδώρα.

Ο Τούρκος και ο Πρόβος περίμεναν αθέατοι στον διάδρομο μόλις βγήκα. Για τον Τούρκο το περίμενα, είχα αποδείξει. Καβαλήσαμε όλοι το αυτοκρατορικό ταξί με οδηγό και δυο Πραιτοριανούς για συνοδεία όταν ο Τούρκος μίλησε.

- Αστόχησα, αφεντικό, συγγνώμη.

- Σκοπίμως αστόχησες, ή μήπως κάνω λάθος;

- Ήθελα να τον ματώσω λιγάκι.
- Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι δεν τα κατάφερες και το έκρυψε πίσω απ' τον εγωισμό του;

Ήταν ώρα φαγητού στο Βαρδέϊκο, μια ευχάριστη στιγμή για όλους και ιδιαίτερα για τον Πρόβο και τους άντρες του. Ο Τούρκος ήταν πολύ γρήγορος με το μυαλό του όπως ήταν με τα μαχαίρια του και το πουλί του. Μόλις με φορτώσανε δεν έμεινε αδρανής. Έτρεξα στου Ιγνάτιου που του είπαν πως ο αρχηγός ήταν στο παλάτι, ακριβώς εκεί που τον ήθελε να ήταν. Με τον Πρόβο να τρέχει ασθμαίνοντας στο κατόπι του, βρήκε τον Ιγνάτιο και του είπε τα καθέκαστα κι αυτός με την σειρά του στον αυτοκράτορα. Τα υπόλοιπα είναι γνωστά. Αλλά η Υπατία δεν τα ήξερε και όταν της τα είπαμε με όλες τις λεπτομέρειες έφυγε τρέχοντας να πάει να συμπληρώσει την έκθεση-αναφορά που ετοίμαζε. Εργασιομανής η αδελφούλα μου, μάλλον έπρεπε να ζευγαρώσει. Είχε ακόμα όμως πληγές να γιαίνει.

Εγώ του λόγου μου είχα κοινωνικές υποχρεώσεις. Έπρεπε να πάω τα κακά (;;;) νέα σε μια εν δυνάμει μελλοντική χήρα μαζί με τις ευχαριστίες μου και την ατέλειωτη ευγνωμοσύνη μου για την βοήθειά της. Είχα έναν ιδιαίτερο τρόπο να τα εκφράσω όλα αυτά τα ευγενικά συναισθήματα και ήμουν σίγουρος πως δεν της ήταν δυσάρεστος. Μα λείπουν τα σαλιαρίσματα, δεν έχει λεπτομέρειες.

14 Thanks for the memory

Το επόμενο πρωί μετά τα γνωστά και το φαγητό ανέβηκα στο γραφείο γιατί είχα γραφική εργασία να ολοκληρώσω, η Υπατία ήταν ήδη εκεί φυσικά με το διάσημο χειρόγραφο της το οποίο πεισματικά δεν με άφηνε να δω πριν το τέλος. Πήρα τα γραφικά και έπεσα σε συλλογισμό. Αυτά που σκόπευα να γράψω ήθελαν μελέτη και ακρίβεια. Όταν το τελείωσα, βρήκα τον Τούρκο και αφού κάναμε μερικές προμήθειες σε απαραίτητα, κατεβήκαμε στο κελί δίπλα στη θάλασσα. Ο Μάουρος δεν έδειχνε και στα ντουζένια του, αζύριστος, νηστικός, βρώμικος και άυπνος ίσως επειδή δεν είχε τίποτα άλλο εκεί παρά μόνο πέτρα. Αμίλητα το έδωσα να διαβάσει αυτό που μόλις είχα συντάξει.

- Καλά, περιμένεις στ' αλήθεια να το υπογράψω αυτό;

Το χαμόγελό του όταν το είπε ήταν σαν αρνιού το Πάσχα.

- Είμαι σίγουρος γι' αυτό, κυρ-δικαστή. Μονόφθαλμος ή εντελώς τυφλός δεν ξέρω αλλά θα το υπογράψεις. Όλοι όσοι πέρασαν απ' αυτό το στάδιο το έκαναν, η μέθοδος είναι άχαστη. Τι έχεις να χάσεις εξάλλου; Είσαι ήδη νεκρός, από εμένα ή τον αυτοκράτορα δεν έχει και τόση σημασία. Όταν είσαι νεκρός καθόλου δεν σε νοιάζει ποιος ή τι σε σκότωσε. Πεθαμένος είσαι. Νεκρικά πεθαμένος. Εκτός κι αν πιστεύεις αυτή την μαλακία με την ανάσταση του Χριστού μια φορά τον χρόνο και περνιέσαι για Χριστός Νο2.

- Άντε γαμίσου, δεν υπογράφω τίποτα.

- Ενδόμυχα το ήλπιζα πως θα το κάνεις έτσι, καθαрма. Όχι επειδή η διαδικασία που ακολουθεί μ' αρέσει αλλά για την περίπτωση σου θα κάνω μια εξαίρεση και θα το διασκεδάσω. Αριστερό ή δεξί, τι προτιμάς;

- Τι αριστερό και δεξί μου τσαμπουνάς ρε πουτσοκέφαλε;

- Κάτι που έχεις εις διπλούν. Άστο, δεν πειράζει. Πες μου αλλιώς θα διαλέξω εγώ.
- Να πας να γαμηθείς.
- Το αριστερό γόνατο, αδέρφι.

Ο Τούρκος πέρασε μπροστά και με μια χοντρή σιδερόβεργα που κρατούσε του τσάκισε τ' αριστερό γόνατο που έσπασε μ' έναν υπόκωφο κρότο. Έπεσε μουγκρίζοντας στο πάτωμα βλαστημώντας όλους τους αγίους και τα μυστήρια. Ο δικαστής ήταν ευλαβής μπροστά σ' αυτούς που τον έβλεπαν στην εκκλησία, σαν όλους τους ευλαβείς. Του ρίξαμε μερικούς κουβάδες θαλασσινό νερό στα μούτρα να συνέλθει λίγο.

- Να συνεχίσω, Μάουρε; Απ' το αριστερό στο δεξί κι απ' το γόνατο στο μάτι; Αν συνεχίσουμε έτσι, με αυτά που έχω να σε ρωτήσω στο τέλος θα μείνεις μισός. Υπόγραψέ το όσο έχεις ακόμα δυο χέρια.

Υπέγραψε την ομολογία του, το κείμενο που είχα ετοιμάσει με αληθινά γεγονότα επακριβώς, χωρίς δικές μου προσθήκες.

- Τι φαντάζεσαι ότι μπορεί να συμβεί όταν αυτή η ομολογία σου παρουσιαστεί σ' ένα αυτοκρατορικό δικαστήριο;
- Θα καταδικαστώ σε θάνατο και μετά ο αυτοκράτορας θα μου δώσει χάρη σε αντάλλαγμα των υπηρεσιών που έχω προσφέρει στη αυτοκρατορία μέχρι σήμερα.
- Ακριβώς αυτό που φοβάμαι, δικαστή. Που είναι η μικρή μου αδελφή;
- Δεν έχω ιδέα. Την πήρα μερικές φορές και μετά την έστειλα να πουληθεί σκλάβα στην Ανατολή.
- Τα μισά μου είπες, απόβρασμα. Την βίασες σαν κτήνος που είσαι αλλά είναι ασφαλής και χαίρει άκρας υγείας στο σπίτι μου με την ευγενική φροντίδα της όμορφης μέλλουσας χήρας συζύγου σου. Επ' ευκαιρία, η μικρή μου αδελφή μου ζήτησε μια χάρη και δεν αρνούμαι ποτέ χάρες στις αδελφές μου.

Χωρίς άλλη κουβέντα ξεθηκάρωσα ένα μακρύ μαχαίρι σαν βελόνα απ' το γιλέκο μου και με μια απότομη κίνηση του ξερίζωσα ένα μάτι. Σφάδασε στην αρχή και κατόπιν λιποθύμησε. Ο Τούρκος του έβαλε λίγη αλοιφή που είχα αγοράσει απ' τον γιατρό τον Αβράμιο πάνω στην τρύπα και με μερικούς κουβάδες νερό ακόμα επανήλθε αλλά ήταν σε άθλια κατάσταση. Αξιολύπητο θέαμα αλλά ήξερα τί κτήνος είχα μπροστά μου και δεν συγκινήθηκα.

- Στάσου να στο κάνω λίγο λιανά, βρωμερέ και τρισάθλιε. Αυτό το πανηγύρι θα συνεχιστεί μέχρι να πάρω εύλογες απαντήσεις σε ότι σε ρωτήσω. Κάθε φορά που λες μαλακίες θα σε πετσοκόβω. Τι λες;

- Ρώτα με τι θέλεις να μάθεις. Αρκετά υπέφερα.

- Όταν αποφασίζατε ότι είχατε αρκετά απ' τα παιδιά, τα στέλνατε να πουληθούν στα σκλαβοπάζαρα της Ανατολής. Που ακριβώς και σε ποιόν έμπορο;

- Τον λένε Αλ-Μουντίρ και είναι χαλίφης σε μια αυτόνομη φυλή-χαλιφάτο βαρβάρων στ' ανατολικά της Καισαρείας στην Ερημοχώρα, ένα κομμάτι γης που δεν ανήκει ούτε στην Βυζαντινή ούτε στη Περσική αυτοκρατορία και βρίσκεται ανάμεσά τους. Το Χαρσιανόν είναι το τελευταίο μας φυλάκιο και ο έπαρχός του Πετρόνας το διαχειρίζεται.

- Γιατί πέθανε ο δικαστής Αστέριος;

- Ήξερε πολλά. Δεν ήξερε ότι είχα μετακινήσει έγγραφα απ' τους φακέλους αλλά είχε πάρει ο ίδιος τις καταθέσεις και δεν ήταν ηλίθιος. Μετά την επίσκεψή σου σιγουρεύτηκα.

- Έναν έντιμο μπάτσο είχες στη υπηρεσία σου κι αυτόν τον δολοφόνησες, αχρείε.

- Κίνδυνοι του επαγγέλματος. Δεν μπορούσα ν' αφήσω έναν έντιμο ηλίθιο μπάτσο να μου καταστρέψει αυτό που χρόνια πάσχισα να βάλω σε λειτουργία. Κι εσένα έπρεπε να είχα σκοτώσει αμέσως αλλά σε υποτίμησα κι αγνόησα τις συμβουλές της Θεοδώρας.

Αυτή η σκρόφα είναι πίσω απ' ότι βρωμάει στην αυτοκρατορία. Γεννημένη πουτάνα μαζί με την πουτανιά της. Αυτός ο βρωμιάρης που σερνόταν στα πόδια μου ήταν αδιόρθωτος. Είχε ξαναβρεί το τουπέ του και μίλαγε ροδάνι σαν να πίστευε ότι θα την σκαπουλάρει στο τέλος. Χριστιανικός κόσμος αγγελικά πλασμένος.

- Κι αντί για μένα έπεσες στην αδελφή μου, λεχρίτη.

- Κίνηση πανικού, το παραδέχομαι. Την πλήρωσα χάνοντας ένα μάτι.

Αδιόρθωτος! Ούτε ένα συγγώμη έτσι για τα μάτια. Μόνο σε ρασοφόρους και αυτοκράτορες οι συγγώμες και οι μετάνοιες.

- Που έχεις κρύψει το Γενικό Καθολικό με τις συναλλαγές σου, Μάουρε;

- Δεν ξέρω γιατί πράγμα μιλάς. Γενικό Καθολικό;

- Λάθος απάντηση, Μάουρε. Νομίζω πως θα σου ξεριζώσω και τ' άλλο μάτι.

- Όχι, όχι, περίμενε! Πως έμαθες εσύ για το καθολικό των συναλλαγών μου;

- Δεν το ήξερα βλαμμένε! Μόλις μου το επιβεβαίωσες. Υποψίες μόνον είχα με τις ερωτήσεις και την πρεμούρα του Καππαδόκη και της Θεοδώρας. Του νταβατζή Μελέτιου έχω αλλά φαντάζομαι το δικό σου θα είναι πιο πλήρες. Που το κρύβεις;

- Στην βιβλιοθήκη πίσω απ' το τραπέζι μου βρίσκονται δίπλα-δίπλα δυο τόμοι, η Ηλιάδα και η Οδύσσεια. Από πίσω τους, μια μαρμαρίνη πλάκα δεν είναι κολλημένη και βγαίνει εύκολα. Πίσω από εκεί είναι ένα κοίλο και μέσα βρίσκεται το Πελατολόγιό μου. Δεν φτάνουν αυτά, Βάρδα; Στείλε με στην φυλακή ή σ' ένα νοσοκομείο. Σ' ένα μοναστήρι καλύτερα.

- Σοβαρολογείς δικαστή; Θα με σκοτώσει η αδελφή μου αν κάνω κάτι τόσο βλακώδες. Είναι ντροπή για το ανθρώπινο γένος να κυκλοφορείς ανάμεσά μας, Μάουρε. Ίδια ντροπή και για τα κτήνη.

- Θα πάρω μοναχικούς όρκους και θα κλειστώ σ' ένα μοναστήρι για την υπόλοιπη ζωή μου, σε παρακαλώ. Θα εξομολογηθώ και ο Θεός θα με συγχωρέσει.

Η ίδια ιστορία εδώ και χρόνια! Εγκληματίες πάσης κατηγορίας, από στυγερούς πατροκτόνους μέχρι κοινούς κλέφτες, εξομολογούνται, μεταλαμβάνουν και παίρνουν άφεση αμαρτιών από μια εκκλησία που προστατεύει το μυστικόν της εξομολόγησης κι έτσι τα εγκλήματά τους δεν τα μαθαίνει κανείς. Τους δέχονται μετά σ' ένα μοναστήρι και μονάζουν περνώντας ζωή χαρισάμενη μέχρι να ξεχαστούν, μετά ξυρίζονται και βγαίνουν πάλι έξω για να ξανακάνουν τα ίδια και να την σκαπουλάρουν πάλι με τον ίδιο τρόπο. Αυτή την φάμπρικα την ξέρουν ακόμα και οι πέτρες όχι μόνο οι εγκληματίες. 14 ή 114 παιδιά... τι σημασία έχει; Ένα χαμένο παιδί είναι μια τραγωδία, πολλά χαμένα παιδιά είναι απλώς ένα στατιστικό νούμερο. Εισ το όνομα του Πατρός και του Τα γνωστά. Γύρισα στον Τούρκο.

- Κάνε μου την χάρη αδέρφι και πάρε αυτό το αηδιαστικό δίποδο και πήγαινε να ταΐσεις τα ψάρια της Προποντίδας. Φοβάμαι πως αυτά που θα τον φάνε θα δηλητηριαστούν αλλά καλύτερα τα ψάρια απ' τα παιδάκια.

- Να το πετσοκόψω λίγο ακόμα, αφέντη; Για το χατίρι της Υπατίας τουλάχιστον.

- Κάνε ότι νομίζεις αδελφέ μου. Μόνον σιχασιά νιώθω, δεν μ' ενδιαφέρει.

Είχα να οργανώσω ένα μακρινό ταξίδι στ' ανατολικά την επομένη με την ελπίδα να προλάβουμε το τελευταίο 15ο παιδί αλλά τίποτα δεν θα εμπόδιζε το τερπνόν μετά του ωφελίμου. Βρήκα το Καθολικό του Μάουρου ακριβώς εκεί που μου είχε υποδείξει αλλά ... άργησα να

επιστρέψω. Και όταν επέστρεψα ήμουν αφυδατωμένος. Πίσω στο σπίτι άνοιξα το πελατολόγιο του Μάουρου και μου έπεσε ο ουρανός στο κεφάλι! Όλη η καλή κοινωνία της Πόλης μέσα. Αριστοκράτες, πλουτοκράτες, κυβερνήτες και στρατηγοί και όλες οι βαθμίδες του κλήρου. Εξαφανισμένα παιδιά απ' όλα τα περίχωρα της Βασιλεύουσας, Θεσσαλονίκη, Νίκαια, Νικομήδεια και δεν συμμαζεύεται.

Ήταν αργά, το τραπέζι είχε μαζευτεί αλλά η μάνα είναι μόνο μία Ελένα μου ετοίμασε κάτι στα γρήγορα να μην πέσω ξερός απ' την εξάντληση -λέγε με Πλασίντα-. Κάλεσα πολεμικό συμβούλιο για το πρωί με ένδυμα εκστρατείας και πήγα για ύπνο.

15. East of the sun

Έξι άνδρες πάνω σ' 6 άλογα, εγώ κι ο Τούρκος κι Πρόβοςμε τους τρεις γενναίους του, με 4 άλογα με προμήθειες από πίσω πήραμε τον δρόμο προς Ανατολή διαβαίνοντας έρημες και άνυδρες τεράστιες περιοχές με λιγοστούς κατοίκους στο διάβα μας, πάμπτωχους και σκελετωμένους στο σύνολό τους. Η αυτοκρατορία τους θυμόταν μόνον για να μαζεύει τους φόρους. Μια έγκυος είχε 30% πιθανότητα ζωής, το νεογέννητο άλλες 30% και 40% πιθανότητα να πεθάνουν και οι δύο. Παντού εκκλησίες και πουθενά σχολεία ή νοσοκομεία. Και αν τα βόρεια παράλια του Εύξεινου πόντου είχαν κάποια ζωή στ' ανατολικά της Πόλης η ενδοχώρα ήταν μια απόλυτη ερημιά και δυστυχία. Δεν ήταν Ερημοχώρα αυτή η ζώνη ανάμεσα στις δύο αυτοκρατορίες που ήταν ο προορισμός μας μόνον. Ολάκερη η ανατολική Λυδία ήταν μια αχανής ερημοχώρα. Μετά το φυλάκιο της Ανκυρα έπρεπε να διασχίσουμε την έρημο της Κλεισούρας για να φτάσουμε στο τελευταίο ανατολικά που ήταν το Χαρισιανόν αλλά ήμασταν προετοιμασμένοι. Φαγητό, νερό και κουβέρτες για ξεκούραση στο χώμα. Στα φυλάκια βρίσκαμε φαγητό και κατάλυμα, στην έρημο ήταν όπως μπορούσαμε. Μετά από έξι μέρες κουραστικό ταξίδι φτάσαμε στο Χαρισιανόν και μάθαμε δυο πράγματα. Πρώτον ότι ο έπαρχος Πετρόνας ήταν στη Καισαρεία στο εξοχικό του μερικά χιλιόμετρα νότια και ο φοβερός Αλ-Μουντίρ πράγματι είχε περάσει από εκεί πρίν δυο μέρες. Μπορεί και να προλαβαίναμε. Το αυτοκρατορικό πάσο μου άνοιγε εύκολα όλες τις αυτοκρατορικές πόρτες αλλά στη Ερημοχώρα ήταν κωλόχαρτο.

Ο Έπαρχος ήταν πολύ εξυπηρετικός αν και εντελώς αντίθετος με το εγχείρημα. Όταν κατάλαβε ότι ήμασταν αποφασισμένοι να το κάνουμε με ή χωρίς την βοήθειά του, υποχώρησε. Μας πρόσφερε οδηγό και διερμηνέα να μας οδηγήσει στον χαλίφη και μια ομάδα στρατιώτες να

μας περιμένουν στα σύνορα. Εγώ, ο πάμπλουτος έμπορος με βιτσιόζικες σαρκικές αδυναμίες και ο πιστός μου ακόλουθος-υπηρέτης Τούρκος με τον οδηγό και τον διερμηνέα μπροστά, πελάτες του τρομερού Αλ-Μουντίρ, και ο Πρόβος με τους δικούς του δυο μίλια πίσω για εφεδρεία. Με τα γιλέκα μας μόνον, ο Τούρκος είχε και την χατζάρα του, εγώ έμπορος ήμουνα.

Ερημοχώρα όνομα και πράμα. Ευτυχώς που είχαμε οδηγό διότι ήταν αδύνατον να βρούμε το στρατόπεδο του βεζίρη, βεζίρης ήτανε τελικά, όχι χαλίφης και μην το ψάχνετε τί διαφορά έχει. Μας οδήγησαν μπροστά του. Ένας κοκαλιάρης με μάτι αετίσιο που έβγαζε φωτιά και γαμψή μύτη. Φορούσε ένα βαθύ μπλε τουρμπάνι στο κεφάλι και είχε μακριά αραιή γενειάδα μέχρι το στομάχι του. Βλοσυρός και αγέλαστος που τα έχασε και τα δύο μόλις του κουδούνισα το πουγκί με τα χρυσά σαν διαπιστευτήρια.

- Το εμπόρευμα που ψάχνεις, έμπορα, είναι πολύ σπάνιο.

- Είμαι διατεθειμένος να πληρώσω καλά σε χρυσό, εξοχότατε. Παραδέχομαι ότι είναι ... ειδική παραγγελία αλλά η φήμη σου έχει φτάσει μέχρι την Πόλη. Έχεις κάτι να μου προτείνεις;

- Τώρα που το λες, ναι έχω αλλά είναι πολύ φρέσκο, πριν δυο μέρες το απέκτησα και δεν έχω προλάβει να το χαρώ αρκετά. Και τώρα μου ζητάς να στο πουλήσω!

Με παράπονο, μιλώντας σε ουδέτερο, όχι θηλυκό. Εμπόρευμα ήταν άλλωστε.

- Μπορώ τουλάχιστον να την δω, πανμέγιστε;

Έδωσε εντολή και δυο άνδρες της φρουράς του έφυγαν για να γυρίσουν σε λίγο με μια 10χρονη ξανθούλα με σγουρά μαλλιά και κοτσίδες κι ένα γλυκύτατο προσωπάκι κατατρομαγμένο.

- Πως σε λένε μικρούλα; Την ρώτησα Ελληνικά

- Α...Α,,πολλωνία. Είπε με τρεμουλιαστή φωνή

- Πανέμορφο όνομα. Το θηλυκό του θεού Απόλλωνα! Υπέροχα εξοχότατε, είδα αρκετά.

Την αγοράζω αμέσως. Πόσα θέλεις;

- Δεν έχω αποφασίσει ακόμα, φίλε μου. Ας φάμε κι ας πιούμε απόψε, είστε καλεσμένοι μου και να το σκεφτούμε το βράδυ. Θα σου πω αύριο.

- Σ' ευχαριστώ πολύ για την φιλοξενία σου, άρχοντα. Μέχρι και 1000 χρυσά θα σου δώσω για να την πάρω!

Με 1000 χρυσά αγόραζες όλη την Σαμοθράκη τότε αλλά την ήθελα την μικρή μπροστά στον Ιουστινιανό και την Θεοδώρα την στιγμή της αποκάλυψης.

Μας άρεσαν τα πικάντικα στην Κωνσταντινούπολη αλλά τούτο δω το φαγητό ήταν ηφαίστειο. Μόλις το κατάπινες έφτυνες φλόγες. Τιμήσαμε την φιλοξενία, ήπιαμε και κάτι που το έλεγαν ρακί και ήταν υγρό πυρ κι έτσι ίσα που το δοκιμάσαμε παρ' όλη την επιμονή του βεζίρη και γι' άλλο. Να μας μεθύσει ήθελε το μόνγκολο. Μας οδήγησαν στο κατάλυμά μας, μια τέντα και κάθισαν δυο πελώριοι τριχωτοί στην είσοδο με τις χαντζάρες στα χέρια. Άτσαλη παγίδα. Ο βάρβαρος νομάς σκόπευε να μας σκοτώσει και να πάρει τον χρυσό και να του μείνει και η Απολλωνία, δεν είχε μπίζνες στο κεφάλι του.

- Πόσοι είναι; Ρώτησα τον Τούρκο χαμηλόφωνα
- 12 με 15 άνδρες και τα γυναικόπαιδα, όχι περισσότεροι.
- Όποιον βρούμε έξω θα τον φάμε αθόρυβα. Δεν θα μπούμε μέσα σε τέντες παρά μόνον αν ξυπνήσουνε. Τ' άλογα μας είδες που είναι;
- Ναι αφέντη, όχι μακριά.
- Άσε να περάσουν δυο ώρες και μετά λεπίδι.

Οι δυο φρουροί έξω απ' την δική μας σκηνή ήταν οι πρώτοι που βρέθηκαν στο χώμα. Εντελώς αθόρυβα και χωρίς να βγάλουν κιχ. Στα δεξιά και λίγο μετά από τρεις σκηνές υπήρχε ένα αμυδρό φως και πήγαμε ακροπατώντας προς τα εκεί χωρισμένοι με πέντε μέτρα ανάμεσά μας. Εμφανίστηκε ξαφνικά ένας πεζός απ' την δική μου μεριά και πρίν προλάβω να κουνηθώ είδα ένα μαχαίρι καρφωμένο στο λαιμό του. Το μόνο που πρόλαβα ήταν να τον πιάσω και να τον αποθέσω μαλακά στο χώμα για να μην κάνει θόρυβο πέφτοντας. Ο Τούρκος έκανε ένα ημικύκλιο για να βρεθεί απ' την άλλη μεριά της φωτισμένης τέντας και αυτοί οι δυο απ' έξω ποτέ δεν θα μάθαιναν τι τους χτύπησε. Μέσα, η Απολλωνία κοιμόταν σ' ένα χαλί με το πόδι της δεμένο στον κεντρικό στύλο της τέντας σαν σκυλί. Της έκλεισα το στόμα με το χέρι μου όσο ο Τούρκος έκοβε τα δεσμά της και την ψιθύρισα στ' αυτή.

- Μην φοβάσαι και προπαντός μην κάνεις κανένα θόρυβο. Φίλοι ήμαστε και θα σε πάμε πίσω στην μαμά σου.

Έκπληξη, φόβος, υποψία και χαρά μέσα σ' ένα βλέμμα. Δεν περιγράφονται ταυτόχρονα. Ο φρουρός στ' άλογα πέθανε με δυο μαχαίρια καρφωμένα πάνω του, ένα στο λαιμό κι ένα στο στήθος και σίγουρα δεν κατάλαβε γιατί. Αλλά όπως έχουμε ξαναπεί, οι πεθαμένοι δεν νοιάζονται κι ούτε έχουν απορίες για τίποτα. Νεκροί είναι, γιατί να τους νοιάξει; Όσο ο Τούρκος φρόντιζε τ' άλογα, βρήκα τον διερμηνέα που κοιμόταν σε μια γωνιά κατάχαμα και τον έφερα κοντά αμίλητα. Πήραμε τα δύο άλογα που μ' αυτά είχαμε έρθει και προσεκτικά και

περπατώντας βγήκαμε απ' την κατασκήνωση προς δυσμάς εκεί που περίμενε ο Πρόβος. Η μικρούλα έτρεμε μες την αγκαλιά μου που την μετάφερα και σαν να ηρέμησε λίγο όταν της εξήγησα μερικά. Ο Τούρκος την βοήθησε ν' ανέβει πίσω μου πριν καβαλικέψει το δικό του. Μέχρι να φτάσουμε στο σημείο που περίμενε ο Πρόβος, είχε γαντζωθεί στην πλάτη μου και αν δεν φορούσα το δερμάτινο γιλέκο τα δαχτυλάκια της ίσως με πόναγαν.

Ο Πρόβος και οι δικοί του μας είχαν ακούσει και ετοιμαζόντουσαν και όλοι ακούσαμε θόρυβο μακριά πίσω μας. Το είχαν ανακαλύψει και μας είχαν πάρει στο κατόπι. Βιαστικά μαζέψαμε αυτά που είχαμε και με τον οδηγό μπροστάρη πήραμε γρήγορο καλπασμό. Κάτι σφύριξε στον ουρανό και μερικά βέλη καρφώθηκαν στο χώμα πολύ μακριά από εμάς στα δεξιά, σημάδι ότι δεν μας έβλεπαν αλλά μόνον μας άκουγαν. Μπορεί και σαν τοξοβόλοι να ήταν ανίδεοι αλλά δεν θα καθόμουν να το ψάξω. Μετά από μια ώρα τρελό καλπασμό είδαμε τις φωτιές της κατασκήνωσης της συνοδείας που μας είχε προσφέρει ο Έπαρχος και τους διώκτες μας πολύ πίσω και ηρεμήσαμε. Μπήκαμε στα όρια της αυτοκρατορίας χαλαρά, ήμασταν 50 οπλισμένοι και κανένας χαλίφης ή βεζίρης αν έχει σημασία δεν μπορούσε να μας πειράξει. Εξηγήσαμε στον έπαρχο ότι το εμπόριο με τον Αλ-Μουντίρ είχε τελειώσει και ούτε που βλεφάρισε. Δεν υπήρχε έλλειψη από σκλαβο-έμπορους στην περιοχή, με διαβεβαίωσε. Ένας λιγότερος δεν θα ήταν πλήγμα για τον πολιτισμό. Διότι ως γνωστόν, η όλη ανάπτυξη και ευημερία όλων των γνωστών μέχρι σήμερα πολιτισμών, έχει οικοδομηθεί αποκλειστικά από σκλάβους. Το τσάμπα εργάτες ήταν πάντα καλύτερο απ' τους κακοπληρωμένους εργάτες.

Το ταξίδι της επιστροφής φάνηκε σαν πιο σύντομο. Πάντα έτσι φαίνεται αλλά δεν είναι. Το άλγος του νόστου το κάνει. Η Απολλωνία είχε κολλήσει επάνω μου σαν βδέλλα. Δεν μιλούσε σχεδόν καθόλου αλλά ότι κι αν είπε το είπε σ' εμένα ή τον Τούρκο. Δεν έτρωγε και δεν έπινε παρά μόνον απ' τα χέρια μας και πάντα φρόντιζε να βρίσκεται ανάμεσά μας. Παρ' όλο που όλοι προσπάθησαν να την κανακέψουν, ακόμα και μ' εμάς, δεν έχασε ποτέ αυτό το θλιμμένο αλλά λαμπερό βλέμμα της. Πως, πότε θα μπορούσε να συνέλθει ένα κοριτσάκι 10 χρονών μετά απ' αυτά που είχε τραβήξει τούτη η μικρούλα; Μία μόνο απάντηση. Ποτέ. Την φιλοξενήσαμε σπίτι δυο μέρες και μετά την πήγαμε σπίτι της με συνοδεία και φρουρά του Ιγνάτιου. Την επόμενη μέρα μας περίμενε όλους ο αυτοκράτορας. Ξενύχτησα με την Υπατία για να τελειώσει την αναφορά της με όλες τις λεπτομέρειες και όταν την διάβασα ολοκληρωμένη έμεινα μ' ανοιχτό το στόμα! Τύφλα να 'χει ο Ηρόδοτος.

16. They all laughed

Ο Ιωάννης ο Καππαδόκης κατέφθασε μόνος του νωρίς το πρωί φορώντας μόνο το τουπέ του και την ξιπασιά του. Σιγά που θα διέκοπτα τα πρωινά τελετουργικά για χάρη του. Όταν τρώγαμε ήρθε κάποιος να μου πει ότι περίμενε ήδη μια ώρα επάνω στο γραφείο αλλά η Ελένα με την Φάυστα είχαν κάνει μια μαρμελάδα σύκο με φουντούκια την προηγούμενη και δεν μπορούσα να μην την τιμήσω δεόντως για χάρη κανενός Καππαδόκη. Ήμουν καλοφαγώμενος κι ευδιάθετος όταν μπήκα στο γραφείο για να συλλάβω τον Καππαδόκη να παρατηρεί σαν σκύλος τον κόλο της Υπατίας που είχε σκύψει να τακτοποιήσει κάτι στο αρχείο της. Χωρίς καλημέρες κι ευγένειες γαύγισα.

- Την επόμενη φορά που θα σε συλλάβω να χαζεύεις τα οπίσθια της αδερφής μου, βρωμερό σίχαμα, θα στα ξεριζώσω και τα δύο και θα τα δώσω στους σκύλους. Τι θέλεις πρωϊνιάτικα στο σπίτι μου;

Μετά το ξάφνιασμα συνήλθε αμέσως ο ξεδιάντροπος. Το 'χει το πόστο. Όταν τους φτύνεις νομίζουν ότι βρέχει.

- Ήρθα μόνος μου να χτυπήσω μια εχέμυθη συμφωνία μαζί σου, Βάρδα. Θα σου χαρίσω όλους τους φόρους κι εσένα και του οινοποιείου εφ' όρου ζωής αν καθαρίσεις τ' όνομά μου απ' το σκάνδαλο που πρόκειται να ξεσπάσει.

Μ' έπιασαν τα γέλια με χαχανητά. Την Υπατία επίσης. Θυμόταν το σχόλιο που έκανα πριν για τα οπίσθιά της. Μόνον ο Τούρκος έμεινε βλοσυρά απαθής με τα χέρια στο στήθος μπροστά στη πόρτα. Ένα νεύμα περίμενε και θα τον έκοβε φέτες.

- Ακόμα και να μπορούσα να κάνω κάτι τέτοιο ρε αχρείε, τι σε κάνει να πιστεύεις πως δεν θα σε δώσει κάποιος απ' τους φίλους σου;

- Χμ, αυτό δεν το είχα σκεφτεί. Είναι αλήθεια δηλαδή πως το έχεις το περίφημο βιβλίο του Μάουρου; Μέρες τον ψάχνω και δεν μπορώ να τον βρω.

- Δεν σου είπα πως πέθανε βρε άχρηστε; Η εξαιρετη σύζυγος του Δέσποινα Πλασίνα προτίμησε να σκορπίσει τις στάχτες του στην θάλασσα αντί να του προσφέρει Χριστιανική ταφή. Ποιος μπορεί να πει πως αυτό το κτήνος άξιζε Χριστιανική ταφή; Άντε δίνε του τώρα γιατί έχουμε και δουλειές.

- Μην απορρίπτεις την πρότασή μου έτσι εύκολα, Βάρδα. Δεν θα ήθελες ποτέ να είσαι εχθρός μου. Αν ρωτήσεις τους εχθρούς μου θα σου πουν ότι σε μερικές περιπτώσεις γίνομαι ανηλεής και αδίστακτος.

- Δεν μου λες ρε Καππαδόκη, το ξέρει κανείς άλλος πως ήρθες να με βρεις σήμερα στο σπίτι μου;

- Πως;;; Μα φυσικά και όχι!

- Ωραία. Σκότωσέ τον, αδέρφι. Κοψ' του το λαιμό του χαμούρη που μπήκε μες στο σπίτι μου να με απειλεί.

Ο Τούρκος έβγαλε την χαντζάρα του και την έκανε στροφές στον αέρα αλλά αυτό που είχε πλάκα ήταν το ύφος του Καππαδόκη.

- ΠΩΣ; ΤΙ; Δεν μπορείς να κάνεις κάτι τέτοιο!

- Μες στο σπίτι μου τους εισβολείς τους παίρνω το κεφάλι νομίμως. Ποιος νομίζει πως είσαι;

- Είμαι ο Ιωάννης Καππαδόκης, υπουργός των Οικονομικών της αυτοκρατορίας, φύλακας και αποκλειστικός διαχειριστής του Θησαυροφυλακίου

Μ' ένα στόμφο, πίστευε ο αθεόφοβος την κάθε λέξη που ξεστόμιζε!

- Αυτό νομίζουν όλοι, απόβρασμα. Για μένα δεν είσαι τίποτα περισσότερο από ένα πατημένο σκατό στη μέση του δρόμου, ένας έκφυλος αχαλίνωτος λήσταρχος βιαστής νεαρών αγοριών και κοριτσιών.

- Σου απαγορεύω να μου μιλάς έτσι.

- Καππαδόκη, πάρε δρόμο τρέχοντας προτού ο Τούρκος εκτελέσει την εντολή που του έδωσα.

Άρχισε πάλι να παίρνει στροφές στον αέρα η χαντζάρα. Και σ' αυτό ακριβώς το σημείο, ο φοβερός και τρομερός Καππαδόκης... κατουρήθηκε! Κι έτσι κατουρημένος κουτρουβάλιασε στις σκάλες μέχρι το πόρτικο αφήνοντάς μας σκασμένους απ' τα γέλια.

Έβαλα το αριστουργηματικό αφήγημα της Υπατίας στην τσάντα μου και με τον Τούρκο και την Απολλωνία στη μέση και πήραμε το δρόμο για το παλάτι. Πρώτα στον αρχηγό Ιγνάτιο που του εξήγησα επιτέλους όλα αυτά που του κρατούσα μυστικά τόσες μέρες. Τον έβαλα να μου υποσχεθεί πως η οικογένεια θα μετακόμιζε σε αξιοπρεπές σπίτι και οι Απολλωνία θ' ακολουθούσε σπουδές στο καλύτερο σχολείο της Πόλης. Αυτές τις λίγες μέρες στο σπίτι είχα φροντίσει να της διαλύσω την αυταπάτη περί θρησκείας και Θεού και για να σώσει ότι σωζόταν έπρεπε να μορφωθεί. Δεν είχε ανάγκη από καθοδήγηση η μικρούλα. από παιδεία και γνώση είχε ανάγκη. Τους άφησα σε πελάγη ευτυχίας, οικογένεια και Ιγνάτιο και μόλις μπήκα στο σπίτι μου την έπεσε η μάνα μου. Ήταν πολύ σοβαρή.

- Είναι επάνω μία όμορφη κυρία και σε περιμένει και δεν είναι η πρώτη φορά που την βλέπω. Θέλω να ξέρεις πως την εγκρίνω απόλυτα να έρχεται όσο συχνά θέλει ακόμα και να μετακομίσει μαζί μας. Μ' ακούς;

Με πήρε στην αγκαλιά της.

- Μια μπουκιά κάθε φορά και σιγά σιγά Ελένα. Είναι καλή συμβουλή για όλα.

Ανεβαίνοντας την σκάλα παραδέχτηκα πως με την Πλασίντα πέρναγα όμορφα και ότι κάθε φορά που χωρίζαμε λαχταρούσα την επόμενη. Δεν ξέρω αν αυτό είναι καλό ή κακό αλλά για μένα ήταν... διαφορετικό. Όταν μπήκα στο σαλόνι και την είδα, ήταν εκθαμβωτική!

- Που διάολο εξαφανίστηκες τόσες μέρες, Τέο; Δεν σου πέρασε καθόλου απ' το μυαλό ότι μπορεί και ν' ανησυχούσα μετά απ' αυτά που έγιναν;

- Κι εμένα μου έλειψες μωρό μου αλλά ήμουν σε δύσκολη κι επικίνδυνη αποστολή και δεν ήθελα να σε ανησυχήσω. Τελείωσε τώρα. Το βρήκα το κορίτσι.

- Το κορίτσι;;; ποιο... κορίτσι;

- Μια πανέμορφη ξανθούλα με κοτσίδες, γλυκεία μου. Μόνον που είναι μόλις 10 χρονών. Το τελευταίο θύμα του συζύγου σου. Τι έγινε; Ζήλεψες ή συμβαίνει κάτι άλλο;

- Ναι, κάτι άλλο, ανόητε, κάτι άλλο.

Τα επόμενα είναι XXX κι μην τα ξαναλέμε.

17. I can't get started

Η συνάντηση με τον αυτοκράτορα ήταν για την επόμενη μέρα. Ο Ιουστινιανός βρισκόταν σε μια περίοδο της βασιλείας του που ήταν τρικυμιώδης. Απ' την μια είχε την Περσική αυτοκρατορία στην οποία έπρεπε να δίνει ένα τεράστιο ποσό κάθε χρόνο για να συντηρήσει την συνθήκη ειρήνης που είχε υπογράψει φοβούμενος την νέα κάθοδο των Μυρίων. Η ειρήνη ήταν εμπορεύσιμη τον καιρό εκείνο. Και αν ο Αριστοφάνης με τον Δικαιόπολη του το είχαν χλευάσει στην αρχαιότητα, επί Βυζαντινής αυτοκρατορίας ήταν συνηθισμένο φαινόμενο. Πόσα θες για να με αφήσεις ήσυχο; Πολιτισμένα πράγματα, όχι σφαγές. Λεφτά όμως που θα εύρισκαν για να πληρώνουν τον άπληστο Πέρση; Αύξηση στους φόρους. Σε κάθε περίπτωση τα βάρη τα σηκώνει ο λαός. Αν το συνεχίσω θα πάει μακριά η βαλίτσα κι αυτό είναι αστυνομικό μυθιστόρημα και όχι πολιτικοκοινωνική λίβελος. Λεφτά ήθελε και η εκστρατεία που ετοίμαζε για να επανακτήσει τα εδάφη της Β. Αφρικής με τον νεαρό «μουσάτο» στρατηγό Βελισάριο, και λέμε μουσάτους για να υπάρχει διάκριση με τους χιλιάδες άτριχους ευνούχους με υψηλά αξιώματα και τον στρατηγό Ναρσή, τον άλλον γενναίο του βασιλιά που σαν κάπως να 'χε γεράσει. Και μέσα σ' όλα αυτά του έκατσε και το σκάνδαλο με τους ανώμαλους. Συμπίεσε κάπως τον χρόνο του για να έχει συνάντηση με το πρακτορείο «Βάρδας και συνεργάτες», τον αρχηγό της αστυνομίας και μια 10χρονη πιτσιρίκα με ξανθά μαλλιά. Δεν υπήρχε τρόπος ν' αλλάξω τις ενδυματολογικές συνήθειες του Τούρκου και ούτε το επεδίωξα αλλά για την αδελφούλα μου ... στο καλύτερο μαγαζί στην Μέση και χωρίς τσιγκουνιές διάλεξε ένα υπέροχο μεταξωτό σε βαθύ μπλε. Ο Ιγνάτιος είχε φροντίσει να είναι ευπαρουσίαστη και η οικογένεια της Απολλωνίας μπροστά στον αυτοκράτορα με τούτη την τελευταία να τα 'χει εντελώς χαμένα. Όσο για μένα, δεν χρειαζόταν ιδιαίτερη φροντίδα, είχα γεννηθεί ωραίος και κομψός. Ο

Ιουστινιανός και η Θεοδώρα στολισμένοι σαν περίπτερα στους θρόνους τους και δεξιά κι αριστερά οι σμύρνοι. Ο Καππαδόκης και ο Τριβωνιανός.

Ο αρχηγός Ιγνάτιος έκανε τις συστάσεις, όλοι κατεβάσαμε το βλέμμα στ' όνομά μας εκτός απ' αυτόν τον διάολο την Υπατία που κοίταζε το ζεύγος στους θρόνους σαν νάτανε παλιάτσοι. Κατόπιν ήρθε η σειρά μου με τα δυο Καθολικά στα χέρια και την αναφορά – έκθεση της Υπατίας.

- Κατ' αρχήν, ευγενικοί άρχοντες, τίποτα απ' όλα αυτά δεν θα γινόταν χωρίς την επίπονη συμπαράσταση των συνεργατών μου, του αρχηγού Ιγνατίου και όλων αυτών των γενναίων Πραιτοριανών που έθεσε στην διάθεσή μας. Να σας παραδώσω μια πλήρη αναφορά των όσων συνέβησαν και δύο βιβλία με ονόματα που αν και στο ένα τα ονόματα δεν είναι το ίδιο σπουδαία όσο στο άλλο, αφορούν όμως τα ίδια εγκλήματα.

Ο αυτοκράτορας άρχισε να διαβάζει, μετά το πρώτο σούφρωσε τα φρύδια του, κάθε φύλλο που τελείωνε το πέρναγε στην Θεοδώρα κι αυτή με την σειρά της στην συνέχεια στους διεφθαρμένους συμβούλους των. Μακάβρια μουγκαμάρα στο Πορφυρό Δώμα. Ο Καππαδόκης από χλωμός που ήταν έγινε κίτρινος σαν λεμόνι. Όταν όλοι τελείωσαν το διάβασμα ο Ιουστινιανός έβγαλε όλο τον κόσμο έξω και κράτησε μόνο την συμβία του, τον Ιγνάτιο και το Βάρδας φαντάστικ τρίο. Όταν μίλησε ήταν σαν να έκλεγε.

- Τι να κάνω με όλα αυτά;
- Θανάτωσέ τους όλους, βασιλιά! Στο λεπίδι.

Ο Τούρκος πετάχτηκε σε κλάσμα δευτερολέπτου από πίσω σχεδόν πρίν τελειώσει ο Ιουστινιανός την κλαούρα του

- Συγχώρεσε τον συνεργάτη μου και καλύτερό μου φίλο, εξοχότατε. Έχει πολύ ριζοσπαστικές απόψεις και πάντα μιλάει χωρίς να σκέφτεται πρώτα. Δεν το εννοούσε αυτό που είπε.

- Και τι ακριβώς εννοούσε αξιότιμε Βάρδα;
- Αν είχα απάντηση σ' αυτό, Κύριε, θα καθόμουν στον θρόνο που κάθεστε εσείς τώρα στην θέση σας. Μόνον εσείς μπορείτε να το απαντήσετε. Με την ευγενική συνδρομή των συμβούλων σας βεβαίως.

Αυτό το τελευταίο κοιτάζοντας την Θεοδώρα δίπλα του που σχεδόν ψιθυριστά είπε

- Αυτό κάλλιστα μπορεί να καταστρέψει την αυτοκρατορία και όλη την Χριστιανοσύνη. Θα βγει ο όχλος στους δρόμους και θα μας λυντσάρει αφού πρώτα κάψει τα πάντα.

- Μα... όλοι αυτοί; Στον στρατό, την κυβέρνηση, στον κλήρο... όλοι παιδόφιλοι βιαστές των παιδιών μας;

- Όσο λυπηρό κι αν ακούγεται, μεγαλειότατε, τα στοιχεία και οι αποδείξεις δείχνουν πως είναι αλήθεια. Νομίζω πως η δική μας δουλειά τελείωσε και θα σας αφήσουμε ν' αποφασίσετε με την σοφία που σας διακρίνει και την συμβουλή της αυτοκράτειρας. Η δική μας εχεμύθεια είναι δεδομένη.

Πήρα την Υπατία και τον Τούρκο απ' το χέρι κι αρχίσαμε να πισωβαδίζουμε με χαμηλωμένο κεφάλι.

- Σοφά και αιτιολογημένα λόγια, Βάρδα, ακόμα και σε ευαίσθητες ώρες. Η Δέσποινά μου κι ο Ιγνάτιος έχουν εγγυηθεί για το ακέραιο και το εμπιστευτικό του προσώπου σου. Θα ανταμειφθείς πλουσιοπάροχα απ' τον ίδιο τον Ιωάννη. Όσο για σένα Ιγνάτιε, απ' αυτήν την στιγμή ονομάζεσαι Κόμης στρατηγός και υπεύθυνος υπουργός εσωτερικών και ασφάλειας της αυτοκρατορίας. Και... Βάρδα, μια καρέκλα με τ' όνομά σου θα σε περιμένει πάντα στο Συμβούλιό μου, να το ξέρεις.

- Δεύτερη φορά μου γίνεται η πρόταση, βασιλιά μου αλλά και πάλι, όχι ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ αλλά δεν θα πάρω. Είθε να βρεις την σοφία που χρειάζεται για να καθαρίσεις αυτό το σκάνδαλο.

Δεν περίμενα. Αρκετά με τούτες τις γλοιώδεις γελοιότητες. Άρπαξα τον Τούρκο και την Υπατία και πήραμε δρόμο σχεδόν τρέχοντας

Και μετά; Τι και μετά; Εκτός από ένα σεντούκι γεμάτο χρυσά που έφερε στο σπίτι ο Καππαδόκης μαζί μ' ένα αυτοκρατορικό διάταγμα για την πλήρη απαλλαγή του Βαρδέϊκου από φόρους εφ' όρου ζωής, τίποτα. Δεν συνέβη απολύτως τίποτα. Κάτι λίγοι εξαφανίστηκαν απ' το προσκήνιο, εξομολογήθηκαν, δώσανε όρκους και κλείστηκαν σε μοναστήρια, ο Καππαδόκης συνέχισε το έργο του στα φανερά, κανείς δεν ξέρει τι έκανε στα κρυφά, το κράτος είχε υπέρογκα έξοδα και τον χρειαζόταν, οι εκκλησίες και τα Κατηχητικά συνέχισαν να διδάσκουν την δόξα και την παντοδυναμία του Κυρίου και χέστηκε η μύγα στ' αλώνι. Κλασσικά και εις τον αιώνα των αιώνων αμήν. Μετάνοια και θεία χάρη, και δε μπα να 'σαι όποιος θες. Όλος ο μετέπειτα πολιτισμός στηρίχτηκε σ' αυτούς τους πυλώνες. Με συνεχείς μεταλλαγές και μεταρρυθμίσεις που όταν συμβαίνουν συχνά δεν αλλάζει σχεδόν τίποτα. Αλλά για μερικούς από εμάς, η ζωή θα μπορούσε να είχε πάρει άλλο δρόμο

Έλληνας είμαι, όχι λόγω του ότι εκεί γεννήθηκα κι έχω ένα και μοναδικό διαβατήριο αλλά λόγω παιδείας. Δηλώνω ευθαρσώς άπατρις και κατά συνέπεια αντι-πατριώτης. Ο πατριωτισμός για τα καθάρματα και τους απατεώνες είπε κάποτε ο Σάμιουελ Τζόνσον και μετά το Paths of glory του Kubrick έγινε καραμέλα που δεν λειώνει. Πιστεύω ακράδαντα πως αν ο Χριστιανισμός δεν ΕΠΙΒΑΛΟΝΤΑΝ, με το ζόρι δηλαδή, στην Ελλάδα ειδικά και στον κόσμο γενικά, η ανάπτυξη και ο πολιτισμός θα ήταν διαφορετικές. Δεν λέω καλύτερες ή χειρότερες αλλά διαφορετικές, άγνωστη μεταβλητή. Η Ελλάδα ήταν ανέκαθεν ανοιχτόμυαλη σε ότι αφορά θρησκεία και ιδέες. Αφομοίωσε, επεξεργάστηκε, φίλτραρε, μεταποίησε και αναγέννησε σχεδόν τα πάντα μέσα στην τεράστια χοάνη της Δημοκρατίας και την ελεύθερη βούληση κι επιλογή των μελών της. Καμία πίστη, θρησκεία ή θεός δεν επιβάλλονταν, ο καθένας στην ίδια πόλη, στην ίδια γειτονιά μπορούσε να λατρεύει όποιον θεό ήθελε. Όταν επιβλήθηκε ο Χριστιανισμός, η Ελλάδα έπαψε πλέον να είναι μια ελεύθερη χώρα, έγινε μια χώρα υπό Χριστιανική υποταγή.

Κι αυτό από μόνο του είναι πολύ ταπεινωτικό για ένα τόπο με τέτοια Ιστορία πίσω του, για τον οποιονδήποτε τόπο σε τελική ανάλυση. Η παιδεία των Ελλήνων στηρίχτηκε πάνω σ' έναν τυφλό ποιητή και όχι πάνω σε κάποιο προφήτη, παντογνώστη ή ταχυδακτυλουργό. Οι Έλληνες, πριν από χιλιάδες χρόνια είχαν ανακαλύψει την τραγωδία της ύπαρξης και του γίνεσθαι. Και μετά ήρθε ο Χριστιανισμός και οι Ιουδαίοι προφύτες του για να γίνει το υπερόπλο σε χέρια φανατικών, καιροσκόπων και αδίστακτων ηγετών. Η πίστη δισεκατομμυρίων ανθρώπων από μόνη της δεν είναι πρόβλημα, αναφαίρετο δικαίωμα κι επιλογή του κάθε υγιώς σκεπτόμενου ατόμου. Η ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΗ όμως αυτής της πίστης σε χέρια επιτηδείων ηγετών (Ρωμαίων, Βυζαντινών, Ισπανών, Ανατολικών και άλλων «πολιτισμένων» εποίκων και σκλαβο-έμπορων) μέχρι τις μέρες μας ίσως χρειάζεται περισσότερη μελέτη. Αυτοί οι ΗΓΕΤΕΣ αντιλήφθηκαν την ακατανίκητη δύναμη αυτού του «εργαλείου», ΠΙΣΤΗ και την εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρον. Και μου είναι αδύνατον να κατανοήσω τον συσχετισμό του Χριστιανισμού σε σχέση με την ανάπτυξη του πολιτισμού εναντίον της «βαρβαροποίησης». Αλλά όλοι αυτοί οι μεγάλοι στοχαστές έβλεπαν μόνον την ειρηνική διάσταση του Χριστιανισμού που κρύβεται πίσω απ' την λέξη ΑΓΑΠΗ. Για το πόσο αυτή εφαρμόζεται ή είναι καν εφαρμόσιμη στην εξέλιξη του ανθρώπου... ακόμα συζητείται. Μια θρησκεία που απαγορεύει το χορό και το γέλιο, λοιδορεί σαν αηδιαστικό το ανθρώπινο σώμα, ακυρώνει Ολυμπιακούς αγώνες και καταστρέφει μνημεία, γλυπτά έργα τέχνης και βιβλία ελεύθερης σκέψης ή αμφιβολίας, η οποία είναι η μοναδική υπεύθυνος για σφαγές και κάθε άλλου είδους

αποτρόπαιες πράξεις... εμένα μου μοιάζει σαν κάθε έναν απ' αυτούς τους «ηγέτες» που χειρίζονται και μανουβράρουν τους υπηκόους τους για να κάνουν ότι γουστάρουν. Κατά συνέπεια, ΣΥΜΠΕΡΑΙΝΩ (ντετέκτιβ είμαι), μια τέτοια θρησκεία, ξένη με τις κάθε είδους θρησκευτικές ηθικές, είναι εχθρική προς το σώμα και το πνεύμα, τον ελεύθερο λόγο δηλαδή. Μια θρησκεία που επιβάλλεται σ' έναν λαό του οποίου οι ακρογωνιαίοι λίθοι είναι η Δημοκρατία και η ελεύθερη σκέψη, βούληση κι επιλογή προς την πίστη, δεν μπορεί ποτέ να είναι αρεστή ούτε αποδεκτή. Η ανάδειξη του θέματος εγείρει και άλλο ερώτημα. Γιατί γνωρίζουμε τόσα λίγα ή γιατί δεν έχουν ασχοληθεί τόσο οι Ιστορικοί με την Ελληνιστική όπως λέγεται περίοδο. Μετά τον θάνατο του Αλέξανδρου, βασιλέα των Μακεδόνων και μέχρι την ίδρυση της πρώτης Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και την ανάδειξη του Χριστιανισμού, υπάρχει ένα αρκετά μεγάλο καινό. Τι ψάχνω να βρω στα γεράματα!

- Πλασίντα, μωράκι μου, είμαι ελεύθερος από πάσα υποχρέωση και... σου έχω πει για εκείνο τον αμπελώνα στην Σάμο που μου άφησε κληρονομιά ο παππούς μαζί με το σπίτι που τον διαφεντεύει; Στο λέω τώρα. Τι λες, πάμε μερικές μέρες διακοπές με ήλιο. Θάλασσα και καλό κρασί;

- Ξέρεις πολύ καλά πως δεν μπορώ ν' αρνηθώ μια τέτοια πρόταση, έτσι δεν είναι Τρίβοντας την γυμνή κοιλιά της πάνω στην δική μου. Όχι, δεν είναι αυτό το επιδόρπιο. Αυτό είναι στην άλλη σελίδα.

ΕΠΙΔΟΡΡΙΟ Tangerine

Άφησα τον Τούρκο στο σπίτι παρ' όλη την μουρμούρα του. Διακοπές στην θάλασσα θα πήγαινα, όχι εκστρατεία. Στο σπίτι με τα κορίτσια θα ήταν πιο χρήσιμος. Με το δικό μας πλοίο θα πηγαίναμε, άδειοι και θα γυρίζαμε γεμάτοι. Μετά που βγήκαμε απ' τον Ελλήσποντο και βρήκαμε το Αιγαίο, η θάλασσα μας έκανε τα χατίρια κι ήταν ήρεμη λάδι και ο άνεμος βόρειος. Έχοντας ξεκινήσει τα μεσάνυχτα την προηγούμενη φτάσαμε στην Σάμο πριν πέσει το βραδάκι. Το κτήμα του παππού ήταν στα δυτικά στην άκρη της θάλασσας με το παλιό σπίτι στην άκρη του πάνω στο βράχο. Ο Νικόμαχος ήταν υπεύθυνος για όλα. Παλιός κι έμπιστος φίλος του παππού απ' τα μικράτα τους. Φρόντιζε το κτήμα και την παραγωγή, το μοσχάτο γλυκό της Σάμου που φτιάχναμε ερχόταν από εκεί, και το σπίτι του παππού καταλαμβάνοντας ένα πολύ μικρό χώρο γι' αυτόν και τη γυναίκα του. Αν και δεν μας περίμενε, βρήκαμε το σπίτι σε άριστη κατάσταση, πεντακάθαρο και φρεσκοβαμμένο. Χρόνια έτσι ήτανε, ο παππούς ποτέ δεν τον ειδοποιούσε από πριν τότε θα πάει κι ο Νικόμαχος έμαθε να τον περιμένει κάθε μέρα. Τώρα που πέθανε ο παππούς γιατί ν' αλλάξει; Μας είχε πάρει μερικές φορές μαζί του ο παππούς, εμένα και τον Τούρκο και ο Νικόμαχος με την γυναίκα του ειλικρινά χάρηκαν που δεν τους ξέχασα. Σαν επισκέπτες φίλοι, όχι σαν αφεντικά, όπως παλιά, του το υπενθύμισα. Η Πλασίντα χάζεψε με το τεράστιο μπαλκόνι πάνω στην θάλασσα και το απέραντο μπλε στο βάθος. Τρεις πρώτες μέρες σεξ, θάλασσα, πελαγίσια ψάρια, φρούτα και λαχανικά απ' τον κήπο και ζυμωτό φρέσκο ψωμί κάθε μέρα. Το τρίτο βράδυ μετά το φαγητό κι αφού είχε σκοτεινιάσει, ο Νικόμαχος μου ζήτησε να κάνουμε μια βόλτα μόνοι οι δυο μας, φαινόταν πολύ ανήσυχος. Τα τελευταία δυο πλοία με σταφύλια τους είχαν μιλήσει για τα πρόσφατα κατορθώματά μου κι ο Νικόμαχος ήταν γεμάτος

περηφάνεια και θαυμασμό για τ' αφεντικό του. Τουλάχιστον έτσι έδειχναν αυτός και η γυναίκα του όποτε τρώγαμε μαζί στο ίδιο τραπέζι.

Αστροφεγγιά και δροσερό αεράκι στην άκρη του βράχου που περπατούσαμε και ο Νικόμαχος μου μίλησε για ένα πρόσφατο φόνο!

Ο Κοσμάς ήταν ο διπλανός γείτονας-γαιοκτήμονας. Ο αμπελώνας του συνόρευε με τον δικό μας. Φίλος και συνεργάτης του παππού τα τελευταία 30 χρόνια, η παραγωγή του το ίδιο καλή με την δική μας φορτωνότανε αθροιστικά στο πλοίο μας για το οινοποιείο της Πόλης. Ο Παππούς συχνά μίλαγε γι' αυτόν και πάντα με τα καλύτερα λόγια και για τον άνθρωπο και για το μοσχάτο του. Απ' την άλλη μεριά. Ο Κοσμάς συνόρευε με κάποιον Αγαπητό, του οποίου η παραγωγή ήταν Β' επιλογής και πήγαινε στο τοπικό οινοποιείο για φτηνό κρασί και δεν είχε καμία σχέση με τον παππού. Δύστροπος και βίαιος χαρακτήρας που δεν είχε καθόλου συμπάθειες και φίλους στο νησί. Τον Κοσμά και τον Αγαπητό τους ένωνε μια μακροχρόνια έχθρα που δεν είχε να κάνει με κτηματικές διαφορές και σύνορα και ποιότητα παραγωγής και το αίτιό της βρισκόταν στη εφηβεία και είχε να κάνει με γυναίκα! Είχαν ερωτευθεί και οι δύο την ίδια, αυτή προτίμησε τον πράο και καλόκαρδο Κοσμά αντί για τον ευέξαπτο Αγαπητό και τον παντρεύτηκε. Και από τότε ο Αγαπητός χωρίς να το κρύβει τους μίσησε θανάσιμα και τους δύο. Ο δε Κοσμάς, όσο πράος και καλόκαρδος ήτανε με όλους, άμα πετύχαινε τον Αγαπητό σε δημόσια συνάντηση γινόταν θηρίο ανήμερο.

Ο Αγαπητός βρέθηκε σφαγμένος με κομμένο το λαιμό σε μια αποθήκη στο κτήμα του και ο Κοσμάς στη φυλακή για τον φόνο. Την προηγούμενη μέρα στην πλατεία του χωριού ένας νεαρός τους είχε ακούσει να λογοφέρνουν και ο Κοσμάς του ακούστηκε να του λέει « εγώ μια μέρα θα σε σκοτώσω» και με την μαρτυρία του νεαρού και την χρόνια έχθρα τους ο Προεστός δεν είχε παρά να συλλάβει τον Κοσμά.

- Είναι αθώος, αφέντη. Δεν το έκανε αυτός. Είμαι σίγουρος.

Ο Νικόμαχος δεν ήταν σίγουρος επειδή ήταν φίλος κολλητός με τον Κοσμά και ορκιζόταν για το ακέραιο και τίμιο του χαρακτήρα του αν και κανείς δεν αρνήθηκε την λεκτική απειλή που ξεστόμισε στη μούρη του Αγαπητού παρά επειδή ήξερε καλά πως δεν μπορεί να ήταν αυτός επειδή την νύχτα του φόνου ο Κοσμάς ξενογαμούσε μια άλλη παντρεμένη κι ο Νικόμαχος του κράταγε τσίλιες! Αλλά και ο Κοσμάς και ο Νικόμαχος είχαν ορκιστεί πως προτιμούσαν να πεθάνουν παρά να το φανερώσουν. Και το γεγονός και τ' όνομα της κυρίας.

- Μπορείς να κάνεις κάτι να βοηθήσεις, μάστορα; Εμένα να φυλάξω το μυστικό μου κι έναν αθώο να πάει στην κρεμάλα;

Ο Κοσμάς ήταν αθώος αν και κανείς δεν έδινε δεκάρα που πέθανε το κτήνος έστω και από κάποιον άλλο αλλά να την πληρώσει αθώος, και φίλος παλιός του παππού ήταν άδικο. Κι ο Νικόμαχος το εννοούσε πως κάλλιο να πεθάνει παρά να μαρτυρήσει. Και αυτός παλιός φίλος του παππού και καινούργιος δικός μου. Σκατά! Διακοπές ήρθα να κάνω στη θάλασσα και τον ήλιο με μια πανέμορφη κυρία με βελούδινη επιδερμίδα και ένγκαβλες φουσκοδεντρίες και πάλι σε ντετεκτιβοδουλειές θα έμπλεκα. Και καλά να τον βοηθήσω τον Νικόμαχο και τον Κοσμά, φίλοι καλοί ήτανε, με την Πλασίντα πως θα καθαρίσω;

- Κάνε κάτι σε παρακαλώ , αφέντη, είναι κρίμα.

Η Πλασίντα γενικά είναι μια ήρεμη γυναίκα, καθόλου νευρική ή ευέξαπτη. Αξιοπρεπέστατη. Φέρσου της άσκημα και δεν θα πεί κουβέντα αλλά θα στο φυλάει και θα στο ξεπληρώσει εις διπλούν. Ήταν σαν δεν με νοιάζει με τι σκατά έχεις μπλέξει και δεν σε νοιάζει για τα δικά μου. Ο άντρας της στον βυθό της Προποντίδας η απόδειξη. Δεν είχα σκοπό να της φερθώ άσκημα, μόνο λίγο απ' τον κοινό μας χρόνο να ξεκλέψω να βοηθήσω ένα φίλο σε ανάγκη.

Την έκπληξη την ένοιωσα μέχρι το κόκαλο. Η Πλασίντα όχι μόνο επικρότησε την απόφασή μου να βοηθήσω αλλά προσφέρθηκε κιόλας να βοηθήσει και αυτή σε ότι της ζητούσα! Στις γυναίκες αρέσει να ψαχουλεύουν και να ερευνούν, το λένε περιέργεια. Μερικές φορές μετατρέπεται σε κάτι πολύ ουσιώδες ειδικά αν συνοδεύεται από απορία, αμφιβολία και έρευνα και τότε το λένε επιστήμη.

Μαζί με τον Νικόμαχο αρχίσαμε να βλέπουμε κόσμο και να κάνουμε ερωτήσεις. Το βραδάκι δίναμε αναφορά στην Πλασίντα που έγραφε σημειώματα και τα καρφίτωνε σ' έναν ξύλινο πίνακα, η μέθοδος της ιδιοφυούς αδελφής μου Υπατίας, και είχαμε πλήρη εικόνα με μια ματιά. Ο Προεστός του νησιού μας επέτρεψε να μιλήσουμε με τον Κοσμά, κάτι που αποδείχτηκε άσκοπο μιας κι ο Κοσμάς δεν μας είπε τίποτα και μόνον παραδέχτηκε το καυγά την προηγούμενη του φόνου. Καθ' όλη την διάρκεια της συζήτησης όμως αντάλλαζε ύποπτες και ντροπιασμένες ματιές με τον Νικόμαχο πράγμα που επιβεβαίωνε το κοινό τους μυστικό.

Ο Αγαπητός, όπως διαπίστωσα, έδινε την χαμηλής ποιότητας παραγωγή του πάντα σ' έναν κρασέμπορα που την οινοποιούσε και την ... ανακάτενε. Με σταφύλια άλλων παραγωγών και άλλων ποικιλιών προσθέτοντας διάφορες άλλες ουσίες που μόνον αυτός γνώριζε με

αποτέλεσμα να βγάξει και να εμπορεύεται ένα πολύ κακής ποιότητας κρασί που δεν πινότανε αλλά ήταν πολύ φτηνό. Οι σχέσεις του με τους προμηθευτές του ήταν πολύ εχθρικές γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο. Αυτός όμως θησαύριζε – και στους φτωχούς αρέσει να μπεκρουλιάζουνε – και καθόλου δεν τον ενδιέφεραν οι σχέσεις του με τους προμηθευτές του. Το ενδιαφέρον σημείο μετά την συνάντηση με τον κρασέμπορο ήταν πως το δεξί του χέρι και κληρονόμος ήταν ο γιός του, το ίδιο και περισσότερο εχθρικός, αψύς και βίαιος με τους συντοπίτες του. Κακομαθημένο πλουσιόπαιδο του μπαμπά του. Αυτός ήταν ο νεαρός που είχε ακούσει τον Κοσμά ν' απειλεί τον Αγαπητό και ο βασικός μάρτυρας κατηγορίας στην αναμενόμενη δίκη. Οι συμπτώσεις, απλά δεν υπάρχουν σ' αυτή την δουλειά. Αποτελούν στοιχεία έρευνας, δεν είναι τυχαίες.

Η χήρα σύζυγος Αγαπητού ήταν ακόμα μια αποκάλυψη. Κατ' αρχήν ήταν πολύ νεότερη απ' τον άνδρα της και πολύ όμορφη και περιποιημένη για τα δεδομένα της Σάμου. Όλες οι νεαρές χήρες είναι όμορφες, είχα μια στο κρεβάτι μου να μου το θυμίζει. Από φτωχή οικογένεια που δούλευε ολημερίς στα κτήματα του Αγαπητού, υποχρεώθηκε κατά κάποιον τρόπο να παντρευτεί τ' αφεντικό μετά απ' την προτροπή της οικογένειας ελπίζοντας σε καλύτερες μέρες. Ο Νικόμαχος αρνήθηκε να με συνοδέψει στο σπίτι της και την επισκέφτηκα με την Πλασίντα. Η συζήτηση αποδείχτηκε άκαρπη, η Αρτεμία, χήρα Αγαπητού, δεν πρόσθεσε κανένα νέο στοιχείο στην έρευνά μας εκτός απ' τον θυμό της Πλασίντα φεύγοντας. «είναι μια ανήθικη σκύλα που μας φλόμωσε στα ψέματα, γνήσια καριόλα, το ξέρω καλά το είδος». Ζήλεις επειδή με γλυκοκοίταζε ή γυναικείο ένστικτο; Χαμογέλασα στην αρχή αλλά μετά είπα να το ψάξω. Ανακάλυψα πως η Αρτεμία ήταν μια νυφομανής ψωλοπεινασμένη με αμέτρητους εραστές και ο Αγαπητός κουτουλούσε τις πόρτες με τα κέρατά του. Εν γνώσει του ή όχι δεν ξέρω αλλά ο κερατάς το μαθαίνει πάντα τελευταίος.

Το επόμενο ήταν πολύ σημαντικό για ν' αγνοηθεί. Ο Αγαπητός δεν δολοφονήθηκε στην αποθήκη του, δεν υπήρχε σχεδόν καθόλου αίμα γύρω απ' το πτώμα του. Και όλοι ξέρουν πως ένας άντρας με κομμένο λαιμό χάνει πολύ αίμα.

Ένας απ' αυτούς τους πολλούς που ήξεραν αν οι τρίχες κάτω απ' την κοιλιά της Αρτεμίας είχαν ίδιο χρώμα μ' αυτές που φόραγε στο κεφάλι ήταν ο γιός του κρασέμπορα, ο άγριος νεαρός και βασικός μάρτυρας για την καταδίκη του Κοσμά. Ετούτον εδώ παρά λίγο να το πλακώσω στο ξύλο όταν του μίλησα αλλά απ' ότι έμαθα δεν είχε επιβεβαιωμένο άλλοθι για την νύχτα του φόνου. Κι αυτός ισχυρίστηκε ότι βρισκόταν με μια παντρεμένη της οποίας το όνομα δεν μπορούσε ν' αποκαλύψει. Φιλήσυχο νησί στο απέραντο μπλε, χωρίς στρατιωτικό φυλάκιο

της αυτοκρατορίας, με φιλήσυχους ψαράδες και αγρότες κατοίκους, μακριά από πολέμους και σφαγές και το γαμίσι με παντρεμένες πήγαινε σύννεφο! Μεγάλη Χριστιανική αμαρτία, εξοστρακισμένη απ' το Δόγμα. Αντί να πολεμάνε και να σφάζονται, κάτι που δεν απαγορεύει η θρησκεία, αυτοί γαμιόντουσαν! Στο πυρ το εξώτερο.

Με το παιχνιδιάρικο ντετεκτιβικό μάτι μου έβλεπα την χήρα και κάποιον εραστή πίσω απ' το κόλπο και ο Κοσμάς μπορεί να μην είχε δολοφονήσει τον Αγαπητό αλλά τίποτα δεν μου έλεγε πως δεν πηδούσε κι αυτός τη Αρτεμίσια. Φιλάρα Νικόμαχε, αν θες να σώσεις τον φίλο σου θα πρέπει να μοιραστείς τουλάχιστον μαζί μου το μυστικό σας. Αλλιώς, ετοιμάσου για κηδεία.

Μια νύχτα, αργά που όλοι κοιμόντουσαν, πήρα έναν αμφορέα με καλό κρασί, τον πήγα στην άκρη του βράχου και του 'λεγα ιστορίες απ' την Βασιλεύουσα κι έγινε σκνίπα στο μεθύσι. Σ' αυτήν την κατάσταση κι όταν η κουβέντα γύρισε στους Σαμιώτες και τα εξωσυζυγικά τους πηδήματα με αστεία και γέλια, δεν άργησε να μου τα ξεφουρνίσει.

Ο Κοσμάς και ο Νικόμαχος την νύχτα του φόνου είχαν βάλει στη μέση την Αρτεμίσια και την παίρνανε νουμεράδα σ' ένα παράπηγμα στην παραλία όπου ο Κοσμάς είχε την Βάρκα του που πήγαινε για ψάρεμα. Το πάρτι τελείωσε νωρίς επειδή η Αρτεμίσια έπρεπε να επιστρέψει σπίτι διότι περίμενε τον κύρη της νωρίς εκείνο το βράδυ. Πράγμα εντελώς ασύμβατο με τον Αγαπητό να κυκλοφορεί στην ταβέρνα του χωριού μεθυσμένος αργά τα μεσάνυχτα όπως ξέραμε μετά απ' τον καυγά με τον Κοσμά. Ο Νικόμαχος και ο Κοσμάς έμειναν στο παραλιακό παράπηγμα μπεκροπίνοντας και χαζολογώντας μετά την παρτούζα μέχρι αργά. Τον γύρισα σηκωτό στο κρεβάτι του και ξύπνησα την Πλασίντα να της πω τα νέα, που δεν της προξένησαν καμία έκπληξη. Η χήρα ήταν στο κόλπο αλλά ο φόνος ήταν «αντρικός», δεν μπορούσαμε να φανταστούμε γυναίκα να κόβει λαιμό με τόση αγριάδα. Ο πιθανότερος ήταν ο γιός του κρασέμπορα. Η Αρτεμίσια θα κληρονομούσε το κτήμα κι αυτός την παραγωγή. Μάλλον έπρεπε να περάσουμε στην αλάνθαστη μέθοδο της ανάκρισης αλά Βάρδας με αίματα και σπασμένες μύτες ελπίζοντας πως δεν θα χρειαζόμασταν άλλους Κύκλωπες. Ή εντελώς τυφλούς αν ήσουν ήδη Κύκλωπας. Η Πλασίντα δεν φοβήθηκε, αντιθέτως το βρήκε συναρπαστικό. Πρότεινε να ξεκινήσουμε απ' τον νεαρό γιατί αν η χήρα τον έβλεπε δαρμένο και ματωμένο ίσως υποχωρούσε για να γλυτώσει την ταλαιπωρία.

Ο νεαρός «έσπασε» γρήγορα. Την γλύτωσε μόνο με μια σπασμένη μύτη. Μετά ομολόγησε. Η αχόρταγη Αρτεμίσια είχε αφήσει το μπιτς πάρτι νωρίς για να συναντήσει τον νεαρό και αποφασισμένο ξέροντας ότι ο Αγαπητός θ' αργούσε και ότι όταν επέστρεφε θα ήταν

μισό ή εντελώς μεθυσμένος. Όταν ο Αγαπητός μπήκε μέσα και τους έπιασε καβάλα σε στάση «ανάποδος καουμπού» (αυτή την καβάλα που ο αρσενικός κοιτάζει την πλάτη της, μην κάνετε τους αθώους), ο κρασοκληρονόμος πήδηξε απ' το κρεβάτι και τον έσφαξε, εκεί στην κρεβατοκάμαρα. Μετά τον πήγαν σηκωτό στην αποθήκη, καθάρισαν και έπλυναν το δωμάτιο και συνέχισαν το γαμίσι μέχρι το πρωί! Όταν ανακαλύφθηκε το πτώμα κατά το μεσημεράκι, αμέσως εμφανίστηκε στον Προεστό να καταθέσει για τον καυγά των δυο ανδρών το προηγούμενο βράδυ.

Σαν τον ταχυδρόμο που χτυπάει δυο φορές ξαναπήγα να βρω την Αρτεμία. Ζήτησα απ' την Πλασίντα να με περιμένει έξω. Λίγα γνώριζα τότε και δεν υποψιαζόμουν. Η όντως θεογκόμενα Αρτεμία ήταν εκθαμβωτική μες το μεταξωτό της και αφού πρώτα με άκουσε προσεκτικά, μετά άρχισε να γδύνεται με λάγνο βλέμμα. Δεν πρόλαβε να κάνει το βήμα που επιχειρούσε προς τα μένα. Βρέθηκε ουρλιάζοντας και μες στα αίματα στο πάτωμα, γυμνή και με σπασμένη τη μύτη απ' την έξαλλη Πλασίντα που την είχε στήσει έξω απ' την πόρτα παρακούοντας την συμβουλή μου και είχε ορμήσει στο δωμάτιο χτυπώντας την δυνατά στο πρόσωπο.

Ο Κοσμάς αποφυλακίστηκε, κι έκανε πάρτι προς τιμή εμού και της Πλασίντας με καταπληκτικά εδέσματα, άφθονο καλό κρασί, χορούς και τραγούδια. Οι δυο εραστές ήταν μέσα και περίμεναν τον θάνατό τους, εμείς διασκεδάσαμε κι ο Νικόμαχος... κατσούφης. Δεν καταλάβαινα γιατί. Επειδή είχε φανερώσει, χωρίς να το θέλει, και προδώσει τον φίλο του ή επειδή το αφεντικό του είχε ανακαλύψει πως είχε κι αυτός... αντρικές ατέλειες καθ' όλα υγιεινές και ξενογαμούσε.

Άλλη μια βδομάδα ξενοιασιάς στον ήλιο και την θάλασσα για μας και σκληρής δουλειάς για τους άλλους, να μαζέψουν την παραγωγή και να την φορτώσουν στο πλοίο που θα μας γύριζε πίσω στην Πόλη.

- Δεν κάνει να λιάζεσαι ολόγυμνη, μωρό μου.
- Και γιατί περικαλώ;
- Μπορεί να ηλιοκαεί η κλειτορίδα σου.
- Μπα; Κι εσύ πως το ξέρεις;
- Έχω δει μια τέτοια κάποτε, αγαπημένη μου κι έμοιαζε με ποπ-κορν.
- Με γεύση καραμέλα; Να ελπίζω;

Το ταξίδι της επιστροφής με γεμάτα τ' αμπάρια ήταν ήρεμο. Απ' το άρωμα του μοσχάτου που κυριαρχούσε στον αέρα φαινόταν πως αυτή την χρονιά το γλυκό της Σάμου θα ήταν απ' τα καλύτερά μας. Χώρια που το συνόδευε και μια αιματηρή ιστορία. Χάρηκαν όλοι που μας ξαναβρήκαν, ο Χαρίδημος διπλο-χάρηκε με τα σταφύλια.

ΤΕΛΟΣ

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΓΛΟΥ

**ΕΝΑ
ΣΕΝΤΟΥΚΙ**

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΝΟΥΑΡ ΣΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟ

Θεόφιλος Βάρδας #3

ΑΦΙΕΡΩΣΕΙΣ

Σε όλους αυτούς που με διαβάζουν. Δεν είστε πολλοί, αν είχα τα ονόματα θα χωρούσαν σε μια σελίδα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- [1. Cry me a river](#)
- [2. Ain't that a kick in the head](#)
- [3. S' wonderful](#)
- [4. All right OK you win](#)
- [5. Just one of those things](#)
- [6. I'm just lucky so and so](#)
- [7. God bless the child](#)
- [8. I'm an errant girl for rhythm](#)
- [9. What a difference a day makes](#)
- [10. It's all right with me](#)
- [11. Straighten up and fly right](#)
- [12. Let's face the music and dance](#)
- [13. The best thing for you](#)
- [14. I thought about you](#)
- [15. Autumn leaves](#)

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Το κλικ στον τίτλο του κεφαλαίου πάει στην σελίδα.

Το κλικ όμως στον τίτλο του κεφαλαίου στο κείμενο πάει σε βίντεο στο Youtube δικής μου επιλογής για το τραγούδι που αφορά. Και φυσικά, το ίδιο τραγούδι κυκλοφορεί σε πολλές εκτελέσεις

1. Cry me a river

- Είναι ψηλή, ξανθιά με κοντά μαλλιά και μυρίζει γιασεμί. Λέει πως πρέπει να σε δει.

Η γραμματέας και αρχειοθέτης αδελφούλα μου Υπατία, ανυπάκουη κι αυθάδης όρμησε στο σαλόνι χωρίς να χτυπήσει. Ατίθασα νιάτα. Ήμουν με την Πλασίντα στο Μεγάλο σαλόνι με θέα την Προποντίδα για το οποίο είμαι πολύ περήφανος και συνεχώς κομπάζω για ένα χαλαρό ποτό αργά το απόγευμα όταν αυτά που ακολουθούν το γεύμα εραστών είχαν τελειώσει. Φόρεσα το μόρτικο αλά Χάμφρει Μπόγκαρτ στραβό χαμόγελο και είπα

- Πες της να περάσει, μπέμπα, μην την αφήνεις να περιμένει έξω.

Τα πράγματα με την Πλασίντα μετά την επιστροφή μας απ' την Σάμο κύλαγαν ήρεμα και ομαλά προς μεγάλη απογοήτευση της Ελένας που με ήθελε παντρεμένο και την Πλασίντα έγκυο και να έχει μετακομίσει στο σπίτι. Η Πλασίντα προτιμούσε κι είχε διαλέξει να μένει στο παλάτι της κάτω απ' την Ακρόπολη κοντά στην θάλασσα, κάτι που είχε νομίμως κληρονομήσει από τον εδώ και καιρό εξαφανισμένο σύζυγό της το αδίστακτο αρχή δικαστή Μάουρο που και οι δυο μας ξέραμε πως ήταν στον πάτο της Προποντίδας και τάζε τα ψάρια, ότι είχε μείνει τουλάχιστον από το σακατεμένο του κορμί μετά τη βαρκάδα που πήγε με τον Τούρκο μια βραδιά μερικούς μήνες πριν.

Απ' την μεριά μου, συνέχιζα να ζω ακριβώς με το ίδιο τρόπο που ζούσα και πριν και παραδέχομαι πως οι συνενυρέσεις μου με την Πλασίντα ήταν συχνές αλλά τότε στο σπίτι της και τότε στο δικό μου αφήνοντας αρκετό χώρο ανεξάρτητης αυτονομίας. Η Πλασίντα με τον μικρό Παύλο ήταν οικονομικά ανεξάρτητοι, εύρωστοι θα λέγαμε και δεν είχε δείξει καμία διάθεση για να δεσμευτεί εκ νέου, κάτι που με βόλευε αφάνταστα διότι ούτε κι εγώ ήμουνα. Η "σχέση» μας, αν αυτό μπορεί να ονομαστεί έτσι, είχε μόνον ένα βασικό κανόνα. «κανείς και ποτέ δεν κάνει

άχρηστες ερωτήσεις κάθε τύπου σε κανέναν». Η μαμά-Ελένα βέβαια δεν τα καταλάβαινε αυτά τα ... μοντέρνα και είχα αναγκαστεί να χρησιμοποιήσω μη διαπραγματεύσιμους όρους σαν την πρωινή άσκηση για να της επιβληθώ.

- Έχω συνηθίσει το πρώτο πρόσωπο που συναντάω κάθε πρωί εδώ και χρόνια να είναι ο Τούρκος και δεν τ' αλλάζω για καμιά γυναίκα στον κόσμο.

Μ' αυτό της κόπηκε κάθε επιθυμία για περαιτέρω συζήτηση και σταμάτησε. Μπορεί να πίστευε πως ήμασταν ομοφυλόφιλοι, ξέρω γω ! Μαμάδες του Βυζαντίου.

Η νεοφερμένη μπήκε μέσα σαν να είχε ένα σκουπόξυλο στον κώλο μέχρι τον οισοφάγο. Σαν σε παρέλαση.

- Ονομάζομαι Φουρτένσια Μόντους Μαρσάνιους και έχω να σου αναθέσω μια δουλειά, Θεόφιλε Βάρδα. Μήπως θα μπορούσαμε να μιλήσουμε ιδιαιτέρως;

Το είπε κοιτάζοντας δυσάρεστα την Πλασίντα επειδή καταλάβαινε ότι ήταν πιο όμορφη από εκείνη.

- Η Δέσποινα Πλασίντα είναι συνεργάτης μου και άτομο απόλυτης εμπιστοσύνης κ. Μόντους Μαρσάνιους και μπορείτε να μιλήσετε ελεύθερα μπροστά της.

Αυτό ήταν ένα ακόμα μέρος της συμφωνίας μας με την Πλασίντα. Σε δημόσιες κοινές εμφανίσεις θα το παίζαμε «επαγγελματικοί συνεργάτες». Άλλωστε καλά τα είχε καταφέρει με το έγκλημα στη Σάμο σαν βοηθός.

- Εντάξει λοιπόν. Είναι αυτός ο Φώτιος, ένας αξιωματικός υψηλόβαθμος στρατιωτικός και ιδιαίτερα επικίνδυνος ο οποίος έχει στην κατοχή του ένα ξύλινο μικρό σεντούκι που μου ανήκει. Αυτός λέει ότι δεν το έχει και μπορεί να μην λέει ψέματα διότι έψαξα επισταμένα το δωμάτιό του και δεν το βρήκα. Ήμαστε εραστές, πρέπει να πω. Δεν έχει πολύ καιρό που επέστρεψε απ' την χώρα των Βανδάλων όπου είχε εκστρατεύσει με τον στρατό του Βελισάριου και προσωρινά διαμένει στο Κεντρικό Πανδοχείο στη Μέση οδό. Σήμερα το βράδυ υποψιάζομαι πως θα συναντηθεί με αυτούς που έχουν στην κατοχή του ή τουλάχιστον γνωρίζουν που είναι το σεντούκι μου και σου ζητώ να τον παρακολουθήσεις και να το βρεις. Εάν δε καταφέρεις και το αποσπάσεις, η αμοιβή σου θα εκτοξευθεί.

- Για την πρώτη δουλειά ήμαστε οι κατάλληλοι. Για την δεύτερη... φοβάμαι πως πρέπει να ψάξεις έναν κλέφτη.

- Φοβόμουν ότι θα το έλεγες αλλά έπρεπε να το ρωτήσω.

- Και πως θα τον αναγνωρίσω αυτόν τον Φώτιο;

- Όταν βγει απ' το πανδοχείο το βράδυ θα είμαι μαζί του. Έτσι θα ξέρεις.

Έβγαλε ένα πουγκί κάτω απ' τον μανδύα της και έβγαλε από μέσα δυο χρυσά σολδιά που τους άφησε στο τραπέζι.

- Ελπίζω πως αυτά είναι αρκετά γι' αρχή.

- Υπεραρκετά, Κυρία. Που θα σας βρω για να σας αναφέρω για την πρόοδο της δουλειάς μου ;

- Το σπίτι μου είναι στην Νότια Μέση στην έξοδο της Πόλης, ακριβώς από πάνω από μια έκθεση ιππήλατων αμαξών ιδιοκτησίας του συζύγου μου που κάνει τα πάντα. Μηχανικός, ξυλουργός, σιδηρουργός και σχεδιαστής. Αλλά σπάνια βρίσκομαι εκεί. Συνήθως βρίσκομαι ανάμεσα στο παλάτι και το Θέατρο της Αγοράς που εμφανίζομαι.

- Σύμφωνα. Ελπίζω να τα πούμε πάλι σύντομα.

Χαιρέτησε κι έφυγε. Καλλιτέχνης η κυρία! Σαν να λέμε βιζιτού. Ο μηχανικός-κατασκευαστής αμαξών το ήξερε; Ο κερατάς το μαθαίνει πάντα τελευταίος λένε, δεν ξέρω. Μόλις έφυγε η Φουρτένσια η Πλασίντα πήδηξε πάνω μου.

- Άσε με να πάω εγώ να τον παρακολουθήσω, αγάπη μου! Σε παρακαλώ.

- Δεν άκουσες; Είναι επικίνδυνος είπε.

- Και βέβαια άκουσα! Αλλά τι καλύτερο από μια γυναίκα να παρακολουθήσει κάποιον τη νύχτα; Κανείς δεν θα με καταλάβει και θα είμαι προσεκτική. Σε παρακαλώ Τέο αγάπη μου.

Τι μπορούσε να πάει στραβά; Εγώ θα μπορούσα να βρω τον Πρόβο και να πιούμε μια κούπα στον «Καπνιστό Χοίρο». Είχα πολλά να τον ρωτήσω.

(εδώ ακολουθεί μια περιγραφή έξι σελίδων για τον Καπνιστό Χοίρο που αφού καταστράφηκε ολοσχερώς με την στάση του Νίκα, λειτουργούσε παντελώς ανακαινισμένος και λουξ με διακεκριμένη πελατεία πλέον. Αλλά αυτές οι περιγραφές είναι για μπεστοσελεράδες.)

Στην ταβέρνα αργότερα, με μια καράφα κρασί, δυο κούπες κι ένα δίσκο ξερά φρούτα, ρώτησα τον Πρόβο.

- Ξέρεις τίποτα για έναν αξιωματικό στον στρατό του Βελισάριου που μόλις γύρισε απ' την Κρχηδόνα που λέγεται Φώτιος ;

- Κι εσύ την ξέρεις την Αντωνίνα ; ερώτηση στην ερώτηση ο αγενής.

- Την αμφιβόλου ηθικής σύζυγο του Κόμη στρατηγού Βελισάριου;

- Αυτήν ακριβώς! Ο Πρόβος χαμογελούσε μέχρι τ' αυτιά. Ο Φώτιος είναι γιός της πολύ πριν γνωρίσει και παντρευτεί τον Βελισάριο και αυτός τον υιοθέτησε και τον έκανε έναν απ'

τους λοχαγούς του. Οι φήμες το 'χουν πως με την μάνα του δεν τα πάει καλά αλλά ο Βελισάριος του έχει αδυναμία. Η Αντωνίνα προτιμάει την κόρη της, κι αυτή αγνώστου πατρός, απ' τον γιό της.

- Και η Φουρτένσια Μόντους Μαρσάνιους ;

- Καλλιτέχνης με αριστοκρατικό παρελθόν που τον παίρνει με ότι περπατάει. Δεν παίρνω όρκο για σκυλιά κι άλογα αλλά η κυρία είναι ξέκωλο. Είναι όμως φίλη της Θεοδώρας και κατά συνέπεια και της Αντωνίνας. Με αριστοκρατική καταγωγή απ' την Δύση απ' την εποχή του Ονώριου, αυτοκράτορα της δύσης. Ο προ πάππους της ήτανε Πατρίκιος του Ονώριου στη επαρχία της Γαλικίας κι ο παππούς της Κόμης μιλιτάρης του αυτοκράτορα Αναστάσιου. Είχε όμως εφτά παιδιά κι ο τίτλος εξέπεσε όπως κι αυτοί. Νομίζω πως τελικά αυτήν την πάντρεψαν μ' έναν άξεστο χωριάτη μηχανικό ή κατασκευαστή ιππηλάτων αμαξών.

- Γερο-Πρόβε καλέ μου φίλε είσαι θησαυρός για πληροφορίες στην Πόλη. Καλύτερος κι απ' τις μυστικές υπηρεσίες! Φρόντισε μόνον να μην μου πεθάνεις γρήγορα.

Είχα βάλει τον θάνατο στο στόμα μου επί ματαίω, απρόσεκτα.

Η Υπατία όρμησε τρέχοντας μέσα στον Καπνιστό Χοίρο ξαναμμένη και κατακόκκινη και σπρώχνοντας όποιον βρήκε μπροστά της ήρθε στο τραπέζι μας και λαχανιασμένη ούρλιαξε.

- Η Πλασίντα βρέθηκε σφαγμένη σε μια έρημη αυλή δίπλα απ' το Κεντρικό Πανδοχείο.

Ο Αρχι δικαστής Δόμους είναι επιτόπου και σε περιμένει. Τρέξε !!!

Να τρέξω;; πώς; Με τι πόδια; Την είχα στείλει να συναντήσει τον Χάρο και τώρα ... να τρέξω; Κράτησα την θλίψη και τα δάκρυα γι' αργότερα κι έτρεξα.

Έφτασα έξω απ' το Πανδοχείο που είχανε μαζευτεί διάφοροι περίεργοι και τον στάμπαρα αμέσως τον δικαστή Δόμους. Αυτοκρατορικός με πόζα πομπώδη και φτερό στην περικεφαλαία. Συστηθήκαμε και μου είπε πως το πτώμα είχε ήδη μετακινηθεί για εξέταση. Φαινόταν να έχει δολοφονηθεί από μακρύ αμβλύ μαχαίρι στο στήθος. Το μαχαίρι δεν είχε βρεθεί κάπου τριγύρω. Είχε πεθάνει μάλλον γρήγορα, αν αυτό μπορούσε μα μ' ανακουφίσει, η πληγή έδειχνε χτύπημα από κάτω προς τα επάνω κατευθείαν στην καρδιά. Ήταν σε πολυσύχναστο σημείο στη Μέση και κάποιιοι την είχαν δει να κοιτάζει ένα ζευγάρι που λογομαχούσε στην είσοδο του πανδοχείου λίγη ώρα πριν την βρούνε νεκρή. Αυτά μόνον γνώριζαν.

- Έχεις καμιά ιδέα για το τί γύρευε εκεί νυχτιάτικα, Βάρδα ;

Τραχύς και σκληροτράχηλος ο Δόμους. Παλαιάς κοπής δικαστής. Και αν με τους τρόπους του θα ήταν λίγο δύσκολο να έχει φίλους, εν τούτοις στην δουλειά του ήταν πολύ καλός κι αποτελεσματικός.

- Βρισκόταν σε δουλειά για μένα, αλλοίμονο.
- Τι δουλειά ;
- Παρακολουθούσε κάποιον. Προφανώς αυτόν που λογομαχούσε με την κυρία απ' έξω.
- Ο λοχαγός Φώτιος, αναγνωρίστηκε. Για την μαντάμ δεν έχουμε τίποτα.
- Ξέρεις πού είναι αυτό το κάθαρμα ; είχα νευριάσει.
- Τον ψάχνουμε. Την ξέρουμε καλά την δουλειά μας, Βάρδα και καλά θα κάνεις να μας αφήσεις να την κάνουμε όπως ξέρουμε και να μην ανακατευθείς μες τα πόδια μου γιατί θα στα σπάσω.

Το έλαβα το μήνυμα. Καιρός να γυρίσω σπίτι, να μεθύσω και να χύσω ένα ποτάμι δάκρυα. Η αγάπη είναι για τους πληβείους, έλεγε.**

***Love is too plebeian : στίχος απ' το τραγούδι του τίτλου*

2..[Ain't that a kick in the head](#)

Μεθυσμένος τύφλα. Στουπί. Τάβλα. Σε απόλυτο σκοτάδι σαν να ήταν θάνατος. Ή μήπως ήταν; Όταν άνοιξα μια στιγμή το μάτι μου ήτανε σαν να ξαναγεννήθηκα. Η αγάπη είναι για πληβείους, έλεγε. Να πιώ να μεθύσω και να ξαναπέσω στο σκοτάδι, σ' αυτό που μοιάζει με θάνατο. Καλύτερα να κρατάω τα μάτια μου κλειστά. Κάποιος άνοιξε τις κουρτίνες και στραβώθηκα απ' το φως. Αναγέννηση ; τα ξανάκλεισα να μπω πάλι στο σκοτάδι. Τι χρώμα έχει το σκοτάδι ; δεν είναι ακριβώς μαύρο, το μαύρο δεν είναι χρώμα, χρειάζεται φως για να αναδειχτεί. Τι χρώμα έχει το σκοτάδι τότε ; Και που να ξέρω; Ρωτήστε έναν γαμημένο ζωγράφο. Εγώ θα ξαναμεθύσω και θα γυρίσω στο σκοτάδι. Ο Τούρκος ήταν πάνω απ' το κεφάλι μου, τον ένιωθα.

- Δεν νομίζεις πως αρκετά κράτησε αυτή η θλίψη, νεαρέ αφέντη; Έλα, σήκω, είναι πολλά στην αναμονή. Κοίτα να συνέλθεις κι άσε τους πεθαμένους με τους πεθαμένους, δεν γυρνάνε πίσω. Εμείς ήμαστε ακόμα ζωντανοί κι η ζωή συνεχίζεται.

Μου έδωσε μια καράφα νερό που την ήπια όλη μονορούφι, με σήκωσε στα χέρια του σαν μια κουβέρτα και με πέταξε μες την μπανιέρα με το κρύο νερό. Αυτό πάντα βοηθάει σε παρόμοιες καταστάσεις.

- Τι είναι όλη αυτή η φασαρία έξω, αδέρφι;
- Ετοιμάζονται για την κηδεία.
- Μου φαίνεται πως έχω χάσει επεισόδιά. Για ενημέρωσέ με να δούμε.
- Ήσουν απών σαν πεθαμένος. Ήξερα πως δεν ήσουν επειδή σε παρακολουθούσα συνέχεια. Έπινες και λιποθυμούσες, αυτό για δυο μέρες συνέχεια. Η μητέρα σου Ελένα μαζί με την Αυγουστίνα φρόντισαν να πάρουν το πτώμα και κανόνισαν κηδεία. Όχι μεγαλοπρεπή,

σεμνή, μόνον εμείς κι εμείς. Πήγε στο σπίτι της, πλήρωσε και απέλυσε όλο το προσωπικό κι έφερε τον γιό της τον Παύλο φιλοξενούμενο εδώ. Μ' εσένα στην κατάσταση που ήσουν κάποιος έπρεπε ν' ασχοληθεί μ' αυτά. Άξια γυναίκα η Ελένα.

- Καμμιά όρεξη δεν έχω να πάω σε κηδείες και όχι για συναισθηματικούς λόγους.

Καλύτερα να την καίγαμε και να σκορπίζαμε τις στάχτες στην Προποντίδα. Απ' ότι φαίνεται θα τον υιοθετήσουμε τον νεαρό Παύλο. Σαν νωρίς δεν αρχίσαμε τα τερτίπια του παππού Αρχιμήδη, αδερφέ μου Αχμέτ, δεν νομίζεις.

- Σύμπτωση είναι. Ο γέρο-αφέντης πάντα έλεγε ότι ήταν σύμπτωση. Εσύ, εγώ, η Ελένα πρέπει να φροντίσουμε αυτόν τον μικρό. Ποιος άλλος υπάρχει να το κάνει. Καθαρή σύμπτωση.

Ο Τούρκος είχε δίκιο. Και έβγαζε και συναίσθημα που εμένα μου έλειπε. Καθαρή και αιτιολογημένη λογική υπαγόρευε να τον «υιοθετήσουμε» τον νεαρό Παύλο αλλά εγώ σκεφτόμουν τον παππού και την ... σύμπτωση.

- Ο δικαστής Δόμους έρχεται κάθε μέρα και σε ζητάει και θέλει να επικοινωνήσεις μαζί του όταν συνέλθεις.

- Τι θέλει; Τον έπιασαν τον δολοφόνο της Πλασίντας;

- Δεν είπε κουβέντα. Εμπιστευτικό έλεγε συνέχεια.

- Άστον να περιμένει λίγο. Πεινάω σαν λύκος προς το παρόν και μετά ένα ζεστό μπάνιο και κανονικό ύπνο. Αύριο μετά την άσκηση θ' ασχοληθούμε με τον Δόμους. Ξεκίνα να φέρνεις και τον πιτσιρικά το πρωί γι' άσκηση, να συνηθίζει.

Ο νεαρός Παύλος φανερά τρακαρισμένος καθότανε μια γωνιά και μας έβλεπε για να δει τι τον περιμένει όταν όρμησε στην αίθουσα ο Δόμους. Που δεν ήταν μόνος του. Μαζί με τον αρχηγό Ιγνάτιο, τον Κόμη στρατηγό και γενικό δερβέναγα των εσωτερικών και των τελωνείων μετά τη προαγωγή σαν ανταμοιβή για την τελευταία του υπόθεση.

- Ήρθα μαζί, αγαπητέ Βάρδα για να σου δείξω το πόσο σοβαρή είναι αυτή η υπόθεση, ο Δικαστής Δόμους είναι ένας εξαιρετος αστυνόμος και ίσως χρειαστεί την βοήθειά σου.

- Τι μπορώ να κάνω για σας, κύριοι;

- Χθες βράδυ όταν συναντηθήκαμε, είπε ο Δόμους, ήμασταν έξω απ' το Κεντρικό Πανδοχείο. Θέλω να μου πεις τι έκανες από εκείνη την στιγμή και μετά. Με λεπτομέρειες.

- Ήρθα κατευθείαν σπίτι με μια και μοναδική σκέψη στο μυαλό μου, έγινα στουπί στο μεθύσι και ξεράθηκα.

- Και ποια ήταν αυτή η σκέψη;

- Ότι η αγάπη είναι για τους πληβείους.
 - Δεν αντελήφθην!
 - Η αγάπη είναι για τους πληβείους. Τί δεν καταλαβαίνεις; Ξέρεις τι είναι η αγάπη;
 - Φυσικά και ξέρω!
 - Τυχεράκια. Εγώ δεν ξέρω. Και οι πληβείοι;
 - Μα ... τι σκατά μου τσαμπουνάς ρε Βάρδα; Μ' ενδιαφέρει να μάθω τι έκανες μετά που έφυγες εκείνο το βράδυ γιατί τις επόμενες μέρες σε τσέκαρα. Ήσουν σαν πεθαμένος.
 - Κοίτα, δικαστή... αρχηγέ, ίσως αν μου εξηγούσατε περί τίνος πρόκειται θα μπορούσα, ίσως λέω, να βοηθήσω.
 - Θεόφιλε, φίλε μου, - το εννοούσε αυτό ο αρχηγός, ήμουν α σίγουρος, μπλέξαμε πάλι σε ευαίσθητη περίπτωση. Ο Λοχαγός Φώτιος βρέθηκε σφαγμένος σε μια έρημη αυλή σ' εκείνη την περιοχή και πριν τον σκοτώσουν τον είχαν βασανίσει. Ο τρόπος που μίλησες γι' αυτόν με τον Δόμους κίνησε υποψίες. Αυτός είναι ο λόγος που σε ρωτάει αν κι εγώ είμαι εντελώς σίγουρος ότι προσωπικά δεν έχεις ουδεμία σχέση. Με ξέρεις άλλωστε από πριν, δεν θα μπορούσα να κάνω κάτι εναντίον σου και εάν εκδικήθηκες τον χαμό της φίλης σου πιστεύω πως είχες έννομους λόγους. Ξέρεις υποθέτω ποιος ήταν ο λοχαγός Φώτιος. Υιοθετημένος γιός του στρατηγού Βελισάριου και δεξί του χέρι.
 - Και πως υποτίθεται πως τον σκότωσα δικαστή Δόμους;
 - Βρέθηκε νεκρός με πληγές από ξίφος και το πρόσωπό του κακοποιημένο.
- Πήγα κοντά στον Τούρκο κι απ' το γιλέκο του πήρα τρία μαχαίρια. Έδειξα στον Δόμους τον ξύλινο πίνακα με τα τετράγωνα που είχαμε γι' άσκηση.
- Απ' το 17 μέχρι το 20, δικαστή.
- Τα πέταξα πολύ γρήγορα και καρφώθηκαν εκεί που έπρεπε.
- Δεν χρειάζεται να πάω κοντά για να σκοτώσω κάποιον όταν πρέπει, δικαστή, επειδή μπορεί ν' αντισταθεί. Το κάνω από μακριά. Κανέναν σκληροτράχηλο στρατιώτη ψάξε να βρεις.
 - Εγώ ήμουν α σίγουρος Θεόφιλε, παιδί μου, θα ήθελα όμως να σου ζητήσω να συνεργαστείς με τον δικαστή Δόμους πάνω σ' αυτήν την υπόθεση.
 - Ιδιωτικός ερευνητής είμαι, αρχηγέ, όχι Πραιτοριανός δικαστής. Εκτός αυτού, ο δικαστής Δόμους και οι συνάδελφοί του είναι ικανότατοι και θα τα καταφέρουν χωρίς εξωτερική βοήθεια. Ευχαριστώ αλλά πάω πάσο.
 - Θα μας πεις τουλάχιστον ποιος σε προσέλαβε να παρακολουθείς τον Φώτιο;

Ο Δόμους ρώτησε αλλά ήξερε από πριν την απάντηση. Του έστειλα ένα γοητευτικό χαμόγελο αντί γι' απάντηση.

Έφυγαν αλλά πεινούσα μετά την άσκηση. Πήγαμε όλοι στις κουζίνες για πρωινό, μαζί κι ο νεαρός Παύλος. Γάλα γι' αυτόν, όχι ζεστό κρασί. Άδραξα την ευκαιρία να του πω δυο κουβέντες για καλωσόρισμα.

- Εμένα με λένε Τέο ή θείο-Τέο για σένα και μπορώ να σου υποσχεθώ ότι θα φροντίσω να μην σου λείψει τίποτα μέχρι να γίνεις υπεύθυνο και αυτόνομο άτομο. Προς το παρόν, πρώτη προτεραιότητα είναι η εκπαίδευσή σου κι ελπίζω να διαπρέψεις εκεί. Δυο μονάχα θα σου πω γι' αρχή. Πρώτον, ξέχνα πως είχες πατέρα, δύσκολο είναι αλλά το πέρασα και ξέρω. Η μητέρα σου ήταν ένας εξαιρετος άνθρωπος και καλή μου φίλη και για να την τιμήσω θα σε πάρω υπό την προστασία μου για όλη σου την ζωή. Είναι σίγουρα πολύ σκληρό αλλά στο ξαναλέω, ξέχνα τον πατέρα σου, δεν σου αξίζει. Μπορεί όταν γίνεις 18 να σου πω περισσότερα γι' αυτό. Το δεύτερο είναι το ίδιο σημαντικό με το πρώτο. Δεν υπάρχει κάτι σαν αυτό που λένε Θεός. Αυτός ο πανταχού παρών και τα πάντα πληρών που ακούς να λένε κι ο τσαρλατάνος ταχυδακτυλουργός βοηθός του είναι παραμύθι για μικρά παιδιά χωρίς μπαμπούλα. Βάλτο στο μυαλό σου από τώρα και θα το συζητήσουμε πολλές φορές αργότερα.

- Το μήλο κάτω απ' την μηλιά, ψιθύρισε ο Τούρκος, ίδιος ο παππούς σου είσαι!

Ανεβήκαμε πάνω στο γραφείο, η Υπατία ήταν ως συνήθως εκεί πριν από μας, και κοιταζόμασταν. Στα πρόσωπα και των τριών ήταν ζωγραφισμένη η ερώτηση « και τώρα τί κάνουμε;» αλλά κανείς δεν είχε κάτι να πει. Ακούστηκε φασαρία έξω στη σκάλα. Η Υπατία βγήκε να δει κι όταν γύρισε συνοδευόταν από δυο ηλικιωμένους άνδρες, λαχανιασμένους μετά απ' τις σκάλες. Τον έναν τον ήξερα, ήταν ο Αβράμιος ο γιατρός, παλιός φίλος του παππού και καινούργιος δικός μου που με τα γιατρικά του με είχε περιθάλπει όταν τις είχα αρπάξει άσχημα. Και μόνον το παρουσιαστικό του ενέπνεε σεβασμό. Όταν μιλούσε ή όταν εξασκούσε την επιστήμη του ο σεβασμός γινόταν θαυμασμός. Τον άλλον δεν τον ήξερα.

- Καλή σου μέρα δάσκαλε Αβράμιε. Τι σ' έφερε έτσι βιαστικά εδώ ;

- Το έχεις, παιδί μου; Το πήρες;

- Συγγνώμη δάσκαλε, δεν καταλαβαίνω,

Ο άλλος, μαυροντυμένος με το αστείο καπέλο και κατσαρές μπούκλες μαλλιά να πέφτουν στο πλάι του προσώπου του, πήρε το λόγο.

- Συγχώρα το καλό δόκτορα, ευγενικό άρχοντα Βάρδα, είναι αναστατωμένος αν κι εγώ θα έπρεπε να είμαι περισσότερο στη θέση του. Επίτρεψέ μου, είμαι ο Μέγας ραββίνος Ηλίας και αντιπροσωπεύω την Εβραϊκή παροικία της Κωνσταντινούπολης.

Η Εβραϊκή παροικία της Πόλης έβαινε αυξανόμενη τελευταία παρ' όλη την δυσαρέσκεια των Ορθοδόξων Χριστιανών αλλά δεν υπήρχε δηλωμένο μίσος ούτε ταραχές. Τουλάχιστον όχι ακόμα! Η Εβραϊκή παροικία είχε την Συναγωγή της, εκτελούσε τα λειτουργικά της κάθε μέρα αλλά στην καθημερινότητα, οι Εβραίοι ήταν ήσυχoi, ήρεμοι και πιστοί στο γράμμα του νόμου. Οι νέοι νόμοι του Ιουστινιανού το επέτρεπαν, με μερικούς περιορισμούς βεβαίως για να μην ξεχνάμε ποια ήταν η επίσημη θρησκεία της αυτοκρατορίας και ποιος ο Δεσπότης άρχοντας. Δεν τους επιτρεπόταν να έχουν σκλάβους, ειδικά χριστιανούς και δεν μπορούσαν να παντρευτούν παρά μόνον μεταξύ τους. Αυτό βέβαια δεν χρειαζόταν διότι από μόνοι τους το απαγόρευαν, χωρίς καν να το σκεφτούν!

- Ξέρεις τι είναι η Μενόρα ή Χανουκά στην γλώσσα μας, παιδί μου;

- Όχι ακριβώς. Ένα κηροπήγιο δεν είναι;

- Μ' εφτά φλόγες, ναι, αν και μια καλύτερη περιγραφή θα την έλεγε λυχνάρι λαδιού αλλά μοιάζει με κηροπήγιο. Είναι μεγάλη η Ιστορία της και δεν ήμαστε εδώ για να κάνουμε κατηχητικό. Μια μικρή Ιστορική αναδρομή ίσως σχετικά με τ' αρχαία Εβραϊκά κειμήλια.

- Η Ιουδαία, ο ιερός τόπος των προγόνων μας, κατακτήθηκε και λεηλατήθηκε ολοσχερώς απ' τους Ρωμαίους και τον αυτοκράτορά τους Τίτο. Ο Ιερός Ναός του Σολομώντα απογυμνώθηκε εντελώς. Εκεί βρισκόταν η Χρυσή Μενόρα, το σύμβολο της θρησκείας μας όπως ο δικός σας σταυρός που κρέμεται πάνω απ' την Κουπόλα στο Μίλιον. εδώ στην Πόλη, η οποία μεταφέρθηκε σαν λάφυρο στην Ρώμη. Όταν η Ρώμη «βανδαλίστηκε» απ' τους Βάνδαλους, η Ιερή Μενόρα μας μεταφέρθηκε ξανά σαν λάφυρο στην Καρχηδόνα, πρωτεύουσα του βασιλείου των Βανδάλων. Πριν μερικούς μήνες η Καρχηδόνα και το βασίλειο των Βανδάλων κατακτήθηκε απ' τον ένδοξο στρατηγό Βελισάριο και η Μενόρα επανακτήθηκε – ξανά λεηλατήθηκε ήθελε να πει - σαν λάφυρο της Βυζαντινής αυτοκρατορίας πλέον και επρόκειτο να παρουσιαστεί μαζί με όλα τα ανεκτίμητης αξίας λάφυρα απ' το βασίλειο των Βανδάλων κατά την διάρκεια του θριάμβου του Βελισάριου στον Ιππόδρομο μπροστά στον αυτοκράτορα. Κι αν με παρακολουθείς, θα διαπίστωσες πως είπα επρόκειτο που σημαίνει ότι δεν υπάρχει πιά μες τα λάφυρα του Βελισάριου διότι... εκλάπη! Από φήμες μάθαμε πως ο κλέφτης ήταν ο θετός γιός του Βελισάριου Φώτιος που δεν ξέρουμε γιατί, ο οποίος προχθές βρέθηκε νεκρός. Γνωρίζοντας

τις δραστηριότητές σου και την επαφή που είχες πιστέψαμε πως έχεις αναλάβει να βρεις την Μενόρα, κάτι που δικαιολογεί την αναστάτωση του γιατρού και την δική μου.

- Κατ' αρχή σ' ευχαριστώ, γέροντα, για τις Ιστορικές σου πληροφορίες που ομολογώ, αγνοούσα. Πολλά έχουμε να μάθουμε απ' τους παλαιότερους. Αλλά κατά πρώτον, δεν την έχω την Μενόρα σας – κοιτάζοντας τον Αβράμιο – και δεύτερον είναι αλήθεια πως κάποιος με προσέλαβε να βρω κάτι μεγάλης υποτίθεται αξίας αλλά δεν έχω ιδέα περί τίνος πρόκειται. Ένα ξύλινο σεντούκι ψάχνω, ιδέαν δεν έχω τι έχει μέσα, αν έχει ένα κηροπήγιο ή 10000 χρυσά.

- Θα μπορούσε, φίλτατε. Εξαρτάται απ' το μέγεθος του σεντουκιού. Δεν έχω κανέναν απολύτως λόγο ν' αμφισβητήσω τα λεγόμενά σου, κύριε Βάρδα, ο σεβαστός δόκτωρ Αβράμιος εγγυήθηκε για την ακεραιότητά σου αλλά είναι αναγκαίο να βρεθεί η Ιερή Μενόρα μας κι είμαι διατεθειμένος να μην τσιγκουνευτώ για να σου ζητήσω να την βρεις.

- Μόνον να την βρω, άγιε ραβίνε ή και να σας την παραδώσω; Διότι τέτοια πράγματα παράνομα, δεν κάνουμε.

- Να την βρεις έστω, παιδί μου και μετά θ' αναλάβουμε εμείς τα υπόλοιπα.

- Εάν μου επιτρέπεις άγιε πατέρα, γιατί δεν απευθύνεσαι στο Πραιτόριο; Δουλειά τους είναι.

- Χαμένος κόπος, τέκνο μου. Καταφέραμε να πείσουμε τον αυτοκράτορα να μας την παραδώσει επισήμως μετά τον Θρίαμβο του στρατηγού Βελισάριου και ξέρεις με ποιο τρόπο; Στην αρχή ήταν κατηγορηματικός, ανήκει στους θησαυρούς της αυτοκρατορίας, έλεγε. Ξέραμε πως είναι προληπτικός και του είπαμε ότι η Μενόρα φέρνει γρυσουζιά σ' αυτόν που δεν του ανήκει σύμφωνα με την ιστορία της και του θυμίσαμε την οργή του Θεού σχετικά με τους σεισμούς στην Αντιόχεια κι έτσι πείστηκε! Μόνον σε Εβραϊκά χέρια μπορεί να είναι για να νιώθει ασφαλής.

Ο σεβάσμιος γέροντας χαμογέλασε πονηρά. Όλα τα πουλάνε κι όλα τ' αγοράζουν ετούτοι, το λένε οι ιστορίες.

- Θα την αναλάβουμε την δουλειά τότε, σεβασμιότατε, κι όσο για την αμοιβή, αυτή είναι ανάλογη με το αποτέλεσμα. Αν δεν την βρούμε δεν πληρωνόμαστε, πράγμα που δικαιολογεί την υψηλή αμοιβή μας σε περίπτωση επιτυχίας.

- Τα χρήματα δεν είναι πρόβλημα αγαπητέ. Βρες την Μενόρα κι εκτός απ' το χρυσάφι που θα σε γεμίσουμε ο Εβραϊκός λαός θα σου χρωστάει απέραντη ευγνωμοσύνη.

Όταν έφυγαν οι δυο γέροντες ήξερα ήδη από που θα ξεκινούσαμε.

- Ετοιμάσου για κούλτουραλ έξοδο απόψε, αδέρφι. Θα πάμε στο θέατρο.

3 S' wonderful

Έτσι όπως το είχε θέσει ο Πρόβος, επρόκειτο για «παλιό έργο, καινούργιο μουνί». Η ίδια παράσταση είχε ανέβει πριν χρόνια στην Αλεξάνδρεια με την Θεοδώρα σε πρώτο ρόλο. Τότε που ήταν ακόμα αρτίστα της σκηνής και αχόρταγη νυμφομανής εταίρα. Μερικά χρόνια αργότερα, η Θεοδώρα ήταν αυτοκράτειρα και η παράσταση είχε άλλη πρωταγωνίστρια. Μια κάποια Φουρτένσια Μοντους Μαρσάνιους, πρώην αριστοκράτισσα και σύζυγο αμαξιά σήμερα, αρτίστα του θεάτρου. Καρφίτσα δεν έπεφτε στο θέατρο της Αγοράς, φημισμένο για τα σατυρικά του έργα που διακωμωδούσαν τους πάντες και γι' αυτό μια ήταν ανοιχτό και δέκα κλειστό. Πλατεία και θεωρεία γεμάτα, σχεδόν όλοι άντρες. Πληρώσαμε κάτι παραπάνω κι εξασφαλίσουμε θέση στην πρώτη σειρά. Κάτι είχαμε ακούσει για την παράσταση και θέλαμε καλή θέα, χωρίς τσιγκουνιές. Δίπλα μας ήταν γεμάτο γερουσιαστές, ευγενείς και μέλη της κυβέρνησης, όλο το χρήμα της Πόλης. Όταν έσβησαν οι πλαινοί πυρσοί, κατέβηκαν με σκοινί δυο τεράστια αναμένα στρογγυλά κηροπήγια σαν πολυέλαιοι να φωτίσουν τη σκηνή μένοντας κρεμασμένοι περί τα δυο μέτρα από το δάπεδο της εξέδρας. Η Φουρτένσια εμφανίστηκε μέσα σε ζωντά χειροκροτήματα κι επιφωνήματα θαυμασμού και ήταν σχεδόν γυμνή! Αυτό το αραχνούφαντο που φορούσε ήταν σαν να μην φορούσε τίποτα. Άρχισε να λικνίζεται χορεύοντας χωρίς μουσική που στην ουσία ήταν σαν να χαϊδευόταν. Γρήγορα απαλλάχτηκε από το τίποτα που φορούσε κι έμεινε τελείως γυμνή. Το κορμί της είχε καμπύλες, περισσότερο στο γούστο του Τούρκου παρά στο δικό μου. Εμένα μ' αρέσουν οι κοκαλιάρες αλλά από τόσο κοντά, η επιδερμίδα της έμοιαζε βελούδινη παρόλη την ηλικία της. Έπρεπε να ήταν μεταξύ 30 και 40 αλλά είχε επιδερμίδα έφηβης! Ξάπλωσε ανάσκελα επί σκηνής και μας έδειξε τις πατούσες της. Άρχισε μετά ν' ανοίγει σιγά-σιγά τα πόδια της μέχρι εκεί που άνοιγαν για να μας δώσει το καλοψαλιδισμένο τριχωτό σε

γροπλάν. Το κοινό παρακολουθούσε με κομμένη την ανάσα. Μετά, εμφανίστηκαν δυο έγχρωμοι σκλάβοι απ' την Νουμέα ή ήταν ηθοποιοί βαμμένοι σκούροι. Τους καλούς ηθοποιούς δεν τους καταλαβαίνεις. Σχεδόν κάλυψαν ολόκληρο το κάτω μέρος της γυμνής Φουρτένσιας με καλαμποκόσπορους. Κατόπιν, δυο άλλοι έγχρωμοι, σκλάβοι ή ηθοποιοί, οδήγησαν επί σκηνής έξι χήνες που με το αστείο τους βάδισμα πήγαν κατευθείαν πάνω στους σπόρους καλαμποκιού σπαρμένους στο πάτωμα κι άρχισαν να τρώνε. Όση ώρα τρώγανε οι χήνες και πριν ακόμα φτάσουν στο σημείο που το νοήμων κοινό περίμενε να φτάσουν, η Φουρτένσια χάιδευε τα στήθη της τσιμπώντας τις σκληρές ήδη θηλές της. Οι χήνες τελικά βρήκαν το δόλωμα και σε κάθε τσίμπημα η Φουρτένσια βογκούσε από ηδονή λες κι έπαιρνε δυο Τούρκους ταυτοχρόνως. Μπορεί και να προσποιούταν, ποτέ δεν είσαι σίγουρος με τις γυναίκες, πολύ περισσότερο με τις ηθοποιούς του βεληνεκούς της Φουρτένσια. Οι χήνες αφού έφαγαν και πρόσφεραν απέραντη ηδονή στην Φουρτένσια και σε μας πονόματο έκαναν να φύγουν όταν ξαφνικά μια γύρισε πίσω και μ' ένα απότομο τίναγμα του κεφαλιού της τσίμπησε έναν τελευταίο κόκκο καλαμπόκι που είχε σφηνώσει ανάμεσα στα μουνόχειλα της Φουρτένσια που έβγαλε ένα ουτς. Εκεί το πλήθος έσκασε στα χαχανητά και το χειροκρότημα έγινε ενθουσιώδες. Και αυτό ήτανε! Τέλος. Μισθός εβδομαδιαίος ενός εργάτη το εισιτήριο για να δεις το μουνί της Φουρτένσια να το τρώνε οι χήνες!! Ίδιο με όλα τ' άλλα ήτανε τελικά, αν έχεις δει ένα τα έχεις δει όλα. Με τα βυζιά δεν είναι το ίδιο, είναι σχεδόν όλα διαφορετικά. Αυτοί που περίμεναν να το δούνε με την σχισμή οριζόντια, απογοητεύθηκαν, κάθετη όπως όλα ήταν.

Δωροδοκήσαμε φρικτά για να πετύχουμε πρόσβαση στα καμαρίνια. Πολλοί θαυμαστές το είχαν επιχειρήσει αλλά είχαν δώσει λιγότερα. Χτύπησα την πόρτα κι ακούστηκε ένα πολύ ναζιάρικο «ναι, περάστε» που μάλλον είχε προπονηθεί πολύ για να το λέει έτσι.

- Α! εσύ είσαι;
- Ποιόν περιμένεις, κούκλα ; τον Φώτιο ή τον πατέρα του ;
- Τον πατέρα του δεν τον γνωρίζω όσο γι' αυτόν... εξαφανίστηκε μετά από κείνο το βράδυ έξω απ' το Κεντρικό. Δεν ξέρω που κρύβεται.

- Κάπου που δεν μπορεί να τον βρει κανείς, φοβάμαι. Κοιτάζει τα καρότα να μακραίνουν. Θα ήθελες να σου κάνω το τραπέζι στο σπίτι μου; Ξέρεις φαντάζομαι πως έχω τα καλύτερα κρασιά της Πόλης.

- Προσπαθείς να με ξελογιάσεις, Θεόφιλε Βάρδα;

- Ποιος ; εγώ ; δεν θα μπορούσα ούτε να διανοηθώ κάτι τόσο ποταπό για σένα, μωρό μου. Το μόνο που θέλω είναι να σε ξεσκίσω στον πούτσο, να σου πετάξω τα μάτια έξω.

Χαχάνισε σαν τις χήνες της σκηνής. Στις γυναίκες πιθανόν ν' αρέσει μια τέτοια ντιρέκτ προσέγγιση αποφεύγοντας όλη αυτή την συζήτηση που θα οδηγήσει τελικά εκεί. Ειδικά σ' αυτές που δεν ντρέπονται να βγάλουν το μουνί τους σε κοινή θέα. Γιατί θα πρέπει να χαραμίσουμε ωφέλιμα σεξουαλική ώρα με ατέλειωτες κουβέντες όταν απ' την αρχή ξέρουμε γιατί πράγμα στην ουσία μιλάμε; Το φλερτ και το ξελόγιασμα είναι πολύ ευχάριστο κι ενδιαφέρον, ίδιον της ανθρώπινης συμπεριφοράς. Τελικά, το γυμνό κορμί μιας γυναίκας είναι Ιθάκη. Μπορεί να ταξιδεύεις και δέκα χρόνια μέχρι να φτάσεις εκεί. Όλο το ενδιαφέρον είναι στο ταξίδι, αν πέρασες καλά, αν έμαθες. Γιατί όταν τελειώσει το ταξίδι και φτάσεις στο γυμνό κορμί-Ιθάκη, τελείωσε. Μετά το σεξ το έχεις κιόλας ξεχάσει. Ή μήπως όχι ; αλλά με τέτοιου είδους γυναίκες δεν υπάρχει καν ταξίδι, η Ιθάκη είναι εκεί μπροστά σου, δεν χρειάζεται να την ψάχνεις. Γι' αυτό και της την έπεσα χονδροειδώς. Λίγο πριν ανεβούμε στο μεγάλο σαλόνι ζήτησα απ' τον Τούρκο να ετοιμάσει έναν δίσκο με φαγώσιμα και μια καράφα Σαμιώτικο με δυο κούπες αλλά να περιμένει στην μυστική μας πόρτα σε περίπτωση που τον χρειαστώ. Θα το καταλάβαινε τότε.

- Φουρτένσια, μωρό μου, ο κύριος λόγος που σ' έφερα απόψε εδώ είναι για να μου απαντήσεις σε μερικές ερωτήσεις. Αλλά επειδή είμαι τίμιος άντρας και κρατάω πάντα το λόγο μου, πρώτα θα φάμε και θα πιούμε κάτι τις και μετά θα περάσουμε στο κρεβάτι γι' αυτό που σου υποσχέθηκα. Οι ερωτήσεις και οι απαντήσεις μπορεί να περιμένουν λίγο.

- Κι αν δεν θέλω ν' απαντήσω στις ερωτήσεις σου;

- Θα χάσεις το πρώτο μέρος, χαζούλα! Γιατί να θέλεις να χάσεις μερικές όμορφες στιγμές. Διότι, για να σου πω την καθαρή και τίμια αλήθεια, εάν δεν απαντήσεις σ' αυτά που θα σε ρωτήσω, θα πονέσεις, θα πληγωθείς και θα ματώσεις και δεν βλέπω το λόγο γιατί. Ας πιούμε ένα κρασί και να το δούμε πολιτισμένα το θέμα έστω και χωρίς σεξ. Πες μου τι ρόλο παίζει ο κερατωμένος αμαξάς στο παιχνίδι.

- Δεν ενδιαφέρεται καθόλου πλέον. Εγώ γεννήθηκα για να διαφεντεύω, για πλούτη κι εξουσία κι αυτός δεν μπόρεσε ποτέ να μου τα προσφέρει κι έτσι τα βρίσκω μόνη μου. Μην με ρωτάς άλλα σε παρακαλώ. Πάμε στο κρεβάτι να φαγωθούμε ασύστολα.

Είχε ταλέντο στο σώμα με σώμα αλλά επαγγελματικό. Δεν υπήρχε ίχνος συναισθήματος. Σε τέτοιες περιπτώσεις μου τελειώνει γρήγορα. Και ήθελα απαντήσεις. Σέρβιρα άλλη μια κούπα κρασί.

- Εσύ σκότωσες τον Φώτιο;
- Μην είσαι ανόητος! Το ξέρεις πως δεν θα μπορούσα. Μια αδύναμη γυναίκα είμαι
- Ξέρεις ποιος τον σκότωσε;
- Όχι αλλά έχω τις υποψίες μου.
- Για πες να δούμε αν είναι ίδιες με τις δικές μου.
- Δεν μπορεί να είναι άλλος απ' την αυτοκράτειρα Θεοδώρα. Όχι αυτοπροσώπως

βεβαίως αλλά έβαλε να τον σκοτώσουν.

- Γιατί να κάνει κάτι τέτοιο;
- Το ξύλινο σεντούκι, φυσικά. Γουστάρεις μια επανάληψη;
- Δεν είναι μηχανάκι, κούκλα. Και ξέρεις τι λένε; Το πηγάδι δεν έχει ποτέ φθορές. Το

σκοινί φθείρεται με το ανέβα-κατέβα. Θα το ξανασκεφτώ όμως αν μου πεις τι έχει μέσα το σεντούκι.

- Ιδέα δεν έχω! Κάτι μεγάλης αξίας μου είπαν.
- Σου... είπαν ; πόσοι είναι; Ποιοι ;
- Αμάν πια με τις ερωτήσεις σου. Έλα να με πάρεις πάλι.
- Στάσου μια στιγμή. Άνοιξα την πόρτα κι έφερα τον Τούρκο
- Τι σημαίνουν όλ' αυτά, Βάρδα; Ποιος είναι τούτος.
- Μια άλλη χήνα για καλαμπόκι, μωρό μου. Δειξ' το της αδέρφι. Ο Τούρκος κατέβασε

το παντελόνι του.

- "Oh! My god!" ξεφώνισε μόλις είδε το τεράστιο φίδι χωρίς μάτια.
- Δεν είναι ο θεός, κούκλα, είναι πιο φοβερός απ' τον παντοδύναμο και η απόλυτη

ευτυχία σου για τα επόμενα 10-15 λεπτά.

Τους άφησα μόνους και βγήκα με την κούπα μου στο χέρι να πάρω λίγο καθαρό αέρα της Προποντίδας. Την άκουσα να ουρλιάζει και μου φάνηκε σαν να το φχαριστιόταν. Δεν ξέρω πως θα μπορούσα ν' αποφύγω τα λιγότερο ευχάριστα επώδυνα ουρλιαχτά αργότερα. Ο Τούρκος εμφανίστηκε 20 λεπτά αργότερα

- Γιατί άργησες τόσο, αδελφέ μου;
- Δεν θα με πιστέψεις αν σου πω.
- Για δοκίμασε.
- Με όλες όσες έχω πάει ήταν πολύ σφιχτά. Αυτή είναι εντελώς ξεχειλωμένη και

χρειάστηκε περισσότερη ενέργεια για να ολοκληρώσω.

Βάλαμε τα γέλια αλλά είχα πολλά στο κεφάλι μου και επέστρεψα στην κρεβατοκάμαρα. Ολόγυμνη κι ανέμελη μ' ανοιχτά τα πόδια φορούσε το πιο ηλίθιο χαμόγελο που είχα δει σε άνθρωπο, σαν άλογο. Λογικό μου φάνηκε. Αλογίσιο είχε αρπάξει και χαμογέλαγε σαν φοράδα.

- Πρέπει να μου δώσεις μερικές απαντήσεις, πριγκίπισσα αλλιώς θα σε παραδώσω στους Πραιτοριανούς που επίμονα μου ζητάνε το ποιος με προσέλαβε και δεν λέω. Έχουν ήδη δυο πτώματα και πάνε να μου φορτώσουν τουλάχιστον το ένα κι αν σε δώσω μπορεί να γλυτώσω. Λέγε λοιπόν.

- Με είδες στο θέατρο και ξέρεις πολύ καλά τι κάνω καλά. Πήρες και μια γεύση κι εσύ κι ο φίλος σου αλλά... μωρό μου, καρφί δεν μου καίγεται για τους Πραιτοριανούς. Εγώ είμαι η ευνοούμενη ερωμένη της Θεοδώρας και της Αντωνίνας, συχνά και με τις δύο. Μου ζητήθηκε να χρησιμοποιήσω τα θέλγητρά μου έξω απ' το παλάτι κι έτσι συνάντησα τον Φώτιο.

- Και ποια ήταν η αποστολή σου, μπέμπα;

- Να τον ξελογιάσω, να τον κρεβατώσω και να βρω το σεντούκι για την βασίλισσα.

- Χωρίς να ξέρεις τι περιέχει ;

- Όχι. Όλα όσα ξέρω είναι πως η μητέρα του η Αντωνίνα του είχε ζητήσει να της φέρει κάτι πολύτιμο απ' την Β Αφρική που είχε πάει με τον Βελισάριο κατά την εκστρατεία εναντίον των Βανδάλων.

- Και δεν τα κατάφερες και ζήτησες βοήθεια απ' τους καλύτερους, εμάς. Πόσα σε πλήρωσαν γι' αυτό;

- 100 χρυσά σολδία.

- Και σ' εμάς έδωσες μόνο δύο; Χουβαρντάδες στο σόι σου! Κοίτα, κούκλα, σίγουρα μου λες ψέματα αλλά δεν ξέρω ακριβώς σε ποιο κομμάτι της ιστορίας σου ακόμα. Επιμένεις σ' αυτή την εκδοχή αυτών που μου είπες ή έχεις κάτι να προσθέσεις, ν' αλλάξεις; Γιατί όταν θα βρω τί πραγματικά συμβαίνει, μπορεί να έχουμε αίματα και μερικοί να πονέσουν. Αν θέλεις στο τέλος να μείνεις και με τα δυο σου χέρια και πόδια ανέπαφα, τώρα είναι η στιγμή να μου μιλήσεις. Γι' αργότερα, δεν σου εγγυώμαι τίποτα.

- Σ' ορκίζομαι πως λέω αλήθεια, Βάρδα. Άσε με τώρα να φύγω.

Δεν είχα λόγο να την κρατάω άλλο κι ας είχαμε περάσει καλά με τον Τούρκο. Είχαμε κολλήσει όμως και δεν έβλεπα πως θα μπορούσαμε να ξεκολλήσουμε. Πάλι μπλεξίματα με το τσόλι την Θεοδώρα.

4 All right OK you win

Βρε πως αλλάζουν οι καιροί! Αυτή την φορά δεν ήταν ούτε τέσσερις ούτε έξι ούτε σιδηροδέσμιος στην αυτοκράτειρα! Κανονική πρόσκληση κι επίσημη επί χάρτου! Πολιτισμένα πράγματα. Το μόνο περίεργο ήταν η ώρα. Στις 6 το βράδυ όλες οι επίσημες κρατικές δουλειές έχουν τελειώσει κι αρχίζουν οι ιδιωτικές και οι προσωπικές απολαύσεις. Σε κάθε περίπτωση η Θεοδώρα είχε τον τρόπο της να είναι απρόβλεπτη. Είχα όμως μερικές δουλειές να κάνω πριν. Καθώς ετοιμαζόμουν να φύγω, να σου κι ο Δόμους καβάλα στ' άλογο με το φτερό στην περικεφαλαία φουσκωτός σαν διάνος.

- Βρήκες ποιος την σκότωσε, δικαστή ;
- Θες να πεις πως ούτε εσύ τον βρήκες, ε; Σου φέρνω νέα. Ανακαλύψαμε σε δικηγόρο την διαθήκη της Δέσποινας Πλασίντα. Μάντεψε ποιος την κληρονομεί.
- Ο γιός της Παύλος, υποθέτω. Εδώ βρίσκεται αν τον θέλεις.
- ΟΧΙ, δεν είναι ο γιός της. ΕΣΥ είσαι ο κληρονόμος της!
- Α! κατάλαβα. Πρώτα σκότωσα την Πλασίντα να την κληρονομήσω και μετά σκότωσα τον δολοφόνο της για να την εκδικηθώ. Δεν βγαίνει νόημα κυρ-δικαστή.
- Δεν ήρθα να σου προσάψω κατηγορίες, Βάρδα. Έχω διαταγές από πάνω να σε κρατάω ενήμερο για τις εξελίξεις. Να 'σαι σίγουρος πως αν είχα κάτι εις βάρος σου για τους δυο φόνους θα σε είχα σιδηροδέσμιο τώρα και δεν δίνω διάρα για τις συμπάθειες που έχεις με τον αρχηγό. Έχεις καμιά ιδέα γιατί σ' έβαλε κληρονόμο της;
- Όταν στο είπα την πρώτη φορά νόμιζες ότι σου έκανα πλάκα, Δόμους. Η αγάπη δεν είναι για πληβείους.

Δεν φάνηκε να του αρέσει και πολύ αμφιβάλλω αν το κατάλαβε κιόλας αλλά είχα άλλα πράγματα να κάνω. Πήρα δρόμο για το παλάτι να βρω τον Πρόβο και... είχα κάποιον στο κατόπι μου. Ατζαμής κι ακίνδυνος φαινότανε, ντυμένος σαν μοναχός. Δεν έδωσα σημασία προς το παρόν. Βρήκα τον Πρόβο και τον κολλητό του τον Φλόριαν και πήγαμε μια βόλτα στους κήπους μακριά από αδιάκριτα αυτιά.

- Φίλοι μου, έχω ανάγκη από μάτια και αυτιά πάνω στην αυτοκράτειρα. Κάτι σαν κάποιον κολλητό της ευνούχο.

Ο Πρόβος έπιασε να γελάει τρανταχτά

- Δεν βλέπω το αστείο, παλιόφιλε. Τι συμβαίνει;

- Έλεγα κι εγώ πότε θα το ζητήσεις! Είναι τρεις μήνες τώρα που έχω βάλει στο μισθολόγιο έναν ευνούχο και την πληρώνω τσάμπα. Καιρός να δουλέψει. Τι θέλεις να μάθεις, αφεντικό;

- Έχεις σπιούνο στην Θεοδώρα βρε θηρίο και δεν ξέρω τίποτα;

Τώρα γελάγανε και οι δύο.

- Θέλω να ξέρω τι έχει κουβεντιάσει με την Αντωνίνα και την Φουρτένσια και θέλω να το ξέρω πριν τις 6 το απόγευμα.

- Κανένα πρόβλημα, αφεντικό. Θα σου φέρω τα νέα αυτοπροσώπως. Τι φαΐ έχει στο σπίτι σήμερα ;

Αυτοί οι δυο είχανε το μυαλό τους στο στομάχι τους. Ήταν όμως έμπιστοι και γενναίοι παρ' όλες τις υποψίες μου. Η μαγειρική της Ελένας ήτανε ή μήπως χαλβαδιάζανε κάποιο θηλυκό στο σπίτι;

- Και κάτι ακόμα. Θέλω ότι υπάρχει και ότι κυκλοφορεί για τον Φώτιο. Φίλους, εχθρούς, γκόμενες, τα πάντα

- Αυτό μόνον αν μας κάνεις το τραπέζι σήμερα, αφεντικό.

Τους άφησα και τράβηξα βορειανατολικά προς την Συναγωγή. Ο μοναχός που είχα για ουρά ήταν πάντα πίσω μου αλλά φαινόταν ακίνδυνος. Είχα σιγουρευτεί πως δεν μας άκουγε στους κήπους του παλατιού με τον Πρόβο και τον Φλόριαν. Ζήτησα να δω τον μέγα ραβίνο Ηλία και με οδήγησαν στα διαμερίσματά του. Εντυπωσιάστηκα! Και καλά, εντάξει, κι εγώ έχω πολλά βιβλία στην βιβλιοθήκη μου αλλά αυτός... και οι τέσσερις τοίχοι ήταν παραφορτωμένοι και κάλυπταν όλο τον χώρο!

- Το εντόπισες, παιδί μου ;

- Τίποτα έως τώρα, άγιε πατέρα. Χρειάζομαι περισσότερα στοιχεία να πιαστώ. Έχεις κάτι να με βοηθήσεις;

- Φήμες και μόνο φήμες, τέκνο μου. Όχι κάτι χειροπιαστό. Φαίνεται ότι είναι κι άλλοι στο κόλπο και το ψάχνουν.

Κάτι που μ' έκανε να σκεφτώ αυτόν που ήταν στο κατόπι μου. Ίσως θα 'πρεπε να του πω μερικές κουβέντες όταν έβγαινα.

- Θέλω 3000 χρυσά για να συνεχίσω τις έρευνες, άγιε πατέρα.

Ούτε εγώ δεν το πίστευα ότι ζητούσα τόσα λεφτά! Ήθελα όμως να τον ξεφορτωθώ. Η ιστορία του άρχιζε να μυρίζει.

- Θα σου δώσουμε 5000 χρυσά και την αιώνια ευγνωμοσύνη μας, Βάρδα, όταν το φέρεις.

Το γεροντάκι ούτε που βλεφάρισε αναφέροντας αυτό το εξωπραγματικό ποσό! Σε τρέχουσες τιμές μπορούσες ν' αγοράσεις όλη την Χίο με τόσα λεφτά! Εγώ 3000 ζητούσα για να γλυτώσω κι αυτός έδινε 5000. Αυτό το χαμένο λαδοφάναρο με τις επτά φλόγες πρέπει να ήταν αυτό για το οποίο ζούσε ο κάθε Εβραίος. Ίσως και η Γη της επαγγελίας του Μωυσή αλλά γι' αυτό δεν είχαν αρχίσει να μιλάνε... ακόμα.

Έφυγα λίγο απογοητευμένος. Το να στήσεις καρτέρι και ν' αρπάξεις έναν αδέξιο μοναχό που σε παρακολουθεί δεν ήτανε δα και κατόρθωμα. Όταν του την έστησα σε μια γωνία και τον άρπαξα απ' το λαιμό το επιβεβαίωσα. Έτρεμε απ' τον φόβο του. Πριν προλάβω ν' ανοίξω το στόμα μου μου είπε, τραυλίζοντας.

- Ο ... ο Αρχιεπίσκοπος θέλει να σου μιλήσει. Εγώ μόνον σ' ακολουθώ, δεν θέλω να σε βλάψω.

- Ποιος αρχιεπίσκοπος ; που ;

- Ο αρχιεπίσκοπος Αντιοχείας. Βρίσκεται στο Πατριαρχείο. Πάμε να τον βρούμε ν' απαλλαγώ απ' την αγγαρεία, σε παρακαλώ.

Κάποιο καινούργιο στοιχείο ήταν πάντα καλοδεχούμενο στην έρευνα. Άλλωστε, τι είχα να χάσω ; Συμφώνησα κι αυτός μπρος κι εγώ πίσω τραβήξαμε προς την ΑγιαΣοφιά που στ' ανατολικά της προς την θάλασσα ήταν το πατριαρχείο. Πέρασαμε γρήγορα τις τυπικότητες, ο οδηγός μου φαινόταν να έχει κάποιο κύρος σ' αυτές τις βαθμίδες του κλήρου και παρουσιάστηκε σ' έναν προθάλαμο μ' ένα γραφείο που καθόταν ένας άλλος παπάς, γραμματέας προφανώς. Μπήκε μέσα σε μια θεόρατη πόρτα και ξαναβγήκε αμέσως κάνοντας

μας νόημα να περάσουμε. Ιδέαν δεν είχα ποιος ήταν αυτός ο ηλικιωμένος γέροντας με την παχιά γενειάδα κι αυτό το γελοίο καπέλο, κορώνα, τιάρα ή όπως διάολο το λένε, πίσω από ένα μεγάλο βαρύ τραπέζι. Πολύ ακριβό σ' εμφάνιση για δοχείο νύχτας κάτω από κρεβάτι αλλά βολικό στη χρήση.

- Αυτός είναι ο Θεόφιλος Βάρδας, Παναγιώτατε.

- Επιτέλους! Βρεθήκαμε. Είμαι ο Θεόδωρος, αρχιεπίσκοπος Αντιοχείας και σ' επίσημη επίσκεψη στο Πατριαρχείο για θέματα που αφορούν την πίστη.

Τέντωσε το δεξί του χέρι προς το μέρος μου και του το έσφιξα. Ήθελε μάλλον να το φιλήσω αλλά δεν κάνω τέτοια και τον αγνόησα. Δεν φάνηκε να του αρέσει αλλά δεν είπε τίποτα.

- Και γιατί με ψάχνετε, άγιε πατέρα;

Δεν είχε συνέλθει ακόμα απ' την έκπληξη που δεν του φίλησα το χέρι.

- Εμείς πληροφορηθήκαμε...

Με δυσκολία συγκράτησα τα γέλια μου με το πρώτο πληθυντικό! Αυτή η απύθμενη ματαιοδοξία και η απαίτησή τους για σεβασμό και χειροφιλήματα, εκτός απ' την απάθεια μου έφερνε και γέλια. Τι πληροφορηΘΗΚΑΤΕ λοιπόν, για ν' ακούσουμε.

... ότι σου έχει ανατεθεί μια έρευνα ν' ανακαλύψεις και προφανώς να παραδώσεις την Μενόρα απ' τους θησαυρούς που αποκόμισε ο στρατηγός Βελισάριος μετά την νικηφόρο εκστρατεία κατά των Βανδάλων στην Ιουδαϊκή παροικία. Σαν γνήσιοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί δεν μπορούμε να επιτρέψουμε κάτι τέτοιο. Τούτη η Μενόρα θα ενοποιήσει τους Ιουδαίους σε όλη την γη και έτσι θα γίνουν επικίνδυνοι για την μόνη γνήσια θρησκεία, την Ορθοδοξία. Όλες οι άλλες εάν δεν πρόκειται ν' απαγορευτούν, τουλάχιστον πρέπει να σιγήσουν.

Άλλο ένα θρησκευτικό ντελίριο από έναν ηλίθιο φανατικό με τον οποίο θα μπορούσα να λογομαχήσω όλη νύχτα αλλά για ποιόν λόγο;

- Δεν γνωρίζω, άγιε πατέρα, αν σας έχουν επακριβώς ενημερώσει για την φύση της δουλειάς μου. Ιδιωτικός ερευνητής είμαι που σε κυριολεκτική μετάφραση σημαίνει κάποιος που έχει προσληφθεί με ιδιωτική πρωτοβουλία να βρει κάτι για το οποίο θα πληρωθεί. Κάποιος με προσέλαβε λοιπόν να βρω ένα κηροπήγιο, χρυσό μεν αλλά... η αμοιβή που μου έταξε είναι πολύ μεγάλη και δεν μ' ενδιαφέρει τίποτα άλλο. Το τί διαφορά μπορεί να κάνει ένα κηροπήγιο, έστω χρυσό σε μια πίστη που διαφεύγει και τελικά, δεν με αφορά.

- Τι αμοιβή σου έταξαν; Θα την διπλασιάσω, κ Ιδιωτικέ Ερευνητή. Όπα! Να τος κι ο ιερός σαρκασμός.

- Αν πρέπει να ρωτήσεις τότε σίγουρα δεν το αντέχει η τσέπη σου.
- Αυτό θα το δούμε. Πόσα σου έταξαν;
- 10000 χρυσά. Το διπλασίασα μόνος μου
- Τι ;;; μα είναι εξωφρενικό! Με 20000 χρυσά αγοράζουμε όλη την πόλη της Εφέσου μαζί με τον ναό της Αρτέμιδας!
- Και να τον γκρεμίσετε κατόπιν. Άντε λοιπόν μα την αγοράσεις κι άσε με ήσυχο. Έχω πολλές δουλειές σ' εκκρεμότητα.
- Στάσου, περίμενε. Είσαι άραγε τόσο καλός όσο λένε ; Σύμφωνα, 20000 αν την παραδώσεις σ' εμάς
- Αυτό ίσως να μην αρέσει στον αυτοκράτορα Ιουστινιανό, άγιε πατέρα και ίσως χάσω το κεφάλι μου. Και τότε τι να τα κάνω τα 20000 χρυσά χωρίς κεφάλι;
- Δεν θα το μάθει ποτέ! Εμείς δεν θα του το πούμε.
- Κι αν του το πούνε οι άλλοι; Δεν υπόσχομαι τίποτα, πάτερ. Δεν αντέχω καθόλου τα βασανιστήρια. Με τον ελάχιστο πόνο μπορώ να ομολογήσω πως έσφαξα την μάνα μου.
- Είμαστε ενήμεροι γι' αυτήν την ανόητη συμφωνία που έχει κάνει ο αυτοκράτορας με τους Ιουδαίους. Δεν μπορούμε να το επιτρέψουμε αυτό! Επ' ουδενί.
- Και πως θα το πετύχετε, άγιε πατέρα; Δυο άνθρωποι έχουν ήδη πεθάνει γι' αυτό. Πόσοι πρέπει να πεθάνουν δηλαδή για ένα αναθεματισμένο κηροπήγιο; Ένα κηροπήγιο είναι, πάτερ.
- Είμαστε σύμφωνα με το ποσό;
- Φοβάμαι πως όχι, πάτερ. Έχω ήδη έναν πελάτη που δεν μπορώ ν' αποκαλύψω την ταυτότητά του και πληρώνει πολύ καλά κι είναι τουλάχιστον ανήθικο να τον εγκαταλείψω για περισσότερα.
- Και χωρίς να περιμένω απάντηση, αναιδέστατα του γύρισα την πλάτη και πήγα προς την έξοδο αφήνοντάς τον άφωνο και σε πλήρη σύγχυση.
- Για να δούμε τι είχε να μας πει ο Πρόβος.

5 Just one of those things

Στο δρόμο του γυρισμού έκανα μια σιωπηλή ανακεφαλαίωση αυτών που ήδη γνώριζα για την Αντωνίνα, την σύζυγο του στρατηγού Βελισάριου. Ήταν απ' τα νιάτα της φίλη και κολλητή με την τωρινή αυτοκράτειρα Θεοδώρα απ' τον καιρό που και οι δύο ήταν αρτίστες και εταίρες, δυο πράγματα που είχαν κοινά. Όχι ότι έλειπαν οι πουτάνες του πεζοδρομίου, η πλατεία μπροστά στο παλάτι ήταν γεμάτη κάθε βράδυ αλλά η Θεοδώρα και η Αντωνίνα δεν εθεάθησαν να κάνουν πιάτσα εκεί. Σαν αρτίστες χορεύτριες και ηθοποιοί, δεν ήξερα εάν η Αντωνίνα είχε ποτέ κάνει το έργο με τις «πεινασμένες χήνες» όπως η φίλη της Θεοδώρα και στις μέρες μας η Φουρτένσια αλλά αυτό δεν πιστεύω ότι μειώνει στο ελάχιστο τις ... άλλες καλλιτεχνικές της δραστηριότητες. Με ίντριγκες της φίλης της Θεοδώρας η Αντωνίνα παντρεύτηκε τον στρατηγό Βελισάριο, νεότερό της κατά 20 χρόνια τότε και ανερχόμενο αστέρι στην στρατιωτική διοίκηση της αυτοκρατορίας και κατά τα φαινόμενα παραμένει ως έχει, 20 χρόνια μεγαλύτερη του παναπεί. Η Αντωνίνα δεν είχε ξαναπαντρευτεί πριν χωρίς όμως αυτό να την έχει εμποδίσει να γεννήσει μερικά νόθα δεξιά-αριστερά δύο απ' τα οποία αναγνώρισε. Τον γιό της Φώτιο που τον μισούσε τον υιοθέτησε ο Βελισάριος και γνωρίζουμε τι του συνέβη. Η Αντωνίνα είχε αδυναμία στη κόρη της, που έχω ξεχάσει τ' όνομά της και που την είχε στο παλάτι συνοδεία της Θεοδώρας. Και όσο η Θεοδώρα μισούσε τον στρατηγό Βελισάριο που όντας πολύ δημοφιλής αποτελούσε μόνιμη απειλή για τον θρόνο τόσο συμπαθούσε και κανάκευε την παλιά της φίλη με την οποία συνενυρίσκετο και σεξουαλικά έτσι γι' αλλαγή με την προσθήκη της γνωστής μας Φουρτένσια είτε κατά μόνας είτε σαν τρίο. Γυναικοκρατία η αυτοκρατορία και το γνωστό σέρνει καράβι και το καταπίνει στα έγκατα του. Η Αντωνίνα δεν σταμάτησε ποτέ να έχει ξεδιάντροπα διάφορους εραστές όντας παντρεμένη και όλη η αυτοκρατορία αναρωτιότανε γιατί και πως την

ανεχόταν ο Βελισάριος που ήταν αδύνατον να μην το ήξερε. Στα δικά μας τώρα, τούτη η βραδινή συνάντηση με την Θεοδώρα αν μη τι άλλο ήταν περίεργη.

Ο Πρόβος και ο Φλόριαν είχαν ένα θησαυρό από πληροφορίες και κουτσομπολιά. Η Φουρτένσια είχε μια «βελουδίνη γλώσσα» έτσι όπως κραύγασε η Θεοδώρα σε μια στιγμή υπέρτατης ηδονής, ναι, η Φουρτένσια φαγωνότανε και με την Αντωνίνα, ναι η Φουρτένσια τα έπαιρνε χοντρά σε χρυσάφι κι απ' τις δυο και ναι η Φουρτένσια ανάλαβε τον Φώτιο τον γιό της Αντωνίνας για το σεντούκι που το κωλόπαιδο αρνιόταν να παραδώσει στην μητέρα του.

- Ρε τί έχει μέσα το γαμημένο σεντούκι ; μην δοκιμάζεις την υπομονή μου γέρο-Πρόβε.

Έσκασαν και οι δυο στα γέλια!!

- Λουλούδια και φυτά, αφεντικό. Αποξηραμένα. Κυρηναϊκό σίλφιο. Ένα μαγικό φυτό για πάσα νόσο και πάσα μαλακία που κρατάει τις γυναίκες όμορφες κι αγέραστες αλλά όχι αθάνατες. Πεθαίνουν κάποτε αλλά δεν γερνάνε. Το απόλυτο αφροδισιακό και για τα δύο φύλα με τρομερά αποτελέσματα. Διαρκές και επαναλαμβανόμενο σεξ μέχρι τελικής πτώσης. Όταν μας έφερε να νέα ο ευνούχος το ονομάσαμε «το σεντούκι της ηδονής». Και φυσικά, σαν εμπορεύσιμο είδος είναι πανάκριβο κάτι που δικαιολογεί απόλυτα το πολύτιμο περιεχόμενο μεταφρασμένο σε χρυσάφι.

Κι αν αυτό δεν ήταν έκπληξη τότε τι είναι μια έκπληξη ; άνθρωποι είχαν χάσει την ζωή τους για ένα φυτό ; Θαυματουργό ιατρικό γιατροσόφι έστω αλλά... αποξηραμένα λουλούδια και φυτά απ' την Κηρηναία της Β. Αφρικής ;

- Και η Μενόρα ;

- Τι είναι αυτό ; και οι δυο με μια φωνή.

- Άστο, θα ρωτήσω αλλού.

- Δεν θέλεις να μάθεις κι άλλα για τον Φώτιο;

- Μα φυσικά, καλοί μου φίλοι. Αφαιρέθηκα μ' αυτό το αναθεματισμένο φυτό. Τι έχουμε γι' αυτόν ;

- Δεν τα πάει καθόλου καλά με την μάνα του και λατρεύει τον θετό του πατέρα.

Γενναίος κι αποτελεσματικός αξιωματικός, δεξί χέρι και σωματοφύλακας του πατέρα του, διακρίθηκε σε όλες τις μάχες. Δεν υπάρχουν γυναίκες επίσημες στην ζωή του παρά μόνο πόρνες κι εφήμερες. Είναι αχώριστος φίλος κι αδελφός στα όπλα με κάποιον υπολοχαγό Κύρο που έμεινε τελευταίος κι έρχεται αύριο μαζί με τους τελευταίους για τον θρίαμβο του Βελισάριου στον Ιππόδρομο σε μερικές μέρες.

- Σας ευχαριστώ καλοί μου φίλοι για τις πληροφορίες σας και δεν μετανιώνω καθόλου για την μέρα που σας έβαλα στο μισθολόγιο.

Είχαν ήδη περιδρομιάσει τον αγλέουρα πριν φύγουν αλλά εγώ είχα ακόμα λίγο χρόνο μέχρι τις 6 που είχα το ραντεβού με την αυτοκράτειρα. Πήρα πάλι τους δρόμους και ο γιατρός Αβράμιος με δέχτηκε μάλλον έκπληκτος.

- Το βρήκες, γιέ μου ;
- Όχι δάσκαλε αλλά δεν ήρθα γι' αυτό. Μήπως ξέρεις τι είναι το σίλφιο ;
- Και βέβαια ξέρω! Δεν υπάρχει πιά. Έπεσε σε καταστροφική παραγωγική έλλειψη μετά απ' την υπερβολική χρήση..

- Και όμως υπάρχει ;
- Αλήθεια μου λες ;;; πολύ ευχαρίστως θα πλήρωνα όσο-όσο για μερικά φυλλαράκια, Θεόφιλε παιδί μου. Κάνει θαύματα σε ανθρώπους που είναι σοβαρά ασθενείς.

- Και μεγαλύτερα σε εντελώς υγιείς απ' ότι έμαθα. Δυο άνθρωποι έχουν ήδη πεθάνει για δαύτο. Αλλά για πες μου ρε δάσκαλε, πως ξέρατε πως ο Φώτιος έχει την Μενόρα ;

- Δεν γνωρίζω, παιδί μου, αλλά αν θέλεις, πάμε μαζί να βρούμε τον μέγα ραβίνο Ηλία και είμαι βέβαιος πως θα σου απαντήσει στις ερωτήσεις σου,

- Μου φαίνεται πως υπάρχει μεγάλη ζήτηση για το αντικείμενο και αγοραστές που πληρώνουν τρελά λεφτά για να το αποκτήσουν. Ας βιαστούμε όμως γιατί έχω πράγματα επείγοντα που περιμένουν.

Ο γεροντάκος δυσκολευόταν ν' ακολουθήσει τον βηματισμό μου αλλά κάνοντας την διαδρομή κάθε μέρα ήξερε μερικούς παράδρομους άγνωστους σ' εμένα και κόβοντας δρόμο φτάσαμε γρήγορα στην Συναγωγή. Βρήκαμε τον ραβίνο Ηλία ως συνήθως θαμμένο μες τα βιβλία του.

- Την βρήκες, γιέ μου ;

Είχε αρχίσει να γίνεται κουραστική αυτή η ίδια ερώτηση συνέχεια αλλά με τα γεροντάκια πρέπει να δείχνεις κατανόηση.

- Όχι, άγιε πατέρα, όχι ακόμη. Ήρθα να σε ρωτήσω μερικά πράγματα ακόμα. Πως το ξέρατε ότι ο Φώτιος έχει την Μενόρα;

- Επειδή εμείς του ζητήσαμε να την ... κλέψει έναντι αδρής αμοιβής. Ξέραμε ότι βρισκόταν ανάμεσα στα λάφυρα του Βελισάριου και ήμασταν βέβαιοι πως ο Ιουστινιανός δεν θα

μας την έδινε πίσω ποτέ. Όταν καταφέραμε με γαλιφιές να τον πείσουμε, ο Φώτιος ήταν ήδη νεκρός και η Μενόρα εξαφανισμένη.

- Για πες μου, έχετε τίποτα ατρόμητους μπρατσωμένους στην κοινότητά σας;
- Ο μολογώ πως ναι αλλά δεν θέλουμε να μαθευτεί. Είναι κάτι καλά παιδιά έμπιστοι και έτοιμοι να πεθάνουν για τον σκοπό μας.

- Τι διαστάσεις έχει αυτό το κηροπήγιο, τελικά; Θέλω να πω σε τι διαστάσεις ξύλινου κουτιού θα μεταφερόταν;

- Ένα παραλληλόγραμμο ξύλινο κουτί 50 επί 60, βάλε και άλλους 10 για σιγουριά, θα έφτανε πιστεύω. Γιατί με ρωτάς;

- Άκουσέ με προσεκτικά τώρα, ραβίνε. Η Μενόρα σου δεν είναι στην Κωνσταντινούπολη ακόμα. Θα έρθει αύριο με το τελευταίο καράβι απ' την Καρχηδόνα. Στείλε στο λιμάνι τους άντρες σου να βρουν έναν αξιωματικό, Κύρος τ' όνομά του, που διακριτικά θα μεταφέρει ένα τέτοιο ξύλινο κουτί κι εύκολα θ' αναγνωριστεί κι εκεί μέσα θα υπάρχει η Μενόρα. Αυτό είναι το πρώτο μέρος του σχεδίου. Μήπως τα λέω γρήγορα και θες να κρατήσεις σημειώσεις;

- Μπορεί να είμαι γέροντας αλλά δεν έχω ξεμωραθεί ακόμα, παιδί μου. Συνέχισε, το πρώτο κομμάτι ήταν ενδιαφέρον. Ποιο είναι το δεύτερο;

- Αρχίστε αμέσως να κατασκευάσετε ένα αντίγραφο της Μενόρα όχι απαραίτητα χρυσό αλλά... γυαλιστερό. Μπορείτε να κάνετε κάτι τέτοιο;

- Εάν κινηθούμε γρήγορα νομίζω πως θα τα καταφέρουμε. Αρχίζω να καταλαβαίνω το δεύτερο μέρος του σχεδίου σου, γιέ μου κι ομολογώ πως μ' ενθουσιάζει!

- Πρέπει να κινηθείτε προσεκτικά και με μεγάλη πονηριά, γέροντα. Ο υπολοχαγός Κύρος όταν ξυπνήσει δεν πρέπει να καταλάβει πως το περιεχόμενο του κουτιού του έχει αλλάξει. Κατανοητό;

- Πεντακάθαρο, παιδί μου, σαν την αστροφεγγιά! Αβράμια παλιέ μου φίλε, τούτος εδώ είναι διαμάντι! Κρίμα που δεν είναι δικός μας.

Το πρόσωπο του γέροντα ήταν φωτισμένο από έναν νεανικό ενθουσιασμό σαν μια νεαρή κοπέλα την άνοιξη.

6 I'm just a lucky so and so

Ένας ευνούχος της προσωπικής συνοδείας της αυτοκράτειρας με περίμενε στην Χαλκόπορτα στον προθάλαμο του Μεγάλου Παλατιού. Με οδήγησε περπατώντας διάφορους διαδρόμους χωρίς κανέναν έλεγχο. Είχαν τις οδηγίες τους οι υπεύθυνη της ασφάλειας. Δεν με πήγε στο Πορφυρό δώμα αυτή την φορά αλλά σ' ένα μεγάλο σαλόνι με διάσπαρτους καναπέδες και ανάκλιντρα ντυμένα σε βαθύ κόκκινο βελούδο και μαρμάρινα τραπέζια. Τα μάρμαρα κάλυπταν τα πάντα, σε διάφορες αποχρώσεις και σχέδια, αποτέλεσμα δουλειάς διακοσμητή που έπρεπε να θανατωθεί αμέσως για το απαίσιο γούστο του. Η Θεοδώρα, κάπως ελαφριά ντυμένη για την περίπτωση, ήταν μισοξαπλωμένη σ' ένα ανάκλιντρο με μια κούπα στο χέρι. Σε ίδια θέση-άλλο ανάκλιντρο ήταν μια άλλη που είχε βγει απ' το ίδιο καλούπι αλλά λίγο πιο χυδαίο.

- Σερβίρσου μια κούπα κρασί, Βάρδα και κάθισε όπου σ' αρέσει. (αν νομίζεις πως θα 'ναι στα γόνατά σου, θεία, ονειρεύεσαι) Φαντάζομαι πως γνωρίζεις την Δέσποινα Αντωνίνα.
- Σαν όνομα και σαν φήμη μόνον, δεν έχουμε συναντηθεί ποτέ.
- Και ποιος φταίει γι' αυτό, παλιόπαιδο; Που ήσουν κρυμμένος και δεν σ' έχω δει ποτέ;
- Εδώ ήμουν πάντα, δέσποινα αλλά νομίζω πως προτιμάτε νεότερους. Αγόρια και κορίτσια, απ' ότι έχω ακούσει.
- Αυτός που χώνει την μύτη του παντού, φιληνάδα, μάλλον ξέρει τα πάντα για εμάς και την Φουρτένσια.

Η Θεοδώρα χαμογελούσε, πρώτη φορά την έβλεπα, και νομίζω το διασκεδάζε. Η άλλη απλώς σαλιάριζε, στο πιο χυδαίο.

- Τρελαίνομαι γι' άντρες με μεγάλο βρόμικο στόμα. Πότε μπορώ να τον έχω τούτον εδώ ξεμοναχιασμένο, φιληνάδα;

- Αντωνίνα!!! Συγκρατήσου ! σου θυμίζω πως βρίσκεσαι μαζί με την αυτοκράτειρα!
Χαμογελούσε συνέχεια. Δεν το εννοούσε καθόλου το τελευταίο.

- Χαλαρή και φιλοπονηρή κουβεντούλα βλέπω, κορίτσια αλλά... προς τί η επίσημη πρόσκληση;

- Θέλουμε να σου ζητήσουμε να βρεις κάτι δικό μας. αυτή είναι η δουλειά σου, έτσι κερδίζεις το ψωμί σου, είπε με στόμφο η Αντωνίνα.

- Είμαι κρασέμπορος και οινοπαραγωγός για να κερδίσω το ψωμί μου, ρώτα και τον Καππαδόκη που με φοροληστεύει. Για να περνάω την ώρα μου αναζητώ την αλήθεια, την μία και μοναδική αλλά ναι, η εύρεση χαμένων προσώπων ή αντικειμένων είναι απ' τις δουλειές που αναλαμβάνει το Πρακτορείο μας. να τα βρίσκει μόνον, όχι να τα κλέβει και να τα παραδίδει. Οι προσπάθειες της ... φίλης σας Φουρτένσιας κατέληξαν μέχρι στιγμής άκαρπες και... υποθέτω ότι θέλετε να μου ζητήσετε να σας βρω ένα ξύλινο σεντούκι για το οποίο έχουν ήδη πεθάνει δυο. Πόσοι ακόμα;... πρέπει να πεθάνουν εννοώ.

- Παράπλευρες απώλειες, Βάρδα. Συμβαίνει και στις καλύτερες οικογένειες.

- Εκείνο που μ' εκπλήσσει περισσότερο είναι το ότι δεν πενθεί τον θάνατο του παιδιού της δυο μέρες αργότερα παρά γκομενίζει και ψάχνει σεντούκια.

- Ούτε συ θρηνείς τον θάνατο της φιληνάδας σου, Βάρδα.

- Ο έρωτας είναι για πληβείους, εξοχότατη.

- Τι διάολο σημαίνει αυτό; Όταν είμαι ξαναμμένη όπως τώρα δεν έχω καιρό για πένθος.

Κι αυτό που ποθώ τώρα είναι να σε φάω ζωντανό εδώ και τώρα.

Μου αρέσουν πολύ οι ειλικρινείς και τσεκουράτες γυναίκες που δεν σπαταλούν την ώρα τους σε ανώφελες βαρετές συζητήσεις πριν το έργο αλλά τούτη δω... ήταν τόσο χυδαία που σε ξεκάβλωνε. Χειρότερη κι απ' αυτές του πεζοδρομίου!

- Καλύτερα να το ξεκαθαρίσουμε αυτό μια κι έξω, Αντωνίνα. Τίποτα δεν πρόκειται να συμβεί μεταξύ μας απόψε. Ούτε αύριο, ούτε την άλλη βδομάδα, ούτε ποτέ. Τώρα που το ξεκαθαρίσαμε, πες τε μου τι θέλετε από μένα.

- Να μας φέρεις το σεντούκι.

Είπε παγερά η Θεοδώρα κι έπεσε ψύχρα στο δωμάτιο. Μπορούσες να κάνεις πατινάζ στη μούρη της. Καλύτερα να προσέχω τί λέω

- Δεν αφαιρώ ποτέ ξένη περιουσία, μεγαλειότητα. Είναι παράνομο. Φρονώ πως το σεντούκι δεν σας ανήκει, ή κάνω λάθος;

- Και βεβαίως μου ανήκει!!!! Είναι δώρο που μου έφερε ο γιός μου απ' την Β. Αφρική, την χώρα των Βανδάλων.

- Και τί περιέχει αυτό το σεντούκι, αν επιτρέπεται;

- Δεν επιτρέπεται. Κάτι πολύ υψηλής αξίας.

- Αρκετά υψηλής για να έχουν ήδη πεθάνει δύο γι' αυτό, υποθέτω. Κι όπως πιστεύω πως γνωρίζετε, ένας Πραιτοριανός δικαστής με θεωρεί ύποπτο τουλάχιστον για τον ένα.

Τέλος πάντων, μήπως περιέχει ένα Εβραϊκό κειμήλιο μεγάλης αξίας σαν την Μενόρα;

- ΤΗΝ ΠΟΙΑ;;;;;;; και οι δυο μαζί εν χορώ.

- Δεν είναι η Μενόρα τότε. Εντάξει.

- Πόσα ζητάς για να μας βρεις το σεντούκι, Βάρδα; Η Θεοδώρα απέκτησε ξαφνικά το αυτοκρατορικό της στυλ.

- Πόσα πήρε η Φουρτένσια;

- 500 χρυσά. Έλεγε ψέματα η σκρόφα.

- Συνήθως παίρνω 10% της αξίας του αντικειμένου και τα 500 φοβάμαι πως δεν την καλύπτουν.

- Δεν ξέρεις όμως τις τρέχουσες τιμές γι' αυτά που περιέχει το σεντούκι!!!!

Είχε αρχίσει να θυμώνει και καλά θα έκανα να μην το ζορίζα. Κινδύνευα να βρεθώ ακέφαλος ή στο κρεβάτι της Αντωνίνας που πρακτικά είναι το ίδιο.

- Μην ανησυχείς γι' αυτό. Όταν το βρω θα το ανοίξω και θα δω την αξία του.

- Σου απαγορεύω να το ανοίξεις, Βάρδα.

- Ε, τότε, σ' αυτήν την περίπτωση, θέλω 5000 χρυσά. Μπορεί να κερδίζω ή μπορεί να χάνω, δεν ξέρω.

- Μα είναι εξωφρενικό!!! Αντωνίνα γλυκιά μου, είσαι σίγουρη για το σεντούκι; Δεν μπορεί να είναι τόσο ακριβό!!!

Δόλωνα σε θολά νερά αλλά αυτές το κατάπιαν αμάσητο. Μαζί με το αγκίστρι.

- Πού να ξέρω!!! Όταν το βρω μπορεί να το μάθω.

- 5000 τότε Βάρδα, εντάξει. Θα ζητήσω απ' τον Καππαδόκη να στα ετοιμάσει.

Αυτές οι δυο ασύστολες κι απίστευτα ανήθικες κυράτσες ήταν έτοιμες και διατεθειμένες να σπαταλήσουν ζεστό δημόσιο χρήμα για σεξουαλικά βοηθήματα!! Ε, και που είναι η έκπληξη; Πάντα συνέβαινε και πάντα θα συμβαίνει, τρομάρα μας.

- Σύμφωνα, λοιπόν. Και, μιας και το ‘φερε η κουβέντα, έχω έναν Πραιτοριανό κολλιτσίδα που πάει να μου φορτώσει ένα φόνο στην πλάτη, μεγαλειότητα. Μήπως έχεις κάτι να μου προτείνεις ν’ απαλλαγώ;

- Δεν θα είχα κανένα πρόβλημα να παραδεχτώ ότι ήταν κατόπιν διαταγής μου, Βάρδα αλλά δεν ήταν. Δεν έχω ουδεμία ενημέρωση ή πληροφορία γι’ αυτούς τους φόνους.

Κι αν δεν ήταν η Θεοδώρα και το παλάτι από πίσω αυτό σήμαινε πως ήταν κάποιος άλλος. Αυτός ήταν και ο μοναδικός λόγος που έτρεχα πίσω από θρησκευτικά κειμήλια και σεξουαλικά βότανα. Τον δολοφόνο της Πλασίντα ήθελα.

Βγαίνοντας, διέσχισα την πλατεία μπροστά απ’ το παλάτι που ήταν γεμάτη πουτάνες αυτή την ώρα κι έπρεπε ν’ αγνοήσω τις προσφορές τους για ένα στα γρήγορα σε καλή τιμή και πήρα τα πίσω σοκάκια να κόψω δρόμο για το σπίτι. Άργησα να τους δω, είχε σκοτεινιάσει. Τρεις μεγαλόσωμοι ντυμένοι μοναχοί με άγριες διαθέσεις. Όταν έφτασαν στο ένα μέτρο, οι δυο πέσανε κάτω μ’ ένα μαχαίρι στο λαιμό και ο τρίτος βρέθηκε με δυο γυμνά μυώδη μπράτσα να του σφίγγουν τον λαιμό κι έναν Τούρκο στην πλάτη του! Ήμουνά όλη μέρα στους δρόμους κι ο Τούρκος ήτανε συνέχεια πίσω μου χωρίς να τον έχω καταλάβει ποτέ.

- Εάν βλεφαρίσω θα σου σπάσει το λαιμό με μια κίνηση γι’ αυτό λέγε. Ποιος σας έστειλε;

- Ο αρχιεπίσκοπος.

- Της Κολοπετινίτσας;

- Όχι, της Αντιοχείας που βρίσκεται στην Κωνσταντινούπολη.

- Ποιες είναι οι διαταγές σας.

- Να σε πάμε σηκωτό μπροστά του.

- Και γιατί δεν μου το ζήτησε ο ηλίθιος; Δυο άνθρωποι μόλις πέθαναν με τις μαλακίες του. Προχώρα, πήγαινέ με να τον βρω

Ήταν αρκετά έξυπνος για να καταλάβει πως ο Τούρκος θα ήταν σε απόσταση αναπνοής και δεν είχαμε παρατράγουδα στον δρόμο. Το ίδιο μέρος, ίδιο σκηνικό, ίδιος γεράκος με παχύ μούσι και ίδιος βελούδινος θρόνος που φιλοξενούσε τον άγιο κώλο του.

- Το έχεις; Ρώτησε τραχιά και χωρίς ευγένειες.

- Ξέρεις που ήμουνά;

- Ναι, στο παλάτι.

- Το είχα στα χέρια μου όταν μπήκα;

Ο παπάς κοίταξε τον σμπίρο που κούνησε το κεφάλι.

- Το κρατούσα όταν βγήκα; Δεν θα μπορούσα να το έχω στην τσέπη μου!
- Δηλαδή αυτό σημαίνει πως δεν το έχεις.
- Όχι! Αυτό σημαίνει πως η ερωτήσεις που μου έκανες ήταν βλακώδεις και είσαι

πανηλίθιος που έστειλες τσάμπα στον θάνατο δυο ψυχές

- Ξέρεις που είναι, σιχαμερό ασεβές κι άθεο ανθρωποειδές;
- Τρέχουν τα σάλια μου, παπά να βάλω χέρι στα 20000 χρυσά που μου υποσχέθηκες οπότε να 'σαι σίγουρος πως μόλις το βρω, θα το μάθεις. Τσάμπα πέθαναν οι σμπίροι. Κάτι άλλο;
- Συγχώρα με τέκνο μου, είμαι απελπισμένος. Φοβάμαι μήπως αυτοί οι αιρετικοί το βρουν πριν από σένα.

- Ζήτα συγχώρεση απ' αυτούς που έστειλες στο θάνατο, παπά, όχι από μένα.

Δεν περίμενα να μιλήσει. Του γύρισα αναιδέστατα την πλάτη και τον παράτησα σ' αυτό το λιβανισμένο δωμάτιο στην απελπισία του. Στο δρόμο για το σπίτι...

- Δεν σε είδα πουθενά, αδέρφι. Φαντάζομαι πως ήσουν πάντα πίσω μου. Σ' ευχαριστώ.
- Όταν είδα αυτόν τον άτσαλο πίσω σου δεν κινήθηκα επειδή πίστεψα πως τον είχες σταμπάρει και θα τον κατάφερνες μόνος σου και είχα δίκιο αλλά, ναι, ήμουν πάντα πίσω σου.
- Κουράστηκα σήμερα και ακόμα δεν έχω κάπου να πιαστώ. Στο σπίτι θα τα έχουν μαζέψει αυτή την ώρα στις κουζίνες γι' αυτό σου προτείνω: τ' αποφάγια της Ελένας ή τον Καπνιστό Χοίρο;

- Σαν φαγητό, τ' αποφάγια της Ελένας είναι καλύτερα απ' τις λαδερές κατσαρόλες του Χοίρου αλλά αν κατόπιν θες και διασκέδαση... προτείνω τον Χοίρο.

- Τ' αποφάγια της Ελένας γι' απόψε, αδέρφι. Για διασκέδαση, όταν πάψω να σκέφτομαι αν η αγάπη είναι για πληβείους

- Πως το 'πες αυτό;
- Ξέχνα το.

7 God bless the child

Δεν ήμουν σίγουρος πως ήταν καλή ιδέα αλλά δεν είχα και κάτι άλλο στα χέρια μου. Πήρα τον Τούρκο μαζί και πήγαμε στην έκθεση μεταχειρισμένων αμαξών του Φουρτένσιου. Με λίγη τύχη ίσως να βρίσκαμε και την αρτίστα εκεί. Ο Φουρτένσιος, που το πραγματικό του όνομα ήταν Φίλιππος και του πήγαινε γάντι, είχε δυο μάτια σαν του αλόγου, μεγάλα ρουθούνια σαν του αλόγου και ηλίθιο χαμόγελο σαν του αλόγου που απλά επιβεβαίωναν τ' όνομά του. Αλογομούρης δηλαδή. Μας πήρε για υποψήφιους αγοραστές έτσι όπως χαζεύαμε την έκθεση και βγήκε έξω μες το χαμόγελο! Το μάτι μου είχε πέσει σε μια όμορφη μεταχειρισμένη σκεπαστή για δυο άλογα αλλά δεν είχα πάει για αγορές. Το κατάλαβε με την πρώτη ερώτηση.

- Εσύ είσαι ο σύζυγος της Φουρτένσιας;
- Ναι, έτσι λένε την γυναίκα μου. Γιατί ρωτάς;
- Την παρακολούθησα με θαυμασμό στο θέατρο και ήθελα να της ζητήσω ένα

αυτόγραφο για την άρρωστη μητέρα μου.

- Δεν είναι εδώ τώρα. Μάλλον κάνει πρόβες για το επόμενο έργο στην Αγορά.

Ο αλογομούρης αν κι ένιωθε κάπως άβολα, μου απάντησε σαν η ερώτηση μου και το παραμύθι να ήταν νορμάλ!

- Στην πραγματικότητα, αγαπητέ, ενδιαφέρομαι για ένα αντικείμενο που έχει στην κατοχή της και είμαι διατεθειμένος να πληρώσω αδρά γι' αυτό. Και... ίσως μετά να μπορέσουμε να συζητήσουμε γι' αυτήν την σκεπαστή που μου γυάλισε.

- Δεν ασχολούμαι με τις δουλειές της γυναίκας μου αλλά αν σ' ενδιαφέρει η σκεπαστή, θα τα βρούμε.

- Με όλες τις δουλειές της γυναίκας σου ή μόνον αυτές που αφορούν ένα σεντούκι;

- Με όλες της τις δουλειές.

- Τότε ίσως μπορούσες να μας δώσεις το όνομα του ιμπρεσάριου της ή του νταβατζή, δεν έχει μεγάλη σημασία για μια δεύτερη ξεπέτα; Η προηγούμενη ήταν υπέροχη και για τους δυο μας.

- Πως τολμάς ;; !!! σας ζητώ να φύγετε αμέσως απ' το μαγαζί μου!

Απίθανος αλογομούρης κερατάς! Του έλεγα κατάμουτρα πως η γυναίκα του τον παίρνει φόρα παρτίδα και ούτε που θίχτηκε, να θυμώσει, να με χτυπήσει που τον περίμενα. Απλώς μας έδιωχνε απ' το μαγαζί του και μάλλον ευγενικά. Κάτι σαν «άντε στα τσακίδια» θα μου ήταν πιο κατανοητό. Αδυνατούσα να καταλάβω τί είδους «σχέση» μπορούσε να έχει με την γυναίκα του αλλά τα οικογενειακά των άλλων δεν μ' ενδιαφέρουν. Νομίζω πως ήξερε για το ξεχειλωμένο της και είτε αδιαφορούσε είτε ήταν κι αυτός στο κόλπο.

Αφήσαμε τον αλογομούρη κερατά μες στις αναπάντητες απορίες του και κάναμε μια βόλτα χωρίς πολλές ελπίδες απ' το θέατρο. Η αρτίστα δεν ήταν εκεί.

Άφησα τον Τούρκο επί τόπου μήπως κι επιστρέψει και πήγα εκεί κοντά στο παλάτι να βρω τον Πρόβο και να του ζητήσω να βάλει τα παλληκάρια του να βρούνε την Φουρτένσια και να με ειδοποιήσει. Ξαναβρήκα τον Τούρκο που βαριότανε και πήγαμε μαζί στην ανοιχτή αγορά, εκεί που σ' ένα πίσω σοκάκι γνώριζα έναν Εβραίο κεραμοποιό. Πήλινες Μενόρες-λαδοκάντηλα σε όλα τα μεγέθη στην βιτρίνα, όλα τα Εβραϊκά σπίτια έχουν από τουλάχιστον μία. Τον ρώτησα αν γνωρίζει το μέγεθος της γνήσιας και μου έδειξε μία που της έμοιαζε, για να πάρω μια ιδέα τί ήταν αυτό το χρυσαφένιο κατασκεύασμα τελοσπάντων που έψαχνα και ανθρώπινες ζωές χάνονταν γι' αυτό.

Γυρίσαμε στο σπίτι και πέσαμε σε κομπούζιο στην αυλή! Ένα τσούρμο άνθρωποι τριγύρω από έναν στρατιώτη που αιμόφυρτος κείτονταν στο χώμα της αυλής! Η Υπατία ανέλαβε να μ' ενημερώσει

- Αυτός περπατούσε στον δρόμο αιμόφυρτος σε ζιγκ-ζαγκ μ' ένα ξύλινο κουτί στην πλάτη και μάλλον μερικοί τον κυνήγαγαν. Μπήκε στην αυλή απ' το πόρτικο και τον είδαν ένας απ' τους στάβλους και μια γυναίκα απ' το πλυσταριό. Όταν πήγαν κοντά του, άφησε το κουτί και πριν πεθάνει είπε «αυτό είναι για τον Βάρδα». Όπως βλέπεις είναι μαχαιρωμένος σε πολλά σημεία.

- Που είναι το κουτί που μετέφερε, αδελφούλα;

- Είπε πως είναι για τον Βάρδα κι εγώ το πήγα στο γραφείο του Βάρδα φυσικά.

- Ναι, φυσικά, ξυπνοπούλι αδελφή. Τρέξε τώρα στο Πραιτόριο να βρεις τον Δόμους και πες του την ίδια ιστορία χωρίς ν' αναφέρεις το κουτί... φυσικά, και φέρε τον τρέχοντας εδώ.

Αυτός πρέπει να ήταν ο φίλος του Φώτιου ο Κύρος και στο κουτί του είχε την Μενόρα! Έτρεξα επάνω να βρω το κουτί και να το ασφαλίσω. Όπως το φανταζόμουνά μέσα ήταν μια χρυσή Μενόρα τυλιγμένη σε βελούδινο ύφασμα. Απ' τον καιρό του παππού υπάρχει μια κρυψώνα στο σαλόνι που την ήξερε μόνον ο παππούς, εγώ κι ο Τούρκος και είναι αδύνατον να εντοπισθεί. Την άνοιξα με προσοχή και ασφάλισα το κουτί μέσα. Κατόπιν κατέβηκα ξένοιαστος να περιμένω τον Δόμους αφού πρώτα ορμήνεψα όλους τους ανθρώπους του σπιτιού σχετικά με το κουτί. Κατέφθασε καβάλα στ' άλογο ως συνήθως και με την Υπατία να τρέχει λαχανιασμένη ξοπίσω του ο άκαρδος. Θα μπορούσε να την βάλει πίσω του.

- Αυτό δεν μπορείς να το κολλήσεις σε μένα, Δόμους. Δεν ήμουν καν εδώ όταν έγινε.

- Έχεις καμιά ιδέα ποιος είναι; Γιατί ήρθε να πεθάνει εδώ;

- Όχι και στις δυο ερωτήσεις κυρ-δικαστή. Κοιτάζοντας τις πληγές του και τον τρόπο με τον οποίο μπήκε μέσα υποθέτω πώς κάπου μαχαιρώθηκε κι έτρεξε να ξεφύγει απ' τους διώκτες του και βρήκε καταφύγιο στην πρώτη πόρτα που συνάντησε στο φευγιό του. Στρατιώτης φαίνεται, υπολογαγός αν κρίνω καλά και δείχνει σαν να έρχεται από ταξίδι.

- Όλα αυτά είναι ολοφάνερα ευχαριστώ πάρα πολύ, Βάρδα. Έχεις να μου πεις κάτι που δεν ξέρω ;

- Φοβάμαι πως όχι, κυρ-δικαστή.

Ζήτησε απ' τους άνδρες του να μεταφέρουν το πτώμα κι έφυγε το ίδιο κορδωμένος όπως είχε έρθει. Εγώ χρειαζόμουνά ένα καλό γεύμα και χρόνο να βάλω τις σκέψεις μου σε μια σειρά. Να προετοιμάσω προσεκτικά τις επόμενες κινήσεις μου. Άνθρωποι γύρω μου έπεφταν κάτω σαν μύγες.

Πρώτα φάγαμε καλά αλλά μάλλον γρήγορα και κατόπιν ανεβήκαμε και οι τρεις στο γραφείο. Τους εξήγησα με λεπτομέρειες όσα δεν γνώριζαν κι ύστερα... καμιά ιδέα παιδιά; Αδελφούλα; Με τον γνωστό ντροπαλό της ύφος όπως την περίμενα.

- Δεν μας νοιάζει αν είναι η γνήσια ή η κίβδηλη, μας νοιάζει; Εάν είναι η κίβδηλη τούτο σημαίνει πως οι Εβραίοι κατάφεραν να την αντικαταστήσουν και άλλες πρίμα. Εάν είναι η γνήσια, την παραδίνουμε στον αυτοκράτορα, την βγάζει στη μόστρα με τον θρίαμβο του Βελισάριου και κατόπιν επισήμως την παραδίνει στους Εβραίους όπως έχει υποσχεθεί και ξανά, άλλες πρίμα.

- Πολύ καλή σκέψη αδελφούλα αλλά έχει μια μικρή τρύπα. Εάν αυτή είναι η κίβδηλη και οι Εβραίοι έχουν στα χέρια τους την δική τους, αυτό σημαίνει ότι ο κακομοίρης ο Κύρος πέθανε απ' το μαχαίρι των άλλων φανατικών ηλιθίων του αρχιεπίσκοπου Αντιοχείας και δεν ξέρω μέχρι που μπορούν να φτάσουν για να πετύχουν το σκοπό τους.

- Ε και; Ο Τούρκος με την αμίμητη απάθειά του. Δεν είναι και κάποιο πρόβλημα που θα μας κάνει να τους φοβηθούμε.

- Δεν θ' ανοίξουμε πόλεμο με την Ορθόδοξη εκκλησία, αδέρφι. Και βεβαίως μερικοί σμπίροι, μείον δύο, που έφερε μαζί του απ' την Συρία ο της Αντιοχείας δεν μας φοβίζονται αλλά φοβάμαι πως έχουν όλη την εκκλησία συμπαρατάσει πίσω τους.

- Έχω κι άλλο, είπε η Υπατία. Επικοινωνούμε πρώτα με τους Εβραίους να δούμε τι έχουν. Αν έχουν την γνήσια, δίνουμε την κίβδηλη στον της Αντιοχείας και παίρνουμε 20000. Εάν εμείς έχουμε την γνήσια τότε οι Εβραίοι έχουν την κίβδηλη. Τους δίνουμε την γνήσια που τους ανήκει, μας δίνουν την κίβδηλη, την βάζουμε στο κουτί και πάλι παίρνουμε τα 20000 χρυσά.

- Καλύτερο από πριν αλλά και πάλι έχω τις αμφιβολίες μου. Αμύθητοι θησαυροί κι έργα τέχνης έχουν λεηλατηθεί κατά καιρούς από παντού μετά από καταστροφικούς πολέμους αλλά μόνον οι Βάνδαλοι έδωσαν το όνομά τους σε μια πράξη εφαρμοσμένη απ' όλους. Τι είναι αυτό που κάνει ένα θησαυρό ή έργο τέχνης να έχει «νόμιμο δικαιούχο»; Το άγαλμα του Δία του Φειδία που εκλάπη απ' την Ολυμπία και τους Ολυμπιακούς αγώνες και τώρα κοσμεί το παλάτι του Λούσσου εδώ στην Κωνσταντινούπολη έχει σαν νόμιμους δικαιούχους την πόλη της Ολυμπίας που είναι τώρα ερείπια ; μπερδεμένο είναι. Εγώ νομίζω πως άσχετα αν είναι η γνήσια ή η κίβδηλη να την παραδώσουμε και ν' αφήσουμε τον αυτοκράτορα να βγάλει τα κάστανα απ' την φωτιά. Απ' την φύση του το αντικείμενο είναι κλεμμένο, λεηλατημένο. Το επιστρέφουμε στον ιδιοκτήτη του στρατηγό Βελισάριο σαν νομοταγείς πολίτες και ας βγάλουν τα μάτια τους μεταξύ τους τι θα το κάνουν. Καθόλου δεν μας νοιάζει. Δεν πεθαίνουμε και τα 20000 εξ' άλλου, για πλάκα το είπα και το έχασε ο ηλίθιος.

- Δεν έχεις περιέργεια να μάθεις; Ποια απ' τις δυο είναι, Τέο;

- Τόσο μεγάλη όσο η δική σου, αδελφούλα μου αλλά πιο πολύ θέλω να μάθω ποιος και γιατί σκότωσε την Πλασίντα. Η ανθρώπινη ζωή έχει πολύ μεγαλύτερη αξία από κάθε μορφής κειμήλιο κι αν το καλοσκεφτείς, αυτό το κηροπήγιο μπορεί να γίνει δόλωμα να πιάσουμε το δολοφόνο. Το κηροπήγιο ΚΑΙ το σεντούκι.

8 An errand girl for rhythm

Ήταν ένα τσίρκο!! Μια καρναβαλική παρέλαση!! Μπούκαραν όλοι μαζί στη αυλή το πρωί γύρω στις 10. Τους αναφέρω με τυχαία σειρά: στρατιώτες οπλισμένοι σαν αστακοί, ο Κόμης στρατηγός επί των Εσωτερικών υποθέσεων και ασφάλειας Ιγνάτιος συνοδευόμενος από μερικούς αρχι-δικαστές του συμπεριλαμβανομένου του Δόμους πάντα καβάλα στ' άλογο και το φτερό στο κεφάλι, ο Τριβωνιανός και οι γραμματείς του, ο Ιωάννης Καππαδόκης και οι σμίροι του, ο Αρχιεπίσκοπος Αντιοχείας καθιστός πάνω στον βελούδινο θρόνο του στους ώμους τεσσάρων ντουλαπάτων απ' τους χρήσιμους ηλιθίους του (ή μήπως ήταν σκλάβοι; Έχουν δικαίωμα οι κληρικοί να έχουν σκλάβους;) και περιτριγυρισμένος απ' τους υπόλοιπους - χρήσιμους ηλιθίους ή μπράβους- και τελευταίος μα όχι έσχατος ο ίδιος ο στρατηγός Βελισάριος, έφιππος κι αυτός και κορδωμένος σαν να είχε καταπιεί σκουπόξυλο. Αυτός ήταν κι ο πρώτος που μίλησε μ' εκείνη την αυτοκρατορικά αυταρχική φωνή που μιλούσε στους βάρβαρους μισθοφόρους του.

- Ένας απ' τους καλύτερους μου άνδρες πέθανε εχθές σ' αυτήν την αυλή και είχε στην κατοχή του ένα πολύτιμο αντικείμενο που ανήκει στον αυτοκράτορα Ιουστινιανό. Απαιτώ να μου επιστραφεί.

- Δεν το αρνούμαι, στρατηγέ, πως ένας στρατιώτης βαριά πληγωμένος ήρθε εδώ και άφησε την τελευταία του πνοή αλλά δεν έχω ουδεμία ιδέα για το αντικείμενο που λες.

- Ανήκει στον αυτοκράτορα, τσίριξε από πίσω ο Καππαδόκης

- Με νόμο που εξέδωσα σήμερα το πρωί !

Η άλλη νυφίτσα ο Τριβωνιανός που η διασκέδασή του ήταν να εκδίδει νόμους το πρωί και να τους ακυρώνει το βράδυ, έτσι για να κρατάει σε ομηρία τους δικηγόρους. Από τους πιο

διεφθαρμένους κυβερνητικούς και δείγμα προς μίμηση κι αντιγραφή για τις επόμενες γενεές νομικών. Τόσο φιλάργυρος που μπορούσε ν' αλλάξει έναν νόμο και να τον ακυρώσει το πρωί απαλλάσσοντας κάποιον που τον είχε δωροδοκήσει στο εδώλιο εκείνη την ημέρα, και να τον επαναφέρει το πρωί όταν ο δικός του θα είχε αθωωθεί! Αλλά αυτά συνέβαιναν τον 6ο π.Χ. αιώνα, τον Μεσαίωνα, τις σκοτεινές εποχές διότι σήμερα, όπως όλοι γνωρίζουμε, η δικαιοσύνη είναι ακέραια, τυφλή και προπαντός ανεξάρτητη.

- Αυτό ανήκει στη Ορθόδοξη Εκκλησία ! τσίριξε από πίσω ο άλλος караγκιόζης για να ξεσπάσουν σε κραυγές οι ηλίθιοι που τον συνόδευσαν.

- Έχω διαταγές να ερευνήσω όλους τους χώρους αυτού του σπιτιού σπιθαμή προς σπιθαμή, αξιότιμε Βάρδα, και πρέπει να κάνω την δουλειά μου.

Επιτέλους, μια ήρεμη φωνή λογικής! Ο αρχηγός Ιγνάτιος, κάπως κουρασμένος.

- Παρακαλώ, αρχηγέ, περάστε και ψάξτε και αν βρείτε κάτι πολύτιμο που δεν μου ανήκει αποκεφαλίστε με στην ίδια μου την αυλή. Φροντίστε όμως ν' αφήσετε το κάθε πράγμα στην θέση του τελειώνοντας, παρακαλώ.

Δυο ώρες έφεραν το σπίτι τα πάνω-κάτω κάνοντας ερωτήσεις στις οποίες αυτοί οι άνθρωποι προτιμούσαν να πεθάνουν παρά να ομολογήσουν για το κουτί και δεν βρήκαν τίποτα. Η κρυψώνα του παππού ήταν αδύνατον να εντοπιστεί, ειδικά από κάτι τέτοιους δημόσιους λειτουργούς. Άρχισαν να αποχωρούν με πρώτο τον Βελισάριο. Ο παπάς απαιτούσε κραυγάζοντας να συλληφθώ – και να ομολογήσω κατόπιν βασανιστηρίων πως είχα σκοτώσει τη μάνα μου- ο δύστυχος Ιγνάτιος δυσκολεύτηκε να τον λογικέψει και τούτος αποχωρώντας μας έστειλε κατάρες κι αναθέματα και φωτιά να μας κάψει. Και οι γραφιάδες ήθελαν εξηγήσεις αλλά μ' αυτούς δεν κώλωνα, τους έστειλα στο διάολο. Τελευταίος έμεινε ο Δόμους.

- Είμαι σίγουρος πως έχεις πληροφορίες που δεν μοιράζεσαι με τις επίσημες αρχές, Βάρδα. Σε τελική ανάλυση, στην ίδια πλευρά ήμαστε, το ίδιο πράγμα ψάχνουμε.

- Σύμφωνα, δικαστή. Πες μου πρώτα αυτά που ξέρεις εσύ και μετά θα σου πω τα δικά μου.

- Εντάξει. Κατ' αρχήν είμαστε σίγουροι πως δεν ήταν το ίδιο πρόσωπο που διέπραξε τους φόνους. Δεν έχουμε καταφέρει να εντοπίσουμε ακόμα την έγκυο γυναίκα που συνομιλούσε ο Φώτιος έξω απ' το πανδοχείο αλλά συνεχίζουμε το ψάξιμο και θα την βρούμε.

- Για στάσου !! έγκυο είπες ;;;

- Ναι, στο τελικό στάδιο απ' τις περιγραφές των τριγύρω αλλά αυτό στο είχα πει την πρώτη φορά που συναντηθήκαμε.

- Έχεις δίκιο, μου διέφυγε, και ποιος είναι ο άντρας που πέθανε στην αυλή μου ;

- Λεγόταν Κύρος, υπολοχαγός και κολλητός φίλος του Φώτιου. Και με τους δύο νεκρούς η έρευνά μου πάει πολύ πίσω. Λέγεται πως κουβαλούσε ένα μάλλον μεγάλο ξύλινο κιβώτιο που περιείχε κάτι θησαυρούς που έχουν τρελάνει τους παπάδες και τους γραμματείς αλλά εγώ ψάχνω να βρω έναν δολοφόνο, δεν έχω σχέση μ' αυτά.

- Εκτιμώ την ειλικρίνειά σου Δόμους και θα σου πω ότι ξέρω επειδή σαν κι εσένα μ' ενδιαφέρει περισσότερο ο δολοφόνος ή οι δολοφόνοι. Δεν χάθηκε ένα αλλά ΔΥΟ ξύλινα κουτιά. Για το ένα δεν θέλεις να μάθεις τίποτα επειδή από πίσω του κρύβεται η Θεοδώρα κι η φίλη της Αντωνίνα κι αυτός από μόνος του είναι ένας επικίνδυνος συνδυασμός για κάποιον που θέλει το κεφάλι του πάνω στους ώμους του. Το δεύτερο, αυτό που κουβαλούσε ο Κύρος κι έχει τρελάνει τους παπάδες, περιέχει ένα χρυσό κηροπήγιο ή λαδοφάναρο τρέχα γύρευε, το οποίο εκτός απ' την αξία του σαν ολόχρυσο κρατάει και μια Βιβλική θρησκευτική αξία για τους Εβραίους και για τους Ορθόδοξους αλλά με αντίθετο ενδιαφέρον για τον καθένα τους.

Του είπα την ιστορία για την Μενόρα έτσι όπως μου την είχε διηγηθεί ο μέγας ραβίνος Ηλίας τονίζοντας πως θα μπορούσε να είναι ακόμα ένα θρησκευτικό παραμύθι για μωρά σαν όλα τ' άλλα.

- Νομίζω πως πρέπει να μιλήσω μ' αυτόν τον ραβίνο κι εγώ, Βάρδα.

- Πιστεύω πως θα ήταν καλύτερο να το κάνω εγώ στην θέση σου επειδή έχω τους δικούς μου και κάπως ανορθόδοξους τρόπους να συλλέγω πληροφορίες και η θέση σου δεν σου επιτρέπει το ίδιο. Πίστεψέ με, έχω πάντα καλά αποτελέσματα.

Συμφώνησε με κρύα καρδιά και ... περιέργεια κι έφυγε κι αυτός. Μπορεί και να είχε αρχίσει να με συμπαθεί και να μ' εμπιστεύεται μετά απ' αυτά που θα του 'χε πει ο Ιγνάτιος. Με τον Τούρκο συντροφιά πήγα στην Συναγωγή. Ο μέγας ραβίνος ήταν στην γνωστή του θέση και το πρόσωπό του έλαμπε από ικανοποίηση σαν μετά το σεξ με τοπ-μόντελ.

- Το σχέδιό σου δούλεψε τέλεια, παιδί μου. Είμαι σ' επαφή με την κοινότητα να μαζέψουμε τα χρήματα της αμοιβής σου και θα σου παραδοθεί εμπιστευτικά αύριο.

- Δεν είναι αυτός ο λόγος που ήρθα να σε βρω άγιε πατέρα. Βλέπεις, έχω κι εγώ μια Μενόρα στο σπίτι μου από έναν στρατιώτη που πέθανε στην αυλή μου και πριν πεθάνει μου είπε

πως είναι η γνήσια κι οι Εβραίοι δεν πρόλαβαν να την αλλάξουν επειδή προσπάθησαν να τον σκοτώσουν και εκ του αποτελέσματος, το πέτυχαν. Ξέρεις κάτι γι' αυτό, πάτερ ;

- Είναι μια πολύ ανησυχητική κατάσταση, παιδί μου αλλά σε διαβεβαιώ πως οι άνθρωποί μας δεν επιδίδονται σε τέτοιου είδους φρικαλεότητες. Δεν σκοτώνουμε ανθρώπους, Βάρδα, δεν είμαστε Βάρβαροι.

Ήμουν σίγουρος πως ο κατσαρομάλλης έλεγε ψέματα. Ο τόνος της φωνής του και η έκφραση του προσώπου του το μαρτυρούσαν. Ήταν επίσης θρησκευτικός ποιμένας που εξ' ορισμού σημαίνει ψεύτης.

- Και πως είσαι βέβαιος, πάτερ, πως αυτή που έχεις εσύ είναι η γνήσια κι εγώ έχω την κίβδηλη;

- Πρώτον διότι πιστεύω ακράδαντα αυτά που μου είπαν οι άνθρωποί μας όταν την έφεραν κι έπειτα, την εξέτασαν διάφοροι θρησκευτικοί εξπέρ και Ιστορικοί και μου το επιβεβαίωσαν.

- Πλάκα έχει! ένας Εβραίος παλιός φίλος του παππού μου που την είδε μου ορκίστηκε πως η δική μου είναι η γνήσια. Ας είναι, θα βρεθεί μαζί με τον δολοφόνο του ταχυδρόμου. Γνωρίζεις φαντάζομαι πως και οι άνδρες του αρχιεπίσκοπου Αντιοχείας παρακολουθούσαν το κουτί.

- Αυτοί οι ανόητοι κλεφτοκοτάδες δεν παρακολουθούσαν κανένα «κουτί» !! Εμάς παρακολουθούσαν. Και προφανώς είδαν την αλλαγή του περιεχομένου. Εκεί να ψάξεις για τον δολοφόνο σου, όχι σ' εμάς.

Κανείς δεν βγάζει άκρη με τους παπάδες όσο καλή θέληση και να 'χει. Πιστεύουν ακράδαντα ότι τα ξέρουν όλα και όλοι οι άλλοι είναι βλάκες, άσε που επικοινωνούν καθημερινά με τον θεό. Ο ραβίνος ήτανε γεροντάκι και αδύναμος να τον περάσω από «σκληρή» ανάκριση και δεν θα κέρδιζα κάτι. Πριν φύγω, φόρεσα το σαρκαστικό χαμόγελό μου και του είπα κλείνοντάς του το μάτι.

- Εγώ γέροντα, αν ήμουν στη θέση σου θα είχα αμφιβολίες για το αν η Μενόρα που έχεις είναι η γνήσια.

Ο άλλος, ο αρχιεπίσκοπος Αντιοχείας που το πρωί μας αναθεμάτισε και μας ήθελε παλουκωμένους στην πυρά, είχε φορέσει την μάσκα του Ιανού και ήταν μες το χαμόγελο και την τρελή χαρά όταν μας καλοδέχτηκε!

- Ήμουν σίγουρος πως το έχεις !!!

- Κι εγώ θέλω να σιγουρευτώ πως έχεις τα λεφτά, παπά.
- Μα φυσικά, φυσικά, τέκνο μου. Ο Ιωάννης της Καππαδοκίας θα το φροντίσει αμέσως. Έβαλα τα γέλια με χαχανητά, κόντεψα να πέσω κάτω.
- Δεν βλέπω που είναι το αστείο σ' αυτό που είπα!
- Εγώ το είδα, παπά. Και ο λόγος που εσύ δεν το βλέπεις το κάνει ακόμα πιο αστείο.

Βλέπεις, ο Καππαδόκης, ο οποίος είναι στην υπηρεσία του αυτοκράτορα αν δεν το 'ξερες, θέλει την χρυσή Μενόρα στο αυτοκρατορικό Θησαυροφυλάκιο και μου έχει υποσχεθεί ότι θα με καλύψει με χρυσάφι αν το βρω και το παραδώσω στον ΝΟΜΙΜΟ ιδιοκτήτη του που δεν είναι άλλος απ' τον αυτοκράτορα! Κατάλαβες τώρα γιατί έσκασα στα χαχανητά ;

- Απίστευτο !! η εκκλησία, η πίστη, η Χριστιανοσύνη όλη, θα προδοθεί ξανά!
- Εγώ επαγγελματίας είμαι και πουλάω στον υψηλότερο αγοραστή. Αυτές οι ιστορίες με την αυτοκρατορία και την θρησκεία δεν τις καταλαβαίνω κι αδιαφορώ. Το χρήμα δεν έχει χρώμα, το χρυσάφι είναι κίτρινο μόνο αλλά το ίδιο και τα ούρα. Αλλά στη πραγματικότητα, τα θυσιάζω όλα αρκεί να μάθω ποιος σκότωσε αυτόν τον φουκαρά στην αυλή του σπιτιού μου. Κάποιος μου σφύριξε πως οι μπράβοι σου ήταν κι αυτοί στο λιμάνι όταν ξεμπάρκαρε ο άμοιρος. Το ήξερες;

- Λάθος σε πληροφορήσανε κ. Ιδιωτικές ερευνητή. Γνωρίζαμε από αξιόπιστες πηγές μέσα απ' το παλάτι εκ των προτέρων για την άφιξη του στρατιώτη με το κουτί και τον περιμέναμε αλλά... μας πρόλαβαν άλλοι πιο γρήγοροι. Οι Εβραίοι του επιτέθηκαν και αφού του άρπαξαν το κουτί τον μαχαίρωσαν.

- Δηλαδή, τραγόπαπα, το πρωί που ούρλιαζες και ζητάγες το κεφάλι μου στο πιάτο ήξερες ότι δεν είχα καμιά απολύτως σχέση.

- Δεν ήξερα για την δουλειά των Εβραίων το πρωί, ανόητε.
- Σ' αυτή την περίπτωση άκου τα νέα, παπά. Εγώ την έκανα την δουλειά με τον στρατιώτη κι εγώ άρπαξα την Μενόρα. Κι αυτό σημαίνει ότι είτε εσύ είτε οι Εβραίοι σκοτώσατε λάθος άτομο και αυτή που εκλάπη είναι η κίβδηλη. Και πριν αρχίσουν να σου τρέχουν τα σάλια, δεν είναι για πούλημα. Θα την βάλω πάνω απ' το τζάκι και θα την ανάβω τον χειμώνα να μου ζεσταίνει το σαλόνι με το φως της.

- Αυτό θα το μάθει η αυτοκράτειρα αμέσως! Θα συλληφθείς και θ' αποκεφαλιστείς. Χάσου απ' τα μάτια μου αμέσως.

- Γιατί αλλιώς τι ;; Θα μου στείλεις τους μπράβους σου ; μετράς ήδη μείον δύο. Πόσους σκοπεύεις να θυσιάσεις ακόμα για τις βλακείες σου ;

Αφήσαμε τον τραγόπαπα να σιγοβράζει στο ζουμί του και... μ' έπιασε πείνα πάλι. Για καλό φαγητό, όχι για τίποτα άλλο

9 What a difference a day makes

Μόλις μπήκα στο σπίτι με περίμενε η Υπατία στην πόρτα.

- Έχει έρθει ένας γέροντας, ο γιατρός, και σε περιμένει στο σαλόνι. Φαίνεται πολύ ανήσυχος και είναι χεσμένος απ' τον φόβο του.

- Έφαγε τίποτα;

- Όχι.

- Σε παρακαλώ, αδελφούλα, μπορείς να μου ετοιμάσεις ένα δίσκο φαγητά για τρεις και να τον φέρεις στο σαλόνι; Σε παρακαλώ.

- Μ' αρέσεις καλύτερα σαν αφεντικό που δίνει διαταγές, ξέρεις. Και βέβαια μπορώ!

Ο καλός γιατρός Αβράμιος ήταν έτσι όπως τον είχε περιγράψει η Υπατία. Ήταν και κίτρινος σαν λεμόνι, σαν ετοιμοθάνατος.

- Ότι είναι αυτό που σ' έχει τρομάξει, δάσκαλε, θα περιμένει. Πρώτα θα φάμε και θα πιούμε κάτι τις και μετά. Όλη μέρα τρέχω.

Κι έτσι έγινε. Με το φαγητό και μια κούπα Σαμιώτικο ο γιατρός σαν να 'ρθε λίγο στο χρώμα του αλλά ακόμα έτρεμε.

Τι είναι αυτό που σ' έχει φέρει σ' αυτή την κατάσταση, γιατρέ; Είναι σαν να σε σκοτώνει.

- Ακριβώς! Πρέπει απαραιτήτως να εξαφανιστώ μακριά απ' αυτήν την πολιτεία και είσαι ο μοναδικός που μπορώ να εμπιστευτώ μετά τον θάνατο του παππού σου. Γι' αυτό βρίσκομαι εδώ.

- Σου υπόσχομαι ότι θα κάνω ότι περνάει απ' το χέρι μου, γέροντα αλλά... δεν θέλεις να μου πεις γιατί;

- Επειδή σε αφορά αποκλειστικά, παιδί μου. Θα σου τα πω όλα αλλά είναι σαν να υπογράφω τον θάνατό μου. Το μόνο που μπορώ να ελπίζω είναι ότι θα με φυγαδεύσεις απ' την Κωνσταντινούπολη.

- Ξέρεις πολύ καλά την εκτίμηση και τον σεβασμό που τρέφω προς το πρόσωπό σου, καλέ μου Αβράμιε. Πες μου την ιστορία σου και θα φροντίσω να μην σου συμβεί τίποτα.

- Οι δικοί μου, οι άνθρωποι που αγαπώ και σέβομαι, άρχισαν να υιοθετούν πρακτικές που ανέκαθεν καταδικάζαμε και λέγαμε πως ήτανε χαρακτηριστικό των απίστων. Μπορεί να είμαι Εβραίος αλλά πάνω απ' όλα είμαι άνθρωπος.

Ένας επιστήμονας που ήταν θρησκευόμενος. Σπάνιο αλλά καθόλου ασύμβατο με τον τρόπο που το έθετε ο καλός γιατρός. Πρώτα άνθρωπος.

- Σε ακούμε με προσοχή δάσκαλε.

- Οι δικοί μας, Εβραίοι νεαροί φανατικοί ζηλωτές μαριονέττες στα χέρια του ραβίνου Ηλία, αυτοί σκότωσαν τον ταχυδρόμο. Και την άλλαξαν την Μενόρα φυσικά και μετά τον έστειλαν αιμόφυρτο σ' εσένα με το κουτί για να πει «για τον Βάρδα» και το φορτώσουν επάνω σου!! Η Μενόρα-αντίγραφο θα ήταν απόδειξη της ενοχής σου. Αυτός ο τσιφούτης ραβίνος δεν ήθελε ποτέ να σε πληρώσει που την ανακάλυψες και ήμουν ο μοναδικός που διαφώνησε στο συμβούλιο αλλά η φωνή η δική μου έχει μικρή σημασία γι' αυτούς τους άπληστους. Φοβάμαι πως σύντομα θ' «απομακρυνθώ» για να το θέσω πολιτισμένα.

- Καλέ μου φίλε Αβράμιε, θα μείνεις εδώ στο σπίτι υπό την προστασία μου μέχρι να σου ετοιμάσω την απόδραση. Που προτιμάς να πας, νοτιοανατολικά στους ιερούς σας τόπους ή δυτικά, Ιταλία, Ισπανία, Γαλικία ;

- Στην Ιταλία θα είμαι καλύτερα, παιδί μου επειδή ομιλώ την γλώσσα. Μου σώζεις την ζωή και σ' ευχαριστώ.

- Όχι δάσκαλε, ΕΣΥ μου έσωσες την δική μου! Πες μου τώρα ότι ξέρεις για το Κυρηναϊκό φυτό που το λένε σίλφιο.

- Έχεις καθόλου να μου δώσεις, παιδί μου ;; τα μάτια του γιατρού άρχισαν ξαφνικά να ρολλάρουν σαν φηγούρες του κουλοχέρη.

- Βρε τον γιατρό!! Έχω λίγο, μιας κι έχεις τρελαθεί να μάθεις αλλά δεν έχω ιδέα για την χρήση του. Γι' αυτό ρωτάω εσένα, έναν άνθρωπο της επιστήμης της Ιατρικής.

- Δεν έχω προσωπική κι ακλόνητη ιατρική άποψη αν θες να ξέρεις. Γνωρίζω όμως από σίγουρες πηγές, δυο πράγματα γι' αυτό. Πρώτον είναι πανάκριβο. Ένα μόνον φυτό ή ένα

αποξηραμένο λουλούδι μπορεί να πουληθεί έως 500 χρυσά. Ο δεύτερος λόγος είναι ότι θεραπεύει σχεδόν τα πάντα, μόνον χειρουργικές επεμβάσεις δεν κάνει και δεν σε κάνει αθάνατο. Κατά συνέπεια δεν ανασταίνει ούτε τους νεκρούς αλλά κάνει τα πάντα. Η πιο διαδεδομένες φήμες εστιάζονται αποκλειστικά στις σεξουαλικές του δράσεις και στην διατήρηση της νεότητας. Λέγεται για κάποιον πλούσιο που πέθανε 65 χρονών κι έμοιαζε 30 ότι το χρησιμοποιούσε κατά κόρον. Που ακριβώς βρίσκεται η αλήθεια; Δεν ξέρω, κάπου ανάμεσα μάλλον. Θα ήθελα να το δοκιμάσω και να το διαπιστώσω προσωπικά.

- Στους ασθενείς σου ή επάνω σ' εσένα, γιατρέ; Με πλατύ χαμόγελο. Προς το παρόν δεν έχω αλλά ίσως έχω σύντομα. Και κάτι ακόμα, αν δεν έχεις αντίρρηση. Μήπως ξέρεις που φυλάνε οι Εβραίοι την Μενόρα ;

Ήξερε.

Δεν είμαι καλός στις διαρρήξεις κατοικιών ειδικά στις 3 το πρωί αλλά ο Τούρκος είναι. Η νέα Συναγωγή είχε χτιστεί πάνω στα ερείπια της παλιάς που είχε καταστραφεί απ' τον αυτοκράτορα Θεοδόσιο μαζί με δεκάδες άλλα πανέμορφα κτίρια και αρχαίους ναούς με περίτεχνα έργα που θεωρήθηκαν αιρετικά, βρισκόταν στην Χαλκοπράτεια, κοντά στο παλάτι του Λούσου. Εντυπωσιακό και συμπαγές κτίριο χωρίς φανερούς φρουρούς τη νύχτα. Ο Τούρκος έκανε δέκα λεπτά για να βρει ένα παράθυρο που θα μπορούσε να διαρρήξει. Μπήκαμε κι ακολουθήσαμε το πρόχειρο σχεδιάγραμμα που μας είχε φτιάξει ο Αβράμιος και όταν φτάσαμε μπροστά στη πόρτα της Βιβλιοθήκης που οι Εβραίοι φύλαγαν τα πολύτιμά τους, μας έπιασε απελπισία. Η μισή βαριά πόρτα ήτανε η κλειδαριά! Ο Τούρκος άνοιξε ένα δερμάτινο φάκελο που είχε αραδιάσει τα «εργαλεία» του κι έπιασε δουλειά μ' εμένα πάνω απ' το κεφάλι του να του κρατάω ένα αναμμένο κερί με το χέρι μου μπροστά μόνον για να ρίχνει ένα αμυδρό φως στην κλειδαριά. Ο Τούρκος ήταν πρώτης τάξεως διαρρήκτης κι αν το έκανε επάγγελμα θα θησαύριζε αλλά εδώ τα βρήκε σκούρα. Σταγόνες ιδρώτα άρχισαν να εμφανίζονται στο πρόσωπό του αλλά δεν τα παράτησε. Τελικά τα κατάφερε μετά από κάμποση ώρα. Μπαίνοντας μέσα το είδαμε αμέσως. Ένα μεγάλο σεντούκι σιδερόφρακτο με τέσσερα τεράστια λουκέτα. Δεν είχαμε καιρό και το πήραμε στην πλάτη ολόκληρο. Όταν κουραζόταν ο ένας το φορτωνόταν ο άλλος κι έτσι καταφέραμε να βγούμε. Ούτε γάτα δεν κυκλοφορούσε τέτοια ώρα στους δρόμους εκτός από

δυο περίεργους μαυροντυμένους μ' ένα σεντούκι στους ώμους. Μόλις φτάσαμε σπίτι ξυπνήσαμε τον σιδηρουργό που τα 'χασε όταν είδε τ' αφεντικό στην πόρτα στις 5 τα χαράματα.

Ο σιδεράς δούλεψε μια ολόκληρη ώρα για να σπάσει τα τέσσερα λουκέτα και με χαρά διαπίστωσα πως είχαμε κλέψει το σωστό σεντούκι. Τύλιξα την Μενόρα σ' ένα χοντρό ύφασμα και την έβαλα δίπλα στην άλλη στην κρυψώνα. Όταν τις κοίταξα και τις δύο δεν μπόρεσα να διακρίνω διαφορά αλλά... ήμουν εντελώς άσχετος με κάτι τέτοια.

Η Μενόρες ήταν ασφαλείς στην κρυψώνα αλλά δεν μπορούσαν να μείνουν εκεί. Αυτοί οι βάρβαροι ζηλωτές φανατικοί μπορούσαν να βάλουν φωτιά σ' ολόκληρο το σπίτι για να τις βρουν. Το καράβι μας σάλπαρε το πρωί για την Σάμο για να φέρει μούστο και σταφύλια και στην επιστροφή θα πέρναγε απ' την Θεσσαλονίκη για τοπικές συναλλαγές. Ο Αβράμιος μάρκαρε με το καράβι και στην πλάτη του είχε ένα σακίδιο με μια Μενόρα. Η Μενόρα θα έμενε με τον Νικόμαχο στο σπίτι του παππού κι ο Αβράμιος στη Θεσσαλονίκη στον κρασέμπορα φίλο και συνεργάτη του παππού που κατά σύμπτωση ήταν κι αυτός Εβραίος, μαζί με μια επιστολή που του ζητούσε να φροντίσει ο Αβράμιος να φθάσει ασφαλής στην Επίδαμνο στην Αδριατική μέσω της Εγνατίας και μετά μ' ένα πλοίο στην Βενετία. Η Εβραϊκή κοινότητα της Βενετίας ήταν σε πλήρη άνθηση. (κι έμπνευση για τον Έμπορο του Σαίξπηρ). Την άλλη Μενόρα την άφησα εκεί που ήτανε.

Προς το παρόν ο κυνηγός δεν είχε παρά να περιμένει το θήραμά του να εμφανιστεί. Δεν βιαζόμουν καθόλου με τους παπάδες και τους άλλους αυλικούς αλλά βιαζόμουν να βρω τον φονιά της Πλασίντα. Σκέφτηκα να πάω στο παλάτι να βρω την Φουρτένσια όταν το παλάτι εμφανίστηκε στην αυλή!

Μια διακοσμημένη μόνιππη σκεπαστή με οδηγό στα γκέμια και δυο Ούννους απ' την φρουρά του Βελισάριου συνόδευσαν την Κα. Βελισάριου που κατέβηκε ναζιάρικά στην αυλή μ' έναν Ούννο διακριτικά πίσω της.

- Είσαι βάλσαμο για πονεμένα μάτια, Δέσποινα Αντωνίνα ! ψέματα έλεγα μα το συνέχισα. Το μεταξωτό συνολάκι που φοράς είναι εκθαμβωτικό. Ποιος καλός άνεμος σ' έφερε στο φτωχικό μου;

- Θέλω να σου μιλήσω, Βάρδα, μυστικά κι εμπιστευτικά. Έχεις ένα καλό κρασί για έναν φτωχό ταξιδευτή;

- Για σένα, το καλύτερο, λαίδη Αντωνίνα.

Της πρόσφερα το μπράτσο μου να την συνοδέψω στις σκάλες και το μεγάλο σαλόνι. Με την άκρη του ματιού μου είδα τον μισό Τούρκο στην πόρτα της κουζίνας και του ‘κλεισα το μάτι. Δεν χρειαζόταν περισσότερα, κατάλαβε αμέσως και θα ήταν εκεί που έπρεπε. Η λαχανιασμένη απ’ τις σκάλες Αντωνίνα σωριάστηκε σ’ ένα καναπέ στο σαλόνι, δεν ήτανε δα και κοριτσόπουλο, κι εγώ πήγα να σερβίρω δυο κούπες απ’ το καλό Σαμιώτικο.

- Δεν φαντάζομαι πως ήρθες μόνο για το κρασί και την θέα που είναι πραγματικά υπέροχη, δεν είναι; Αντωνίνα. Τι θέλεις από μένα;

- Έχω πληροφορίες που αφορούν την υπόθεση που έχεις αναλάβει κι είμαι πρόθυμη μα τις ανταλλάξω με μια χάρη που θα σου ζητήσω.

- Και μάλλον η χάρη προηγείται των πληροφοριών υποθέτω.

- Αυτοί που σε μισούν λένε πως είσαι ηλίθιος Θεόφιλε Βάρδα αλλά εγώ δεν σε μισώ. Έχω τρελαθεί από κάψα για να σε πάρω και είμαι έτοιμη να κάνω τα πάντα. Μετά... θα κουβεντιάσουμε.

Δεν έχει φλερτ και ξελογιάσματα με την Αντωνίνα! Κατευθείαν στο ψητό κι ότι αρπάξουμε, δεν παίζουμε με ανούσιες λέξεις.

- Εγώ αυτήν την στιγμή είμαι πολύ απασχολημένος αγαπητή Αντωνίνα αλλά αυτό που θα σου προτείνω πιστεψέ με σε υπερκαλύπτει.

Πήγα στο υπνοδωμάτιο κι άνοιξα την μυστική πόρτα κι όπως το περίμενα ο Τούρκος ήταν από πίσω. Τον πήρα απ’ το χέρι και του ψιθύρισα στ’ αυτί « αυτήν θα την φχαριστηθείς αδέρφι» και τον παρουσίασα στην Αντωνίνα.

- Από δω ο καλός μου φίλος ο Τούρκος, Αντωνίνα, που έχει σπάνια ψυχικά χαρίσματα. Δείξε της τα, αδελφέ μου.

- “Oh! My god!” το ‘χουμε ξαναδεί το έργο.

- Χαίρομαι που επιτέλους ανακάλυψες την αληθινή φύσι του θεού σου Αντωνίνα! Αλμπιπακτσούν.

- Πως το ‘πες αυτό;

- I’ll be back soon, ρε Τουρκάκι. Σαν μια λέξη ακούγεται Τούρκικο! Καλή διασκέδαση

10 It's all right with me

Μετά από μισή ώρα η Αντωνίνα ήθελε ένα τριολέ όπως αναμενόταν και της είπα πως θα το σκεφτώ γι' αργότερα αφού έχω ακούσει πρώτα το ποίημα.

- Πληροφορίες τώρα, σάντουιτς αργότερα, μπέμπα. Πες μου τι ξέρεις.
- Το σεντούκι μου, μας, μιας κι η αυτοκράτειρα είναι αναμιγμένη περιέχει σπάνια και πανάκριβα φυτά και βότανα που ο γιός μου, ο Θεός να τον συγχωρέσει, μου υποσχέθηκε ότι θα μου φέρει απ' την Κυρήνεια. Καμιά απ' τις δυο μας, ούτε η Θεοδώρα ούτε εγώ θέλαμε να φανούμε μπροστά σ' αυτήν την ιστορία και βάλαμε την Φουρτένσια να το κάνει στη θέση μας. Εντελώς ξαφνικά, ο αγαπημένος μου γιός ζητούσε 20000 χρυσά για να μου το δώσει. Αντί για τα χρυσά βρήκε τον Χάρο.

- Εσύ τον σκότωσες, Αντωνίνα;
- Μην γίνεσαι αστείος! Δεν θα μπορούσα να σκοτώσω το παιδί μου. Άλλο να μην τον χωνεύω κι άλλο να τον σκοτώσω. Σοβαρέψου.
- Εγώ το μόνο που ξέρω είναι ότι είναι νεκρός και θέλω να βρω ποιος τον σκότωσε, Αντωνίνα. Κοιτάζω και ρωτάω για όλες τις πιθανότητες. Δεν θα ήσωνα η πρώτη που σκοτώνει το παιδί της, το έχουμε ξαναδεί.
- Ρώτα αυτό το βρομόμουνο την Φουρτένσια. Αφού πρώτα τον πήδηξε για να μάθει που είναι τώρα υποστηρίζει πως δεν έχει ιδέα ακόμα και μετά που προσέλαβε διάσημο Ιδιωτικό ερευνητή να τον βρει. Ελάτε τώρα μωράκια μου στη θεία για τον δεύτερο γύρω.

Η λαιμαργία στο σεξ αυτηνής της κυρίας δεν είχε προηγούμενο. Και τα μισά απ' αυτά που λέει ο Προκόπιος , ο Ιστορικός της εποχής, να είναι αλήθεια... είναι απερίγραπτη. Περισσότερο απερίγραπτος είναι όμως ο Βελισάριος που όποτε μάθαινε τα τερτίπια της η

μόνιμη ατάκα του ήτανε «Μα τί να κάνω; Την αγαπώ». Την Αντωνίνα φέρνω σαν παράδειγμα κάθε φορά που η μαμά-Ελένα μου μιλάει για το μέλλον μου. Τώρα έχω και δεύτερο, την Φουρτένσια.

- Που μπορώ να βρω την Φουρτένσια, Αντωνίνα;
- Την προτιμάς καλύτερα από μένα ε ; τα έχω μάθει όλα.
- Το ίδιο σας αγαπάω και τις δύο που είναι καθόλου. Λέγε που είναι;
- Στο σπίτι της ή το θέατρο. Αν δεν την βρεις στο θέατρο, να την περιμένεις. Κάποτε θα εμφανιστεί. Πάρε δρόμο τώρα και στείλε μου τον Τούρκο.

- Μάλιστα κυρία μου.

Η Φουρτένσια δεν ήταν στο θέατρο αλλά όπως με είχαν συμβουλέψει, περίμενα. Έκοβα βόλτες ολόγυρα και περίμενα. Ώσπου εμφανίστηκε! Κουνιστή και λυγιστή απ' την γωνιά με ύφος έξι καρδιναλίων. Αυτή η κοπέλα ή είχε καταπιεί λοστό ή τον είχε στον κώλο. Ξαφνιάστηκε όταν με είδε αλλά αμέσως το γύρισε στα νάζια και τα σορόπια.

- Τέο αγαπούλα, τί όμορφα που σε βλέπω πάλι!
- Έχω σοβαρά θέματα να συζητήσουμε... αγαπούλα.
- Εδώ; Μεσ τη μέση του δρόμου ; γιατί δεν έρχεσαι επάνω στο καμαρίνι μου που έχω και κάτι να πιούμε ; έχει και μεγάλο καναπέ!! Κλείνοντας με νάζι το μάτι

Το καμαρίνι της ήταν άνετο και διακοσμημένο. Και είχε και καναπέ για καμμιά ξεπέτα στα γρήγορα. Έβαλε δυο κούπες κρασί – εντελώς μάπα – και μου έδωσε μία.

- Είσαι έγκυος Φουρτένσια ;;
- Αλλοίμονο, όχι. Δοκιμάζουμε συνεχώς αλλά χωρίς επιτυχία.

Σαν και κάποια άλλη που γνωρίζω. Εδώ φίλτατε αναγνώστη θα κάνω μια παρέμβαση που δεν είναι τεκμηριωμένη. Η έκτρωση ανακαλύφθηκε απ' την Θεοδώρα ! είχε μείνει έγκυος αμέτρητες φορές στη ζωή της και ποτέ δεν έκανε παιδί ή αποβολή. Δυο- τρεις βδομάδες που το ανακάλυπτε ξαφνικά έπαυε να είναι έγκυος! Η αυτοκρατορία ζητούσε διάδοχο αλλά αυτή φρόντιζε την σιλουέτα της.

- Και τότε τί έκρυβες κάτω απ' το φόρεμά σου το βράδυ που δολοφονήθηκε ο Φώτιος μπροστά στο πανδοχείο; Αυτοί που σε είδαν είπαν όλοι πως ήταν μια γυναίκα σε προχωρημένη εγκυμοσύνη.

- Είσαι τρελός ;; τι είναι αυτά που μού λες ; δεν έχω ιδέα!

Τρελός δεν ήμουνα αλλά ήμουνα νυσταγμένος !

- Με το καλό ή με το άσκημο θα μου τα... πεις... όλ.... Τι σκατά μου έβαλες στο κρασί μωρή καριόλα ;;;

Παραπάτησα, αναποδογύρισα ένα τραπεζάκι και σωριάστηκα στο πάτωμα.

Όταν ξύπνησα ήμουν στο κρεβάτι μου με την Ελένα, την Υπατία και την Φαύστα σε ντελίριο. Μόνον ο Τούρκος στεκότανε παράμερα μέσα στην χαρακτηριστική του απάθεια. Η μάνα μου προσπαθούσε να με ταΐσει κοτόσουπα μ' ένα κουτάλι αλλά εμένα το στόμα μου ήταν σαν τσαρούχι και ήθελα νερό. Κι αφού ήπια μια κανάτα τους διαβεβαίωσα πως ήμουν καλά και ευγενικά τις έδιωξα. Ο Τούρκος χαμογελούσε κι εγώ έβραζα απ' το θυμό μου.

- Εντάξει, συνήλθα. Λέγε.

- Δεν υπάρχει βιασύνη, αφέντη. Δεν θες να φας κάτι στέρεο και να κάνεις ένα μπάνιο πριν ; βρωμάς σαν από μπουρδέλο.

Το εμπιστευόμουν τον Τούρκο με το χαμόγελο στα χείλη κι ακολούθησα την συμβουλή του. Όσο ήμουν στην μπανιέρα κατέβηκε στις κουζίνες κι ετοίμασε ένα βασιλικό δίσκο με φαγώσιμα.

- Μπορώ να κάνω δυο πράγματα ταυτοχρόνως, ξέρεις. Να τρώω και ν' ακούω. Ξεκίνα το παραμύθι σου.

- Σε παρακολουθούσα μέχρι που μπήκες στο θέατρο. Δεν ανέβηκα επάνω γιατί μου λες πως κάνω μπανιστήρι. Δεν την είδα να βγαίνει, το θέατρο έχει μάλλον κρυφή πίσω πόρτα. Όταν πέρασε η ώρα και δεν έβγαινες ανησύχησα κι ανέβηκα να δω τι κάνεις και σε βρήκα στο πάτωμα. Δεν είχες τίποτα σοβαρό, σε τσέκαρα. Πλήρωσα καλά λεφτά τον διευθυντή του θεάτρου να σε βάλει σε μια άμαξα και να σε στείλει στο σπίτι να σε φροντίσουν κι έτρεξα στον Πρόβο. Τρεις μας με τον Φλόριαν πήγαμε στην έκθεση με τις άμαξες που ήταν σκοτεινή εκτός από ένα μικρό φως που τρεμόπαιζε κάπου. Το αμαρτωλό ζευγάρι πακετάριζε τα πολύτιμα κάτω απ' το φως ενός μοναδικού κεριού. Στα πολύτιμα πακέτα τους ήταν κι ένα σεντούκι. Σε βιαστική αναχώρηση και πιθανή εξαφάνιση τους αρπάξαμε, τους δέσαμε σαν λουκάνικο και σε περιμένουν στο κελί δίπλα στη θάλασσα. Δεν πρόκειται να πάνε πουθενά γι' αυτό, με το πάσο σου.

Ο Τούρκος ήταν ιδανικός συνεργάτης-βοηθός για έναν ντετέκτιβ. Ρωτήστε όποιον ντετέκτιβ θέλετε, ήμουν περίεργος και ανυπόμονος αλλά με το σιγά-σιγά του Τούρκου ερχόμουν στα ίσα μου και δεν βιάστηκα.

- Τι μου ‘δωσε να πιώ η σκρόφα; Μάλλον κάτι αρκετά δυνατό για να με κοιμίσει κι όχι αρκετό για να με σκοτώσει.

- Δεν ξέρω, αφέντη. Ο γιατρός έφυγε και δεν γνωρίζουμε άλλον. Ο διευθυντής του θεάτρου ενήργησε γρήγορα απ’ ότι έμαθα και η μάνα σου σου έβαλε κάτι βαθιά στο στόμα και τα έβγαλες όλα απ’ το στομάχι σου. Γι’ αυτό ήτανε η σούπα. Είχες και λίγο πυρετό που έπεσε αμέσως.

- Για πες μου, Αχμέτ, νομίζεις ότι είμαι πολύ μαλακός όταν πρόκειται για γυναίκα ;

- Αυτή δεν είναι γυναίκα, αφέντη. Φίδι, σκορπιός, μαύρη αράχνη... ένα σκουλήκι να το πατήσεις είναι. Εάν νιώσεις... αδυναμία, θα είμαι δίπλα σου.

- Πάμε κάτω στο κελί. Αισθάνομαι σαν καινούργιος.

Ο Τούρκος είχε πάει εκεί πιο πριν να τους λύσει και να τους δέσει σφιχτά καθιστούς σε μια καρέκλα.

- Προσπάθησες να με σκοτώσεις Φουρτένσια.

- Απ’ ότι βλέπω δεν τα κατάφερα.

Της έριξα μια ξανάστροφη κατάμουτρα με όλη την οργή μου που φοβήθηκα πως την σκότωσα. Μόνον την μύτη της είχα σπάσει τελικά γιατί μόλις ο Τούρκος της έριξε ένα κουβά θαλασσινό νερό συνήλθε.

- Περίεργη γεύση έχει η θάλασσα σ’ αυτό το σημείο!

- Είναι επειδή κατούρησα μέσα πριν στο ρίζω στην μάπα, χαμούρα.

- Εντάξει ανεγκέφαλοι, τέρμα τ’ αστεία. Από δω και μετά έχει μόνο πόνο και αίματα.

Πόσο αξίζει το περιεχόμενο του σεντουκιού. Όποιος απ’ τους δυο θέλει ας μιλήσει.

- Το εκτίμησα κοντά στα 50000 χρυσά, είπε ο αλογομούρης.

- Φοβερό!! Γι’ αποξηραμένα φυτά και λουλούδια ;;

- Πούλησα μόνο ένα 600 χρυσά κι έτσι το υπολόγισα.

- Ποιος σκότωσε τον Φώτιο;

Αλληλοκοιτάχτηκαν τρομαγμένοι και είπαν εν χορώ μαζί.

- Δεν ξέρουμε.

Αυτή την φορά ήταν ο αλογομούρης που την άρπαξε. Στο πλάι, στ’ αυτί και πιθανόν μα είχε ήδη κουφαθεί απ’ το ένα. Χρειάστηκε πάλι θαλασσινό νερό.

- Αυτό τι γεύση έχει; Ρώτησε ειρωνικά ο Τούρκος

- Άντε γαμίσου, Μόνγκολο, είπε η Φουρτένσια που είχε ξαναβρεί όλο το αριστοκρατικό της τουπέ.

Ο Τούρκος απαθής, της έσπασε δύο μεσαία δάχτυλα απ' τ' αριστερό της χέρι.

- Γιατί δεν λογικεύεστε και να κάνουμε μια πολιτισμένη και ειλικρινή συζήτηση. Αν συνεχίσετε έτσι σε λίγο θα με παρακαλάτε να σας σκοτώσω.

- Η αυτοκράτειρα θα σε κυνηγήσει και θα με σώσει. Δεν το πολυπίστευε. Πονούσε και είχε μάλλον παραισθήσεις.

- Δεύτερη φορά. ΠΟΙΟΣ σκότωσε τον Φώτιο;

- Αυτός. Είπε η Φουρτένσια κι έδειξε με το κεφάλι τον άνδρα της.

- Γιατί έπρεπε να πεθάνει;

- Είχε καταλάβει πως είχα βρει το σεντούκι και μ' απειλούσε ότι θα το έλεγε στην μαμά του.

- Και γιατί ο ηλίθιος δεν σε σκότωσε και να το πάρει πίσω ;

- Γιατί μ' αγαπούσε! Ήθελε να παρατήσω τον άνδρα μου και να ζήσουμε μαζί για πάντα.

Δεν είναι ηλίθιοι οι άντρες που αγαπάνε; Ρητορική ερώτηση. Είχα ήδη τρία παραδείγματα αρκετά για να το κάνω κανόνα. Τον Φώτιο, τον Βελισάριο και τον Ιουστινιανό

- Την έπαθε όταν σε είδε στο ρεσιτάλ με τις χήνες ;

- Όπως κι εσύ, Βάρδα. Πρώτα είδες το θέαμα και μετά μ' αγάπησες.

- Τόσο πολύ που να σε κάνω πάσα στον φίλο μου, ναι. Ποιος σκότωσε την συνεργάτιδά μου Πλασίντα;

- Δεν σου ήταν τίποτα παραπάνω από μια πουτάνα, όχι συνεργάτιδα!

Ο Τούρκος θύμωσε, την συμπαθούσε την Πλασίντα. Της έσπασε άλλα δυο δάχτυλα στ' άλλο χέρι. Ούρλιαξε αλλά κάνεις δεν μπορούσε να την ακούσει

- Ελπίζω να την αγαπάς αρκετά και να της καθαρίζεις τον κώλο μετά το χέσιμο τώρα που έχει σπασμένα και τα δυο χέρια, αλογόφατσα. Ξεκίνα να κελαηδάς γιατί ο Τούρκος θα σου σπάσει και τα δυο γόνατα και θα βγεις στη ζητιανιά.

- Η γυναίκα μου την σκότωσε. Ήταν πολύ κοντά και τους άκουσε και σίγουρα είδε την εγκυμοσύνη της. Με είδε κι εμένα που περίμενα τον Φώτιο στην γωνία και ήμουν έτοιμος με τα μαχαίρια στα χέρια. Η γυναίκα μου την πλησίασε χαμογελώντας όταν την είδε και την έμπηξε μια λεπτή βελόνα-μαχαίρι στο στήθος. Αφού τελείωσα με τον Φώτιο κι ανοίξαμε το κουτί η γυναίκα μου θύμωσε τόσο που ήθελε να πάει να σκοτώσει την Αντωνίνα. Βλέπεις, περιμέναμε

να βρούμε θησαυρούς και χρυσά μέσα. Συγκρατήθηκε κι όταν την άλλη μέρα μάθαμε τι ήταν αυτά τα φυτά ετοιμαστήκαμε να εξαφανιστούμε αλλά μας πρόλαβες. Αυτά είναι όλα.

- Ποιος είναι ο ρόλος της Θεοδώρας μέσα σ' όλα αυτά;
- Δεν ξέρω. Ρώτα την ίδια

Γύρισα προς την Φουρτένσια κάνοντας ένα αδιόρατο νεύμα στον Τούρκο που αμέσως το κατάλαβε και στάθηκε ακριβώς πίσω της ξεκρεμώντας την χατζάρα του.

- Τι ρόλο παίζει τ' αφεντικό σου, Φουρτένσια ;
- Δεν είμαι βέβαια. Ήταν και οι δύο όταν μου ζήτησαν να πλευρίσω τον Φώτιο αλλά μετά μου φαίνεται πως η Θεοδώρα έβαλε μπρος δικό της σχέδιο να το πάρει όλο εκείνη και ν' αφήσει την Αντωνίνα απ' έξω. Δεν ξέρω στα σίγουρα, μια διαίσθηση έχω
- Εγώ που την ξέρω καλύτερα σου λέω πως είναι ικανή για όλα. Την πουτανιά δεν την ξέχασε ποτέ. Γιατί σκότωσες την Πλασίντα;
- Της πρόσφερα χρήματα και δεν δέχτηκε. Τα είχε καταλάβει όλα και κοίταζε προς τον Φώτιο που πήγαινε κατευθείαν πάνω στον άνδρα μου. Δεν είχα άλλη επιλογή.
- Ούτε εγώ έχω άλλη επιλογή.
- Στάσου, περίμενε : σκότωσε αυτόν και πάρε με παλλακίδα σου. Θα σου είμαι χρήσιμη σε πολλά επίπεδα χώρια απ' τις κρύες νύχτες του χειμώνα. Σ' αγαπώ τόσο πολύ, Τέο, δεν θα σ' εγκαταλείψω ποτέ.
- Μια τελευταία ερώτηση, Φουρτένσια. Είναι η αγάπη μόνο για τους πληβείους;
- Φυσικά και όχι, ψυχή μου! Η αγάπη είναι για όλους και τυφλή, μια αριστοκράτισσα σαν κι' εμένα κάλλιστα μπορεί ν' αγαπήσει έναν πληβείο σαν κι εσένα.

Κοίταξα τον Τούρκο στην πλάτη της κι έκλεισα τα μάτια μου. Όταν τα ξανά άνοιξα το κεφάλι της Φουρτένσια ρόλλαρε στο πάτωμα και το σώμα της ήταν δεμένο ακόμα στην καρέκλα. Ακέφαλο. Η αλογόφατσα δίπλα της στραβοκατάπιε και γούρλωσε τα μάτια σκεπτόμενος τι τον περίμενε. Τον αφήσαμε στην αγωνία του να χαζεύει το κεφάλι της γυναίκας του στα πόδια του και ξανά πήγαμε το πρωί. Καθόλου δεν το σκέφτηκα να του πάω κάτι να φάει και να πιεί. Για να μην λέει ο Τούρκος ότι μαλάκωσα.

Τον βάλαμε σε μια άμαξα το πρωί και πήγαμε στο Πραιτόριο. Τον πήραμε σηκωτό απ' τις μασχάλες και ζήτησα να δω τον Δόμους. Ήταν σε σύσκεψη με τον αρχηγό Ιγνάτιο, κάτι που με βόλεψε, και μπήκαμε μέσα με τον κρατούμενο μας.

- Ήρθα να παραδοθώ στην δικαιοσύνη. Μόλις σκότωσα μ' εκδικητική μανία την Φλορένσια Μοντους Μαρσάνιους που μου ομολόγησε πως είχε σκοτώσει την καλή φίλη και συνεργάτιδά μου Πλασίντα, χήρα του αρχιδι-καστή Μάουρου της οποίας τον γιο προτίθεμαι να υιοθετήσω. Αυτός είναι ο σύζυγός της που είναι ο δολοφόνος του λοχαγού Φώτιου και θα επιβεβαιώσει τα λεγόμενά μου.

Και πρότεινα να χέρια μου ν' αλυσοδεθώ.

- Μην λες ανοησίες, παιδί μου. Η εκδίκησή σου ήταν καθ' όλα δικαιολογημένη και γλύτωσες απ' τον κόπο το δημόσιο. Έπρεπε να σκοτώσεις κι αυτόν μαζί αλλά ξέρω, δεν είσαι εκτελεστής. Ο καλός και αγαθός αρχηγός Ιγνάτιος.

- Τι απέγινε το κλεμμένο σεντούκι; Ρώτησε ο Δόμους

- Εδώ είναι, του είπα και του το έδωσα. Είναι γεμάτο αποξηραμένα φυτά και λουλούδια, ιατρικά βότανα μάλλον. Δεν γνωρίζω τίποτα περισσότερο γι' αυτό. Αυτό που γνωρίζω είναι πως είναι συνδεδεμένο με την αυτοκράτειρα Θεοδώρα και την σύζυγο του Βελισάριου φίλη της Αντωνίνα. Θα ήμουν πολύ προσεκτικός στη θέση σου κυρ-δικαστή όταν θα το παραδώσεις.

Τον είδα ανήσυχο. Κανείς δεν ήθελε πάρε-δώσε με την Θεοδώρα.

- Σ' αυτή την περίπτωση θα το αναλάβει ο αρχηγός που είναι συνεχώς στο παλάτι.

Η μετάθεση ευθύνης είναι χαρακτηριστικό όλων των δημοσίων υπαλλήλων της εποχής, κάτι που δεν υφίσταται πλέον στις μέρες μας. Ο Αρχηγός δικαστής οφισιόρουμ και υπουργός επί των εσωτερικών υποθέσεων Κόμης στρατηγός Ιγνάτιος θα έβγαζε τα κάστανα απ' τη φωτιά.

11 Straighten up and fly right

Στο μεγάλο παλάτι, το κέντρο διοίκησης της ένδοξης Βυζαντινής αυτοκρατορίας, πελώριο, υπέρλαμπρο και με κακή διακόσμηση, συνέβησαν δύο γεγονότα το ένα μετά το άλλο. Πρώτα, η Θεοδώρα δέχτηκε στο πορφυρό της Δώμα τον Αρχιεπίσκοπο Αντιοχείας συνοδευόμενο από τέσσερις μπράβους και ήταν έξαλλος. Εξηγούσε στην βασίλισσα, την ειδικά επιτετραμμένη σύμβουλο του αυτοκράτορα επί θρησκευτικών θεμάτων, την σπουδαιότητα της Μενόρα για τους Εβραίους και τον κίνδυνο που αυτή ενέπνεε για την παγκόσμια συσπείρωση των απανταχού Εβραίων κάτω απ' την σκέπη της και κατά συνέπεια τον κίνδυνο για όλη την Χριστιανοσύνη. Ποιοι; Οι Εβραίοι, μεγαλειότητα, αυτοί που σταύρωσαν και θανάτωσαν τον επί γης Θεό μας Ιησού Χριστό, τα γνωρίζεις καλά μεγαλειότητα. Το θέμα ήταν πως όλοι τούτοι οι ανθρωποβοσκοί με τα τεράστια πλήθη από κάτω να τους επευφημούν αλαλάζοντας τα πίστευαν αυτά τα παραμύθια μέχρι το κόκαλο! Η αυτοκράτειρα Θεοδώρα τον καταλάβαινε απόλυτα και του υποσχέθηκε πως θα το κουβεντιάσει με τον αυτοκράτορα κατ' ιδίαν.

Αργότερα, μετά απ' αυτό, ο αυτοκράτορας κάλεσε επείγον συμβούλιο στο δικό του πορφυρό Δώμα. Καλεσμένοι ήτανε ο στρατηγός Βελισάριος, ο αρχηγός Ιγνάτιος, ο Τριβωνιανός κι ο Καππαδόκης, - μαζί φούστα-μπλούζα πάνε πάντα αυτοί – και η σύζυγός του αυτοκράτειρα Θεοδώρα.

- Ο θρίαμβος του στρατηγού είναι προγραμματισμένος σε δυο μέρες και η αυτοκρατορία είναι έτοιμη να ταπεινωθεί αντί ν' αγαλλιάσει. Τι έχει συμβεί με το κλεμμένο χρυσάφι; Αρχηγέ Ιγνάτιε ;

- Δεν έχουμε καμία αναφορά γι' αυτό, μεγαλειότητα. Ο Λοχαγός Φώτιος, θετός γιος του στρατηγού, που βρέθηκε δολοφονημένος υποτίθεται πως θα την είχε στην κατοχή του. Τον

δολοφόνο του λοχαγού τον βρήκαμε και τον συλλάβαμε αλλά όπως ομολόγησε, ο λοχαγός Φώτιος είχε ένα ξύλινο σεντούκι με αποξηραμένα φυτά το οποίο επιτάξαμε και είναι στην κατοχή μας. Απ' ότι φαίνεται ήταν ένα σουβενίρ του λοχαγού προς την μητέρα του, Δέσποινα Αντωνίνα, την σύζυγο του στρατηγού και το παραδώσαμε στα χέρια της, τον νόμιμο δικαιούχο. Από τα επόμενα γεγονότα διαπιστώσαμε πως ο λοχαγός είχε και την Μενόρα την οποία εμπιστεύθηκε σ' ένα φίλο του υπολοχαγό να την φέρει στην Πόλη. Ο υπολοχαγός Κύρος δολοφονήθηκε κι αυτός με την σειρά του μόλις ξεμπάρκαρε αλλά αν κι αναφέρθηκε πως κουβαλούσε ένα ξύλινο κουτί, αυτό το τελευταίο που υποθετικά θε βρισκόταν η Μενόρα δεν βρέθηκε ποτέ. Αυτά γνωρίζουμε έως τώρα μεγαλειότητα, και όλοι οι άνδρες μου βρίσκονται στο κυνήγι του εξαφανισμένου κουτιού και τον φονιά του άμοιρου στρατιώτη.

- Δεν θέλω αυτό το κηροπήγιο μέσα στα τείχη της Πόλης !

Ο στρατηγός Βελισάριος πήρε το λόγο.

- Το χρυσάφι και οι άλλοι θησαυροί που θα παραδώσω στα πόδια σου, ένδοξε βασιλιά, θα σε κάνουν να ξεχάσεις ένα χρυσό κηροπήγιο. Σ' ένα βουνό λάφυρα, ένα τόσο μικρό αντικείμενο δεν είναι και τόσο μεγάλη απώλεια. Κανείς δεν θα το καταλάβει.

- Έχω υπ' όψη μου όλες τις φήμες γι' αυτά, στρατηγέ κι η αυτοκρατορία δεν θα ξεχάσει ποτέ την συμβολή σου και θα σε ανταμείψει αλλά, αυτό το αντικείμενο, ένα χρυσό κηροπήγιο, το έχω υποσχεθεί στους Εβραίους. Ο μέγας Ραβίνος θα είναι δίπλα μου στον Πορφυρό θώκο στον Ιππόδρομο και θα του το παραδώσω με κάθε επισημότητα. Και μετά θα τον διαολοστείλω να πάει στα μέρη του και να χτίσει ένα ναό πάνω στα ερείπια του ναού του Σολομώντα και να το βλέπει όλη μέρα! Μόνο κακό και συμφορά μπορεί να φέρει σε άλλα χέρια εκτός από Εβραϊκά. Είναι το ίδιο πολύτιμο όπως ο σταυρός του μαρτυρίου του Κυρίου Ημών Ιησού Χριστού που φυλάσσουμε εμείς.

- Οι Εβραίοι, Κύρη μου και βασιλιά μου ; αυτοί που σκότωσαν τον Χριστό;; Τίποτα απολύτως δεν χρωστάμε σ' αυτούς τους αιρετικούς!

- Γνωρίζω καλά την Ιστορία και τις γραφές, Κυρά μου, αλλά δεν θέλω να προκαλέσω την οργή του Θεού ! αυτό το κηροπήγιο είναι ένα ανάθεμα, μια βλασφημία, μια κατάρα σε άλλα χέρια εκτός των Εβραίων. Ας το έχουν. Δεν μπορώ ούτε να φανταστώ έναν καταστροφικό σεισμό στην Πόλη και η αιτία να είναι ένα χρυσό κηροπήγιο!

- Μα δεν το έχουμε, βασιλιά μου! Η Θεοδώρα με πονηριά στο μάτι.

- Γι' αυτό ακριβώς το λόγο ζητάω απ' τους ανθρώπους που βρίσκονται κοντά μου να το βρουν, Δέσποινα! Για να το έχω.

- Να 'σαι βέβαιος, βασιλιά μου πως όλοι οι άνδρες μου θα σηκώσουν κάθε πέτρα της Πόλης και σου υπόσχομαι πως θα βρίσκεται μαζί με τ' άλλα λάφυρα του στρατηγού.

- Το ελπίζω, Κόμη, το ελπίζω.

Κι εκεί ο αυτοκράτορας έβαλε τέλος στο συμβούλιο.

Ο Μέγας Ραβίνος Ηλίας κατέφθασε στο σπίτι με δυο κλόουν που τους έλειπε η κόκκινη μύτη. Αντ' αυτής είχαν κάτι γελοίες μπούκλες μαλλιά που τους έφταναν έως τους ώμους και φορούσαν κάτι αστεία καπέλα. Τον οδήγησαν επάνω στο γραφείο κι οι συνοδοί περίμεναν στον προθάλαμο. Κανόνες του γραφείου, μόνον ο Τούρκος παρών. Ο ραβίνος μπήκε κατευθείαν στο ψητό.

- Φρονώ πως έχεις στην κατοχή σου την Μενόρα αντίγραφο. Ήρθα να την αγοράσω.

- Όπα σιγά! Κρατήσου μην πέσεις, ραβίνε. Πρώτα απ' όλα τι σε κάνει να πιστεύεις πως έχω... μια Μενόρα και μετά, τι να την κάνεις ; για να 'χεις δύο ; η μία η γνήσια δεν σου φτάνει.

- Αυτό είναι κάτι που δεν σε αφορά, επίτρεψέ μου. Τα θέλεις τα λεφτά ή όχι ;

- Θα το σκεφτώ πάτερ, αφού μου έχεις απαντήσει σε μερικές ερωτήσεις.

- Ερωτήσεις; Τι ερωτήσεις ;

- Καλύτερα να είσαι ειλικρινής μαζί μου, πάτερ, αν πράγματι το θέλεις αυτό το κηροπήγιο. Πως το 'ξερες ότι το είχε κλέψει ο Φώτιος ;

- Επειδή εμείς τον είχαμε βάλει να το κλέψει, ανόητε. Νόμιζα πως ήσουν ντετέκτιβ!

Τον κατάπια τον σαρκασμό

- Και μετά τον σκοτώσατε.

- Δεν προλάβαμε, κάποιος άλλος το έκανε.

- Αλλά πριν πεθάνει σας είχε ενημερώσει πως η Μενόρα θα έφτανε με άλλο τρόπο.

- Αυτό, ναι. Έχεις δίκιο.

- Κι όταν ήρθα εγώ να σας το πω έκανα μια τρύπα στο νερό δηλαδή.

- Και ναι και όχι. Ξέραμε για την άφιξη του στρατιώτη αλλά το σχέδιο με το αντίγραφο ήταν δική σου ιδέα που την ακολουθήσαμε και αποδείχτηκε μέγα λάθος.

- Και για να το διορθώσετε σκοτώσατε τον ταχυδρόμο.

- Δεν ήμασταν εμείς! Οι Ορθόδοξοι ζηλωτές ήταν.
- Σ' αυτή την περίπτωση τότε να πας σ' αυτούς που πιστεύουν στον ίδιο θεό μ' εσένα να την ζητήσεις την Μενόρα σου. Μόλις μου απέδειξες ότι δεν την έχω εγώ.
- Ούτε αυτοί την έχουν, παιδί μου.
- Εσύ, εγώ ή αυτοί... κάποιος απ' τους τρεις μας λέει ψέματα τότε. Για μάντεψε !
- Δεν ξέρω. Η φωνή του βγήκε σαν ψίθυρος.
- Άσε τον ντετέκτιβ τότε να σου αναπτύξει μια θεωρία. Πήρατε την Μενόρα και την αντικαταστήσατε με το αντίγραφο. Κατόπιν φέρατε τον μεθυσμένο ή κοιμισμένο Κύρο έξω απ' την πόρτα μου και τον σκοτώσατε λέγοντάς του να ζητήσει βοήθεια λέγοντας τ' όνομά μου. Ο καημένος πέθανε στην αυλή μου κι άρπαξα την Μενόρα και καθώς δεν την έχω να στην δώσω και να κερδίσω 50000 χρυσά, είτε την επέστρεψα στις αρχές είτε την έχω πουλήσει στους άλλους τρελούς φανατικούς. Πως σου φαίνεται;
- Εύλογο ακούγεται.
- Και εύλογο είναι, παπά. Το πρόβλημα είναι πως είμαι ύποπτος για ένα φόνο που έχουν διαπράξει οι μπράβοι σου. Αν θες να το παίζεις τίμια, στείλε δυο απ' τους χρήσιμους ηλίθιους που σε συνοδεύουν κι είναι έτοιμοι να πεθάνουν για τον "σκοπό" στο Πραιτόριο να ομολογήσουν το φόνο και ν' απαλλαγώ. Και μετά ίσως... λέω ίσως, να ενδιαφερθώ ξανά να σου βρω την Μενόρα, γνήσια ή κίβδηλη τι σημασία έχει τελικά. Ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Τίτος έχει πεθάνει πριν πολλά χρόνια, ο Βάνδαλος Γελίμερος είναι σιδηροδέσμιος και μελλοθάνατος και ο Φώτιος με τον φίλο του Κύρο στα θυμαράκια.
- Δεν είναι και τόσο κακή η ιδέα σου ! Και νομίζω πως μπορώ να βρω δυο πιστούς κατάλληλους για να πάνε στο Πραιτόριο και να φωνάζουν «Αλλάχ ακμπαρ»
- Σ' αυτά τα γκρουπ ηλιθίων πάντα υπάρχουν μερικοί αόμματοι να πάρουνε τους δρόμους φωνάζοντας Αλλάχ Ακμπαρ. Το δράμα είναι ότι το πιστεύουν πραγματικά!
- Θα έχεις νέα μου σύντομα, ραβίνε, αμέσως μετά τα νέα που θα λάβω απ' το Πραιτόριο. Τον έδιωξα ευγενικά.

Έστειλα τον Τούρκο για μια αγγαρεία και όχι την Υπατία. Ήθελα να τον πάρουν στα σοβαρά. Κι έτσι έγινε γιατί όταν γύρισε είχε μαζί του τον Δόμους και τον Ιγνάτιο στο γραφείο και μισή ντουζίνα τετράγωνα ομορφόπαιδα ντυμένα κι οπλισμένα σαν Πραιτοριανοί παρκρισμένους στην αυλή.

- Κύριοι, έχω πολύ ευχάριστα να σας ανακοινώσω αλλά υπάρχει ένα μικρό μπέρδεμα. Κατά πρώτον, ο δολοφόνος του στρατιώτη στην αυλή μου θα παρουσιαστεί αυτοβούλως στο Πραιτόριο και θα ομολογήσει την αποτρόπαια πράξη του. Δεν θα αιτιολογήσει μάλλον κίνητρο αλλά δεν έχει καμιά σημασία αφού θα θανατωθεί. Κατόπιν, θα σας παραδώσω το χρυσό κηροπήγιο που ψάχνει όλος ο κόσμος κι έτσι θα ικανοποιήσετε τους προϊσταμένους σας και τον αυτοκράτορα, το μπέρδεμα είναι πως δεν μπορώ να σας αποκαλύψω που και πως το βρήκα. Σύμφωνοι;

- Κατά βάση ναι αλλά μάλλον έχει και συνέχεια.

- Το σκατά αρχηγός θα ήσουν αμα δεν ήσουν γάτα, τσιφ. Έχω ένα εύπιστο σχέδιο που θα καλύψει κάθε αμφιβολία. Απόψε, αργά την νύχτα, έξω από ένα μεγάλο κρατικό κτίριο, την Συναγωγή ή το Πατριαρχείο, εξαρτάται σε ποιόν θέλετε να πέσουν οι υποψίες, θα συλλάβετε έναν διαρρήκτη που θα προβάλλει αντίσταση κατά την σύλληψη και θα θανατωθεί επιτόπου με το σώμα του τώρα που μιλάμε στο βυθό του Βοσπόρου. Είχε στην κατοχή του ένα σακίδιο κρεμασμένο στην πλάτη του και... τι έκπληξη !!! Μέσα ήταν η Μενόρα που θα τοποθετηθεί μαζί με τα υπόλοιπα λάφυρα του στρατηγού Βελισάριου απ' το βασίλειο των Βανδάλων. Θα εμπιστευτώ τον λόγο της τιμής σας μόνο κι η Μενόρα είναι δική σας.

Αλληλοκοιτάχθηκαν με απορία αλλά με φωτισμένα από ενθουσιασμό πρόσωπα φανερά ικανοποιημένοι παρ' ότι είχαν κάμποσες απορίες.

- Επί του αποτελέσματος κρινόμαστε πάντοτε, παιδί μου. Τα μέσα δεν έχουν και μεγάλη σημασία.

Έφυγαν μ' ένα σακίδιο που είχε μέσα μια Μενόρα και έξι Πραιτοριανούς συνοδεία για να προστεθεί στα λάφυρα του Βελισάριου.

- Ματαιιότης ματαιοτήτων τα πάντα ματαιότης, είπε ο Τούρκος όταν βάλαμε μια κούπα να πιούμε.

- Όχι ακόμα, αδέλφι, σε λίγες μέρες. Όχι σήμερα.

12 Let's face the music and dance

Αύγουστος 534 μ.Χ. στον Ιππόδρομο της Κωνσταντινούπολης. Καρφίτσα δεν έπεφτε, 100.000 άτομα- έτσι λένε μα... , χαρμόσυνο πλήθος με οικογένειες και κάθε λογής πωλητές να διαλαλούν φαγώσιμα και ποτά και μερικούς σκόρπιους Πραιτοριανούς για το θεαθήναι, γιορτή ήταν, δεν προβλέπονταν φασαρίες. Ο αυτοκράτορας κρατώντας απ' το χέρι την μαντάμ εμφανίστηκε στον υπερυψωμένο πορφυρό θώκο του και χαιρέτησε το αλαλάζων φιλοθεάμον κοινό. Το αυτοκρατορικό θεωρείο ήταν γεμάτο επισήμους και υπουργούς, Καππαδόκης, Τριβωνιανός και Σία όπως και ο Μέγας Ραβίνος Ηλίας με δυο σμπήρους με μπούκλες. Τα πλήθη ζητωκραύγαζαν μ' ενθουσιασμό όταν έκατσε το ζεύγος στους θρόνους τους κι άρχισε η μουσική για να φωνάζουν δυνατότερα. Η παρέλαση, ο Θρίαμβος του Κόμη πλέον στρατηγού Βελισάριου μετά την νικηφόρο εκστρατεία του στην Ν Αφρική στην χώρα των Βανδάλων που τους αφάνισε και κατέλαβε απέραντες εκτάσεις που προστέθηκαν στη Βυζαντινή επικράτεια.

Η παρέλαση άρχισε με την είσοδο των αγρίων ζώων σε κλουβιά και το πλήθος πέρασε σε φάση ντελίριο. Το δεύτερο όνομα του Ιπποδρόμου ήταν το Τσίρκο επειδή όταν δεν είχε αρματοδρομίες είχε θεάματα με άγρια θηρία που οι πολίτες εκτιμούσαν το ίδιο όπως τις αρματοδρομίες. Γι' αυτό όταν παρέλασαν οι κλούβες με τ' άγρια θηρία ζητωκραύγαζαν. Κι εκείνα για να τους ανταμείψουν τριγύριζαν θυμωμένα στα κλουβιά τους και μούγκριζαν.

Κατόπιν ήταν η σειρά των αιχμαλώτων πολέμου και μελλοντικών σκλάβων ή στρατιωτών άνευ μισθού. Μόνον οι υγιείς και ρωμαλέοι και οι όμορφες. Τραυματίες, κουτσοί, ανάπηροι και άσκημες γριές δεν έκαναν καλή εντύπωση και δεν τους έδειξαν. Το πλήθος των αιχμαλώτων κάλυψε όλο τον Π διάδρομο του Ιπποδρόμου αφού είχαν παρελάσει και φύγει τα

ζώα και συνέχιζαν να μπαίνουν. Για το επόμενο θέαμα περίμεναν ν' αδειάσει ο αγωνιστικός χώρος απ' τους αιχμαλώτους για να ξεκινήσει. Τα λάφυρα.

Ξεσκέπαστες άμαξες που τις έσερναν έξι άλογα άρχισαν να μπαίνουν στο ένα άκρο του Ιπποδρόμου γεμάτες αμύθητους θησαυρούς κι έργα τέχνης. Ο νικηφόρος στρατός του Βελισάριου που απ' όπου πέρασε άφησε πίσω του ερείπια, τα μάζεψε όλα στο πέρασμά του με αποκορύφωμα την θαυμαστή πόλη της Καρχηδόνας που δεν της άφησε ούτε ένα ασημένιο, όχι χρυσό, κρασοπότηρο !!! και μετά τους αιχμαλώτους γέμισε ο αγωνιστικός χώρος χρυσάφι, ασήμι και σπάνια έργα τέχνης με τα πλήθη ν' αλαλάζουν από ενθουσιασμό λες και ήταν δικός τους θησαυρός.

Στο τέλος μπήκε ο Βελισάριος, καθισμένος σ' έναν βελούδινο θρόνο που στηρίζονταν σε δυο κορμούς δέντρων και τον μετέφεραν στους ώμους του οι πιστοί του βάρβαροι μισθοφόροι, Ούννοι, Σκύθες και Σκανδιναβοί . στο ένα του χέρι κρατούσε μια χοντρή αλυσίδα στη άκρη της οποίας ήταν δεμένος κι αιχμάλωτος ο βασιλιάς των Βανδάλων Γελίμερος και στ' άλλο την χρυσή Μενόρα, την επτάφωτη λυχνία. Αφού παρέλασαν με το πάσο τους τα τρία τέταρτα του αγωνιστικού χώρου κάτω απ' τις επευφημίες του πλήθους κι έφτασαν μπροστά στον αυτοκρατορικό θώκο, ο Βελισάριος, Κόμης Βελισάριος συγγνώμη, παρέδωσε με κάθε επισημότητα την Μενόρα και τον αλυσοδομένο Γελίμερο στον αυτοκράτορα. Αυτός ο Γελίμερος ήταν φίλος κάποτε με τον αυτοκράτορα διότι ήταν Χριστιανός, κουραφέξαλα, βάρβαρος Βάνδαλος ήτανε που είχε ασπαστεί τον Χριστιανισμό Αρειανός Μονοφυσίτης και όχι Χαλκηδόνιος αλλά ...Χριστιανός. Άρχισε να παίζει παιχνίδια εξουσίας με τον Ιουστινιανό όμως που δεν φημιζόταν για το χιούμορ του και του έστειλε τον Βελισάριο να τον συνετίσει. Κι αυτός τον συνετίσε καλά. Αλυσοδομένος και μελλοθάνατος μέσα σε τέτοιο πανηγύρι-τσίρκο, σήκωσε το κεφάλι του και είπε:

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ

Μια φράση που έμεινε στην Ιστορία.

Ο γενναιόδωρος Ιουστινιανός δεν τον αποκεφάλισε τον Γελίμερο όπως επέβαλε το έθιμο, ίσως επειδή ήταν Χριστιανός, Αρειανός μεν Χριστιανός δε, ίσως επειδή οι παρτούζες που είχαν κάνει μαζί όταν ήταν νεότεροι του ήταν αζέχαστες θα σας γελάσω αλλά τον εξόρισε σε μια βίλλα μέσα σ' έναν αμπελώνα στην επικράτεια όπου πέθανε γέρος και μάλλον μεθυσμένος.

Κατόπιν, σε μια σεμνή τελετή για να μην εξοργιστούν τα ευλαβή πλήθη, παρέδωσε την Μενόρα στον Μέγα ραβίνο Ηλία και του ευχήθηκε καλά ξεκουμπίδια να πάει να φτιάξει τον ναό του στα Ιεροσόλυμα για να την φυλάξει

Κι έζησαν όλοι αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα. Όλοι ;;;

Η αυτοκράτειρα Θεοδώρα δεν ήταν εντελώς καλά κι ευτυχισμένη. Τουλάχιστον αυτό κατάλαβα όταν έστειλε μια άμαξα να με παραλάβει, τέλος οι γορίλες, το ποδαράτο και τ' αλυσοδέματα. Το λες και πρόοδο. Αποφεύγουμε εδώ μια τετρασέλιδη περιγραφή της διαδρομής προς το παλάτι και της διαδρομής μέσα στους μαρμάρινους διαδρόμους του παλατιού για να μπούμε στο Πορφυρό Δώμα της βασίλισσας. Καθόταν στον θρόνο της και ήταν ολομόναχη! Δεν με φοβόταν πιά. Δεν ήμουν βέβαιος πως επρόκειτο για καλό σημάδι

- Αυτή η σκρόφα μου είπε πως ήταν άδειο !

Είχε μάλλον εμπιστοσύνη στην νοημοσύνη μου για να καταλάβω ότι μιλούσε για την Αντωνίνα και το σεντούκι το οποίο ο αρχηγός Ιγνάτιος είχε μάλλον παραδώσει στη Κα. Βελισάριου αγνοώντας τις προειδοποιήσεις μου. Και μου έκανε μεγάλη έκπληξη που αντί να ταρακουνήσει τον Κόμη Ιγνάτιο, φώναξε εμένα.

- Δεν καταλαβαίνω, μεγαλειότατη.

Το να προσποιηθείς τον μαλάκα δεν ενόχλησε ποτέ κανέναν. Μερικοί δεν τον προσποιούνται καν.

- Γνωρίζω πως το επανάκτησες μαζί και τους κακοποιούς που το σφετερίστηκαν και σαν νομοταγής πολίτης το παρέδωσες στις αρχές. Το θέμα είναι πως η Αντωνίνα που της παραδόθηκε ισχυρίζεται πως ήταν άδειο !! Τι το έκανες το περιεχόμενο του σεντουκιού, Βάρδα ;;

- Δεν το άνοιξα, Δέσποινά μου , με είχες προειδοποιήσει και με τρόμαξες. Ιδέαν δεν έχω τι είχε μέσα.

- Φαρμακευτικά βότανα είχε μέσα. Σπάνια, πολύτιμα και δυσεύρετα. Υπό εξαφάνιση και δεν υπάρχουν άλλα. Τα χρειάζομαι!

- Φοβάμαι πως η αγιότητά σου είναι πάλι έγκυος, βασίλισσα.

- Ξεδιάντροπος ασεβής αλλά τολμηρά αυθάδης μπροστά την αυτοκράτειρα !
Αξιοθαύμαστος χαρακτήρας είσαι, Βάρδα. Δεν ξέρω γιατί δεν έχω διατάξει ακόμα ν' αποκεφαλιστείς.

- Πιθανόν να είμαι χρήσιμος για τα σχέδιά σου, υψηλότατη. Εξάλλου, δημοσίως δεν θα τολμούσα να πω τίποτα εναντίον σου. Αλλά εδώ τώρα είμαστε μόνοι μας, ας μιλήσουμε σαν φίλοι.

- Ίσως έχεις δίκιο. Δεν σε θανάτωσα όταν έπρεπε κι από τότε έχεις αποδειχτεί αρκετά χρήσιμος και για μένα και για την αυτοκρατορία. Εντάξει λοιπόν, το παραδέχομαι. Χρησιμοποιώ χρόνια το σίλφιο όποτε έχω ... ατύχημα από τότε που ήμουν μικρή και πάντα εύρισκεα, τώρα που βρίσκομαι σε απελπιστική θέση, αυτή η χαμούρα το θέλει όλο για πάρτη της για να μην γεράσει ποτέ, λέει το τσόλι.

Ωστε το σίλφιο ήτανε που την βοηθούσε στις εκτρώσεις !!

- Δεν μπορώ να εισβάλω στο παλάτι του Βελισάριου και να το κλέψω, εάν αυτό υπαινίσσεται η μεγαλειότητά σου. Έχεις δοκιμάσει ποτέ επιστημονική Ιατρική ;

- Χασάπηδες! Μόνο χασάπηδες. Όποια γυναίκα δοκίμασε πέθανε επί τόπου. Υπάρχει φήμη πως οι Εβραίοι τα καταφέρνουν καλύτερα αλλά τους μισώ! Δεν έχω κι επαφές με δαύτους άλλωστε.

- Καταλαβαίνω το πρόβλημά σας, μεγαλειότατη και σας διαβεβαιώ πως θα σεβαστώ στο έπακρο το μυστικό σας. Εάν θέλετε ν' ασχοληθώ μ' αυτό, δώστε μου δυο μέρες καιρό και θα δω τι μπορώ να κάνω.

- Ο πιο εύκολος τρόπος είναι να την σκοτώσω αυτήν την καριόλα και να τ' αρπάξω αλλά μετά απ' τον θρίαμβο του Βελισάριου η δημοτικότητά του έφτασε στα ουράνια και μου έχει δέσει τα χέρια.

- Ίσως υπάρχει κι άλλος τρόπος, μεγαλειότατη. Αφήστε με να το σκεφτώ λίγο.

- Στο ζητάω επίσημα σαν αυτοκράτειρα και ανεπίσημα σαν φίλος και σύμμαχος, Βάρδα. Φέρ' το μου και θα σε καλύψω με χρυσάφι.

Στο δρόμο για το σπίτι σκεφτόμουνα πως θα ενεργούσα έχοντας ένα φίδι φίλο και σύμμαχο. Αλλά η μαντάμ ήθελε βοήθεια. Κράτησε το μυστικό της επτασφράγιστο μέχρι τώρα που έγινε αυτοκράτειρα, δεν μπορούσε να το διακινδυνέψει τώρα. Φυσικά είχα κρατήσει μερικά φυλλαράκια, τι νομίζατε; Περιέργεια ή ματαιότης όλοι το ίδιο θα είχαν κάνει στη θέση μου. Όμως χρειαζόμουνα επειγόντως κι έναν γιατρό για προσωπική φροντίδα και οι καταλληλότεροι

ήταν Εβραίοι, οι άλλοι ήταν χασάπηδες μπροστά τους. Η Θεοδώρα είχε δίκιο πάνω σ' αυτό. Θα έπρεπε να ξαναδώ τον Ραβίνο Ηλία πριν φύγει

13 The best thing for you

Κι εδώ λείπουν μερικές σελίδες μ' εμένα και τον Τούρκο στον δρόμο για την Συναγωγή. Δεν τα πάω καλά με τις ανούσιες περιγραφές, μπαίνω κατευθείαν στο ψητό. Όταν φτάσαμε του ζητήσαμε συνάντηση ιδιαιτέρως, χωρίς μπράβους και παρατρεχάμενους.

- Έχεις καταλάβει μεγάλη ραβίνε πως η Μενόρα που σου δώσανε είναι το αντίγραφο, έτσι δεν είναι ;

- Αλλοίμονο, ναι, νεαρέ αλλά με όλη αυτή την παράσταση που έδωσε ο Ιουστινιανός μπροστά σε τόσο κόσμο είμαι υποχρεωμένος να πορευτώ μ' αυτήν.

- Βρίσκομαι εδώ για να επανορθώσω, παπά.

- Πόσα;

Είναι μονάχα οι Εβραίοι ή όλος ο κόσμος που μετράει τα πάντα με λεφτά; Δεν την έχω εγώ την απάντηση.

- Δεν θέλω χρυσάφι ή λεφτά, πάτερ. Θέλω μονάχα τον καλύτερο γιατρό της κοινότητας να τον πάρω σπίτι μου και να τον βάλω στην μισθοδοσία μου.

- Μόνον...αυτό ; ρώτησε ο καχύποπτος παπάς.

- Ναι, μόνον αυτό. Ξέρω ότι οι γιατροί σας είναι σπουδαίοι και μετά την εξαφάνιση του Αβράμιου, θα σ' έχουν ενημερώσει νομίζω, δεν εμπιστεύομαι κανέναν άλλον.

- Περίμενε εδώ, τέκνο μου. Σερβίρισου ένα ποτό και θα επιστρέψω αμέσως.

Το λαμπερό του πρόσωπο έμοιαζε σαν να είχε φωτοστέφανο. Περιμέναμε εκεί δοκιμάζοντας ένα απαίσιο κρασί από κεράσια δαγκώνοντας ένα μήλο απ' αυτά που ήταν σ' ένα καλάθι. Γύρισε πίσω σε είκοσι λεπτά κι είχε μαζί του έναν άνδρα κοντά στα τριάντα με κανονικό

κούρεμα, όχι μπούκλες και παρ' όλο πως φορούσε στην κορφή του κεφαλιού του μια κίπα, είχε ευχάριστη όψη. Ομορφόπαιδο.

- Αυτός είναι ο Ιωνάς, είπε ο ραβίνος. Ένας απ' τους καλύτερους και πιο αποτελεσματικούς γιατρούς της κοινότητας και επί χρόνια βοηθός του Αβράμιου. Τον συζήτησα και δεν έχει αντίρρηση να έρθει μαζί σας.

- Θα ήθελα να του μιλήσω ιδιαιτέρως για λίγο, πάτερ αν μου επιτρέπεις.

Ο ραβίνος μας άφησε και του σέρβιρα ένα ποτό που το κατέβασε μονορούφι! Ο τύπος ήταν ή αλκοολικός ή στερημένος. Υπέθεσα το δεύτερο. Μιλάγαμε για μισή ώρα κι ο Ιωνάς αποδείχτηκε διαμάντι! Γεννημένος Εβραίος δεν συμμετείχε σε καμιά απ' τις ανόητες ιεροτελεστίες τους και για επιβεβαίωση δήλωσε πως του αρέσει πολύ το χοιρινό κρέας! Ήταν ενθουσιασμένος που είχε την ευκαιρία να ξεκουμπιστεί για πάντα και να χάσει το ηλίθιο καπέλο του και όταν του εξήγησα τα προνόμια που θα είχε σαν μέλος του σπιτιού ήθελε να με φιλήσει στο στόμα, κάτι που απέφυγα. Αυτή φαινόταν σαν η πιο τυχερή μέρα στη ζωή μου ή καλύτερα, για να το πούμε όπως ο παππούς Αρχιμήδης, μια σπάνια σύμπτωση επειδή το τυχαίο δεν υφίσταται κατά τον παππού.

Βρήκα τον ραβίνο Ηλία και μαζί του έγραψα ένα γράμμα για τον Νικόμαχο, τον παλιό φίλο του παππού και καινούργιο δικό μου που φρόντιζε το σπίτι και την περιουσία στην Σάμο, που τον εξουσιοδοτούσα να παραδώσει το χρυσό κηροπήγιο σ' αυτόν που θα το πάει το γράμμα. Εξήγησα μετά στον ραβίνο το πως θα στείλει ένα πλοίο στη Σάμο και πως μετά, αφού την παραλάβει, με το ίδιο πλοίο θα πάει στην Κύπρο κι από κει στους Ιερούς Τόπους των Ιουδαίων. Το τί ακολούθησε μετά... είναι σαν εκείνη την παλιά ταινία με τον Λουι ντε Φυνές στο ρόλο του ραμπί Ζακόμπ και την σκηνή του χορευτικού! Ολόιδια.

Με τον Τούρκο και τον Ιωνά χαμογελαστό και ντυμένο με κανονικά ρούχα χωρίς μασκαράτες γυρίσαμε σπίτι. Παρουσίασα σε όλους το καινούργιο μέλος που θα έμπαινε στο σπίτι και σαν να μου φάνηκε πως είδα την Υπατία να κοκκινίζει! Μου φάνηκε. Ανεβήκαμε με τον Ιωνά στο γραφείο.

- Τι γνωρίζεις για το σίλφιο, γιατρέ ;

- Όλα όσα μου έμαθε ο δάσκαλος Αβράμιος. Κανείς απ' τους δυο μας δεν το έχει χρησιμοποιήσει.

- Τουλάχιστον ξέρεις ότι υπάρχει, εγώ δεν το 'ξερα. Άκου, θα κανονίσω με την Αυγουστίνα να σε τακτοποιήσει σ' ένα δικό σου χώρο εκεί που θα μένεις και θα στήσεις το

εργαστήρι σου. Όταν την γνωρίσεις την Αυγουστίνα θα δεις πόσο άξια είναι και γι' αυτό να μην διστάσεις να της ζητήσεις ότι χρειάζεσαι για τις αλοιφές και τα βάλσαμά σου, ακόμα και τα πιο σπάνια βότανα. Η Αυγουστίνα θα στα βρει όλα και δεν τσιγκουνευόμαστε. Έχω τώρα να σε ρωτήσω για κάτι ... ευαίσθητο. Μπορείς να χειριστείς εκτρώσεις ;

Ξαφνιάστηκε, σαν να έπεσε απ' τα σύννεφα! Όση ώρα του μιλούσα πριν το πρόσωπό του έλαμπε από ικανοποίηση και ξαφνικά σκοτείνιασε.

- Όπως με ρώτησες στα ίσια θα σου απαντήσω στα ίσια. Ο δάσκαλος Αβράμιος κι εγώ έχουμε 99% επιτυχία όσες φορές το κάναμε κι αυτή που χάσαμε ήταν σχεδόν νεκρή από πριν με κάτι δηλητηριώδη βότανα και μαντζούνια. Και χωρίς να περιαιτολογώ, ναι, μπορώ να κάνω εκτρώσεις με 100% επιτυχία. Αλλά προσωπικά εγώ, το αποφεύγω. Όχι από θρησκευτική απαγόρευση ή αμαρτία αλλά επειδή φοβάμαι τις επιπλοκές παρ' όλη την 100% επιτυχία μας. Αλλά τώρα δουλεύω για σένα και θα κάνω ότι μου πεις.

- Ο «πελάτης» είναι μια ειδική περίπτωση, φίλε μου. Σου ομολογώ πως έχω στην κατοχή μου μια μικρή ποσότητα σίλφιο και μην ρωτήσεις το πως και το που. Ένα έπρεπε να διαλέξεις για μια έκτρωση τί θα διάλεγες ; Το σίλφιο ή την Ιατρική επιστήμη ;

- Την Ιατρική επιστήμη χωρίς δισταγμό. Αυτήν ξέρω κι αυτήν εμπιστεύομαι. Για το σίλφιο μόνον θεωρίες έχω ακούσει και ποτέ δεν το έχω χρησιμοποιήσει για να διαπιστώσω την αποτελεσματικότητά του.

- Ο πελάτης είναι η αυτοκράτειρα Θεοδώρα, φίλε μου.

- Σκατά κι απόσκατα και όλες οι κατάρες ! Δώσε της το σίλφιο σε παρακαλώ, Τέο. Αυτή είναι ικανή να με σκοτώσει όταν δει πως το πετσάκι στο πουλί μου είναι κομμένο.

- Δεν χρειάζεται να το κάνεις με κατεβασμένα τα παντελόνια, του είπα γελώντας. Μετά σοβάρεψα.

- Η αντίδρασή σου ήταν νορμάλ, φίλε, με δεδομένο την φήμη της αλλά ακόμη κι αν την μισώ περισσότερο ίσως από κάθε άλλον δεν παύει να είναι μια γυναικούλα σε μεγάλη ανάγκη που μου ζήτησε να την βοηθήσω. Αλλά εάν επιμένεις, θα της δώσω το σίλφιο.

- Τι σκατά πρόβλημα έχει ; δεν θέλει διάδοχο η αυτοκρατορία;

- Δεν νομίζω πως την ενδιαφέρει τόσο πολύ η αυτοκρατορία όσο το τριχωτό γουνάκι της ανάμεσα στα πόδια, δόκτωρ. Όλη της την ζωή έκανε εκτρώσεις με το σίλφιο. Μόνο που τώρα τελείωσε και δεν ξαναβγαίνει. Πουθενά σ' όλο την κόσμο.

- Δεν ξέρω, δεν είμαι εγώ αυτός που θ' αποφασίσει. Θα κάνω ότι μου πεις.

- Αυτή θ' αποφασίσει, φίλε μου. Δική της είναι η κοιλιά, όχι δική μας.

14 I thought about you

Την επόμενη μέρα εμφανίστηκα στο παλάτι έχοντας δίπλα μου τον Ιωνά και ζήτησα να δω την βασίλισσα. Οι φρουροί βάλανε τα γέλια νομίζοντας πως είμαι τρελός που ζητούσα βασιλική ακρόαση με τέτοιο τρόπο.

- Φρόντισε να μάθει ότι είμαι εδώ και συγκράτησε καλά τ' όνομά μου αν σ' αρέσει να φοράς το κεφάλι σου πάνω στους ώμους, φιλάρα. Εγώ στην θέση σου θα πήγαινα τρέχοντας.

Ο φρουρός τα 'χασε λιγάκι αλλά έβαλε μπροστά την διαδικασία. Εκεί που τα 'χασε εντελώς ήταν όταν είδε δυο προσωπικούς φρουρούς της Θεοδώρας να καταφθάνουν τρέχοντας για να μας οδηγήσουν στο πορφυρό δώμα και μπροστά της. Ήταν πάλι ολομόναχη φυσικά, το θέμα δεν άντεχε αδιάκριτα μάτια κι αυτιά. Μακιγιαρισμένη και στολισμένη όπως πάντα στον θρόνο της.

- Τι έχεις για μένα, Βάρδα; Με ανυπομονησία και κατευθείαν στο ψητό χωρίς ευγένειες
- Έναν καλό γιατρό με εμπειρία σε θέματα όπως το δικό σα;, μεγαλειότητα. Απέφυγα το «Εβραίο γιατρό» γι' αρχή.

- ΑΥΤΟΝ τον νεαρό; Είπε γελώντας. Καλύτερα να σκοτωθώ μόνη μου παρά να εμπιστευτώ την ζωή μου στα χέρια του. Αλλά κι αυτό, είναι μεγάλη αμαρτία, Θεέ μου μεγαλοδύναμε.

- Εμένα σου ζητώ να εμπιστευτείς, βασίλισσα. Εγγυώμαι με την ζωή μου για τον καλό γιατρό. Δώσε διαταγή ν' αποκεφαλιστώ αμέσως εάν σου συμβεί τίποτα. Ν' αποκεφαλιστούμε και οι δύο!

Ο Ιωνάς άρχισε να φανερώνει σταγόνες ιδρώτα στο πρόσωπό του και με κοίταξε έκπληκτος. Όταν το ξανασκέφτηκα παραδέχτηκα πως ήταν τρελό. Δεν τον ήξερα καθόλου τον

νεαρό γιατρό, ιδέαν δεν είχα το μπορούσε να κάνει αλλά είχα πιστέψει όλ' αυτά που μου είχε πει κι είχα εμπιστοσύνη στην κρίση μου κι έτσι έβαλα την ζωή μου στα χέρια του μαζί με την δική του επειδή ήταν σίγουρο ότι θα τον αποκεφάλιζαν αν κάτι πήγαινε στραβά. Δεν της είπα για το λίγο σίλφιο που είχα. Κλεμμένο ήτανε και άσσος στο μανίκι μου σε κακή στιγμή.

- Βάζω το κεφάλι μου στο πιάτο, μεγαλειότητα αλλά έχω απαιτήσεις. Μετά που θα τελειώσει μ' επιτυχία την επέμβαση ο καλός γιατρός θα παραμείνει μαζί μου, στο σπίτι μου και δεν θα τον κρατήσετε στο παλάτι σαν προσωπικό γιατρό. Όταν κάποια στιγμή χρειαστείτε τις υπηρεσίες του ξανά θα τον ζητήσετε από εμένα.

- Πόσο εύκολα μπορείς να μ' εκνευρίζεις με την αυθάδειά σου, Βάρδα, ακόμα και σε τέτοιες στιγμές! Πιστεύεις στ' αλήθεια πως είναι τόσο καλός ;

- Αρκετά καλός για να βάλω την ζωή μου στα χέρια του.

Γύρισε και κοίταξε τον Ιωνά.

- Γνωρίζεις την κατάσταση, νεαρέ ;

- Ναι μεγαλειότητα, απάντησε με τα μάτια στο πάτωμα ο φτωχός. Μ' έχει ενημερώσει τ' αφεντικό μου. Θα σας ζητήσω μερικές λεπτομέρειες ακόμα όταν βρεθούμε μόνοι μας.

- Έχεις έρθει προετοιμασμένος ; θα πονέσω ; θα ματώσω ;

- Ναι σε όλα, μεγαλειότητα. Αλλά θα σας κοιμίσω λίγο πριν και δεν θα αισθανθείτε μεγάλο πόνο. Μόνον δυο μέρες ανάπαυση μετά και καλή τροφή. Όσο για το αίμα, δεν θα το δείτε. Ελπίζω να έχετε δυο καμαριέρες της απόλυτης εμπιστοσύνης σας να με βοηθήσουν κατά την διάρκεια της επέμβασης.

- Έχω. Τι άλλο θα χρειαστείς ;

- Βραστό νερό και πολλές καθαρές πετσέτες. Και καθαριστικά χώρου για το τέλος.

- Εσύ, Βάρδα, μην το κουνήσεις από δω. Εσύ, γιατρέ, έλα μαζί μου

Πήρε τον Ιωνά κι εξαφανίστηκε αφήνοντάς με σ' αγωνία. Ολομόναχος μες το Πορφυρό Δώμα της βασίλισσας κι ο θρόνος άδειος. Δεν άντεξε το πιτσιρίκι μέσα μου, πήγα και στρογγυλοκάθισα να δω τι αίσθηση δίνει στον κώλο το πορφυρό βελούδο. Την ίδια με το κάθε χρώμα βελούδο. Ο θρόνος της ήταν σκληρότερος απ' τον καναπέ μου. Μετά μπήκαν τέσσερις μεγαλόσωμοι τριχωτοί κι οπλισμένοι που μ' έκαναν να τιναχτώ κάτω απ' τον θρόνο και να τους χαμογελάω σαν ηλίθιος. Δεν χρειάστηκε να συστηθούν, ήξερα. Οι εκτελεστές μου σε περίπτωση αποτυχίας του Ιωνά. Πέρασε μια ώρα πριν έρθει να με βρει ο Ιωνάς κάθιδρος και με τα μανίκια σηκωμένα στους αγκώνες. Χαμογελούσε.

- Μπορούμε να φύγουμε. Είναι καλά κι έδωσε διαταγές.

Τον πήρα σφιχτά στην αγκαλιά μου και κρατώντας τον απ' τον ώμο βγήκαμε απ' το παλάτι. Του κρατούσα την Ιατρική τσάντα από σεβασμό και ήθελα λεπτομέρειες. Μια έκτρωση σαν όλες τις άλλες, καμμιά διαφορά. Η Θεοδώρα ήταν σκληροτράχηλη, ούτε δάκρυα ούτε βογγητά. Οι καμαριέρες τα μάζεψα όλα και έστρωσαν ξανά το κρεβάτι με καθαρά, όταν θα ξύπναγε δεν θα υπήρχε τίποτα που να της θυμίζει τι έγινε.

- Ελπίζω να μην το κάνει βούκινο και μου μαζευτούν σε ουρά οι φιληνάδες της! Σιχαίνομαι να το κάνω αυτό.

- Μην ανησυχείς φίλε μου. Την ευτυχία της δεν την μοιράζεται με κανέναν. Την κρατάει όλη για τον εαυτό της.

Το επόμενο πρωί κατέφθασε στην αυλή ο Καππαδόκης με την συνοδεία του και ζήτησε τον γιατρό Ιωνά. Ο γιατρός ζήτησε να γυμνάζετε μαζί με τον Τούρκο κι εμένα και να βοηθάει τον νεαρό Παύλο στο σχολείο του κι εκεί ήμασταν όταν ήρθε ο Υπουργός των Οικονομικών που τ' όνομά του τον 6ο αιώνα ταίριαζε γάντι στην δουλειά που έκανε. Φοροεισπράκτορας. Ήταν κομιστής πακέτου απ' τα χέρια της βασίλισσας για τον γιατρό Ιωνά του Βαρδέϊκου.

Παρέδωσε στον Ιωνά ένα βαρύ δερμάτινο πουγκί και πήρε δρόμο το ίδιο θριαμβευτικά όπως είχε έρθει. Το υπολόγισα για 2000 χρυσά. Αυτή μπορεί να ήτανε σκύλα αλλά ήτανε μια γενναιόδωρη σκύλα με το δημόσιο χρήμα. Ο Ιωνάς απ' την άλλη αποδείχτηκε πως δεν ήταν φιλάργυρος. Τουλάχιστον με την φήμη που κουβαλούσαν πάππου προς πάππο οι Εβραίοι. Με πήρε παράμερα και μου είπε ντροπαλά.

- Άκου, Τέο, δεν τον χρειάζομαι τόσο χρυσό. Μου προσφέρεις όλα όσα χρειάζομαι και δεν έχω τι να τον κάνω και γι' αυτό στον δίνω για τα έξοδα που θα κάνει η Αυγουστίνα με το εργαστήριό μου. Όταν της ετοιμάσω την λίστα θα τα χρειαστεί. Ή πάρτα και κάνε τα ότι νομίζεις, δεν τα θέλω.

- Όχι καλέ μου φίλε! Εσύ με τα χεράκια σου θα τα δώσεις στην Αυγουστίνα μαζί με όλα αυτά που χρειάζεσαι. Και πίστεψέ με αν πρόκειται να ζήσεις σ' αυτό το σπίτι, όλος ο κόσμος θέλει να τα 'χει καλά με την Αυγουστίνα.

Μα τι διάολο κάνει η Υπατία ; με παρακολουθεί ;

15 Autumn leaves

«Νενίκηκά σε Σολομών» είπε ο κοντός κι άσκημος.....

.....

Σε αυτό το κεφάλαιο γίνεται μια περιγραφή της ΑγίαΣοφιάς στα εγκαίνιά της απ' τον Ιουστινιανό με όλη του την ξιπασιά. Την θεωρώ αχρείαστη για την Ελληνική έκδοση επειδή εμείς την γνωρίζουμε και μ' ένα κλικ μπορούμε να τα βρούμε όλα. Στην αγγλική έκδοση δήλωσα άλλωστε ότι δεν την έχω ποτέ επισκεφθεί και τα στοιχεία που περιγράφω ήταν από αντιγραφές

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Θα την βρείτε σαν [Μενόρα](#) ή Χανούκα ή [επτάφωτος λυχνία](#).

Το εάν η Μενόρα και ο Ναός του Σολομώντα αποτελούν μύθο η πραγματικότητα δεν μ' ενδιαφέρει και δεν πρόκειται να μπω σε αντισημιτικό ντελίριο. Εκείνο που είναι σίγουρο είναι πως ένα σχέδιο Μενόρας εμφανίζεται τυπωμένο σε κάθε δημόσιο κτίριο/έγγραφο του κράτους του Ισραήλ. Αυτοί είναι σίγουροι, δικαίωμά τους.

Τα ιστορικά γεγονότα του βιβλίου είναι ακριβή. Το ίδιο κι η μυθοπλασία και ο διαχωρισμός εμφανής. Και με χρήματα του Ιουστινιανού που έδωσε στον Ραβίνο μαζί με την Μενόρα χτίστηκε πράγματι ναός που την φιλοξενούσε – πάντα επάνω στα ερείπια του ναού το Σολομώντα που δεν βρέθηκαν ποτέ- ο οποίος κατεστράφη ολοσχερώς αργότερα με την Περσική δυναστεία. Και η Μενόρα που φύλαγε μέσα ; τρέχα γύρευε.

Η ταπεινή μου γνώμη για τους θρησκευτικούς μύθους, παραμύθια για να διαβάζονται στο προσκέφαλο μικρών παιδιών αλλά μάλλον κακόγουστα γι' αυτή την δουλειά επειδή υπάρχουν πολύ καλύτερα , που στερούνται επιστημονικών αποδείξεων, άλλοι παντελώς κι γι' άλλους όχι αρκετά ακριβή ευρήματα μου έχει αφήσει αέναες αμφιβολίες . η εξέλιξη των θρησκειών και η καθ' ολοκληρία υποταγή των λαών και των χρησίμων ηλιθίων τους στα δόγματά τους μ' έχει αηδιάσει και μ' έχει εξοργίσει.

Γέρασα πιά και πέρασα σε ολική αδιαφορία. Έχω όμως την άποψή μου όπως έχω και κωλοτρυπίδα, όπως όλοι! Κλιντ Ιστυουντ-Καλαχαν.

Για το σίλφιο τε περισσότερα τα βρήκα στα γαλλικά! Αγγλικά κι Ελληνικά δεν υπάρχουν πολλά

[https://fr.wikipedia.org/wiki/Silphium_\(antiquit%C3%A9\)](https://fr.wikipedia.org/wiki/Silphium_(antiquit%C3%A9))

ΤΕΛΟΣ